

Euroopan unionin virallinen lehti

L 337

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

58. vuosikerta
23. joulukuuta 2015

Sisältö

I Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset

ASETUKSET

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2015/2365, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja uudelleenkäytön raportoinnista ja läpinäkyvyydestä sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta ⁽¹⁾ 1

DIREKTIIVIT

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/2366, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY ja 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta ⁽¹⁾ 35

II Muut kuin lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset

PÄÄTÖKSET

- ★ Neuvoston päätös (EU) 2015/2367, annettu 30 päivänä marraskuuta 2015, Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisellä maataloustuotteiden kauppaa koskevalla sopimuksella perustetussa eläinlääkintäalan sekakomiteassa Euroopan unionin puolesta esitettävästä kannasta päätökseen N:o 1/2015 sopimuksen liitteen 11 lisäysten 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ja 11 muuttamisesta 128

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

FI

Säädökset, joiden otsikot on painettu laihalla kirjasintyyppillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säädösten otsikot on painettu lihavalla kirjasintyyppillä ja merkitty tähdellä.

I

(Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

ASETUKSET

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2015/2365,

annettu 25 päivänä marraskuuta 2015,

arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja uudelleenkäytön raportoinnista ja läpinäkyvyydestä
sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽³⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ⁽⁴⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Vuosina 2007–2008 puhjennut maailmanlaajuinen finanssikriisi on tuonut esiin finanssijärjestelmässä kohtuutonta keinottelua, huomattavia lainsäädännöllisiä puutteita, tehotonta valvontaa, läpinäkymättömiä markkinoita ja liian monimutkaisia tuotteita. Unioni on ottanut käyttöön erilaisia toimenpiteitä, jotta pankkijärjestelmästä saadaan vankempi ja vakaampi ja jotta varmistetaan se, että rahoitusala toteuttaa tehtävänsä pääomien ohjaamisessa reaali talouden rahoittamiseen; näitä toimenpiteitä ovat muun muassa tiukemmat pääomavaatimukset, parannettua hallintotapaa koskevat säännöt sekä valvonta- ja kriisintarkkailujärjestelyt. Tässä yhteydessä ratkaiseva merkitys on myös edistymisellä pankkiunionin perustamisessa. Kriisi on kuitenkin myös korostanut tarvetta lisätä läpinäkyvyyttä ja valvontaa paitsi perinteisellä pankkialalla myös niillä aloilla, joilla harjoitetaan pankkitoiminnan kaltaista luotonvälitystä eli niin sanottua varjopankkitoimintaa, jonka laajuus on huolestuttava ja arvioitu vastaavan jo lähes puolta säännelystä pankkijärjestelmästä. Mahdolliset puutteet kyseisessä toiminnassa, joka vastaa luottolaitosten harjoittamaa toimintaa, voivat vaikuttaa rahoitusalan muihin osiin.

⁽¹⁾ EUVL C 336, 26.9.2014, s. 5.

⁽²⁾ EUVL C 451, 16.12.2014, s. 59.

⁽³⁾ EUVL C 271, 19.8.2014, s. 87.

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 29. lokakuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 16. marraskuuta 2015.

- (2) Pyrkinessään hillitsemään varjopankkitoimintaa finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä, jäljempänä 'FSB', ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1092/2010 ⁽¹⁾ perustettu Euroopan järjestelmäriskikomitea, jäljempänä 'järjestelmäriskikomitea', ovat tunnistaneet riskit, joita arvopapereilla toteutettavat rahoitustoimet (securities financing transactions, SFT) aiheuttavat. Arvopapereilla toteutettavat rahoitustoimet voivat kerryttää velkaantumisen vipuvaikutusta, myötäsukulisyyttä ja keskinäisiä kytköksiä finanssimarkkinoilla. Erityisesti läpinäkyvyyden puute arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien käytössä on estänyt sääntely- ja valvontaviranomaisia ja sijoittajia arvioimasta oikein ja seuraamasta pankkitoiminnan kaltaisen toiminnan riskejä ja keskinäisiä kytköksiä rahoitusjärjestelmässä ennen finanssikriisiä ja sen aikana. Edellä esitetty huomioon ottaen FSB hyväksyi 29 päivänä elokuuta 2013 poliittisen toimintakehyksen varjopankkitoiminnan valvonnan ja sääntelyn lujittamisesta ("Strengthening Oversight and Regulation of Shadow Banking"), jäljempänä 'FSB:n toimintapolitiikkakehys', jonka avulla voidaan käsitellä varjopankkitoimintaan liittyviä riskejä arvopapereiden lainaksiannossa ja repo-operaatioissa, minkä G20-maiden johtajat vahvistivat syyskuussa 2013.
- (3) FSB julkisti 14 päivänä lokakuuta 2014 sääntelykehysten arvonalennuksille, joita sovelletaan muuten kuin keskitetysti selvitettyihin arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoiimiin. Selvityksen puuttuessa tällaisiin operaatioihin liittyy merkittäviä riskejä, mikäli niille ei ole asetettu asianmukaisia vakuuksia. Samalla kun asiakkaan varojen uudelleenkäyttöä koskevan avoimuuden lisääminen olisi ensimmäinen vaihe vastapuolten riskinarviointi- ja riskinehkäisyvalmiuksien kohentamisessa, FSB:n on määrä saada vuoteen 2016 mennessä valmiiksi suositukset, jotka koskevat muuten kuin keskitetysti selvitettyjä arvopapereilla toteutettavia rahoitustoiimia koskevia arvonalennuksia ja joiden tarkoituksena on ehkäistä ylivelkaantumista ja vähentää keskittymäriskiä ja maksukyvyttömyyden riskiä.
- (4) Komissio julkaisi 19 päivänä maaliskuuta 2012 vihreän kirjan varjopankkitoiminnasta. Laajan palautteen perusteella ja ottaen huomioon kansainvälisen kehityksen komissio antoi 4 päivänä syyskuuta 2013 neuvostolle ja Euroopan parlamentille osoitetun varjopankkitoimintaa koskevan tiedonannon "Varjopankkitoiminta – Finanssialan uusien riskien torjuminen". Tiedonannossa korostetaan, että arvopapereilla toteutettavien rahoitustoiimien monitorointi ja läpinäkyvä luonne aiheuttaa sen, että on vaikea tunnistaa vastapuolia ja seurata riskikeskittymiä, sekä johtaa myös liialliseen vipuvaikutuksen käyttöön rahoitusjärjestelmässä.
- (5) Korkean tason asiantuntijaryhmä, jonka puheenjohtajana toimi Erkki Liikanen, antoi lokakuussa 2012 kertomuksen unionin pankkisektorin rakenneuudistuksesta. Ryhmässä pohdittiin muun muassa perinteisen pankkijärjestelmän ja varjopankkijärjestelmän vuorovaikutusta. Kertomuksessa todetaan, että varjopankkitoimintaan liittyy riskejä, kuten voimakas vipuvaikutus ja myötäsukulisyys, ja siinä kehoitetaan vähentämään pankkien ja varjopankkijärjestelmän välisiä keskinäisiä kytköksiä, jotka olivat tartuntalähde koko järjestelmän laajuisessa pankkikriisissä. Kertomuksessa ehdotetaan myös tiettyjä rakennetoimenpiteitä, joilla puututaan unionin pankkisektorin jäljellä oleviin heikkouksiin.
- (6) Unionin pankkijärjestelmän rakenneuudistuksia käsitellään ehdotuksessa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella EU:n luottolaitosten häiriönsietokykyä parantavista rakennetoimenpiteistä. Jos pankit velvoitetaan toteuttamaan rakennetoimenpiteitä, ne saattavat kuitenkin siirtää jotkin toiminnot varjopankkitoiminnan kaltaisille vähemmän säännellyille aloille. Ehdotukseen olisi tämän vuoksi liitettävä arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoiimiin sovellettavat sitovat läpinäkyvyys- ja ilmoitusvaatimukset, jotka vahvistetaan tässä asetuksessa. Tässä asetuksessa vahvistetut läpinäkyvyysäännöt täydentävät näin ollen kyseistä ehdotusta.
- (7) Tällä asetuksella vastataan tarpeeseen lisätä arvopapereilla toteutettavien rahoitustoiimien markkinoiden ja siten koko rahoitusjärjestelmän läpinäkyvyyttä. Jotta voidaan varmistaa tasapuoliset kilpailuolosuhteet ja kansainvälinen lähentyminen, tässä asetuksessa noudatetaan pääpiirteissään FSB:n toimintapolitiikkakehystä. Siinä luodaan unionin kehys, jonka puitteissa arvopapereilla toteutettavia rahoitustoiimia koskevat tiedot voidaan tehokkaasti ilmoittaa kauppapietorekistereille, ja arvopapereilla toteutettavia rahoitustoiimia ja kokonaistuoton vaihtosopimuksia koskevat tiedot ilmoitetaan sijoittajille yhteissijoitusyrityksissä. Tässä asetuksessa annettu arvopapereilla toteutettavaa rahoitustoiimea koskeva määritelmä ei kata johdannaisopimuksia, sellaisina kuin ne on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 648/2012 ⁽²⁾. Se sisältää kuitenkin sopimukset, joita yleisesti kutsutaan likviditeetinvaihtosopimuksiksi ja vakuudenvaihtosopimuksiksi, jotka eivät sisälly asetuksessa (EU) N:o 648/2012 annettuun johdannaisopimuksen määritelmään. Kansainvälisen lähentymisen tarvetta lisää todennäköisyys, että unionin pankkisektorin rakenneuudistuksen jälkeen perinteisten pankkien nykyään harjoittamat toiminnot saattavat siirtyä varjopankkisektorille finanssiyhteisöjen ja finanssialan ulkopuolisten yhteisöjen hoidettaviksi. Näin kyseisten toimintojen läpinäkyvyys voi jopa vähentyä sääntely- ja valvontaviranomaisten näkökulmasta, mikä estää niitä saamasta asianmukaista kokonaiskuvaa arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoiimiin liittyvistä riskeistä. Tämä pelkästään tiivistäisi niitä vakiintuneita yhteyksiä, joita säännellyn sektorin ja varjopankkisektorin välillä esiintyy tietyillä markkinoilla.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1092/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, finanssijärjestelmän makrotason vakauden valvonnasta Euroopan unionissa ja Euroopan järjestelmäriskikomitean perustamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppapietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

- (8) Markkinakäytänteiden ja teknologian kehitys mahdollistavat sen, että markkinatoimijat käyttävät rahoituslähteenä muita kuin arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia likviditeetin ja vakuuksien hallintaa varten tuottoa lisäävänä strategiana lyhyeksi myynnin kattamiseksi tai osinkoihin liittyvää verokeinottelua varten. Tällaiset rahoitustoimet voisivat olla taloudelliselta vaikutukseltaan vastaavia ja aiheuttaa samankaltaisia riskejä kuin arvopapereilla toteutettavat rahoitustoimet, mukaan lukien myötäsykliisyys, joka aiheutuu vaihtelevista omaisuuserien arvoista ja volatilitteetista; maturiteetti- tai likviditeettitransformaatio, joka syntyy pitkäaikaisten omaisuuserien tai epälikvidien varojen rahoittamisesta lyhytaikaisilla omaisuuserillä tai likvideillä varoilla; ja rahoituskriisin leviäminen, joka aiheutuu sellaisten rahoitustoimien ketjujen keskinäisistä kytköksistä, joihin liittyy vakuuksien uudelleenkäyttö.
- (9) Jotta jäsenvaltiot voivat toteuttaa toimet, joita FSB:n toimintapolitiikkakehyksessä esiin otetut kysymykset ja unionin pankkisektorin rakenneuudistuksen jälkeinen ennustettu kehitys edellyttävät, ne ottavat todennäköisesti käyttöön erilaisia kansallisia toimenpiteitä, jotka voivat luoda esteitä sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle ja haitata markkinatoimijoita ja rahoitusvakautta. Lisäksi kansallisten viranomaisten on läpinäkyvyyttä koskevien yhdenmukaistettujen sääntöjen puuttumisen vuoksi vaikea vertailla eri jäsenvaltioista tulevia mikrotason tietoja ja siten ymmärtää todellisia riskejä, joita yksittäiset markkinatoimijat aiheuttavat järjestelmälle. Sen vuoksi on tarpeen estää tällaisten vääristymien ja esteiden syntyminen unionissa. Tämän vuoksi asianmukainen oikeusperusta tälle asetukselle on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 114 artikla, sellaisena kuin sitä on tulkittu Euroopan unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti.
- (10) Uusissa läpinäkyvyssäännöissä olisi näin ollen edellytettävä, että kaikki markkinatoimijat, riippumatta siitä, ovatko ne finanssiyhteisöjä tai finanssialan ulkopuolisia yhteisöjä, antavat arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista yksityiskohtaiset tiedot mukaan lukien vakuutena olevien omaisuuserien koostumuksesta, siitä, onko vakuuksia mahdollista käyttää uudelleen tai onko niitä käytetty uudelleen, vakuuden korvaamisesta toisella vakuudella päivän päätteeksi sekä sovelletuista arvonalennuksista. Jotta minimoidaan markkinatoimijoiden operatiiviset lisäkustannukset, uusia sääntöjä ja standardeja sovellettaessa olisi hyödynnettävä infrastruktuuria, toimintaprosesseja ja esitysmuotoja, jotka ovat jo olemassa ja jotka on otettu käyttöön johdannaissopimusten kauppatietorekistereihin ilmoittamisen osalta. Kyseisessä yhteydessä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1095/2010⁽¹⁾ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen), jäljempänä 'arvopaperimarkkinaviranomainen', olisi siinä määrin kuin se on mahdollista ja asianmukaista minimoitava päällekkäisyydet ja vältettävä ristiriitaisuuksia tämän asetuksen nojalla hyväksytyjen teknisten standardien ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 9 artiklan nojalla hyväksytyjen teknisten standardien välillä. Tässä asetuksessa säädetyt oikeudelliset kehykset olisi oltava sisällöltään niin pitkälle kuin mahdollista sama kuin asetuksen (EU) N:o 648/2012, siltä osin kuin on kyse johdannaissopimusten ilmoittamisesta sitä varten rekisteröityihin kauppatietorekistereihin. Kyseisen asetuksen mukaisesti rekisteröityjen tai tunnustettujen kauppatietorekisterien pitäisi näin pystyä suorittamaan tässä asetuksessa määrätty tehtävät, edellyttäen, että ne täyttävät tietyt lisäperusteet ja että yksinkertaistettu rekisteröintiprosessi on saatettu päätökseen.
- (11) Jotta voidaan turvata arvopaperimarkkinaviranomaisen seuraamusten määräämistä koskevien valtuuksien johdonmukaisuus ja tehokkuus, tämän asetuksen soveltamisalaa kuuluvien markkinatoimijoiden olisi oltava, asetukseen (EU) N:o 648/2012 kohdistuvan viittauksen kautta, kyseisessä asetuksessa vahvistettujen ja menettelysääntöjen osalta kyseisen asetuksen 64 artiklan 7 kohdan nojalla annetuissa delegoiduissa säädöksissä tarkennettujen arvopaperimarkkinaviranomaisen valtuuksia koskevien säännösten alaisia.
- (12) Liiketoimet Euroopan keskuspankkijärjestelmän, jäljempänä 'EKPJ', jäsenten kanssa olisi vapautettava velvoitteesta ilmoittaa arvopapereilla toteutettavat rahoitustoimet kauppatietorekistereihin. Jotta kuitenkin varmistettaisiin, että sääntely- ja valvontaviranomaiset saavat asianmukaisen kokonaiskuvan sääntelemiensä tai valvomiensa yhteisöjen tekemiin arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoimiin liittyvistä riskeistä, asiaankuuluvien viranomaisten ja EKPJ:n jäsenten olisi tehtävä tiivistä yhteistyötä. Tällaisen yhteistyön olisi mahdollistettava se, että sääntely- ja valvontaviranomaiset voivat täyttää tehtävänsä ja toimeksiantonsa. Tällaisen yhteistyön olisi oltava luottamuksellista ja sen ehtona olisi oltava asiaankuuluvilta toimivaltaisilta viranomaisilta saatu perusteltu pyyntö, ja sitä olisi toteutettava vain sen vuoksi, että kyseiset viranomaiset voivat täyttää velvollisuutensa ottaen asianmukaisesti huomioon keskuspankkien riippumattomuutta koskevat periaatteet ja vaatimukset sekä sen, miten ne hoitavat tehtäviään rahapoliittisina viranomaisina, mukaan lukien rahapoliittiset sekä valuutta- ja rahoitusvakautteen kuuluvat toiminnot, joiden harjoittamisena EKPJ:n jäsenillä on laillinen oikeutus. EKPJ:n jäsenillä olisi oltava mahdollisuus kieltäytyä antamasta tietoja, jos ne ovat toteuttaneet rahoitustoimia hoitaessaan tehtäviään rahapoliittisina viranomaisina. Niiden olisi ilmoitettava pyynnön esittäneelle viranomaiselle jokaisesta tällaisesta kieltäytymisestä ja esitettävä sitä koskevat perustelut.
- (13) Arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien markkinoihin liittyviä riskejä koskevat tiedot olisi tallennettava keskitetysti ja niiden olisi oltava helposti ja suoraan muun muassa seuraavien tahojen saatavilla:

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1095/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/77/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 84).

arvopaperimarkkinaviranomainen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010 ⁽¹⁾ perustettu Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen), jäljempänä 'pankkiviranomainen', Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1094/2010 ⁽²⁾ perustettu Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen), jäljempänä 'vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen', asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset, järjestelmäriskikomitea ja EKPJ:hin kuuluvat asianomaiset keskuspankit, mukaan lukien Euroopan keskuspankki (EKP) sen hoitaessa tehtäviään yhteisen valvontamekanismin puitteissa neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 ⁽³⁾ mukaisesti; näin ne voivat tunnistaa säänneltyjen ja sääntelemättömien yhteisöjen varjopankkitoimintaan liittyvät rahoitusvakautta horjuttavat riskit ja seurata niiden kehittymistä. Arvopaperimarkkinaviranomaisen olisi otettava huomioon asetuksen (EU) N:o 648/2012 81 artiklan nojalla hyväksytyt tekniset standardit, joilla säännellään johdannaissopimuksia koskevien tietojen ilmoittamista kauppätietorekisteriin, ja näiden standardien tuleva kehitys laatiessaan tämän asetuksen mukaisia teknisiä sääntelystandardeja tai ehdottaessaan niiden tarkistamista. Arvopaperimarkkinaviranomaisen olisi myös pyrittävä varmistamaan, että asianomaisille toimivaltaisille viranomaisille, järjestelmäriskikomitealle ja EKPJ:hin kuuluville asianomaisille keskuspankeille, mukaan lukien EKP, annetaan suora ja välitön pääsy tietoihin, joita ne tarvitsevat tehtäviensä suorittamiseksi, mukaan lukien rahapolitiikan määrittely ja täytäntöönpano ja finanssimarkkinoiden rakenteiden yleisvalvonnasta huolehtiminen. Tästä syystä arvopaperimarkkinaviranomaisen olisi vahvistettava luonnoksissa teknisiksi sääntelystandardeiksi ehdot ja edellytykset, jotka koskevat pääsyä tällaisiin tietoihin.

- (14) On tarpeen ottaa käyttöön säännöksiä, jotka koskevat toimivaltaisten viranomaisten välistä tiedonvaihtoa, sekä vahvistaa niiden keskinäisiä avunanto- ja yhteistyövelvoitteita. Toimivaltaisten viranomaisten olisi rajatylittävän toiminnan lisääntymisen vuoksi annettava toisilleen tehtäviensä hoitamiseen tarvittavat tiedot, jotta ne voivat varmistaa tämän asetuksen tehokkaan täytäntöönpanon myös silloin, kun säännösten rikkominen tai epäily niiden rikkomisista saattaa koskea kahden tai useamman jäsenvaltion viranomaisia. Tiedonvaihto edellyttää ehdotonta salassapitovelvollisuutta, jotta voidaan varmistaa tietojen toimiva välitys sekä henkilöiden oikeuksien suoja. Luottamuksellisia tietoja saavilla toimivaltaisilla viranomaisilla, arvopaperimarkkinaviranomaisella sekä muilla elimillä, luonnollisilla henkilöillä tai oikeushenkilöillä kuin toimivaltaisilla viranomaisilla on oikeus käyttää saamia tietoja ainoastaan velvollisuuksiensa ja tehtäviensä hoitamiseen, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta kansallisen rikos- ja verolainsäädännön säännösten soveltamiseen. Tämä ei kuitenkaan saisi estää hallinnollisten väärinkäytösten estämisestä, tutkimisesta ja korjaamisesta vastaavien kansallisten elinten kansallisen lainsäädännön mukaista toimintaa.
- (15) Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten hoitajat käyttävät arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia hyvin paljon salkunhoidon tehostamiseksi. Tällaisella käytöllä voi olla huomattava vaikutus kyseisten yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten tuottoon. Arvopapereilla toteutettavilla rahoitustoimilla voidaan joko saavuttaa sijoitustavoitteet tai parantaa tuottoa. Hoitajat käyttävät myös kokonaistuoton vaihtosopimuksia, joilla on vastaavat vaikutukset kuin arvopapereilla toteutettavilla rahoitustoimilla. Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten hoitajat käyttävät paljon arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja kokonaistuoton vaihtosopimuksia päästäkseen hyödyntämään tiettyjä strategioita tai parantaakseen tuottoa. Arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten käyttö voi nostaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yrityksen yleistä riskiprofilia, mutta niiden käytöstä ei anneta asianmukaisia tietoja sijoittajille. On ratkaisevan tärkeää varmistaa, että tällaisiin yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin sijoittavat pystyvät tekemään perusteltuja valintoja ja arvioimaan yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten yleisen riski-hyötyprofiilin. Arvioidessaan arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja kokonaistuoton vaihtosopimuksia yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen olisi otettava huomioon liiketoimen painoarvo sen oikeudellisen muodon lisäksi.
- (16) Sijoittajat voivat kärsiä huomattavia tappioita, jos ne tekevät sijoituksia yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen sijoitusstrategiasta saamiensa puutteellisten tai virheellisten tietojen perusteella. Tämän vuoksi on olennaisen tärkeää, että yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavat yritykset antavat kaikki tarpeelliset yksityiskohtaiset tiedot arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten käytöstään. Lisäksi täysi läpinäkyvyys on erityisen tärkeää yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten alalla, koska niiden hoitajat eivät omista arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoimiin ja kokonaistuoton vaihtosopimuksiin liittyviä varoja, vaan ne ovat yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin sijoittavien omistuksessa. Täydelliset tiedot arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista ja kokonaistuoton vaihtosopimuksista ovat tämän vuoksi keskeinen väline, jolla vältetään mahdolliset eturistiriidat.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Neuvoston asetus (EU) N:o 1024/2013, annettu 15 päivänä lokakuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille (EUVL L 287, 29.10.2013, s. 63).

- (17) Uudet säännöt arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten läpinäkyvyydestä liittyvät läheisesti Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiveihin 2009/65/EY⁽¹⁾ ja 2011/61/EU⁽²⁾, koska nämä direktiivit muodostavat oikeudellisen kehyksen, jolla säännellään yhteissijoitusyritysten perustamista, hoitamista ja markkinointia.
- (18) Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavat yritykset voivat toimia siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavina yrityksinä (yhteissijoitusyritykset), joita hoitavat direktiivin 2009/65/EY mukaisesti toimiluvan saaneet yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöt tai yhteissijoitusyritysten sijoitusyhtiöt, tai vaihtoehtoisina sijoitusrahastoina, joita hoitavat direktiivin 2011/61/EU mukaisesti toimiluvan saaneet tai rekisteröidyt vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajat. Tällä asetuksella käyttöön otetut uudet säännöt, jotka koskevat arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten läpinäkyvyyttä, täydentävät kyseisten direktiivien säännöksiä, ja niitä olisi sovellettava kyseisten direktiivien säännösten lisäksi.
- (19) Jotta sijoittajat saisivat riittävät tiedot arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten käyttöön liittyvistä riskeistä, yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten hoitajien olisi sisällytettävä määräraikaiskatsauksiinsa yksityiskohtaiset tiedot kyseisten tekniikoiden käytöstä. Olemassa olevia määräraikaiskatsauksia, jotka yhteissijoitusyritysten rahasto- tai sijoitusyhtiöiden sekä vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajien on laadittava, olisi täydennettävä arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten käyttöä koskevilla lisätiedoilla. Täsmäntäessään näiden määräraikaiskatsausten sisältöä arvopaperimarkkinaviranomaisen olisi otettava huomioon hallinnollinen rasite ja erityyppisten arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten erityispiirteet.
- (20) Arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja kokonaistuoton vaihtosopimuksia koskevasta yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen sijoituspolitiikasta olisi annettava selkeät tiedot sopimuksen laatimista edeltävissä asiakirjoissa, kuten yhteissijoitusyrityksen tarjousesitteessä ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen sijoittajille ennen sopimuksen laatimista annettavissa tiedoissa. Tällä pitäisi varmistaa, että sijoittajat ymmärtävät asiaan liittyvät riskit ennen kuin ne päättävät sijoittaa tiettyyn yhteissijoitusyritykseen tai vaihtoehtoiseen sijoitusrahastoon.
- (21) Vakuuden uudelleenkäytöllä hankitaan likviditeettiä ja annetaan vastapuolille mahdollisuus alentaa rahoituskustannuksia. Sillä on kuitenkin taipumus muodostaa perinteisen pankkitoiminnan ja varjopankkitoiminnan välisiä monimutkaisia vakuusketjuja, mikä osaltaan aiheuttaa rahoitusvakauteen kohdistuvia riskejä. Läpinäkyvyyden puute, siltä osin kuin on kyse vakuudeksi annettujen rahoitusvälineiden uudelleenkäytön laajuudesta ja siihen liittyvistä riskeistä konkurssin yhteydessä, voi vähentää luottamusta vastapuoliin ja suurentaa rahoitusvakauteen kohdistuvia riskejä.
- (22) Uudelleenkäytön läpinäkyvyyden lisäämiseksi olisi asetettava vähimmäistason tiedonantovaatimukset. Uudelleenkäyttö saa tulla kyseeseen vain, kun vakuuden asettavalla vastapuolella on nimenomaista tietoa asiasta ja se antaa nimenomaisen suostumuksensa. Tämän vuoksi uudelleenkäyttöoikeus olisi otettava huomioon vakuuden asettavan vastapuolen arvopaperitilillä, jollei tähän tiliin sovelleta kolmannen maan lakia, jossa saatetaan säätää muista asianmukaisista keinoista uudelleenkäytön huomioon ottamiseksi.
- (23) Vaikka uudelleenkäyttöä koskevien tämän asetuksen sääntöjen soveltamisala on laajempi kuin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/47/EY⁽³⁾, tällä asetuksella ei muuteta kyseisen direktiivin soveltamisalaa, mutta tätä asetusta olisi tarkasteltava yhdessä sen säännösten kanssa. Ehdolla, joiden mukaisesti vastapuolilla on oikeus vakuuksien uudelleenkäyttöön ja oikeus käyttää kyseistä oikeutta, ei pitäisi millään tavalla heikentää suojaa, jonka direktiivi 2002/47/EY tarjoaa omistusoikeuden siirtävälle rahoitusvakuusjärjestelylle. Tämän vuoksi uudelleenkäyttöä koskevien läpinäkyvyysvaatimusten rikkomiset eivät saisi vaikuttaa kansalliseen lainsäädäntöön, joka koskee rahoitustoimen voimassaoloa tai vaikutusta.
- (24) Tässä asetuksessa vahvistetaan vastapuoliin sovellettavat uudelleenkäyttöä koskevat tiukat tiedonantosäännöt, joiden ei pitäisi rajoittaa tiettyihin toimijoihin, rakenteisiin ja tilanteisiin mukautettujen alakohtaisten sääntöjen soveltamista. Sen vuoksi tähän asetukseen sisältyviä uudelleenkäyttöä koskevia sääntöjä olisi sovellettava esimerkiksi yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin ja säilytysyhteisöihin tai sijoituspalveluyritysten asiakkaisiin ainoastaan siinä määrin kuin vakuuksien uudelleenkäyttöä koskevia tiukempia sääntöjä ei sisälly yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä tai asiakkaan varojen suojaamista sääntelevään oikeudelliseen kehykseen, joka muodostaa erityislain, jota sovelletaan ennen tähän asetukseen sisältyviä sääntöjä. Tässä asetuksessa ei etenkin pitäisi rajoittaa minkään sellaisen unionin tai kansallisen lainsäädännön säännön soveltamista, joka rajoittaa vastapuolten osallistumista niiden rahoitusvälineiden uudelleenkäyttöön, jotka vastapuolet tai muut henkilöt kuin vastapuolet ovat antaneet vakuudeksi. Uudelleenkäyttöä koskevien vaatimusten soveltamista olisi lykättävä kuuden kuukauden päähän tämän asetuksen voimaantulosta, jotta vastapuolilla on riittävästi aikaa mukauttaa jäljellä olevat vakuusjärjestelynsä, mukaan lukien pääsopimukset, ja varmistaa, että uudet vakuusjärjestelyt ovat tämän asetuksen mukaiset.

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

(2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

(3) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/47/EY, annettu 6 päivänä kesäkuuta 2002, rahoitusvakuusjärjestelyistä (EYVL L 168, 27.6.2002, s. 43).

- (25) Kansainvälisen terminologian yhdenmukaisuuden edistämiseksi termiä "uudelleenkäyttö" käytetään tässä asetuksessa FSB:n toimintapolitiikkakehyksen mukaisesti. Tämä ei kuitenkaan saisi johtaa epäohdonmukaisuuteen unionin säännösten kanssa eikä se varsinkaan saisi vaikuttaa direktiiveissä 2009/65/EY ja 2011/61/EU esiintyvän termin "uudelleenkäyttö" merkitykseen.
- (26) Jotta varmistettaisiin, että vastapuolet noudattavat tästä asetuksesta johtuvia velvoitteita ja että niitä kohdellaan samoin kaikkialla unionissa, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä, jotka ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Sen vuoksi tässä asetuksessa säädettyjen hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden olisi täytettävä tietyt keskeiset vaatimukset, jotka koskevat tällaisten seuraamusten ja toimenpiteiden osoittamista niiden kohteena oleville, niiden soveltamisessa huomioon otettavia kriteerejä, niiden julkistamista sekä keskeisiä seuraamusten määräämistä koskevia valtuuksia ja hallinnollisten taloudellisten seuraamusten suuruutta. On aiheellista, että direktiiveissä 2009/65/EY ja 2011/61/EU säädettyjä seuraamuksia ja muita toimenpiteitä sovelletaan tämän asetuksen mukaisiin yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin liittyvien läpinäkyvyysvelvoitteiden rikkomisiin.
- (27) Toimivaltaisille viranomaisille siirretyt seuraamusten määräämistä koskevat valtuudet eivät saisi vaikuttaa asetuksen (EU) N:o 1024/2013 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaiseen EKP:n yksinomaiseen toimivaltaan peruuttaa luottolaitoksen toimiluvat vakavaraisuusvalvonnan nojalla.
- (28) Kauppatietorekisterin rekisteröintihakemukseen ja rekisteröinnin peruuttamiseen sovellettavat tämän asetuksen säännökset eivät vaikuta asetuksen (EU) N:o 1095/2010 V luvussa säädettyihin oikeussuojakeinoihin.
- (29) Rahoituspalvelusektoria koskevilla teknisillä standardeilla olisi varmistettava johdonmukainen yhdenmukaistaminen sekä tallettajien, sijoittajien ja kuluttajien asianmukainen suoja koko unionissa. Koska arvopaperimarkkinaviranomainen on elin, jolla on pitkälle menevää erityisiantuntemusta, on tehokasta ja asianmukaista antaa sen tehtäväksi laatia luonnoksia teknisiksi sääntely- ja täytäntöönpanostandardeiksi, joihin ei liity poliittisia linjavaihtoja. Arvopaperimarkkinaviranomaisen olisi teknisiä standardeja laatiessaan varmistettava tehokkaat hallinto- ja raportointiprosessit. Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisilla delegoiduilla säädöksillä ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti teknisiä sääntelystandardeja seuraavilla aloilla: erityyppisistä arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista ilmoitettavat yksityiskohtaiset tiedot; yksityiskohtaiset tiedot kauppatietorekisterin rekisteröintihakemuksesta tai sen rekisteröinnin laajentamisesta; yksityiskohtaiset tiedot menettelyistä, joita kauppatietorekistereiden on sovellettava niille ilmoitettuja arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskevien tietojen tarkistamiseksi; se, miten usein ja mitä kauppatietorekisterissä olevia tietoja julkaistaan, niitä koskevat vaatimukset ja niiden saatavuus; sekä tarvittaessa liitteen sisällön täsmentäminen.
- (30) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 291 artiklan mukaisilla täytäntöönpanosäädöksillä ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 15 artiklan mukaisesti arvopaperimarkkinaviranomaisen laatimia teknisiä täytäntöönpanostandardeja, jotka koskevat sitä, missä muodossa ja kuinka usein tiedot on ilmoitettava, kauppatietorekisterin rekisteröinnissä käytettävän hakemuksen muotoa tai sen rekisteröinnin laajentamista sekä seuraamuksista ja muista toimenpiteistä arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa käytävän tietojenvaihdon menettelyjä ja muotoja.
- (31) Komissiolle olisi siirrettävä valta antaa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädöksiä niistä yhteisöistä laaditun luettelon muuttamisesta, jotka jätetään tämän asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle, ja maksutyypeistä, maksujen perimisen perusteista, maksujen määrästä ja kauppatietorekisterien käyttämisestä maksutavoista. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (32) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovalta tehdä päätöksiä kolmansien maiden sääntöjen arvioinnista kolmansien maiden kauppatietorekisterien tunnustamista varten ja mahdollisten päällekkäisten tai ristiriitaisten vaatimusten välttämiseksi. Tällaisten päätösten perustana oleva arvio kolmannen maan raportointivaatimusten vastaavuudesta ei saisi estää kyseiseen kolmanteen maahan sijoittautuneen ja arvopaperimarkkinaviranomaisen tunnustaman kauppatietorekisterin oikeutta tarjota raportointipalveluja unioniin sijoittautuneille yhteisöille, koska tunnustamista koskevan päätöksen olisi oltava riippumaton tällaisesta vastaavuuspäätöstä palvelevasta arvioinnista.
- (33) Jos vastaavuutta koskeva täytäntöönpanosäädös kumotaan, vastapuolten olisi automaattisesti jälleen noudatettava kaikkia tässä asetuksessa säädettyjä vaatimuksia.
- (34) Komission olisi tarvittaessa toimittava yhteistyössä kolmansien maiden viranomaisten kanssa sellaisten toisiaan tukevien ratkaisujen löytämiseksi, joilla voidaan varmistaa tämän asetuksen ja kolmansien maiden asettamien vaatimusten välinen yhdenmukaisuus ja täten välttää mahdolliset päällekkäisyydet tältä osin.

- (35) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen yleisiä tavoitteita eli rahoitusmarkkinoiden tiettyjen toimintojen, kuten arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja vakuuksien uudelleenkäytön, läpinäkyvyyden parantamista, vaan ne voidaan tämän asetuksen laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (36) Tässä asetuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan periaatteita, jotka on vahvistettu Euroopan unionin perusoikeuskirjassa, erityisesti oikeutta henkilötietojen suojaan, oikeutta nauttia yksityis- ja perhe-elämän kunnioitusta, puolustautumisoikeuksia ja *ne bis in idem* -periaatetta, elinkeinovapautta, omistusoikeutta sekä oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ja puolueettomaan tuomioistuimeen. Tätä asetusta on sovellettava näiden oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti.
- (37) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001 ⁽¹⁾ 28 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ja hän antoi lausunnon 11 päivänä heinäkuuta 2014 ⁽²⁾.
- (38) Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tai kaupparekisterien välisen henkilötietojen vaihdon tai siirron olisi tapahduttava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 95/46/EY ⁽³⁾ säädettyjen, henkilötietojen siirtoa koskevien sääntöjen mukaisesti. Arvopaperimarkkinaviranomaisen, pankkiviranomaisen ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen suorittaman henkilötietojen vaihdon tai siirron olisi tapahduttava asetuksessa (EY) N:o 45/2001 säädettyjen, henkilötietojen siirtoa koskevien sääntöjen mukaisesti.
- (39) Komission olisi arvopaperimarkkinaviranomaisen avustamana seurattava tässä asetuksessa säädetyn ilmoitusvelvollisuuden kansainvälistä soveltamista ja laadittava kertomukset Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Komission kertomusten toimittamiselle säädetyn määräajan asettamisessa olisi mahdollistettava tämän asetuksen ennen sitä tapahtuva tehokas soveltaminen.
- (40) Komission olisi asianmukaisilla kansainvälisillä foorumeilla suoritetun työn tulosten pohjalta ja arvopaperimarkkinaviranomaisen, pankkiviranomaisen ja järjestelmäriskikomitean avustamana annettava Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomus siitä, miten kansainvälisissä ponnisteluissa arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien käyttöön liittyvien riskien lieventämisessä on edistytty, mukaan lukien muuten kuin keskitetysti selvitettyihin arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoimiin sovellettavia arvonalennuksia koskevat FSB:n suositukset, ja siitä, miten nämä suositukset soveltuvat unionin markkinoille.
- (41) Tässä asetuksessa säädettyjen ilmoitus- ja läpinäkyvyysvaatimusten soveltamista olisi lykättävä, jotta kauppatietorekistereillä olisi riittävästi aikaa hakea toiminnalleen tässä asetuksessa säädettyä toimilupaa tai tunnustamista ja jotta vastapuolilla ja yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavilla yrityksillä olisi riittävästi aikaa mukautua näihin vaatimuksiin. Erityisesti on asianmukaista lykätä yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten läpinäkyvyysvaatimusten soveltamista ottaen huomioon arvopaperimarkkinaviranomaisen 18 päivänä joulukuuta 2012 antamat toimivaltaisia viranomaisia ja yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöitä koskevat ohjeet, joissa vahvistetaan yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöitä varten tietojen julkistamisvelvoitteita koskevat valinnaiset puitteet, ja tarve vähentää yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten hoitajien hallinnollista rasitetta. Arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskevan raportoinnin tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi vaatimusten asteittainen soveltaminen vastapuolityypin mukaan on tarpeen. Tällöin olisi otettava huomioon vastapuolen tosiasialliset valmiudet noudattaa tässä asetuksessa säädettyjä ilmoitusvelvollisuuksia.
- (42) Tässä asetuksessa vahvistetut arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja tiettyjä OTC-johdannaisia eli kokonaisuutona vaihtosopimuksia koskevat uudet yhdenmukaiset läpinäkyvyysäännöt liittyvät läheisesti asetuksessa (EU) N:o 648/2012 vahvistettuihin sääntöihin, sillä nämä OTC-johdannaiset kuuluvat kyseisessä asetuksessa säädettyjen raportointivaatimusten piiriin. Jotta varmistetaan sekä läpinäkyvyys- että raportointivaatimusten johdonmukaisuus OTC-johdannaiset ja pörssilistatut johdannaiset on rajattava selkeästi riippumatta siitä, käydäänkö noilla sopimuksilla kauppaa unionissa vai kolmansien maiden markkinoilla. Asetuksessa (EU) N:o 648/2012 annettua

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ EUVL C 328, 20.9.2014, s. 3.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

OTC-johdannaisten määritelmää olisi tästä syystä muutettava, jotta varmistetaan, että samantyyppiset johdannais-sopimukset määritetään joko OTC-johdannaisiksi tai pörssilistatuiksi johdannaisiksi riippumatta siitä, käydäänkö noilla sopimuksilla kauppaa unionissa vai kolmansien maiden markkinoilla.

(43) Asetus (EU) N:o 648/2012 olisi näin ollen muutettava tämän mukaisesti,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

Tässä asetuksessa vahvistetaan säännöt, jotka koskevat arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja uudelleenkäytön läpinäkyvyyttä.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä asetusta sovelletaan:

a) arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen vastapuoleen, joka on sijoittautunut

i) unioniin, mukaan lukien kaikki sen sivuliikkeet riippumatta niiden sijaintipaikasta;

ii) kolmanteen maahan, jos arvopapereilla toteutettava rahoitustoimi tehdään osana kyseisen vastapuolen unionissa sijaitsevan sivuliikkeen toimintaa;

b) siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten, jäljempänä 'yhteissijoitus-yritys', rahastoyhtiöihin ja yhteissijoitusyritysten sijoitusyhtiöihin direktiivin 2009/65/EY mukaisesti;

c) vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajiin, joille on myönnetty toimilupa direktiivin 2011/61/EU mukaisesti;

d) uudelleenkäyttöön osallistuvaan vastapuoleen, joka on sijoittautunut

i) unioniin, mukaan lukien kaikki sen sivuliikkeet riippumatta siitä, missä ne sijaitsevat;

ii) kolmanteen maahan, jos kyseessä on jompikumpi seuraavista tapauksista:

— uudelleenkäyttö toteutetaan osana kyseisen vastapuolen unionissa sijaitsevan sivuliikkeen toimintaa;

— uudelleenkäyttö koskee rahoitusvälineitä, jotka unioniin sijoittautunut vastapuoli tai kolmanteen maahan sijoit-tautuneen vastapuolen unionissa sijaitseva sivuliike on antanut vakuusjärjestelyn nojalla.

2. Tämän asetuksen 4 ja 15 artiklaa ei sovelleta:

a) Euroopan keskuspankkijärjestelmän (EKPJ) jäseniin, muihin jäsenvaltioiden elimiin, jotka harjoittavat vastaavaa toiminta, eikä muihin unionin julkisiin elimiin, joiden vastuulla on julkisen velan hoito tai jotka osallistuvat sen hoitoon unionissa;

b) Kansainväliseen järjestelypankkiin.

3. Tämän asetuksen 4 artiklaa ei sovelleta rahoitustoimiin, joissa EKPJ:n jäsen on vastapuolena.
4. Siirretään komissiolle valta antaa 30 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä tämän artiklan 2 kohdassa olevan luettelon muuttamiseksi.

Tätä varten ja ennen delegoitujen säädösten hyväksymistä komissio esittää Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen, jossa se arvioi keskuspankkien ja sellaisten julkisten elinten kansainvälistä kohtelua, joiden vastuulla on julkisen velan hoito tai jotka osallistuvat sen hoitoon.

Kyseinen kertomus sisältää vertailuanalyysin keskuspankkien ja kyseisten elinten kohtelusta useiden kolmansien maiden oikeudellisissa kehyksissä. Jos kertomuksessa todetaan etenkin vertailuanalyysin ja mahdollisten vaikutusten valossa, että näiden kolmansien maiden keskuspankkien ja elinten rahapoliittisten tehtävien osalta on tarpeen ottaa käyttöön 15 artiklaa koskeva vapautus, komissio hyväksyy delegoidun säädöksen ja lisää ne tämän artiklan 2 kohdassa olevaan luetteloon.

3 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

- 1) 'kauppatietorekisterillä' oikeushenkilöä, joka keskitetysti kerää ja ylläpitää arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskevia tietoja;
- 2) 'vastapuolilla' finanssialalla toimivia vastapuolia ja finanssialan ulkopuolisia vastapuolia;
- 3) 'finanssialalla toimivalla vastapuolella'
 - a) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/65/EU ⁽¹⁾ mukaisesti toimiluvan saanutta sijoituspalveluyritystä;
 - b) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU ⁽²⁾ tai asetuksen (EU) N:o 1024/2013 mukaisesti toimiluvan saanutta luottolaitosta;
 - c) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY ⁽³⁾ mukaisesti toimiluvan saanutta vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä;
 - d) direktiivin 2009/65/EY mukaisesti toimiluvan saanutta yhteissijoitusyritystä ja tilanteen mukaan sen rahastoyhtiötä;
 - e) direktiivin 2011/61/EU mukaisesti toimiluvan saaneiden tai rekisteröityjen vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajien hoitamaa vaihtoehtoista sijoitusrahastoa;
 - f) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/41/EY ⁽⁴⁾ mukaisesti toimiluvan saanutta tai rekisteröityä ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavaa laitosta;
 - g) asetuksen (EU) N:o 648/2012 mukaisesti toimiluvan saanutta keskusvastapuolta;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutus-toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

- h) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 909/2014 ⁽¹⁾ mukaisesti toimiluvan saanutta arvopaperikeskusta;
- i) kolmannen maan yhteisöä, joka tarvitsee a–h alakohdassa tarkoitettun lainsäädännön mukaisen toimiluvan tai rekisteröinnin, jos se on sijoittautunut unioniin;
- 4) 'finanssialan ulkopuolisella vastapuolella' muuta unioniin tai kolmanteen maahan sijoittautunutta yritystä kuin 3 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä;
- 5) 'sijoittautumisella'
- a) päätoimipaikkaa, jos vastapuoli on luonnollinen henkilö;
- b) sääntömääräistä kotipaikkaa, jos vastapuoli on oikeushenkilö;
- c) päätoimipaikkaa, jos vastapuolella ei ole kansallisen lainsäädännön mukaista sääntömääräistä kotipaikkaa;
- 6) 'sivuliikkeellä' muuta sellaista liiketoimipaikkaa kuin päätoimipaikkaa, joka on osa vastapuolesta ja joka ei ole oikeushenkilö;
- 7) 'arvopapereiden tai hyödykkeiden lainaksi antamisella' tai 'arvopapereiden tai hyödykkeiden lainaksi ottamisella' rahoitustoimea, jossa vastapuoli siirtää arvopapereita tai hyödykkeitä ja lainaksiottaja sitoutuu palauttamaan vastaavat arvopaperit tai hyödykkeet myöhempänä päivämääränä tai kun arvopaperit tai hyödykkeet siirtänyt vastapuoli sitä vaatii; sen vastapuolen osalta, joka siirtää arvopaperit tai hyödykkeet, kyseessä on arvopapereiden tai hyödykkeiden lainaksi antaminen, ja sen vastapuolen osalta, jolle ne siirretään, arvopapereiden tai hyödykkeiden lainaksi ottaminen;
- 8) 'osto-myynti-transaktiolla' tai 'myynti-osto-transaktiolla' rahoitustoimea, jossa vastapuoli myy tai ostaa arvopapereita, hyödykkeitä tai taattuja oikeuksia, jotka liittyvät arvopapereiden tai hyödykkeiden omistusoikeuteen, ja jossa on sovittu samaa nimitystä vastaavien arvopapereiden tai hyödykkeiden tai taattujen oikeuksien myymisestä tai ostamisesta takaisin tiettyyn hintaan tulevaisuudessa siten, että rahoitustoimessa, joka on osto-myynti-transaktio, vastapuoli ostaa arvopaperit, hyödykkeet tai taatut oikeudet, ja rahoitustoimessa, joka on myynti-osto-transaktio, vastapuoli myy ne; tällaiseen osto-myynti-transaktioon ja myynti-osto-transaktioon ei sovelleta 9 kohdan mukaista takaisinostosopimusta tai käänteistä takaisinostosopimusta;
- 9) 'takaisinostotransaktiolla' sopimukseen perustuvaa rahoitustoimea, jossa vastapuoli luovuttaa arvopapereita tai hyödykkeitä tai taattuja oikeuksia, jotka liittyvät arvopapereiden tai hyödykkeiden omistusoikeuteen ja jotka arvopapereihin tai hyödykkeisiin liittyvien oikeuksien haltijana oleva virallisesti hyväksytty pörssi on taannut, edellyttäen, että vastapuolella ei sopimuksen mukaan ole oikeutta luovuttaa tai pantata tiettyä arvopaperia tai hyödykettä samanaikaisesti useammalle kuin yhdelle vastapuolelle ja että vastapuoli sitoutuu ostamaan arvopaperit tai hyödykkeet takaisin, tai jotka liittyvät sopimuksessa yksilöityjä arvopapereita tai hyödykkeitä vastaaviin arvopapereihin tai hyödykkeisiin, jotka vastapuoli sitoutuu ostamaan takaisin sovittuun hintaan ajankohtana, jonka myyjä on määrännyt tai määrää myöhemmin; tällainen sopimus on takaisinostosopimus, jos vastapuoli on sopimuksessa arvopapereiden tai hyödykkeiden myyjänä, ja takaisinmyyntisopimus, jos vastapuoli on sopimuksessa ostajana;
- 10) 'vakuudellisella limiittiluotonannolla' rahoitustoimea, joissa vastapuoli myöntää luottoa, joka liittyy arvopapereiden ostamiseen, myyntiin, hallussapitoon tai kaupankäyntiin niillä; vakuudelliseen limiittiluotonantoon eivät kuulu muut lainat, joiden vakuutena on arvopaperivakuus;
- 11) 'arvopapereilla toteutettavalla rahoitustoimella'
- a) takaisinostotransaktiota;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 909/2014, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, arvopaperitoimituksen parantamisesta Euroopan unionissa sekä arvopaperikeskuksista ja direktiivien 98/26/EY ja 2014/65/EU sekä asetuksen (EU) N:o 236/2012 muuttamisesta (EUVL L 257, 28.8.2014, s. 1).

- b) arvopapereiden tai hyödykkeiden lainaksi antamista ja arvopapereiden tai hyödykkeiden lainaksi ottamista;
- c) osto-myynti-transaktiota tai myynti-osto-transaktiota;
- d) vakuudellista limiittiluotonantoa;
- 12) 'uudelleenkäytöllä' vastaanottavan vastapuolen vakuusjärjestelyssä saamien rahoitusvälineiden käyttöä sen omissa nimissä ja omaan lukuun tai toisen vastapuolen, myös luonnollisen henkilön, lukuun; tällainen käyttö koostuu omistusoikeuden siirtämisestä tai määräämisoikeuden käyttämisestä direktiivin 2002/47/EY 5 artiklan mukaisesti, mutta siihen ei kuulu rahoitusvälineen realisointi vakuuden asettavan vastapuolen maksukyvyttömyystapauksessa;
- 13) 'omistusoikeuden siirtävällä vakuusjärjestelyllä' vastapuolten välillä tehtyä direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määriteltyä omistusoikeuden siirtävää rahoitusvakuusjärjestelyä veloitteiden täyttämisen varmistamiseksi;
- 14) 'panttioikeuteen perustuvalla vakuusjärjestelyllä' vastapuolten välillä tehtyä direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan c alakohdassa määriteltyä panttioikeuteen perustuvaa rahoitusvakuusjärjestelyä veloitteiden täyttämisen varmistamiseksi;
- 15) 'vakuusjärjestelyllä' omistusoikeuden siirtävää vakuusjärjestelyä tai panttioikeuteen perustuvaa vakuusjärjestelyä;
- 16) 'rahoitusvälineellä' direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 15 alakohdassa määriteltyä rahoitusvälinettä;
- 17) 'hyödykkeellä' komission asetuksen (EY) N:o 1287/2006 (¹) 2 artiklan 1 kohdassa määriteltyä hyödykettä;
- 18) 'kokonaistuoton vaihtosopimuksella' asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 7 kohdassa määriteltyä johdannaisso-
pimusta, jossa yksi vastapuoli siirtää referenssiomaisuuden taloudellisen kokonaissuorituskyvyn, joka kattaa tuotot
koroista ja maksuista, hintakehityksestä kertyvät voitot tai tappiot ja luottotappiot, toiselle vastapuolelle.

II LUKU

ARVOPAPEREILLA TOTEUTETTAVIEN RAHOITUSTOIMIEN LÄPINÄKYVYYS

4 artikla

Arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskeva ilmoitusvelvollisuus ja tietojen turvaaminen

1. Arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien vastapuolten on toimitettava tekemiään arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja niiden muuttamista tai päättymistä koskevat tiedot 5 artiklan mukaisesti rekisteröityyn tai 19 artiklan mukaisesti tunnustettuun kauppaparekisteriin. Tiedot on ilmoitettava viimeistään rahoitustoimen tekemistä, muuttamista tai päättymistä seuraavana työpäivänä.

Ensimmäisessä alakohdassa säädetty ilmoitusvelvollisuus koskee arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia, jotka

- a) on tehty ennen asiaankuuluvaa 33 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua soveltamispäivää ja jotka ovat yhä voimassa tuona päivänä, jos
- i) näiden arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien jäljellä oleva maturiteetti on kyseisenä päivänä yli 180 päivää; tai
- ii) näillä arvopapereilla toteutettavilla rahoitustoimilla on avoin maturiteetti ja ne ovat yhä voimassa 180 päivää kyseisen päivän jälkeen;

(¹) Komission asetus (EY) N:o 1287/2006, annettu 10 päivänä elokuuta 2006, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY täytäntöönpanosta tietojen kirjaamista koskevien sijoituspalveluyritysten veloitteiden, liiketoimista ilmoittamisen, markkinoiden avoimuuden, rahoitusvälineiden kaupankäynnin kohteeksi ottamisen sekä direktiivissä määriteltyjen käsitteiden osalta (EUVL L 241, 2.9.2006, s. 1).

b) ne tehdään asiaankuuluvana 33 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuna soveltamispäivänä tai sen jälkeen.

Toisen alakohdan a alakohdassa tarkoitetut arvopapereilla toteutettavat rahoitustoimet on ilmoitettava 190 päivän kuluessa asiaankuuluvasta 33 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuna soveltamispäivästä.

2. Ilmoitusvelvollinen vastapuoli voi siirtää arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskevien tietojen ilmoittamisen toiselle.

3. Jos finanssialalla toimiva vastapuoli tekee arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen sellaisen finanssialan ulkopuolisen vastapuolen kanssa, jolla vähintään kaksi kolmesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU⁽¹⁾ 3 artiklan 3 kohdassa vahvistetusta raja-arvosta ei ylity tilinpäätöspäivänä, finanssialan vastapuoli vastaa molempien vastapuolten tietojen ilmoittamisesta.

Jos arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien vastapuoli on yhteissijoitusyritys, jota hoitaa rahastoyhtiö, rahastoyhtiö vastaa yhteissijoitusyrityksen tietojen ilmoittamisesta.

Jos arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien vastapuoli on vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, kyseisen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja vastaa vaihtoehtoisen sijoitusrahaston tietojen ilmoittamisesta.

4. Vastapuolten on pidettävä kirjaa kaikista arvopapereilla toteuttamistaan rahoitustoimista sekä niiden muuttamisesta tai päättymisestä vähintään viiden vuoden ajan rahoitustoimen päättymisen jälkeen.

5. Jos käytettävissä ei ole kauppatietorekisteriä arvopapereilla toteutettuja rahoitustoimia koskevien tietojen kirjaimiseen, vastapuolten on varmistettava, että kyseiset tiedot ilmoitetaan Euroopan valvontaviranomaiselle (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen), jäljempänä 'arvopaperimarkkinaviranomainen'.

Näissä tapauksissa arvopaperimarkkinaviranomainen varmistaa, että kaikilla 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilla asianomaisilla yhteisöillä on pääsy kaikkiin niihin arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskeviin tietoihin, joita ne tarvitsevat täyttääkseen velvollisuutensa ja toimeksiantonsa.

6. Kauppatietorekisterit ja arvopaperimarkkinaviranomainen noudattavat tämän artiklan mukaisesti vastaanotettujen tietojen luottamuksellisuutta, eheyttä ja suojaamista koskevia säännöksiä ja noudattavat erityisesti asetuksen (EU) N:o 648/2012 80 artiklassa asetettuja velvoitteita. Tätä artiklaa sovellettaessa asetuksen (EU) N:o 648/2012 80 artiklaan sisältyviä viittauksia kyseisen asetuksen 9 artiklaan ja "johdannaissopimuksiin" pidetään viittauksina tähän artiklaan ja "arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoiimiin".

7. Vastapuolen, joka ilmoittaa arvopapereilla toteutettavaa rahoitustoimea koskevat tiedot kauppatietorekisteriin tai arvopaperimarkkinaviranomaiselle, tai tällaiset tiedot vastapuolen puolesta ilmoittavan yhteisön ei katsota rikkovan sopimukseen taikka lakiin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin perustuvia tietojen ilmaisemista koskevia rajoituksia.

8. Tiedot ilmoitettavaa yhteisöä, sen johtoa tai työntekijöitä ei saa asettaa vastuuseen niiden ilmaisemisesta.

9. Jotta voidaan varmistaa tämän artiklan yhdenmukainen soveltaminen ja yhdenmukaisuus asetuksen (EU) N:o 648/2012 9 artiklan mukaisen ilmoittamisen ja kansainvälisesti sovittujen standardien kanssa, arvopaperimarkkinaviranomainen laatii tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa ja sen tarpeet huomioon ottaen teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään ainakin seuraavat erityyppisistä arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista tehtäviä, tämän artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitettuja ilmoituksia koskevat tiedot:

a) arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen osapuolet sekä rahoitustoimesta johtuvien oikeuksien ja velvollisuuksien edunsaaja, jos tämä on eri kuin rahoitustoimen osapuoli;

b) pääoma; valuutta; vakuutena käytetyt omaisuuserät ja niiden tyyppi, laatu ja arvo; vakuuden antamisessa käytetty menetelmä; onko vakuus saatavilla uudelleenkäyttöä varten ja tapauksissa, joissa se voidaan erottaa muista omaisuus-eristä, onko sitä käytetty uudelleen; vakuuden mahdollinen korvaaminen toisella vakuudella; takaisinostohinta tai lainaksi antamisesta perittävä palkkio tai vakuudellisen limiittiluotonannon korko; arvonalennus; arvopäivä; erääntymispäivä; ensimmäinen päivä, jona vakuuden käyttöä voidaan vaatia; sekä markkinasegmentti.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietyntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19).

c) arvopapereilla toteutettavasta rahoitustoimesta riippuen tiedot seuraavista:

- i) käteisvakuuksien uudelleensijoittaminen;
- ii) lainaksi annetut tai lainaksi otetut arvopaperit tai hyödykkeet.

Kehittäessään näitä teknisiä standardeja arvopaperimarkkinaviranomainen ottaa huomioon yhdistettyjen omaisuusserien tekniset yksityiskohdat ja antaa mahdollisuuden tarvittaessa ilmoittaa vakuutta koskevat tiedot positiotasolla.

Arvopaperimarkkinaviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

10. Jotta voidaan varmistaa tämän artiklan 1 kohdan yhdenmukaiset soveltamisedellytykset ja siinä määrin kuin mahdollista yhdenmukaisuus asetuksen (EU) N:o 648/2012 9 artiklan mukaisen ilmoittamisen kanssa sekä ilmoitusten muotojen yhdenmukaistaminen kauppätietorekisterien välillä, arvopaperimarkkinaviranomainen laatii tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa ja sen tarpeet huomioon ottaen teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset, joissa määritetään, missä muodossa ja kuinka usein tämän artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitettujen tietojen on ilmoitettava erityyppisten arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien osalta.

Ilmoituksessa on erityisesti annettava seuraavat tiedot:

- a) maailmanlaajuiset oikeushenkilötunnukset (LEI) tai esi-LEI-tunnukset siihen asti, kunnes maailmanlaajuisen oikeushenkilötunnusten järjestelmä on pantu täysimääräisesti täytäntöön;
- b) kansainväliset arvopaperien tunnusnumerot (ISIN); ja
- c) yksilölliset kauppätunnukset.

Kyseisiä teknisten standardien luonnoksia laatiessaan arvopaperimarkkinaviranomainen ottaa huomioon kansainvälisen kehityksen sekä unionin tasolla ja kansainvälisesti sovitut standardit.

Arvopaperimarkkinaviranomainen toimittaa kyseisten teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten täytäntöönpanostandardien asetuksen (EU) N:o 1095/2010 15 artiklan mukaisesti.

III LUKU

KAUPPATIETOREKISTERIN REKISTERÖINTI JA VALVONTA

5 artikla

Kauppatietorekisterin rekisteröinti

1. Arvopaperimarkkinaviranomaisen on rekisteröitävä kauppätietorekisteri 4 artiklan soveltamiseksi tässä artiklassa säädettyin edellytyksin ja tässä artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

2. Voidakseen tulla rekisteröidyksi tämän artiklan mukaisesti kauppätietorekisterin on oltava unioniin sijoittautunut oikeushenkilö, sen on sovellettava menettelyjä sille 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoitettujen tietojen täydellisyyden ja oikeellisuuden tarkistamiseksi ja täytettävä asetuksen (EU) N:o 648/2012 78, 79 ja 80 artiklassa säädetty vaatimukset. Tätä artiklaa sovellettaessa asetuksen (EU) N:o 648/2012 78 ja 80 artiklassa olevia viittauksia kyseisen asetuksen 9 artiklaan pidetään viittauksina tämän asetuksen 4 artiklaan.

3. Kauppätietorekisterin rekisteröinti on voimassa koko unionin alueella.

4. Rekisteröidyn kauppätietorekisterin on aina täytettävä rekisteröinnin edellytykset. Sen on ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava arvopaperimarkkinaviranomaiselle kaikista rekisteröinnin edellytyksiin tehtävistä olennaisista muutoksista.

5. Kauppätietorekisterin on esitettävä arvopaperimarkkinaviranomaiselle jompikumpi seuraavista:

a) rekisteröintihakemus;

b) hakemus rekisteröinnin laajentamista varten tämän asetuksen 4 artiklan soveltamiseksi, kun on kyse asetuksen (EU) N:o 648/2012 VI osaston 1 luvun mukaisesti jo rekisteröidystä kauppätietorekisteristä.

6. Arvopaperimarkkinaviranomainen arvioi 20 työpäivän kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta, onko hakemus täydellinen.

Jos hakemus ei ole täydellinen, arvopaperimarkkinaviranomainen asettaa määräajan, johon mennessä kauppätietorekisterin on toimitettava lisätietoja.

Kun arvopaperimarkkinaviranomainen on varmistunut siitä, että hakemus on täydellinen, se ilmoittaa tästä kauppätietorekisterille.

7. Jotta voidaan varmistaa tämän artiklan yhdenmukainen soveltaminen, arvopaperimarkkinaviranomainen laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa määritetään kaikki seuraavat seikat:

a) tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetut menettelyt, joita kauppätietorekisterien on sovellettava niille 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoitettujen ja tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen täydellisyyden ja oikeellisuuden tarkistamiseksi;

b) 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettu rekisteröintihakemus;

c) 5 kohdan b alakohdassa tarkoitettu rekisteröinnin laajentamista koskeva yksinkertaistettu hakemus päällekkäisten vaatimusten välttämiseksi.

Arvopaperimarkkinaviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

8. Jotta voidaan varmistaa 1 ja 2 kohdan yhdenmukaiset soveltamisedellytykset, arvopaperimarkkinaviranomainen laatii luonnoksia teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa määritetään molemmat seuraavat seikat:

a) 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettu rekisteröintihakemus;

b) 5 kohdan b alakohdassa tarkoitettu rekisteröinnin laajentamista koskeva hakemus.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdan osalta arvopaperimarkkinaviranomainen laatii yksinkertaistetun mallin päällekkäisten menettelyjen välttämiseksi.

Arvopaperimarkkinaviranomainen toimittaa kyseisten teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 15 artiklan mukaisesti.

*6 artikla***Toimivaltaisille viranomaisille ilmoittaminen ja niiden kuuleminen ennen rekisteröintiä**

1. Jos rekisteröintiä tai rekisteröinnin laajentamista hakeva kauppatietorekisteri on yhteisö, jolle sen sijoittautumisjäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on myöntänyt toimiluvan tai jonka se on rekisteröinyt, arvopaperimarkkinaviranomainen ilmoittaa asiasta ilman aiheetonta viivytystä kyseiselle toimivaltaiselle viranomaiselle ja kuulee sitä ennen kauppatietorekisterin rekisteröintiä.
2. Arvopaperimarkkinaviranomainen ja kyseinen toimivaltainen viranomainen vaihtavat kaikki tiedot, jotka tarvitaan kauppatietorekisterin rekisteröintiin tai rekisteröinnin laajentamiseen sekä sen valvomiseen, että yhteisö noudattaa rekisteröintiään tai toimilupansa myöntämistä koskevia edellytyksiä sijoittautumisjäsenvaltiossaan.

*7 artikla***Hakemuksen tutkiminen**

1. Arvopaperimarkkinaviranomainen tutkii 40 työpäivän kuluessa 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitetusta ilmoituksesta rekisteröintiä tai rekisteröinnin laajentamista koskevan hakemuksen sen perusteella, onko kauppatietorekisteri tämän luvun säännösten mukainen, ja antaa kaikilta osin perustellun päätöksen rekisteröinnin tai rekisteröinnin laajennuksen hyväksymisestä taikka epäämisestä.
2. Arvopaperimarkkinaviranomaisen 1 kohdan mukaisesti antama päätös tulee voimaan viidentenä työpäivänä sen jälkeen, kun se on annettu.

*8 artikla***Rekisteröintiä tai rekisteröinnin laajentamista koskevista arvopaperimarkkinaviranomaisen päätöksistä ilmoittaminen**

1. Kun arvopaperimarkkinaviranomainen on antanut 7 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun päätöksen taikka peruuttaa rekisteröinnin 10 artiklan mukaisesti, se ilmoittaa asiasta kauppatietorekisterille viiden työpäivän kuluessa ja perustelee samalla päätöksensä kaikilta osin.

Arvopaperimarkkinaviranomainen ilmoittaa päätöksestään ilman aiheetonta viivytystä 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle toimivaltaiselle viranomaiselle.

2. Arvopaperimarkkinaviranomainen ilmoittaa kaikista 1 kohdan mukaisesti tekemistään päätöksistä komissiolle.
3. Arvopaperimarkkinaviranomainen julkaisee verkkosivuillaan luettelon tämän asetuksen mukaisesti rekisteröidyistä kauppatietorekistereistä. Luettelo saatetaan ajan tasalle viiden työpäivän kuluessa siitä, kun 1 kohdan mukainen päätös on tehty.

*9 artikla***Arvopaperimarkkinaviranomaisen valtuudet**

1. Arvopaperimarkkinaviranomaiselle asetuksen (EU) N:o 648/2012 61–68, 73 ja 74 artiklan, luettuina yhdessä kyseisen asetuksen liitteiden I ja II kanssa, mukaisesti annettuja valtuuksia käytetään myös tämän asetuksen osalta. Asetuksen (EU) N:o 648/2012 liitteessä I olevia viittauksia kyseisen asetuksen 81 artiklan 1 ja 2 kohtaan pidetään viittauksina tämän asetuksen 12 artiklan 1 ja 2 kohtaan.
2. Arvopaperimarkkinaviranomaisen tai sen virkamiehen tai sen valtuuttaman muun henkilön asetuksen (EU) N:o 648/2012 61, 62 ja 63 artiklan mukaisesti saamia valtuuksia ei saa käyttää lakisääteisen salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvien tietojen tai asiakirjojen julkistamisen vaatimiseen.

*10 artikla***Rekisteröinnin peruuttaminen**

1. Rajoittamatta asetuksen (EU) N:o 648/2012 73 artiklan soveltamista arvopaperimarkkinaviranomainen peruuttaa kauppatietorekisterin rekisteröinnin, jos kauppatietorekisteri

a) nimenomaisesti luopuu rekisteröinnistä tai ei ole tarjonnut palveluja kuuden edellisen kuukauden aikana;

- b) on saanut rekisteröinnin virheellisten tietojen perusteella tai muilla epärehellisillä keinoilla;
- c) ei enää täytä rekisteröintinsä edellytyksiä.

2. Arvopaperimarkkinaviranomainen ilmoittaa ilman aiheetonta viivytystä 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle asianomaiselle toimivaltaiselle viranomaiselle päätöksestään peruuttaa kauppätietorekisterin rekisteröinti.

3. Jos sellaisen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jossa kauppätietorekisteri tarjoaa palvelujaan ja harjoittaa toimintaansa, katsoo, että jokin 1 kohdassa tarkoitetuista edellytyksistä on täytynyt, se voi pyytää arvopaperimarkkinaviranomaista tutkimaan, täytyvätkö kyseisen kauppätietorekisterin rekisteröinnin peruuttamista koskevat edellytykset. Jos arvopaperimarkkinaviranomainen päättää olla peruuttamatta kyseisen kauppätietorekisterin rekisteröintiä, se perustelee päätöksensä kaikilta osin.

4. Tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen on tämän asetuksen 16 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti nimetty viranomainen.

11 artikla

Valvontamaksut

1. Arvopaperimarkkinaviranomainen veloittaa kauppätietorekistereiltä maksut tämän asetuksen mukaisesti ja tämän artiklan 2 kohdan nojalla annettujen delegoitujen säädösten mukaisesti. Maksujen on oltava oikeassa suhteessa kyseisen kauppätietorekisterin liikevaihtoon, ja niillä on katettava kokonaan arvopaperimarkkinaviranomaiselle kauppätietorekisterien rekisteröinnistä, tunnustamisesta ja valvonnasta aiheutuvat välttämättömät menot sekä korvattava mahdolliset kustannukset, joita toimivaltaisille viranomaisille voi aiheutua tehtävien siirtämisestä tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan nojalla. Siltä osin kuin tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa viitataan asetuksen (EU) N:o 648/2012 74 artiklaan, viittauksia kyseisen asetuksen 72 artiklan 3 kohtaan pidetään viittauksina tämän artiklan 2 kohtaan.

Jos kauppätietorekisteri on jo rekisteröity asetuksen (EU) N:o 648/2012 VI osaston 1 luvun nojalla, tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja maksuja mukautetaan ainoastaan tämän asetuksen mukaiseen rekisteröintiin, tunnustamiseen ja valvontaan liittyvien välttämättömien lisäkulojen ja -maksujen huomioon ottamiseksi.

2. Siirretään komissiolle valta antaa 30 artiklan mukaisesti delegoitu säädös, jolla se määrittelee tarkemmin maksujen lajin, maksujen perimisen perusteet, maksujen määrän ja maksutavan.

12 artikla

Kauppätietorekisterin tietojen läpinäkyvyys ja saatavuus

1. Kauppätietorekisterin on säännöllisesti ja helposti saavutettavissa olevalla tavalla julkaistava sille ilmoitettujen arvopapereilla toteutettujen rahoitustoimien kokonaispositiot rahoitustoimien lajin mukaan eriteltyinä.

2. Kauppätietorekisterin on kerättävä ja ylläpidettävä tietoja arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista ja varmistettava, että seuraavilla yhteisöillä on suora ja välitön pääsy näihin yksityiskohtaisiin tietoihin, joita ne tarvitsevat täyttääkseen velvollisuutensa ja toimeksiantonsa:

- a) arvopaperimarkkinaviranomainen;
- b) Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen), jäljempänä 'pankkiviranomainen';
- c) Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen), jäljempänä 'vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen';
- d) järjestelmäriskikomitea;
- e) ilmoitettujen rahoitustoimien markkinapaikkoja valvova toimivaltainen viranomainen;
- f) EKP:n asiaankuuluvat jäsenet, mukaan lukien Euroopan keskuspankki (EKP) sen hoitaessa tehtäviään yhteisen valvontamekanismin puitteissa asetuksen (EU) N:o 1024/2013 mukaisesti;

- g) kolmannen maan asiaankuuluvat viranomaiset, joiden osalta on hyväksytty täytäntöönpanosäädös 19 artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- h) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/25/EY⁽¹⁾ 4 artiklan mukaisesti nimitetyt valvontaviranomaiset;
- i) asiaankuuluvat unionin arvopaperi- ja markkinaviranomaiset, joiden vastaavat valvontavastuut ja -tehtävät kattavat tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvat rahoitustoimet, markkinat, osallistujat ja omaisuuserät;
- j) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 713/2009⁽²⁾ perustettu energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyövirasto;
- k) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU⁽³⁾ 3 artiklan mukaisesti nimetyt kriisintarkaisuviranomaiset;
- l) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 806/2014⁽⁴⁾ perustettu kriisintarkaisuneuvosto;
- m) jäljempänä 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettut viranomaiset.

3. Jotta voidaan varmistaa tämän artiklan yhdenmukainen soveltaminen, arvopaperimarkkinaviranomainen laatii tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa ja ottaen huomioon 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen tarpeet teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa määritellään

- a) se, kuinka usein ja mitkä tiedot 1 kohdassa tarkoitetuista kokonaispositioista ja mitkä tiedot 2 kohdassa tarkoitetuista arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista on annettava;
- b) toimintaa koskevat standardit, jotta mahdollistetaan oikea-aikainen, jäsenelty ja kattava:
 - i) tietoja kerääminen kauppatietorekisterien toimesta;
 - ii) tietojen kokoaminen ja vertailu eri rekisterien välillä;
- c) tiedot, joihin 2 kohdassa tarkoitetuilla yhteisöillä on oltava pääsy, ottaen huomioon niiden toimivaltuudet ja niiden erityistarpeet;
- d) ne ehdot ja edellytykset, joiden mukaisesti 2 kohdassa tarkoitetuilla yhteisöillä on oltava suora ja välitön pääsy kauppatietorekistereissä pidettyihin tietoihin.

Näillä teknisten sääntelystandardien luonnoksilla on varmistettava, että 1 kohdan mukaisesti julkaistut tiedot eivät mahdollista minkään arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen osapuolen tunnistamista.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/25/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, julkisista ostotarjouksista (EUVL L 142, 30.4.2004, s. 12).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 713/2009, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyöviraston perustamisesta (EUVL L 211, 14.8.2009, s. 1).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisintarkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisintarkaisua varten yhteisen kriisintarkaisumekanismiin ja yhteisen kriisintarkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

Arvopaperimarkkinaviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

IV LUKU

LÄPINÄKYVYYS SIIJOITTAJIA KOHTAAN

13 artikla

Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten läpinäkyvyys määräaikaikatsauksissa

1. Yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöiden, yhteissijoitusyritysten sijoitusyhtiöiden ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajien on annettava sijoittajille tiedot siitä, miten ne käyttävät arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja kokonaistuoton vaihtosopimuksia, seuraavasti:

- a) yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöiden tai yhteissijoitusyritysten sijoitusyhtiöiden direktiivin 2009/65/EY 68 artiklassa tarkoitetuissa puolivuotiskatsauksissa ja vuosikertomuksissa;
- b) vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajien direktiivin 2011/61/EU 22 artiklassa tarkoitettussa vuosikertomuksessa.

2. Arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja kokonaistuoton vaihtosopimuksia koskeviin tietoihin on sisällyttävä liitteessä olevassa A jaksossa säädetty tiedot.

3. Arvopaperimarkkinaviranomainen voi yhdenmukaisen tietojen ilmaisemisen varmistamiseksi sekä erityyppisten arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten erityispiirteiden huomioon ottamiseksi, ottaen huomioon direktiiveissä 2009/65/EY ja 2011/61/EU säädetty vaatimukset sekä kehittyvät markkinakäytännöt, laatia luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi, joilla täsmennetään edelleen liitteessä olevan A jakson sisältöä.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

14 artikla

Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten läpinäkyvyys sopimuksen laatimista edeltävissä asiakirjoissa

1. Direktiivin 2009/65/EY 69 artiklassa tarkoitettussa yhteissijoitusyrityksen tarjousesitteessä sekä vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajien direktiivin 2011/61/EU 23 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaisesti sijoittajille antamissa tiedoissa on määritettävä ne arvopapereilla toteutettavat rahoitustoimet ja kokonaistuoton vaihtosopimukset, joita yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöt, yhteissijoitusyritysten sijoitusyhtiöt ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajat saavat käyttää, sekä mainittava selkeästi, että näitä rahoitustoimia ja välineitä käytetään.

2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tarjousesitteen ja sijoittajille annettavien tietojen on sisällettävä liitteessä olevassa B jaksossa säädetty tiedot.

3. Arvopaperimarkkinaviranomainen voi kehittyvien markkinakäytäntöjen huomioon ottamiseksi tai yhdenmukaisen tietojen ilmaisemisen varmistamiseksi, ottaen huomioon nykyiset direktiiveissä 2009/65/EY ja 2011/61/EU säädetty vaatimukset, laatia luonnoksia teknisiksi sääntelystandardeiksi, joilla täsmennetään edelleen liitteessä olevan B jakson sisältöä.

Arvopaperimarkkinaviranomainen ottaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien luonnosten valmistelussa huomioon tarpeen varata riittävästi aikaa ennen niiden soveltamista.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

V LUKU

UDELLEENKÄYTÖN LÄPINÄKYVYYS

15 artikla

Vakuusjärjestelyn nojalla vastaanotettujen rahoitusvälineiden uudelleenkäyttö

1. Vastapuolten oikeus käyttää vakuutena saatuja rahoitusvälineitä uudelleen edellyttää vähintään molempien seuraavien edellytysten täyttymistä:

a) vakuuden vastaanottava vastapuoli on asianmukaisesti ilmoittanut vakuuden asettavalle vastapuolelle kirjallisesti riskeistä ja seurauksista, joita voi liittyä toiseen seuraavista:

i) määräämisoikeuden myöntäminen direktiivin 2002/47/EY 5 artiklan mukaisessa panttioikeuteen perustuvassa vakuusjärjestelyssä annettuun rahoitusvakuuteen;

ii) omistusoikeuden siirtävän vakuusjärjestelyn tekeminen;

b) vakuuden asettava vastapuoli on antanut etukäteen allekirjoituksella, kirjallisesti tai oikeudellisesti vastaavalla menetelmällä vahvistetun nimenomaisen suostumuksensa panttioikeuteen perustuvaan vakuusjärjestelyyn, jonka ehdoissa määrätään direktiivin 2002/47/EY 5 artiklan mukaisesta määräämisoikeudesta, tai se on nimenomaisesti sopinut vakuuden asettamisesta omistusoikeuden siirtävässä vakuusjärjestelyssä.

Ensimmäisen alakohdan a alakohdan osalta vakuuden asettavalle osapuolelle on vähintään ilmoitettava kirjallisesti vastaanottavan vastapuolen maksukyvyttömyyteen liittyvistä mahdollisista riskeistä ja seurauksista.

2. Vastapuolet saavat harjoittaa oikeuttaan uudelleenkäyttöön edellyttäen, että vähintään molemmat seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) uudelleenkäyttö toteutetaan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettussa vakuusjärjestelyssä määritettyjen ehtojen mukaisesti;

b) vakuusjärjestelyn nojalla vastaanotetut rahoitusvälineet siirretään vakuuden asettavan vastapuolen tililtä.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetään, kun vakuusjärjestelyyn osallistuva vastapuoli on sijoittautunut kolmanteen maahan ja vakuuden asettavan vastapuolen tili säilytetään kolmannessa maassa ja siihen sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä, uudelleenkäyttö on todistettava joko siirrolla vakuuden asettavan vastapuolen tililtä tai muulla asianmukaisella tavalla.

3. Tämä artikla ei rajoita tiukempaa alakohtaista lainsäädäntöä, etenkin direktiivejä 2009/65/EY ja 2014/65/EU, eikä kansallista lainsäädäntöä, jonka tarkoituksena on varmistaa vakuuden asettavien vastapuolten korkeatasoinen suoja.

4. Tällä artiklalla ei ole vaikutusta kansallisen lainsäädännön säännöksiin, jotka koskevat rahoitustoimen voimassaoloa tai seurauksia.

VI LUKU

VALVONTA JA TOIMIVALTAISET VIRANOMAISET

16 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten nimeäminen ja niiden valtuudet

1. Tässä asetuksessa toimivaltaisia viranomaisia ovat seuraavat:

- a) finanssialalla toimivien vastapuolten osalta asetuksissa (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 1024/2013 ja (EU) N:o 909/2014 sekä direktiiveissä 2003/41/EY, 2009/65/EY, 2011/61/EU, 2013/36/EU ja 2014/65/EU tarkoitettut toimivaltaiset viranomaiset, kansalliset toimivaltaiset viranomaiset sekä direktiivissä 2009/138/EY tarkoitettut valvontaviranomaiset;
- b) finanssialan ulkopuolisten vastapuolten osalta asetuksen (EU) N:o 648/2012 10 artiklan 5 kohdan mukaisesti nimetyt toimivaltaiset viranomaiset;
- c) tämän asetuksen 13 ja 14 artiklaa sovellettaessa yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöiden ja yhteissijoitusyritysten sijoitusyhtiöiden osalta direktiivin 2009/65/EY 97 artiklan mukaisesti nimetyt toimivaltaiset viranomaiset;
- d) tämän asetuksen 13 ja 14 artiklaa sovellettaessa vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajien osalta direktiivin 2011/61/EU 44 artiklan nimetyt toimivaltaiset viranomaiset.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on käytettävä niille 1 kohdassa tarkoitetuissa säännöksissä annettuja valtuuksia ja valvottava tässä asetuksessa säädettyjen velvoitteiden noudattamista.

3. Tämän artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten on seurattava niiden alueelle sijoittautuneita yhteissijoitusyritysten rahastoyhtiöitä, yhteissijoitusyritysten sijoitusyhtiöitä ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajia sen varmistamiseksi, että ne eivät käytä arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia ja kokonaistuoton vaihtosopimuksia, elleivät ne noudata 13 ja 14 artiklan vaatimuksia.

17 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten yhteistyö

1. Edellä 16 artiklassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten ja arvopaperimarkkinaviranomaisen on tehtävä tiivistä yhteistyötä ja vaihdettava tietoja suorittaakseen tässä asetuksessa säädetyt tehtävät, erityisesti havaitakseen ja korjatakseen tämän asetuksen rikkomiset.

2. Toimivaltainen viranomainen voi kieltäytyä pyynnöstä tehdä yhteistyötä tai vaihtaa tietoja 1 kohdan mukaisesti ainoastaan jommassakummassa seuraavista poikkeuksellisista olosuhteista:

- a) jos samoja toimia ja henkilöitä koskeva oikeudenkäynti on jo pantu vireille sen jäsenvaltion viranomaisissa, jonka toimivaltaiselle viranomaiselle pyyntö on esitetty; tai
- b) jos siinä jäsenvaltiossa, jonka toimivaltaiselle viranomaiselle pyyntö on esitetty, on jo annettu kyseisiä henkilöitä ja samoja toimia koskeva lopullinen oikeuden päätös.

Kieltäytyessään yhteistyöstä toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava tästä pyynnön esittäneelle viranomaiselle ja arvopaperimarkkinaviranomaiselle sekä annettava mahdollisimman yksityiskohtaiset tiedot asiasta.

3. Edellä 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja asianomaisten EKPJ:n jäsenten on tehtävä tiivistä yhteistyötä tässä kohdassa säädettyjen edellytysten mukaisesti.

Tällaisen yhteistyön on oltava luottamuksellista ja sen ehtona on oltava asiaankuuluvilta toimivaltaisilta viranomaisilta saatu perusteltu pyyntö, ja yhteistyötä on toteutettava vain sen vuoksi, että kyseiset viranomaiset voivat täyttää velvollisuutensa asianmukaisesti.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa säädetään, EKPJ:n jäsenet voivat kieltäytyä antamasta tietoja, jos ne ovat toteuttaneet rahoitustoimia hoitaessaan tehtäviään rahapoliittisina viranomaisina.

Jos tietojen antamisesta kieltäydytään kolmannen alakohdan nojalla, asianomainen EKPJ:n jäsen ilmoittaa pyynnön esittäneelle viranomaiselle kieltäytymisestä ja esittää sille perustelut.

18 artikla

Salassapitovelvollisuus

1. Tämän asetuksen nojalla saatuja, vaihdettuja tai siirrettyjä luottamuksellisia tietoja koskee 2 ja 3 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus.
2. Salassapitovelvollisuus koskee kaikkia henkilöitä, jotka ovat tai ovat olleet 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen, 16 artiklassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten, arvopaperimarkkinaviranomaisen, pankkiviranomaisen tai vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen palveluksessa taikka toimivaltaisten viranomaisten, arvopaperimarkkinaviranomaisen, pankkiviranomaisen tai vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen valtuutuksella toimivien tilintarkastajien ja asiantuntijoiden palveluksessa. Näiden henkilöiden näissä tehtävissä saamia luottamuksellisia tietoja ei saa ilmaista toiselle henkilölle tai viranomaiselle muutoin kuin tiivistetysti tai kootusti niin, ettei niistä voida tunnistaa yksittäistä vastapuolta, kauppatietorekisteriä tai muuta henkilöä, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta kansallisen rikos- tai verolainsäädännön tai tämän asetuksen soveltamiseen.
3. Tämän asetuksen nojalla luottamuksellisia tietoja saavat toimivaltaiset viranomaiset, arvopaperimarkkinaviranomainen, pankkiviranomainen, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ja muut elimet, luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt kuin toimivaltaiset viranomaiset voivat käyttää saamiaan tietoja ainoastaan velvollisuuksiensa ja tehtäviensä hoitamiseen ja, kun on kyse toimivaltaisista viranomaisista, vain tämän asetuksen soveltamisalalla tai, kun on kyse muista viranomaisista, elimistä, luonnollisista henkilöistä tai oikeushenkilöistä, vain siihen tarkoitukseen, johon kyseiset tiedot on niille annettu ja/tai kyseisten tehtävien suorittamiseen nimenomaan liittyvän hallinnollisen tai oikeudellisen menettelyn yhteydessä, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta kansallisen rikos- tai verolainsäädännön soveltamiseen. Tiedot vastaanottava viranomainen saa kuitenkin käyttää niitä muihinkin ei-kaupallisiin tarkoituksiin arvopaperimarkkinaviranomaisen, pankkiviranomaisen, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen, toimivaltaisen viranomaisen tai tiedot antavan muun viranomaisen, elimen tai henkilön suostumuksella.
4. Edellä olevat 2 ja 3 kohta eivät estä arvopaperimarkkinaviranomaista, pankkiviranomaista, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista, toimivaltaisia viranomaisia tai asianomaisia keskuspankkeja vaihtamasta tai toimittamasta tämän asetuksen ja sijoituspalveluyrityksiin, luottolaitoksiin, eläkerahastoihin, vakuutus- ja jälleenvakuutusdustajiin, vakuutusyrityksiin, säänneltyihin markkinoihin tai markkinoiden ylläpitäjiin sovellettavan muun lainsäädännön mukaisia tai tiedot välittäneen toimivaltaisen viranomaisen tai muun viranomaisen, elimen tai luonnollisen henkilön taikka oikeushenkilön suostumuksella muuten annettuja luottamuksellisia tietoja.
5. Edellä olevat 2 ja 3 kohta eivät estä toimivaltaisia viranomaisia vaihtamasta tai toimittamasta kansallisen lainsäädännön mukaisesti luottamuksellisia tietoja, joita ei ole saatu toisen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta.

VII LUKU

SUHTEET KOLMANSIIN MAIHIN

19 artikla

Kauppatietorekisterien vastaavuus ja tunnustaminen

1. Komissio voi antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joissa todetaan, että kolmannen maan oikeudellisilla järjestelyillä ja valvontajärjestelyillä on varmistettu, että
 - a) kyseisessä kolmannessa maassa toimiluvan saaneet kauppatietorekisterit noudattavat oikeudellisesti sitovia vaatimuksia, jotka vastaavat tässä asetuksessa säädettyjä vaatimuksia;
 - b) kauppatietorekisterit ovat jatkuvasti tehokkaan valvonnan alaisia ja niiden velvoitteet tehokkaiden täytäntöönpanotoimien alaisia kyseisessä kolmannessa maassa;
 - c) salassapitovelvollisuutta koskevat takeet ovat olemassa, mikä koskee myös niiden liikesalaisuuksien suojaaja, jotka viranomaiset jakavat kolmansien osapuolten kanssa, ja nämä takeet vastaavat vähintään tässä asetuksessa säädettyä tasoa; ja
 - d) kyseisessä kolmannessa maassa toimiluvan saaneita kauppatietorekistereitä koskee oikeudellisesti sitova ja täytäntöönpanokelpoinen velvoite antaa 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuille tahoille suora ja välitön pääsy tietoihin.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua täytäntöönpanosäädöksessä täsmennetään myös asianomaiset kolmannen maan viranomaiset, joilla on pääsyoikeus tietoihin unioniin sijoittautuneissa kauppatietorekistereissä olevista arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista.

Tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu täytäntöönpanosäädös hyväksytään 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

2. Silloin kun kolmannessa maassa toimiluvan saaneisiin kauppatietorekistereihin ei kohdistu kyseisen kolmannen maan kansallisen lainsäädännön puitteissa oikeudellisesti sitovaa ja täytäntöönpanokelpoista veloitetta antaa 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuille yhteisöille suora ja välitön pääsy tietoihin, komissio antaa neuvostolle suosituksia asianomaisen kolmannen maan kanssa neuvoteltavasta kansainvälisestä sopimuksesta, joka koskee molemminpuolista oikeutta tutustua kyseiseen kolmanteen maahan sijoittautuneissa kauppatietorekistereissä oleviin arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskeviin tietoihin ja näiden tietojen vaihtoa, sen varmistamiseksi, että kaikkien 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen tehtäviensä hoitamiseen tarvitsemat tiedot ovat suoraan ja välittömästi niiden saatavilla.

3. Kolmanteen maahan sijoittautunut kauppatietorekisteri voi tarjota palveluja ja suorittaa toimintoja unioniin sijoittautuneille yhteisöille 4 artiklaa sovellettaessa vasta sen jälkeen, kun arvopaperimarkkinaviranomainen on tunnustanut sen tämän artiklan 4 kohdassa asetettujen vaatimusten mukaisesti.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettun kauppatietorekisterin on toimitettava arvopaperimarkkinaviranomaiselle jompikumpi seuraavista:

a) tunnustamista koskeva hakemus;

b) rekisteröinnin laajentamista koskeva hakemus tämän asetuksen 4 artiklan soveltamiseksi, kun on kyse asetuksen (EU) N:o 648/2012 mukaisesti jo tunnustetusta kauppatietorekisteristä.

5. Edellä 4 kohdassa tarkoitettuun hakemukseen on sisällyttävä kaikki tarvittavat tiedot, mukaan lukien vähintään tiedot, joita tarvitaan sen tarkistamiseen, että kauppatietorekisteri on saanut toimiluvan ja että sitä valvotaan tehokkaasti sellaisessa kolmannessa maassa, joka täyttää seuraavat vaatimukset:

a) komissio on määrittänyt 1 kohdan mukaisella täytäntöönpanosäädöksellä, että kolmannella maalla on vastaava ja täytäntöönpanokelpoinen sääntely- ja valvontakehys;

b) kolmannen maan asianomaiset viranomaiset ovat tehneet arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa yhteistyöjärjestelyn, jossa täsmennetään ainakin seuraavaa:

i) mekanismi, jolla tietoja vaihdetaan yhtäältä arvopaperimarkkinaviranomaisen ja minkä tahansa muun 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti delegoituja tehtäviä hoitavan unionin viranomaisen sekä toisaalta asianomaisten kolmansien maiden asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten välillä; ja

ii) valvontatoiminnan koordinoitua koskevat menettelyt.

Arvopaperimarkkinaviranomaisen on sovellettava asetusta (EY) N:o 45/2001, kun on kyse henkilötietojen luovuttamisesta kolmanteen maahan.

6. Arvopaperimarkkinaviranomainen arvioi 30 työpäivän kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta, onko hakemus täydellinen. Jos arvopaperimarkkinaviranomainen katsoo, että hakemus ei ole täydellinen, se asettaa määräajan, johon mennessä tunnustamista hakevan kauppatietorekisterin on toimitettava lisätietoja.

7. Arvopaperimarkkinaviranomainen antaa tunnustamista hakevalle kauppatietorekisterille 180 työpäivän kuluessa täydellisen hakemuksen jättämisestä kaikilta osin perustellun kirjallisen ilmoituksen siitä, onko tunnustaminen myönnetty vai evätty.

8. Arvopaperimarkkinaviranomainen julkaisee verkkosivuillaan luettelon tämän artiklan mukaisesti tunnustetuista kauppatietorekistereistä.

20 artikla

Viranomaisten välinen epäsuora pääsy tietoihin

Arvopaperimarkkinaviranomainen voi sopia yhteistyöjärjestelyistä niiden asianomaisten kolmannen maan viranomaisten kanssa, joiden on noudatettava velvollisuuksiaan ja hoidettava toimeksiantonsa, jotka koskevat unioniin sijoittautuneiden

kauppätietorekisterien arvopaperimarkkinaviranomaisen saataville antamien, arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskevien tietojen molemminpuolista vaihtoa 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti sekä kolmansien maiden viranomaisten keräämiä ja ylläpitämiä arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskevia tietoja, edellyttäen, että salassapitovelvollisuutta koskevat takeet ovat olemassa, mukaan lukien takeet siitä, että viranomaiset suojaavat liikesalaisuudet, jotka ne jakavat kolmansien osapuolten kanssa.

21 artikla

Raportoinnin vastaavuus

1. Komissio voi antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joissa määritetään kolmannen maan oikeudellisista järjestelyistä sekä valvonta- ja täytäntöönpanojärjestelyistä seuraavaa:

- a) ne vastaavat 4 artiklassa säädettyjä vaatimuksia;
- b) niillä taataan salassapitovelvollisuus, joka vastaa tässä asetuksessa säädettyä salassapitovelvollisuutta;
- c) niitä sovelletaan tehokkaasti ja ne pannaan täytäntöön yhdenvertaisella ja vääristämättömällä tavalla, jotta voidaan varmistaa tehokas valvonta ja täytäntöönpano asianomaisessa kolmannessa maassa; ja
- d) niillä varmistetaan, että 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilla yhteisöillä on joko suora pääsy arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia koskeviin yksityiskohtaisiin tietoihin 19 artiklan 1 kohdan mukaisesti tai epäsuora pääsy rahoitustoimia koskeviin yksityiskohtaisiin tietoihin 20 artiklan mukaisesti.

2. Kun komissio on hyväksynyt kolmannen maan osalta 1 kohdassa tarkoitetun vastaavuutta koskevan täytäntöönpanosäädöksen, tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvan rahoitustoimen tekevien vastapuolten katsotaan täyttäneen 4 artiklassa säädettyt vaatimukset, jos ainakin yksi vastapuolista on sijoittautunut kyseiseen kolmanteen maahan ja vastapuolet noudattavat asianomaisen kolmannen maan asiaankuuluvia velvoitteita kyseisen rahoitustoimen osalta.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

Komissio seuraa yhteistyössä arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa, että 4 artiklassa säädettyjä vaatimuksia vastaavat vaatimukset pannaan tosiasiallisesti täytäntöön niissä kolmansissa maissa, joiden osalta vastaavuutta koskeva täytäntöönpanosäädös on annettu, ja antaa säännöllisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen. Jos kertomuksesta ilmenee, että kolmannen maan viranomaiset soveltavat vastaavia vaatimuksia riittämättömästi tai epäyhtenäisesti, komissio tarkastelee 30 kalenteripäivän kuluessa kertomuksen esittämisestä, onko aiheellista peruuttaa kyseisen kolmannen maan lainsäädännön vastaavuuden tunnustaminen.

VIII LUKU

HALLINNOLLISET SEURAAMUKSET JA MUUT HALLINNOLLISET TOIMENPITEET

22 artikla

Hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet

1. Rajoittamatta 28 artiklan soveltamista ja jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia jäsenvaltioiden on kansallisen lainsäädännön mukaisesti annettava toimivaltaisille viranomaisille valtuudet määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä ainakin 4 ja 15 artiklan rikkomisista.

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja säännöksiä sovelletaan oikeushenkilöihin, jäsenvaltioiden on velvoitteita rikottaessa annettava toimivaltaisille viranomaisille valta kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin soveltaa seuraamuksia ylimmän hallintoelimen jäseniin ja muihin yksityishenkilöihin, jotka ovat kansallisen lainsäädännön mukaan vastuussa rikkomisesta.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovellettaessa määrättyjen hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

3. Jos jäsenvaltiot ovat tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti päättäneet määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia kyseisessä kohdassa tarkoitettujen säännösten rikkomisista, niiden on varmistettava, että asianmukaiset toimenpiteet on toteutettu sen varmistamiseksi, että toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikki tarvittavat valtuudet olla yhteydessä oikeus-, syyttäjä- tai rikosoikeusviranomaisiin lainkäyttöalueellaan saadakseen yksityiskohtaisia tietoja rikostutkinnoista tai rikosoikeudenkäynneistä, jotka on käynnistetty 4 ja 15 artiklan mahdollisten rikkomisten vuoksi, ja antaaakseen tällaisia tietoja muille toimivaltaisille viranomaisille ja arvopaperimarkkinaviranomaiselle täyttääkseen velvollisuutensa tehdä yhteistyötä keskenään ja tarvittaessa arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa tätä asetusta sovellettaessa.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat tehdä yhteistyötä muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten ja kolmansien maiden asianomaisten viranomaisten kanssa käyttäessään valtuuksiaan määrätä seuraamuksia.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat myös tehdä yhteistyötä toisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa helpottaakseen taloudellisten seuraamusten perimistä.

4. Jäsenvaltioiden on kansallisen lainsäädännön mukaisesti annettava toimivaltaisille viranomaisille valtuudet määrätä ainakin seuraavia hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä 1 kohdassa tarkoitetuista rikkomisista:

- a) määräys, jossa rikkomisesta vastuussa olevaa henkilöä vaaditaan lopettamaan rikkomisen ja olemaan toistamatta sitä;
- b) julkinen ilmoitus, josta käy 26 artiklan mukaisesti ilmi rikkomisesta vastuussa oleva henkilö ja rikkomisen luonne;
- c) toimiluvan peruuttaminen tai keskeyttäminen;
- d) väliaikainen kielto, jolla kielletään johtotehtävissä toimivaa henkilöä tai muuta tällaisesta rikkomisesta vastuussa olevana pidettyä luonnollista henkilöä toimimasta johtotehtävissä;
- e) sellaisten hallinnollisten taloudellisten enimmäisseuraamusten määrääminen, jotka ovat vähintään kolme kertaa niin suuret kuin rikkomisella saadut voitot tai vältetyt tappiot, jos asianomainen viranomainen voi määrittää ne, huolimatta siitä, että nämä seuraamukset ylittäisivät f ja g alakohdassa tarkoitettua määrää;
- f) kun on kyse luonnollisesta henkilöstä, vähintään 5 000 000 euron suuruiset hallinnolliset taloudelliset enimmäisseuraamukset tai niissä jäsenvaltioissa, joiden rahayksikkö ei ole euro, vastaava arvo kansallisena valuuttana 12 päivänä tammikuuta 2016;
- g) kun on kyse oikeushenkilöstä, hallinnolliset taloudelliset enimmäisseuraamukset, joiden määrä on vähintään
 - i) 5 000 000 euroa tai niissä jäsenvaltioissa, joiden rahayksikkö ei ole euro, vastaava arvo kansallisena valuuttana 12 päivänä tammikuuta 2016 tai enintään 10 prosenttia oikeushenkilön ylimmän hallintoelimen hyväksymän viimeisen käytettävissä olevan tilinpäätöksen mukaisesta vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta, kun kyseessä on 4 artiklan rikkomisen;
 - ii) 15 000 000 euroa tai niissä jäsenvaltioissa, joiden rahayksikkö ei ole euro, vastaava arvo kansallisena valuuttana 12 päivänä tammikuuta 2016 tai enintään 10 prosenttia oikeushenkilön ylimmän hallintoelimen hyväksymän viimeisen käytettävissä olevan tilinpäätöksen mukaisesta vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta, kun kyseessä on 15 artiklan rikkomisen.

Jos ensimmäisen alakohdan g alakohdan i ja ii alakohtaa sovellettaessa oikeushenkilö on emoyritys tai sellaisen emoyrityksen tytäryritys, jonka on laadittava direktiivin 2013/34/EU mukaisesti konsernitilinpäätös, kyseinen vuotuinen kokonaisliikevaihto on koko konsernin emoyrityksen ylimmän hallintoelimen hyväksymän viimeisen käytettävissä olevan konsernitilinpäätöksen mukainen vuotuinen kokonaisliikevaihto tai vastaava tulotyyppi asianomaisen tilinpäätösjärjestelmän mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tässä kohdassa tarkoitettujen valtuuksien lisäksi muita valtuuksia. Jäsenvaltiot voivat myös säätää ankarammista ja soveltamisalaltaan laajemmista seuraamuksista kuin tässä kohdassa säädetään.

5. Tämän asetuksen 4 artiklan rikkominen ei vaikuta arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen ehtoihin eikä osapuolten mahdollisuuteen panna kyseiset ehdot täytäntöön. Tämän asetuksen 4 artiklan rikkominen ei anna oikeutta vahingonkorvaukseen arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen osapuolelta.

6. Jäsenvaltiot voivat päättää olla vahvistamatta tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevia sääntöjä, jos kyseisessä kohdassa tarkoitettuihin rikkomisiin jo sovelletaan niiden kansallisen lainsäädännön nojalla rikosoikeudellisia seuraamuksia ennen 13 päivää tammikuuta 2018. Jos jäsenvaltiot päättävät olla vahvistamatta hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevia sääntöjä, niiden on ilmoitettava asianomaiset rikoslainsäädäntönsä osat yksityiskohtaisesti komissiolle ja arvopaperimarkkinaviranomaiselle.

7. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava 1, 3 ja 4 kohdassa tarkoitetuista säännöistä komissiolle ja arvopaperimarkkinaviranomaiselle viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2017. Niiden on ilmoitettava komissiolle ja arvopaperimarkkinaviranomaiselle viipymättä kaikista kyseisten sääntöjen muutoksista.

23 artikla

Hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden määrittäminen

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että määritettäessä hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden tyyppiä ja tasoa toimivaltaiset viranomaiset ottavat huomioon kaikki merkitykselliset seikat, joihin kuuluvat esimerkiksi

- a) rikkomisen vakavuus ja kesto;
- b) rikkomisesta vastuussa olevan henkilön vastuun aste;
- c) rikkomisesta vastuussa olevan henkilön taloudellinen vahvuus, jota osoittavat esimerkiksi oikeushenkilön kokonaisliikvaihto tai luonnollisen henkilön vuosiansiot;
- d) rikkomisesta vastuussa olevan henkilön saamien voittojen tai välttämien tappioiden suuruus, jos ne ovat määritettävissä;
- e) rikkomisesta vastuussa olevan henkilön yhteistyö toimivaltaisen viranomaisen kanssa, tämän kuitenkin rajoittamatta tarvetta varmistaa henkilön luopuminen saamistaan voitoista tai välttämistään tappioista;
- f) rikkomisesta vastuussa olevan henkilön aiemmat rikkomiset.

Päätäessään hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden tyyppistä ja tasosta toimivaltaiset viranomaiset voivat ottaa huomioon ensimmäisessä kohdassa tarkoitettujen tekijöiden lisäksi muita tekijöitä.

24 artikla

Rikkomisista ilmoittaminen

1. Toimivaltaisten viranomaisten on otettava käyttöön tehokkaat mekanismit, joita käyttäen ne voivat ilmoittaa 4 ja 15 artiklan todellisista tai mahdollisista rikkomisista muille toimivaltaisille viranomaisille.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuihin mekanismeihin on sisällyttävä ainakin seuraavat:
 - a) erityismenettelyt 4 tai 15 artiklan rikkomisia koskevien ilmoitusten vastaanottamista ja niihin liittyviä jatkotoimia varten, mukaan lukien turvallisten viestintäkanavien luominen kyseisiä ilmoituksia varten;

- b) sellaisille työsopimuksen perusteella työskenteleville henkilöille, jotka ilmoittavat 4 tai 15 artiklan rikkomisista tai joita syytetään kyseisten artiklojen rikkomisista, järjestettävä asianmukainen suojeleminen, syrjinnältä ja muuntuyppiseltä epäoikeudenmukaiselta kohtelulta;
- c) sekä 4 tai 15 artiklan rikkomisesta ilmoittavan henkilön että sen luonnollisen henkilön henkilötietojen suojeleminen, jonka väitetään olevan vastuussa rikkomisesta, menettelyn kaikissa vaiheissa, mukaan lukien suojeleminen asianomaisten henkilöiden henkilöllisyyden salassa pitämiseksi, sanotun kuitenkin vaikuttamatta tapauksiin, joissa kansallisessa lainsäädännössä vaaditaan tällaisten tietojen ilmaisemista tutkinnan tai sitä seuraavan oikeudenkäynnin yhteydessä.
3. Vastapuolilla on oltava käytössään asianmukaiset sisäiset menettelyt, joilla niiden työntekijät voivat ilmoittaa 4 ja 15 artiklan rikkomisista.

25 artikla

Tietojenvaihto arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa

1. Toimivaltaisten viranomaisten on vuosittain toimitettava arvopaperimarkkinaviranomaiselle yhdistetyt ja yksityiskohtaiset tiedot kaikista 22 artiklan mukaisesti määrittämistään hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä. Arvopaperimarkkinaviranomainen julkaisee yhdistetyt tiedot vuosikertomuksessa.
2. Jos jäsenvaltiot ovat päättäneet määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia 22 artiklassa tarkoitettujen säännösten rikkomisista, niiden toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava arvopaperimarkkinaviranomaiselle vuosittain henkilötietojen osalta tunnistamattomiksi muutetut ja yhdistetyt tiedot kaikista toteutetuista rikostutkinnoista ja määrättyistä rikosoikeudellisista seuraamuksista. Arvopaperimarkkinaviranomainen julkaisee määrättyjä rikosoikeudellisia seuraamuksia koskevat tiedot vuosikertomuksessa.
3. Jos toimivaltainen viranomainen julkistaa yleisölle hallinnollisen seuraamuksen tai muun hallinnollisen toimenpiteen taikka rikosoikeudellisen seuraamuksen, sen on ilmoitettava tästä samanaikaisesti arvopaperimarkkinaviranomaiselle.
4. Arvopaperimarkkinaviranomainen laatii luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa määritetään menettelyt ja lomakkeet 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua tietojenvaihtoa varten.

Arvopaperimarkkinaviranomainen toimittaa kyseisten teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten täytäntöönpanostandardien asetusten (EU) N:o 1095/2010 15 artiklan mukaisesti.

26 artikla

Päätösten julkaiseminen

1. Jollei tämän artiklan 4 kohdan soveltamisesta muuta johdu, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset julkaisevat verkkosivuillaan kaikki päätökset, joissa määrätään hallinnollinen seuraamus tai muu hallinnollinen toimenpide 4 tai 15 artiklan rikkomisista, välittömästi sen jälkeen kun päätöksen kohteena olevalle henkilölle on ilmoitettu kyseisestä päätöksestä.
2. Edellä olevan 1 kohdan nojalla julkaistuissa tiedoissa on ilmoitettava vähintään rikkomisen tyyppi ja luonne sekä päätöksen kohteena olevan henkilön henkilöllisyys.
3. Tämän artiklan 1 ja 2 kohtaa ei sovelleta päätöksiin, joissa määrätään luonteeltaan tutkinnallisia toimenpiteitä.

Jos toimivaltainen viranomainen tapauskohtaisen arvioinnin perusteella katsoo, että päätöksen kohteena olevan oikeushenkilön henkilöllisyyden tai luonnollisen henkilön henkilötietojen julkistaminen olisi suhteetonta, tai jos näiden tietojen julkistaminen vaarantaisi meneillään olevan tutkimuksen tai finanssimarkkinoiden vakauden, sen on tehtävä jotakin seuraavista:

- a) lykkävä julkaisemista niin kauan kuin lykkäämisen syyt ovat olemassa;

- b) julkaistava päätös ilman henkilöiden nimiä kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jos tällaisella julkaisemisella voidaan varmistaa asianomaisten henkilötietojen tehokas suoja, ja tarvittaessa lykättävä kyseisten tietojen julkaisemista kohtuullisen ajan, jos on oletettavaa, että nimettömän julkaisemisen syyt lakkaavat olemasta olemassa kyseisen ajanjakson aikana;
- c) jätettävä päätös julkaisematta, jos toimivaltainen viranomaislainen katsoo, että a tai b alakohdan mukainen julkaiseminen ei riitä varmistamaan, että
- i) finanssimarkkinoiden vakaus säilyy; tai
 - ii) tällaisten päätösten julkaiseminen on oikeasuhteista niiden toimenpiteiden osalta, jotka on katsottava vähämerkityksi.

4. Jos päätökseen haetaan muutosta kansallisilta oikeus-, hallinto- tai muilta viranomaisilta, toimivaltaisten viranomaisten on lisäksi julkaistava välittömästi verkkosivuillaan nämä tiedot ja mahdolliset myöhemmät tiedot muutoksenhaun tuloksesta. Muutoksenhaun kohteena olevan päätöksen kumoamisesta annettu päätös on myös julkaistava.

5. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava arvopaperimarkkinaviranomaiselle tiedot kaikista määrättyistä hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä, joita 3 kohdan c alakohdan mukaisesti ei ole julkistettu, sekä mahdolliset niihin liittyvät muutoksenhaut ja niiden lopputulos. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset saavat kaikkia määrättyjä rikosoikeudellisia seuraamuksia koskevat tiedot ja lopulliset tuomiot ja toimittavat ne arvopaperimarkkinaviranomaiselle. Arvopaperimarkkinaviranomaisen on ylläpidettävä sille ilmoitetuista hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä sekä rikosoikeudellisista seuraamuksista keskustietokantaa pelkätään toimivaltaisten viranomaisten välistä tiedonvaihtoa varten. Kyseiseen tietokantaan on oltava pääsy ainoastaan toimivaltaisilla viranomaisilla, ja sitä on päivitettävä toimivaltaisten viranomaisten toimittamien tietojen perusteella.

6. Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että tämän artiklan mukaisesti julkaistu päätös on saatavilla niiden verkkosivuilla vähintään viiden vuoden ajan julkaisupäivästä. Kyseisiin päätöksiin sisältyvät henkilötiedot säilytetään toimivaltaisten viranomaisten verkkosivuilla ainoastaan tarpeellisen ajan kulloinkin sovellettavien tietosuojasääntöjen mukaisesti.

27 artikla

Oikeus muutoksenhakuun

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän asetuksen nojalla tehdyt päätökset ja toteutetut toimenpiteet on asianmukaisesti perusteltu ja että niihin voidaan hakea muutosta tuomioistuimessa. Oikeutta hakea muutosta tuomioistuimessa on voitava soveltaa myös sellaisissa tapauksissa, joissa päätöstä toimilupahakemuksesta, joka sisältää kaikki voimassa olevien säännösten mukaiset tarvittavat tiedot, ei ole tehty kuuden kuukauden kuluessa hakemuksen jättämisestä.

28 artikla

Tämän asetuksen 13 ja 14 artiklaa sovellettaessa määrättävät seuraamukset ja muut toimenpiteet

Direktiivien 2009/65/EY ja 2011/61/EU mukaisesti vahvistettuja seuraamuksia ja muita toimenpiteitä sovelletaan tämän asetuksen 13 ja 14 artiklan rikkomisiin.

IX LUKU

UUELLEENTARKASTELU

29 artikla

Kertomukset ja uudelleentarkastelu

1. Komissio antaa 36 kuukauden kuluessa 4 artiklan 9 kohdan nojalla hyväksymänsä delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä arvopaperimarkkinaviranomaista kuultuaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tässä asetuksessa säädettyjen velvoitteiden vaikuttavuudesta, tehokkuudesta ja oikeasuhteisuudesta ja esittää mahdollisesti asianmukaisia ehdotuksia. Kertomuksessa on luotava erityisesti yleiskatsaus samankaltaisiin kolmansissa maissa säädettyihin ilmoitusvelvollisuuksiin ottaen huomioon kansainvälisellä tasolla tehty työ. Siinä on myös keskityttävä raportoimaan kaikista asiaankuuluvista rahoitustoimista, jotka eivät kuulu tämän asetuksen soveltamisalaan, ottaen huomioon merkitävät kehitykset markkinakäytännöissä, sekä mahdollisista vaikutuksista arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien avoimuuteen.

Arvopaperimarkkinaviranomainen esittää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua kertomusta varten 24 kuukauden kuluessa komission 4 artiklan 9 kohdan nojalla hyväksymän delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä ja sen jälkeen kolmen vuoden välein tai useammin, jos markkinakäytännöt kehittyvät merkittävästi, Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle ilmoittamisen tehokkuutta koskevan kertomuksen, jossa otetaan huomioon yksipuolisen ilmoittamisen asianmukaisuus erityisesti ilmoittamisen kattavuuden ja laadun sekä kauppätietorekistereille ilmoittamisen vähenemisen osalta ja käsitellään merkittäviä kehityskulkuja markkinakäytännöissä painottaen rahoitustoimia, joilla on vastaavanlainen tavoite tai vaikutus kuin arvopapereilla toteutettavalla rahoitustoimella.

2. Kun kansainvälisen tason työ on saatu päätökseen ja otettu huomioon, 1 kohdassa tarkoitetuissa kertomuksissa on myös määritettävä olennaiset riskit, jotka liittyvät siihen, että luottolaitokset ja pörssiyhtiöt käyttävät arvopapereilla toteutettavia rahoitustoimia, ja analysoitava sitä, olisiko kyseisille yhteisöille asianmukaista säätää uusia julkistamisvelvoitteita niiden määräraikaiskatsauksissa.

3. Komission on annettava 13 päivään lokakuuta 2017 mennessä Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomus siitä, miten kansainvälisessä työskentelyssä on edistytty arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoiimiin liittyvien riskien lieventämiseksi, mukaan lukien muuten kuin keskitetysti selvitettyihin arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoiimiin sovellettavia arvonlennuksia koskevat FSB:n suositukset, ja näiden suositusten soveltuvuudesta unionin markkinoille. Komissio voi esittää tämän kertomuksen yhteydessä asianmukaisia ehdotuksia.

Tätä varten arvopaperimarkkinaviranomaisen on laadittava 13 päivään lokakuuta 2016 mennessä yhteistyössä pankkiviranomaisen ja järjestelmäriskikomitean kanssa ja kansainvälisen tason työ huomioon ottaen kertomus Euroopan parlamentille, neuvostolle ja komissiolle sen arvioimiseksi,

- a) kerryttääkö arvopapereilla toteutettavien rahoitustoiimien käyttö merkittävää vipuvaikutusta, johon ei nykyisellä sääntelyllä puututa;
- b) tarvittaessa mitä vaihtoehtoja on saatavilla tällaiseen kertymään puuttumiseksi;
- c) tarvitaanko toimenpiteitä vähentämään vipuvaikutuksen myötäsyklisyyttä.

Arvopaperimarkkinaviranomaisen kertomuksessa tarkastellaan myös FSB:n suositusten määrällisiä vaikutuksia.

4. Komissio antaa 39 kuukauden kuluessa 4 artiklan 9 kohdan nojalla hyväksymänsä delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä ja kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun arvopaperimarkkinaviranomainen on toimittanut tämän kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun kertomuksen, arvopaperimarkkinaviranomaista kuultuaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen 11 artiklan soveltamisesta erityisesti sen osalta, ovatko kauppätietorekisteriltä veloitetut maksut oikeassa suhteessa kyseisen kauppätietorekisterin liikevaihtoon ja rajoittuvatko ne kattamaan kokonaan arvopaperimarkkinaviranomaiselle kauppätietorekisterien rekisteröinnistä, tunnustamisesta ja valvonnasta aiheutuvat välttämättömät menot sekä korvaamaan mahdolliset kustannukset, joita toimivaltaisille viranomaisille voi aiheutua tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisesta, erityisesti tehtävien siirtämisestä 9 artiklan 1 kohdan nojalla.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja komission kertomuksia varten arvopaperimarkkinaviranomainen antaa 33 kuukauden kuluessa komission 4 artiklan 9 kohdan nojalla hyväksymän delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä ja sen jälkeen joka kolmas vuosi tai useammin, jos maksuihin tehdään olennaisia muutoksia, kertomuksen komissiolle kauppätietorekistereiltä tämän asetuksen mukaisesti veloitetuista maksuista. Näissä kertomuksissa on säädettävä vähintään arvopaperimarkkinaviranomaiselle kauppätietorekisterien rekisteröinnistä, tunnustamisesta ja valvonnasta aiheutuvista välttämättömistä menoista, toimivaltaisille viranomaisille tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisesta aiheutuneista menoista, erityisesti tehtävien siirtämisen seurauksena syntyneistä menoista, sekä kauppätietorekistereiltä veloitetuista maksuista ja niiden oikeasta suhteesta kyseisten kauppätietorekisterien liikevaihtoon.

5. Arvopaperimarkkinaviranomainen julkaisee järjestelmäriskikomiteaa kuultuaan 4 artiklan mukaisesti ilmoitettujen tietojen pohjalta vuosittain arvopapereilla toteutettavien rahoitustoiimien kokonaismäärää koskevan kertomuksen, jossa tiedot on eritelty vastapuolen ja rahoitustoimen tyyppin perusteella.

X LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

30 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.

2. Siirretään komissiolle 12 päivästä tammikuuta 2016 alkaen määräämättömäksi ajaksi 2 artiklan 4 kohdassa ja 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 2 artiklan 4 kohdassa ja 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyYTEEN.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevan 2 artiklan 4 kohdan ja 11 artiklan 2 kohdan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaä jatketaan kahdella kuukaudella.

31 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komission päätöksellä 2001/528/EY⁽¹⁾ perustettu Euroopan arvopaperikomitea. Tämä komitea on Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 182/2011⁽²⁾ tarkoitettu komitea.

2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

32 artikla

Asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttaminen

Muutetaan aset^{us} (EU) N:o 648/2012 seuraavasti:

1) Korvataan 2 artiklan 7 alakohta seuraavasti:

”7) ’OTC-johdannaisella’ tai ’OTC-johdannaisopimuksella’ johdannaisopimuksia, joita ei panna täytäntöön direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 14 alakohdassa määritellyllä säännellyllä markkinalla tai sellaisella kolmannen maan markkinalla, jota pidetään säänneltyä markkinaa vastaavana markkinana tämän asetuksen 2 a artiklan mukaisesti;”.

2) Lisätään artikla seuraavasti:

”2 a artikla

Vastaavuutta koskevat päätökset OTC-johdannaisten määrittelemiseksi

1. Tämän asetuksen 2 artiklan 7 kohdan soveltamiseksi kolmannen maan markkinaa pidetään säänneltyä markkinaa vastaavana markkinana direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 14 alakohdan mukaisesti silloin, kun markkina noudattaa oikeudellisesti sitovia vaatimuksia, jotka vastaavat kyseisen direktiivin III osastossa säädettyjä vaatimuksia, ja se on jatkuvasti tehokkaan valvonnan ja täytäntöönpanotoimien alainen kyseisessä kolmannessa maassa, kuten komissio on määrittänyt tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

(¹) Komission päätös 2001/528/EY, tehty 6 päivänä kesäkuuta 2001, Euroopan arvopaperikomitean perustamisesta (EYVL L 191, 13.7.2001, s. 45).

(²) Euroopan parlamentin ja neuvoston aset^{us} (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

2. Komissio voi antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joissa todetaan, että kolmannen maan markkina noudattaa oikeudellisesti sitovia vaatimuksia, jotka vastaavat direktiivin 2004/39/EY III osastossa säädettyjä vaatimuksia, ja se on jatkuvasti tehokkaan valvonnan ja täytäntöönpanotoimien alainen kyseisessä kolmannessa maassa 1 kohdan tarkoituksia varten.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään tämän asetuksen 86 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

3. Komissio ja arvopaperimarkkinaviranomainen julkaisevat verkkosivuillaan luettelon niistä markkinoista, joita pidetään vastaavina 2 kohdassa tarkoitetun täytäntöönpanosäädöksen mukaisesti. Luettelo saatetaan säännöllisesti ajan tasalle.”

3) Korvataan 81 artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Kauppatietorekisterin on annettava tarpeelliset tiedot seuraavien tahojen saataville, jotta ne voivat toteuttaa tehtävänsä ja toimeksiantonsa:

- a) arvopaperimarkkinaviranomainen;
- b) pankkiviranomainen;
- c) vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen;
- d) järjestelmäriskikomitea;
- e) niitä keskusvastapuolia valvova toimivaltainen viranomainen, joilla on pääsy kauppatietorekistereihin;
- f) ilmoitettavien sopimusten markkinapaikkoja valvova toimivaltainen viranomainen;
- g) EKP:n asiaankuuluvat jäsenet, mukaan lukien EKP sen hoitaessa tehtäviään yhteisen valvontamekanismin puitteissa neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (*) mukaisesti;
- h) sellaisen kolmannen maan asianomaiset viranomaiset, joka on tehnyt unionin kanssa 75 artiklassa tarkoitetun kansainvälisen sopimuksen;
- i) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/25/EY (**) 4 artiklan nojalla nimitetyt valvontaviranomaiset;
- j) asiaankuuluvat unionin arvopaperi- ja markkinaviranomaiset, joiden valvontavastuut ja -tehtävät kattavat tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvat sopimukset, markkinat, osallistujat ja kohde-etuudet;
- k) kolmannen maan asianomaiset viranomaiset, jotka ovat tehneet arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa 76 artiklassa tarkoitetun yhteistyöjärjestelyn;
- l) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 713/2009 (***) perustettu energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyövirasto;

- m) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (****) 3 artiklan mukaisesti nimetyt kriisinratkaisuviranomaiset;
- n) asetuksella (EU) N:o 806/2014 perustettu kriisinratkaisuneuvosto;
- o) asetusten (EU) N:o 1024/2013 ja (EU) N:o 909/2014 sekä direktiivien 2003/41/EY, 2009/65/EY, 2011/61/EU, 2013/36/EU ja 2014/65/EU mukaiset toimivaltaiset viranomaiset tai kansalliset toimivaltaiset viranomaiset ja direktiivin 2009/138/EY mukaiset valvontaviranomaiset;
- p) tämän asetuksen 10 artiklan 5 kohdan mukaisesti nimetyt toimivaltaiset viranomaiset.

(*) Neuvoston asetukset (EU) N:o 1024/2013, annettu 15 päivänä lokakuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille (EUVL L 287, 29.10.2013, s. 63).

(**) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/25/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, julkisista ostotarjouksista (EUVL L 142, 30.4.2004, s. 12).

(***) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 713/2009, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, energia-alan sääntelyviranomaisten yhteistyöviraston perustamisesta (EUVL L 211, 14.8.2009, s. 1).

(****) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190)."

33 artikla

Voimaantulo ja soveltaminen

1. Tämä asetukset tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.
2. Tätä asetusta sovelletaan 12 päivästä tammikuuta 2016 lukuun ottamatta
 - a) edellä olevaa 4 artiklan 1 kohtaa, jota sovelletaan
 - i) 12 kuukauden kuluttua sellaisen delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä, jonka komissio on hyväksynyt 4 artiklan 9 kohdan mukaisesti, 3 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin finanssialan vastapuoliin ja 3 artiklan 3 kohdan i alakohdassa tarkoitettuihin kolmansien maiden yhteisöihin, jotka tarvitsevat 3 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettua lainsäädännön mukaisen toimiluvan tai rekisteröinnin, jos ne ovat sijoittautuneet unioniin;
 - ii) 15 kuukauden kuluttua sellaisen delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä, jonka komissio on hyväksynyt 4 artiklan 9 kohdan mukaisesti, 3 artiklan 3 kohdan g ja h alakohdassa määriteltyihin finanssialan vastapuoliin ja 3 artiklan 3 kohdan i alakohdassa tarkoitettuihin kolmansien maiden yhteisöihin, jotka tarvitsevat 3 artiklan 3 kohdan g ja h alakohdassa tarkoitettua lainsäädännön mukaisen toimiluvan tai rekisteröinnin, jos ne ovat sijoittautuneet unioniin;
 - iii) 18 kuukauden kuluttua sellaisen delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä, jonka komissio on hyväksynyt 4 artiklan 9 kohdan mukaisesti, 3 artiklan 3 kohdan c–f alakohdassa määriteltyihin finanssialan vastapuoliin ja 3 artiklan 3 kohdan i alakohdassa tarkoitettuihin kolmansien maiden yhteisöihin, jotka tarvitsevat 3 artiklan 3 kohdan c–f alakohdassa tarkoitettua lainsäädännön mukaisen toimiluvan tai rekisteröinnin, jos ne ovat sijoittautuneet unioniin;
 - iv) 21 kuukauden kuluttua komission 4 artiklan 9 kohdan mukaisesti hyväksymän delegoidun säädöksen voimaantulopäivästä finanssialan ulkopuolisiin vastapuoliin;
 - b) 13 artiklaa, jota sovelletaan 13 päivästä tammikuuta 2017;

- c) 14 artiklaa, jota sovelletaan 13 päivästä heinäkuuta 2017 sellaisten direktiivin 2009/65/EY tai direktiivin 2011/61/EU soveltamisalaan kuuluvien yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten osalta, jotka on perustettu ennen 12 päivää tammikuuta 2016;
- d) 15 artiklaa, jota sovelletaan 13 päivästä heinäkuuta 2016.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 25 päivänä marraskuuta 2015.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

N. SCHMIT

LIITE

A jakso – Yhteissijoitusyrityksen puolivuotiskatsauksessa ja vuosikertomuksessa sekä vaihtoehtoisen sijoitusrahaston vuosikertomuksessa annettavat tiedot**Yleistiedot:**

- lainaksi annettujen arvopapereiden ja hyödykkeiden osuus lainattavissa olevien omaisuuserien kokonaismäärästä lukuun ottamatta käteisvaroja ja muita rahavaroja
- kuhunkin arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen ja kokonaistuoton vaihtosopimuksen lajiin liittyvien omaisuuserien määrä ilmaistuna absoluuttisena määränä (yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen valuutassa) ja osuutena yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen hoidettavina olevista varoista

Keskittymätiedot:

- kymmenen suurinta vakuuksien antajaa kaikytyypisten arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten osalta (vakuutena saatujen arvopapereiden ja hyödykkeiden määrä eriteltyinä vakuuksien antajien nimen kohdalle)
- kymmenen tärkeintä vastapuolta kunkin arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen ja kokonaistuoton vaihtosopimuksen lajin osalta erikseen (vastapuolen nimi ja meneillään olevien rahoitustoimien bruttomäärä)

Yhdistetyt tiedot kustakin arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen ja kokonaistuoton vaihtosopimuksen lajista erikseen – jaottelu seuraaviin luokkiin:

- vakuuden laji ja laatu
- vakuuden maturiteettiprofiili jaoteltuna seuraaviin maturiteettiluokkiin: alle yksi päivä, yhdestä päivästä yhteen viikkoon, yhdestä viikosta yhteen kuukauteen, yhdestä kolmeen kuukauteen, kolmesta kahteentoista kuukauteen, yli kaksitoista kuukautta ja avoin maturiteetti
- vakuuden valuutta
- arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten maturiteettiprofiili jaoteltuna seuraaviin maturiteettiluokkiin: alle yksi päivä, yhdestä päivästä yhteen viikkoon, yhdestä viikosta yhteen kuukauteen, yhdestä kolmeen kuukauteen, kolmesta kahteentoista kuukauteen, yli kaksitoista kuukautta ja avoimet rahoitustoimet
- valtio, johon vastapuolet ovat sijoittautuneet
- selvitys- ja toimitusjärjestelmä (esim. kolmenvälinen, keskusvastapuoli, kahdenvälinen)

Vakuuden uudelleenkäyttöä koskevat tiedot:

- saadun vakuuden osuus, joka käytetään uudelleen, verrattuna tarjousesitteessä tai sijoittajille annetuissa tiedoissa ilmoitettuun enimmäismäärään
- yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen käteisvakuuksien uudelleensijoittamisesta saamat tuotot

Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien tai kokonaistuoton vaihtosopimusten osana saaman vakuuden säilytys

Säilytysyhteisöjen lukumäärä ja nimet ja kunkin säilytysyhteisön säilyttämien vakuutena olevien omaisuuserien määrä

Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien tai kokonaistuoton vaihtosopimusten osana antaman vakuuden säilytys

Erillisillä tileillä, asiakasvaratileillä ja muilla tileillä säilytettävien vakuuksien osuus

Tiedot kunkin arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen ja kokonaistuoton vaihtosopimuksen lajin tuotoista ja kustannuksista jaoteltuna yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen, yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen hoitajan ja kolmansien osapuolten (esim. lainan järjestäjän) osuuteen absoluuttisina lukuina ja prosentuaalisena osuutena kyseisen arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen ja kokonaistuoton vaihtosopimuksen lajin kokonaistuo-
toista

B jakso – Yhteissijoitusyrityksen tarjousesitteeseen sisällytettävät ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen sijoittajille annettavat tiedot:

- yleinen kuvaus yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavan yrityksen käyttämistä arvopapereilla toteutettavista rahoitustoimista ja muista kokonaistuoton vaihtosopimuksista ja perustelut niiden käytölle
- kustakin arvopapereilla toteutettavan rahoitustoimen ja kokonaistuoton vaihtosopimuksen lajista ilmoitettavat yleis-
tiedot:
 - omaisuuserien lajit, joita niissä voidaan käyttää
 - enimmäisosuus hoidettavina olevista varoista, jota niissä voidaan käyttää
 - arvioitu osuus hoidettavina olevista varoista, jota kussakin niistä voidaan käyttää
- vastapuolten valinnassa käytettävät kriteerit (muun muassa oikeudellinen asema, alkuperävaltio ja alin mahdollinen luottoluokitus)
- hyväksyttävä vakuus: kuvaus hyväksyttävän vakuuden muodostavien omaisuuserien lajeista, vakuuden antajasta, maturiteetista, likviditeetistä sekä vakuuksien hajauttamisen ja korrelaation periaatteista
- vakuuksien arvostus: kuvaus käytetystä vakuuden arviointimenetelmästä ja sen perusteista sekä siitä, sovelletaanko markkinahintaan arvostamista ja vaihtelumarginaaleja päivittäin
- riskienhallinta: kuvaus arvopapereilla toteutettaviin rahoitustoimiin ja kokonaistuoton vaihtosopimukseen liittyvistä riskeistä sekä vakuuksien hallintaan liittyvistä riskeistä (esimerkiksi operatiivinen riski, likviditeettiriski, vastapuoliriski, säilyttäjäriski ja oikeudellinen riski) sekä tapauksen mukaan vakuuden uudelleenkäytöstä aiheutuvista riskeistä
- eritelmä siitä, miten arvopapereilla toteutettavissa rahoitustoimissa ja kokonaistuoton vaihtosopimuksissa käytettävät omaisuuserät ja vastaanotetut vakuudet säilytetään (esim. rahaston säilytysyhteisössä)
- eritelmä vakuuden uudelleenkäyttöä koskevista mahdollisista rajoituksista (sääntelyrajoituksista tai oma-aloitteisista rajoituksista)
- arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten tuottojen jakoperiaatteet: kuvaus niistä arvopapereilla toteutettavien rahoitustoimien ja kokonaistuoton vaihtosopimusten tuoton osuuksista, jotka palautetaan yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavalle yritykselle, ja kustannuksista ja maksuista, jotka osoitetaan hoitajalle tai kolmansille osapuolille (esimerkiksi lainan järjestäjälle). Tarjousesitteessä tai sijoittajille annettavissa tiedoissa on ilmoitettava myös, kuuluvatko nämä hoitajan lähipiiriin.

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2015/2366,

annettu 25 päivänä marraskuuta 2015,

maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY ja 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksityksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Vähittäismaksujen yhdentymisessä on unionissa viime vuosina edistytty huomattavasti, erityisesti maksuja koskevilla unionin säädöksillä ja erityisesti Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2007/64/EY ⁽⁴⁾, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 924/2009 ⁽⁵⁾, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/110/EY ⁽⁶⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 260/2012 ⁽⁷⁾. Maksupalveluja koskevaa oikeudellista kehystä on täydennetty edelleen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2011/83/EU ⁽⁸⁾, jossa säädettiin erityinen rajoitus vähittäiskauppioiden mahdollisuudelle veloittaa asiakkailtaan lisämaksuja tiettyjen maksuvälineiden käytöstä.

⁽¹⁾ EUVL C 224, 15.7.2014, s. 1.

⁽²⁾ EUVL C 170, 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 8. lokakuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 16. marraskuuta 2015.

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/64/EY, annettu 13 päivänä marraskuuta 2007, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 97/7/EY, 2002/65/EY, 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta ja direktiivin 97/5/EY kumoamisesta (EUVL L 319, 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 924/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, rajatylittävistä maksuista yhteisössä ja asetuksen (EY) N:o 2560/2001 kumoamisesta (EUVL L 266, 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/110/EY, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta, direktiivien 2005/60/EY ja 2006/48/EY muuttamisesta sekä direktiivin 2000/46/EY kumoamisesta (EUVL L 267, 10.10.2009, s. 7).

⁽⁷⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 260/2012, annettu 14 päivänä maaliskuuta 2012, euromääräisiä tilisiirtoja ja suoraveloituksia koskevista teknisistä ja liiketoimintaa koskevista vaatimuksista sekä asetuksen (EY) N:o 924/2009 muuttamisesta (EUVL L 94, 30.3.2012, s. 22).

⁽⁸⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/83/EU, annettu 25 päivänä lokakuuta 2011, kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta (EUVL L 304, 22.11.2011, s. 64).

- (2) Maksupalveluja koskevaa unionin tarkistettua oikeudellista kehystä on täydennetty Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2015/751⁽¹⁾. Tuolla asetuksella otetaan käyttöön erityisesti säännöt, jotka koskevat siirtohintojen veloittamista korttipohjaisista tapahtumista, ja sillä pyritään vauhdittamaan edelleen korttipohjaisten maksujen tehokkaiden yhdyntyneiden markkinoiden toteuttamista.
- (3) Direktiivi 2007/64/EY hyväksyttiin joulukuussa 2007 komission joulukuussa 2005 tekemän ehdotuksen perusteella. Vähittäismaksumarkkinoille on sen jälkeen ilmaantunut merkittäviä teknisiä innovaatioita sähköisten ja mobiilimaksujen määrän nopean kasvun ja uudentyyppisten maksupalveluiden markkinoille tulon myötä, mikä asettaa nykyisen kehityksen kyseenalaiseksi.
- (4) Maksupalveluja koskevan unionin oikeudellisen kehityksen uudelleentarkastelu ja erityisesti direktiivin 2007/64/EY vaikutusten arviointi ja komission 11 päivänä tammikuuta 2012 antamasta vihreästä kirjasta ”Yhdyntyneet eurooppalaiset markkinat kortti-, verkko- ja mobiilimaksuille” järjestetty kuuleminen ovat osoittaneet, että nämä kehitysuuntaukset ovat aiheuttaneet merkittäviä sääntelyä koskevia haasteita. Maksumarkkinoiden merkittävät osat, erityisesti kortti-, verkko- ja mobiilimaksut, ovat edelleen hajautuneita kansallisten rajojen mukaisesti. Monet innovatiiviset maksutuotteet tai -palvelut eivät kuulu joko lainkaan tai suurelta osin direktiivin 2007/64/EY soveltamisalaan. Lisäksi direktiivin 2007/64/EY soveltamisala ja erityisesti sen ulkopuolelle jätetyt osat, kuten tietyt maksuihin liittyvät toiminnot, ovat markkinakehitys huomioon ottaen osoittautuneet joissakin tapauksissa liian moniselitteisiksi, liian yleisiksi tai yksinkertaisesti vanhentuneiksi. Tämä on aiheuttanut oikeudellista epävarmuutta, mahdollisia turvallisuusriskejä maksuketjussa ja puutteita kuluttajansuojassa tietyillä aloilla. On osoittautunut, että maksupalveluntarjoajilla on ollut vaikeuksia ottaa käyttöön innovatiivisia, turvallisia ja helpokäyttöisiä digitaalisia maksupalveluja sekä tarjota kuluttajille ja vähittäismyyjille tehokkaita, tarkoituksenmukaisia ja turvallisia maksutapoja unionissa. Tältä osin on olemassa suuria myönteisiä mahdollisuuksia, joita on tarpeen tutkia johdonmukaisemmin.
- (5) Turvallisten sähköisten maksujen yhdyntyneiden sisämarkkinoiden edelleen kehittäminen on ratkaisevan tärkeää, jotta voidaan tukea unionin talouden kasvua ja varmistaa, että kuluttajat, kauppiat ja yritykset voivat hyödyntää maksupalveluvalikoimaa ja maksupalvelujen avoimuutta saadakseen sisämarkkinoista täyden hyödyn.
- (6) Olisi annettava uusia sääntöjä sääntelyssä olevien aukkojen poistamiseksi, samalla kun parannetaan oikeusvarmuutta ja varmistetaan, että lainsäädäntökehystä sovelletaan yhdenmukaisesti kaikkialla unionissa. Nykyisille ja uusille markkinatoimijoille olisi turvattava tasapuoliset toimintaedellytykset, mikä antaa mahdollisuuden laajentaa uusien maksuvälineiden markkinoita ja taata kuluttajansuojan korkea taso näiden maksupalvelujen käytössä koko unionissa. Tämän odotetaan lisäävän koko maksujärjestelmän tehokkuutta, laajentavan maksupalvelujen valikoimaa ja lisäävän maksupalvelujen avoimuutta sekä vahvistavan samalla kuluttajien luottamusta yhdenmukaistettuihin maksumarkkinoihin.
- (7) Sähköisiin maksuihin liittyvät turvallisuusriskit ovat kasvaneet viime vuosina. Tämä johtuu sähköisten maksujen muuttumisesta teknisesti monimutkaisemmiksi, niiden määrän jatkuvasta kasvusta eri puolilla maailmaa ja uusien maksupalvelutyyppien ilmaantumisesta. Turvalliset ja varmat maksupalvelut ovat hyvin toimivien maksupalvelumarkkinoiden keskeinen edellytys. Maksupalvelujen käyttäjillä olisi sen vuoksi oltava riittävä suoja tällaisia riskejä vastaan. Maksupalveluilla on keskeinen merkitys elintärkeiden talouden ja yhteiskunnan toimintojen kannalta.
- (8) Tämän direktiivin avoimuutta koskevia säännöksiä, maksupalveluntarjoajia koskevia tietojenantovaatimuksia sekä maksupalvelujen tarjoamiseen ja käyttöön liittyviä oikeuksia ja velvollisuuksia koskevia säännöksiä olisi tarvittaessa sovellettava myös maksutapahtumiin, joissa yksi maksupalveluntarjoajista sijaitsee Euroopan talousalueen, jäljempänä ’ETA’, ulkopuolella, jotta eri jäsenvaltioissa ei noudatettaisi erilaisia lähestymistapoja kuluttajien vahingoksi. Näitä säännöksiä olisi tarvittaessa laajennettava koskemaan myös kaikkien virallisten valuuttojen määräisiä maksutapahtumia ETA:ssa sijaitsevien maksupalveluntarjoajien välillä.
- (9) Rahansiirto on yksinkertainen maksupalvelu, joka perustuu tavallisesti maksajan käteissuoritukseen maksupalveluntarjoajalle, joka siirtää vastaavan määrän edelleen maksunsaajalle tai maksunsaajan puolesta toimivalle toiselle maksupalveluntarjoajalle esimerkiksi tietoliikenneverkon välityksellä. Joissain jäsenvaltioissa valintamyymälät, kauppiat ja muut vähittäismyyjät tarjoavat yleisölle mahdollisuuden käyttää vastaavaa palvelua muun muassa kaasu-, sähkö-, vesi- ja muiden tavanomaisten kotitalouslaskujen maksamiseen. Näitä laskunmaksupalveluja olisi pidettävä rahansiirtona, jolleivät toimivaltaiset viranomaiset katso tämän toiminnon kuuluvan muun maksupalvelun piiriin.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2015/751, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2015, korttipohjaisista maksutapahtumista veloittavista siirtohinnoista (EUVL L 123, 19.5.2015, s. 1).

- (10) Tällä direktiivillä otetaan käyttöön maksutapahtumien vastaanottamisen neutraali määrittelmä, jotta maksukorttien käyttöön perustuvien perinteisten vastaanottomallien lisäksi otettaisiin huomioon myös erilaisia liiketoimintamalleja, mukaan lukien ne, joissa maksutapahtumien vastaanottajia on useita. Tällä on määrä varmistaa, että kauppiat saavat saman suojan riippumatta siitä, mitä maksuvälinettä käytetään, jos toiminto on sama kuin korttitapahtumien vastaanottaminen. Teknisiä palveluja, joita tarjotaan maksupalveluntarjoajille, kuten pelkkää tietojen käsittelyä tai tallentamista taikka maksupäätteiden toimintaa, ei olisi katsottava vastaanottamiseksi. Lisäksi jotkin vastaanottomallit eivät tarjoa tosiasiallista varojen siirtoa maksutapahtumien vastaanottajalta maksunsaajalle, sillä osapuolet voivat sopia muunlaisesta tavasta katteen suorittamiseksi.
- (11) Kaupallisen asiamiehen välityksellä maksajan tai maksunsaajan puolesta toteutettavien maksutapahtumien jättämistä direktiivin 2007/64/EY soveltamisalan ulkopuolelle sovelletaan jäsenvaltioissa hyvin eri tavoin. Tiedot jäsenvaltiot sallivat soveltamisen ulkopuolelle jättämisen käytön sähköisen kaupankäynnin toimijoille, jotka toimivat välittäjinä sekä yksittäisten ostajien että myyjien puolesta ja joilla ei ole todellista neuvotteluvaraa tai lupaa tehdä tavaroiden tai palvelujen myynti- tai ostosopimusta. Tällainen soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen soveltaminen ylittää sille mainitulle direktiiville tarkoitetun soveltamisalan ja se saattaa kasvattaa kuluttajiin kohdistuvia riskejä, koska nämä palveluntarjoajat jäävät oikeudellisen kehyksen tarjoaman suojan ulkopuolelle. Erilaiset soveltamiskäytännöt myös vääristävät kilpailua maksumarkkinoilla. Näiden huolenaiheiden poistamiseksi soveltamisen ulkopuolelle jättämistä olisi sen vuoksi sovellettava silloin, kun asiamiehet toimivat joko ainoastaan maksajan tai ainoastaan maksunsaajan puolesta, riippumatta siitä, onko heillä hallussaan asiakasvaroja. Jos asiamiehet toimivat sekä maksajan että maksunsaajan puolesta (kuten tietyt sähköisen kaupankäynnin toimijat), ne olisi suljettava soveltamisalan ulkopuolelle vain, jos ne eivät missään vaiheessa saa haltuunsa tai määräysvaltaansa asiakasvaroja.
- (12) Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava arvokuljetusyritysten eikä kassanhallintayritysten toimintaan, jos kyseessä olevat toiminnot rajoittuvat setelien ja kolkoiden fyysiseen kuljettamiseen.
- (13) Markkinoilta saatu palaute osoittaa, että soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen, joka koskee rajallisia verkkoja, kattamiin maksutoimintoihin sisältyvien maksujen määrä ja arvo on usein huomattava ja että nämä maksutoiminnot tarjoavat kuluttajille satoja tai tuhansia eri tuotteita ja palveluja. Tämä ei vastaa direktiivissä 2007/64/EY säädetyn rajallisten verkkojen soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen tarkoitusta, ja tämä kasvattaa riskejä eikä anna maksupalvelunkäyttäjille ja erityisesti kuluttajille oikeussuojaa sekä asettaa säänneltyjen markkinoiden toimijat selkeästi epäedulliseen asemaan. Näiden riskien rajoittamiseksi samaa välinettä ei olisi voitava käyttää tavaroiden ja palvelujen hankkimiseksi toteutettavissa maksutapahtumissa useammassa kuin yhdessä rajallisessa verkossa tai rajoittamattoman tavara- tai palveluvalikoiman hankkimiseksi. Maksuvälineen olisi katsottava olevan käytössä tällaisessa rajallisessa verkossa, jos sitä voidaan käyttää ainoastaan seuraavissa olosuhteissa: ensinnä tavaroiden tai palvelujen hankkimiseen tietyssä vähittäismyyjä- tai vähittäismyyntiketjussa, jos asianomaiset yhteisöt ovat suoraan kytköksissä kaupallisella sopimuksella, jossa esimerkiksi määrätään yhden tuotemerkin käytöstä ja tätä tuotemerkkiä käytetään myyntipaikoissa ja se esiintyy, kun tämä on toteutettavissa, maksuvälineessä, jota noissa paikoissa voidaan käyttää; toiseksi hyvin rajallisessa tavara- tai palveluvalikoiman hankinnassa, esimerkiksi kun käyttö rajataan tosiasiallisesti tiettyyn määrään toiminnallisesti yhteen liittyviä tavaroita tai palveluja myyntipaikan maantieteellisestä sijainnista riippumatta; sekä kolmanneksi silloin, jos kansallinen tai alueellinen viranomainen sääntelee maksuvälineen käyttöä tiettyjen sosiaalisten tai verotuksellisten tarkoitusten vuoksi tiettyjen tavaroiden tai palvelujen hankkimiseksi.
- (14) Soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen, joka koskee rajallisia verkkoja, kattamiin maksuvälineisiin voivat kuulua kauppojen omat kortit, polttoainekortit, jäsenkortit, julkisen liikenteen matkakortit, pysäköintiliput, ateriasetelit tai tiettyihin palveluihin käytettävät setelit, joihin sovelletaan toisinaan erityistä verokohtelua tai työvoimaa koskevaa oikeudellista kehystä, jolla pyritään edistämään tällaisten välineiden käyttöä sosiaalilainsäädännössä vahvistettujen tavoitteiden saavuttamiseksi. Jos tällaisesta erityiseen käyttötarkoitukseen osoitetusta välineestä kehityy yleisväline, siihen ei enää olisi kohdistettava tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle jättämistä. Välineitä, joita voidaan käyttää hankintoihin lueteltujen kauppiaiden liikkeissä, ei olisi suljettava tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle, koska tällaiset välineet on tyypillisesti suunniteltu jatkuvasti kasvavia palveluntarjoajien verkostoja varten. Soveltamisalan ulkopuolelle jättämistä, joka koskee rajallisia verkkoja, olisi sovellettava yhdessä mahdollisille maksupalveluntarjoajille asetetun, siihen kuuluvia toimintoja koskevan ilmoitusvelvollisuuden kanssa.
- (15) Direktiivissä 2007/64/EY suljetaan sen soveltamisalan ulkopuolelle tietyt televiestintälaitteella tai tietoteknisellä laitteella toteutettavat maksutapahtumat edellyttäen, että verkko-operaattori ei toimi pelkästään välittäjänä digitaalisten tavaroiden ja palveluiden toimittamisessa kyseisen laitteen välityksellä vaan antaa myös lisäarvoa näille tavaroille tai palveluille. Tämä soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen mahdollistaa erityisesti niin kutsutun operaattorilaskutuksen tai ostokset, joita koskevat maksut lisätään suoraan puhelinlaskuun, esimerkiksi soiton merkkiäännet ja lisämaksulliset tekstiviestipalvelut, mikä edistää digitaalisen sisällön ja äänipohjaisten palvelujen arvoltaan vähäiseen myyntiin perustuvien uusien liiketoimintamallien kehittämistä. Näihin palveluihin sisältyvät viihde, kuten verkkojuttelu ja esimerkiksi videoiden, musiikin ja pelien lataaminen, tiedotukset, kuten säätä, uutisia urheilutuloksia ja pörssiä koskevat, numerotiedotuspalvelut, osallistuminen tv- ja radio-ohjelmiin, kuten äänestäminen, osallistuminen kilpailuihin ja reaaliaikaisen palautteen antaminen. Markkinoilta saatu palaute ei anna viitteitä siitä, että sellaisista maksutapahtumista, joita kuluttajat pitävät luotettavina ja tarkoituksenmukaisina pienten maksujen suorittamiseen, olisi kehittynyt yleistä maksunvälityspalvelua. Asianomaisen soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen

moniselitteinen sanamuoto on kuitenkin aiheuttanut sen, että se on pantu jäsenvaltioissa täytäntöön eri tavoin, mikä on heikentänyt oikeusvarmuutta toimijoiden ja kuluttajien kannalta ja toisinaan mahdollistanut sen, että maksunvälityspalvelut ovat vaatineet rajoittamattoman direktiivin 2007/64/EY soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen piiriin pääsemistä. Sen vuoksi on asianmukaista selvittää ja kaventaa tämän soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen laajuutta tällaisten palveluntarjoajien osalta säätämällä tarkemmin ne maksutapahtumatyyppit, joihin sitä sovelletaan.

- (16) Soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen, joka koskee tiettyjä tele- tai informaatiotekniikan avulla toteutettavia maksutapahtumia, olisi kohdennettava erityisesti digitaalisesta sisällöstä ja äänipohjaisista palveluista suoritettaviin mikromaksuihin. Olisi otettava käyttöön selkeä viittaus sähköisten lippujen ostoa koskeviin maksutapahtumiin maksuissa tapahtuneen kehityksen huomioon ottamiseksi, mikä mahdollistaa erityisesti sen, että asiakkaat voivat tilata, maksaa, saada ja validoida sähköisiä lippuja mistä paikasta käsin tahansa ja mihin aikaan tahansa matkapuhelinta tai muuta laitetta käyttäen. Sähköiset liput mahdollistavat sellaisten palvelujen tarjoamisen, joita kuluttajat voisivat muutoin ostaa paperisina lippuina, ja helpottavat sitä. Niihin kuuluvat matkaliput, viihde, autojen paikoitus ja tapahtumiin pääsy, mutta eivät fyysiset tavarat. Niillä alennetaan siten perinteisiin paperisten lippujen myyntikanaviin liittyviä tuotanto- ja jakelukustannuksia ja lisätään kuluttajien käyttömukavuutta tarjoamalla uusia ja yksinkertaisia tapoja lippujen ostoon. Hyväntekevääsyyteen annettavia lahjoituksia keräävien yhteisöjen rasitteiden keventämiseksi olisi tällaiset lahjoitukset myös jätettävä soveltamisalan ulkopuolelle. Jäsenvaltioiden olisi kansallisen lainsäädännön mukaisesti voitava vapaasti rajoittaa soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen koskemaan lahjoituksia, jotka kerätään rekisteröityjen hyväntekevääsyyjärjestöjen hyväksi. Soveltamisen ulkopuolelle jättämistä olisi kaiken kaikkiaan sovellettava vain silloin, kun maksutapahtumien arvo on määritetyn kynnsarvon alapuolella, jotta se voitaisiin selkeästi rajoittaa vähäriskisiin maksuihin.
- (17) Yhtenäinen euromaksualue (Single European Payments Area, SEPA) on helpottanut unionin laajuisten maksamisen ulkoistamispalvelujen ("payment factories") ja saatavien ulkoistamispalvelujen ("collection factories") perustamista mahdollistamalla kaikkien saman konsernin maksutapahtumien keskittämisen. Tältä osin olisi emoyrityksen ja sen tytäryrityksen väliset tai saman emoyrityksen tytäryritysten väliset maksutapahtumat, joita tarjoaa samaan konserniin kuuluva maksupalveluntarjoaja, suljettava tämän direktiivin soveltamisen ulkopuolelle. Maksupalveluksi ei tätä direktiiviä sovellettaessa olisi katsottava sitä, että emoyritys tai sen tytäryritys vastaanottaa konsernin puolesta maksutoimeksiantoja toimitettaviksi edelleen maksupalveluntarjoajalle.
- (18) Direktiivissä 2007/64/EY on suljettu sen soveltamisalan ulkopuolelle sellaisten pankkiautomaattipalveluntarjoajien tarjoamat maksupalvelut, jotka ovat riippumattomia tiliä ylläpitävistä maksupalveluntarjoajista. Tämä soveltamisen ulkopuolelle sulkeminen on edistänyt riippumattomien pankkiautomaattipalvelujen kasvua monissa jäsenvaltioissa, erityisesti harvaan asutuilla alueilla. Tämän nopeasti kasvavan pankkiautomaattimarkkinoiden osan jättäminen kokonaisuudessaan tämän direktiivin soveltamisen ulkopuolelle johtaisi kuitenkin epätietoisuuteen pankkiautomaattinostoista perittävistä palvelumaksuista. Rajatylittävissä tilanteissa tämä voisi johtaa palvelumaksujen perimiseen samasta nostosta kahdesti sekä tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan että pankkiautomaattipalvelujen tarjoajan toimesta. Näin ollen on pankkiautomaattipalvelujen tarjonnan ylläpitämiseksi ja myös nostoista veloittavien palvelumaksujen selkeyden turvaamiseksi asianmukaista säilyttää soveltamisen ulkopuolelle sulkeminen mutta edellyttää pankkiautomaattipalvelujen tarjoajalta tämän direktiivin erityisten avoimuussäännösten noudattamista. Pankkiautomaattipalvelujen tarjoajien veloittamien palvelumaksujen osalta olisi lisäksi sovellettava asetusta (EY) N:o 924/2009.
- (19) Palveluntarjoajat, jotka pyrkivät hyötymään direktiivin 2007/64/EY soveltamisalan ulkopuolelle jättämisestä, eivät useinkaan ole konsultoineet viranomaisia siitä, kuuluuko niiden toiminta kyseisen direktiivin soveltamisalaan vai ei, vaan ovat luottaneet omiin arvioihinsa. Tämä on johtanut tiettyjen soveltamisalan ulkopuolelle jättämisten erilaiseen soveltamiseen jäsenvaltioissa. Vaikuttaa myös siltä, että maksupalveluntarjoajat ovat saattaneet käyttää joitakin soveltamisalan ulkopuolelle jättämissä muokataksen liiketoimintamallejaan, jotta niiden tarjoamat maksutoiminnot jäisivät tuon direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Tämä voi kasvattaa maksupalvelunkäyttäjien riskejä ja johtaa erilaisiin maksupalveluntarjoajien toimintaolosuhteisiin sisämarkkinoilla. Palveluntarjoajat olisi tästä syystä veloitettava ilmoittamaan asiaankuuluvat toiminnot toimivaltaisille viranomaisille niin, että toimivaltaiset viranomaiset voivat arvioida, täyttyvätkö asiaan liittyvissä säännöksissä säädetyt edellytykset, ja varmistaa, että sääntöjä tulkitaan yhdenmukaisesti kaikkialla sisämarkkinoilla. Erityisesti kaikkien kynnsarvon noudattamiseen perustuvien soveltamisalan ulkopuolelle jättämisten osalta olisi säädettävä ilmoitusmenettelystä, jotta varmistetaan erityisvaatimusten noudattaminen.
- (20) Lisäksi on tärkeää, että tähän direktiiviin sisällytetään vaatimus, jonka mukaan mahdollisten maksupalveluntarjoajien on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille toiminnoista, joita ne tarjoavat tämän direktiivin mukaisten arviointiperusteiden mukaisen rajallisen verkon puitteissa, jos maksutapahtumien arvo ylittää tietyn kynnsarvon. Toimivaltaisten viranomaisten olisi arvioitava, voidaanko näin ilmoitettuja toimintoja pitää toimintoina, joita tarjotaan rajallisen verkon puitteissa.
- (21) Maksupalvelujen määritelmän olisi oltava teknologiasta riippumaton ja sen olisi mahdollistettava uudentyypisten maksupalvelujen kehittäminen, samalla kun varmistetaan, että sekä nykyisten että uusien maksupalveluntarjoajien toimintaedellytykset ovat yhtäläiset.

- (22) Tässä direktiivissä olisi noudatettava direktiivissä 2007/64/EY omaksuttua lähestymistapaa, joka kattaa kaikentyyppiset sähköiset maksupalvelut. Tämän vuoksi uusia sääntöjä ei olisi tarkoituksenmukaista soveltaa palveluihin, joissa varoja siirretään maksajalta maksunsaajalle tai kuljetetaan yksinomaan seteleinä ja kolikkoina tai joissa varojen siirto perustuu paperisekkiin, paperimuodossa olevaan vekseliin, velkakirjaan tai muuhun välineeseen, paperiseen arvosteliin tai korttiin, joka on asetettu maksupalveluntarjoajan tai muun osapuolen maksettavaksi tarkoituksin asettaa varoja maksunsaajan käyttöön.
- (23) Tätä direktiiviä ei olisi sovellettava maksutapahtumiin, jotka toteutetaan käteisenä, koska käteismaksupalvelujen sisämarkkinat ovat jo olemassa. Tätä direktiiviä ei myöskään olisi sovellettava maksutapahtumiin, jotka toteutetaan paperisekkeinä, sillä paperisekkeitä ei niiden luonteen vuoksi voida käsitellä yhtä tehokkaasti kuin muita maksuvälineitä. Hyvän toimintatavan tällä alalla olisi kuitenkin perustuttava tässä direktiivissä säädettyihin periaatteisiin.
- (24) On tarpeen määrittää ne maksupalveluntarjoajien ryhmät, joilla on oikeus tarjota maksupalveluja kaikkialla unionissa. Näitä ovat luottolaitokset, jotka vastaanottavat käyttäjiltä talletuksia, joita voidaan käyttää maksutapahtumien rahoittamiseen ja joihin olisi edelleen sovellettava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2013/36/EU⁽¹⁾ säädettyjä toiminnan vakautta koskevia vaatimuksia, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijat, jotka laskevat liikkeeseen sähköistä rahaa, jota voidaan käyttää maksutapahtumien rahoittamiseen ja joihin olisi edelleen sovellettava direktiivissä 2009/110/EY säädettyjä toiminnan vakautta koskevia vaatimuksia, sekä maksulaitokset ja postisiirtoa hoitavat laitokset, joilla on kansallisen lainsäädännön nojalla oikeus tarjota kyseisiä palveluja. Tämän oikeudellisen kehyksen soveltaminen olisi annettava niiden palveluntarjoajien tehtäväksi, jotka tarjoavat maksupalveluja tavanomaisena ammatti- tai liiketoimintanaan tämän direktiivin mukaisesti.
- (25) Tässä direktiivissä annetaan maksutapahtumien toteuttamista koskevat säännöt siinä tapauksessa, että varat ovat direktiivissä 2009/110/EY määriteltyä sähköistä rahaa. Tällä direktiivillä ei kuitenkaan säännellä direktiivissä 2009/110/EY säädettyä sähköisen rahan liikkeeseenlaskua. Tämän vuoksi maksulaitosten ei olisi sallittava laskea liikkeeseen sähköistä rahaa.
- (26) Direktiivillä 2007/64/EY luotiin toiminnan vakauden valvontajärjestelmä, jossa otettiin käyttöön yhtenäinen toimilupa kaikille niille maksupalveluntarjoajille, jotka eivät ota vastaan talletuksia eivätkä laske liikkeeseen sähköistä rahaa. Tätä varten direktiivillä 2007/64/EY otettiin käyttöön uusi maksupalveluntarjoajien ryhmä, ”maksulaitokset”, säätämällä, että sellaisille oikeushenkilöille, jotka eivät kuulu mihinkään olemassa olevaan palveluntarjoajien ryhmään, voidaan tiukkojen ja kattavien ehtojen täytyessä myöntää toimilupa maksupalvelujen tarjoamiseen kaikkialla unionissa. Tämän seurauksena tällaisiin palveluihin olisi kaikkialla unionissa sovellettava samoja ehtoja.
- (27) Direktiivin 2007/64/EY hyväksymisen jälkeen on erityisesti verkkomaksujen alalle ilmaantunut uudentyypisiä maksupalveluja. Erityisesti sähköisen kaupankäynnin alalla toteutettavat maksutoimeksiantopalvelut ovat kehittyneet. Nämä maksupalvelut kuuluvat osana maksujen suorittamiseen sähköisessä kaupankäynnissä luomalla ohjelmistosillan kauppiaan verkkosivun ja maksajan pankin verkkopankkipalvelun välille verkkomaksujen käynnistämiseksi tilisiirron perusteella.
- (28) Teknologian kehityksen myötä on lisäksi viime vuosina ilmaantunut monia täydentäviä palveluja, kuten tilitietopalveluja. Nämä palvelut tarjoavat maksupalvelunkäyttäjälle kootusti reaaliaikaista tietoa yhdestä tai useammasta maksutilistä, joita yksi tai useampi maksupalveluntarjoaja ylläpitää ja joihin pääsee tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan verkkorajapinnan kautta. Maksupalvelunkäyttäjä voi siten saada kokonaiskuvan rahoitustilanteestaan välittömästi minä hyvänsä ajankohtana. Myös näiden palvelujen olisi kuuluttava tämän direktiivin soveltamisalaan, jotta kuluttajat saavat riittävän suojan maksu- ja tilitiedoilleen sekä tilitietopalvelun toimittajien asemaa koskevan oikeusvarmuuden.
- (29) Maksutoimeksiantopalvelut mahdollistavat sen, että maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja voi vakuuttaa maksunsaajan siitä, että maksutapahtuma on käynnistetty, jotta maksunsaajalle annetaan kannustin toimittaa tavara tai suorittaa palvelu ilman aiheetonta viivytystä. Tällaiset palvelut tarjoavat sekä kauppiaille että kuluttajille kustannuksiltaan edullisen vaihtoehdon ja antavat kuluttajille mahdollisuuden tehdä verkko-ostoksia, vaikka heillä ei olisi maksukortteja. Koska maksutoimeksiantopalvelut eivät tällä hetkellä kuulu direktiivin 2007/64/EY soveltamisalaan,

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

ne eivät välttämättä ole toimivaltaisen viranomaisen valvonnassa eivätkä niiden tarvitse noudattaa direktiiviä 2007/64/EY. Tämä nostaa esiin monia oikeudellisia kysymyksiä, jotka liittyvät esimerkiksi kuluttajansuojaan, turvallisuuteen ja vastuuseen sekä myös kilpailuun ja tietosujaan, erityisesti mitä tulee maksupalvelunkäyttäjän tietojen suojaan unionin tietosuojasääntöjen mukaisesti. Uusilla säännöillä olisi sen vuoksi ratkaistava nämä kysymykset.

- (30) Maksupalvelunkäyttäjän tai maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan käyttämät asiakkaan turvattuun tunnistamiseen tarkoitetut henkilökohtaiset turvatunnukset ovat yleensä tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien myöntämiä. Maksutoimeksiantopalvelun tarjoajat eivät välttämättä solmi sopimussuhdetta tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien kanssa ja, riippumatta maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien käyttämästä liiketoimintamallista, tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien olisi mahdollistettava se, että maksutoimeksiantopalvelun tarjoajat voivat käyttää tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien tarjoamia tunnistamisenmenettelyjä käynnistääkseen tietyn maksun maksajan puolesta.
- (31) Maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja ei yksinomaan maksutoimeksiantopalveluja tarjotessaan pidä missään maksuketjun vaiheessa hallussaan käyttäjän varoja. Jos maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja aikoo tarjota maksupalveluja, joiden osalta se pitää hallussaan käyttäjän varoja, sen olisi hankittava täydellinen toimilupa näiden palvelujen tarjoamiseen.
- (32) Maksutoimeksiantopalvelut perustuvat maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien suoraan tai välilliseen pääsyyn maksajan tileihin. Tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan, joka tarjoaa mekanismin välillistä pääsyä varten, olisi annettava maksutoimeksiantopalvelun tarjoajille myös suora pääsy.
- (33) Tällä direktiivillä olisi pyrittävä turvaamaan jatkuvuus markkinoilla ja antamaan nykyisille ja uusille palveluntarjoajille mahdollisuus, riippumatta niiden soveltamasta liiketoimintamallista, tarjota palvelujaan selkeiden ja yhdenmukaisten sääntelypuitteiden mukaisesti. Siihen asti kun näiden sääntöjen soveltaminen aloitetaan, jäsenvaltioiden, komission, Euroopan keskuspankin (EKP) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010⁽¹⁾ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen), jäljempänä 'pankkiviranomainen', olisi taattava terve kilpailu näillä markkinoilla välttämättä kaikkien nykyisten markkinatoimijoiden perusteetonta eriarvoista kohtelua, tämän kuitenkin vaikuttamatta tarpeeseen varmistaa maksutapahtumien turvallisuus ja suojella kuluttajia ilmeiseltä petosten riskiltä. Kaikkien maksupalveluntarjoajien, mukaan lukien maksupalvelunkäyttäjän tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan, olisi voitava tarjota maksutoimeksiantopalveluja.
- (34) Tällä direktiivillä ei muuteta oleellisesti niitä ehtoja, jotka koskevat toimiluvan myöntämistä maksulaitoksille ja sen voimassaoloa. Kuten direktiivissä 2007/64/EY, näihin ehtoihin sisältyy toiminnan vakautta koskevia vaatimuksia, jotka ovat oikeassa suhteessa niihin operatiivisiin ja taloudellisiin riskeihin, joita tällaisten laitosten liiketoimintaan liittyy. Tässä yhteydessä tarvitaan vakaa järjestelmä, johon kuuluu sekä alkupääoma että jatkuvan toiminnan pääoma ja jota voidaan aikanaan tarkemmin kehittää edelleen markkinoiden tarpeiden mukaan. Maksupalvelualan moninaisuuden vuoksi tässä direktiivissä olisi sallittava erilaisia menetelmiä ja annettava valvontaviranomaiselle niiden osalta tietty harkintavaltuus sen varmistamiseksi, että samanlaisia riskejä kohdellaan samalla tavalla kaikkien maksupalveluntarjoajien osalta. Maksulaitoksia koskevissa vaatimuksissa olisi otettava huomioon, että maksulaitosten toiminta on erikoistuneempaa ja rajoitetumpaa, joten siitä aiheutuu pienempiä ja helpommin seurattavia ja hallittavia riskejä kuin luottolaitosten laajemmassa toiminnassa esiin tulevat riskit. Maksulaitoksilta olisi erityisesti kielletävä talletusten vastaanottaminen käyttäjiltä, ja niiden olisi sallittava käyttää varoja, jotka on vastaanotettu käyttäjiltä, ainoastaan maksupalvelujen suorittamista varten. Vaadittavien toiminnan vakautta koskevien sääntöjen, mukaan lukien alkupääoma, olisi oltava oikeassa suhteessa kuhunkin maksulaitoksen tarjoamaan maksupalveluun liittyvään riskiin. Yksinomaan maksutoimeksiantopalveluja tarjoavien maksupalveluntarjoajien olisi katsottava edustavan alkupääoman osalta keskimääräistä riskiä.
- (35) Maksutoimeksiantopalvelun tarjoajat ja tilitietopalvelujen tarjoajat, kun ne tarjoavat yksinomaan näitä palveluja, eivät pidä hallussaan asiakkaiden varoja. Sen vuoksi olisi kohtuutonta asettaa näille uusille markkinatoimijoille omia varojen koskevia vaatimuksia. On kuitenkin tärkeää, että ne voivat huolehtia toimintaansa koskevasta vastuusta. Sen vuoksi olisi vaadittava, että niillä on joko ammatillinen vastuuvakuutus tai vastaava vakuus. Pankkiviranomaisen olisi laadittava asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti jäsenvaltioiden käyttöön sellaisia arviointiperusteita koskevat ohjeet, joiden mukaan ne määrittävät ammatillisen vastuuvakuutuksen tai vastaavan vakuuden rahamääräisen vähimmäissuuruuden. Pankkiviranomainen ei saisi tehdä eroa ammatillisen vastuuvakuutuksen tai vastaavan vakuuden välillä, sillä näiden olisi oltava keskenään vaihdettavissa.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (36) Sijoittautumisoikeuden väärinkäytösten välttämiseksi on tarpeen vaatia, että jäsenvaltiossa toimilupaa pyytävä maksulaitos tarjoaa ainakin osaa maksupalveluliiketoiminnastaan kyseisessä jäsenvaltiossa.
- (37) Olisi säädettävä maksupalvelunkäyttäjän varojen pitämisestä erillään maksulaitoksen varoista. Suojaamista koskevat vaatimukset ovat tarpeen, kun maksulaitoksella on hallussaan maksupalvelunkäyttäjän varoja. Jos sama maksulaitos toteuttaa maksutapahtuman sekä maksajan että maksunsaajan puolesta ja maksajalle on määrätty luottolimiitti, voi olla asianmukaista suojata varat maksunsaajan hyväksi, sen jälkeen kun ne muodostavat maksunsaajan vaateen maksulaitosta kohtaan. Maksulaitoksiin olisi sovellettava myös tehokkaita rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen torjuntaa koskevia vaatimuksia.
- (38) Tällä direktiivillä ei muuteta maksulaitosten kirjanpitoraportointia eikä niiden velvoitteita, joka koskee niiden tilinpäätösten ja konsolidoitujen tilinpäätösten tarkastusten suorittamista. Maksulaitosten on laadittava tilinpäätöksensä ja konsolidoitu tilinpäätöksensä neuvoston direktiivin 86/635/ETY⁽¹⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU⁽²⁾ mukaisesti. Tilinpäätökseen ja konsolidoituun tilinpäätökseen on sisällyttävä tilin-tarkastuskertomus, jollei maksulaitosta ole vapautettu tästä velvollisuudesta mainittujen direktiivien nojalla.
- (39) Jos maksupalveluntarjoajat tarjoavat yhtä tai useampaa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvaa maksupalvelua, niillä olisi aina oltava maksutilejä, joita käytetään yksinomaan maksutapahtumiin. Jotta maksupalveluntarjoajat voisivat tarjota maksupalveluja, niillä on ehdottomasti oltava mahdollisuus avata ja ylläpitää tilejä luottolaitoksissa. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että pääsy tällaisiin tileihin tarjotaan tavalla, joka on syrjimätön ja joka on suhteutettu oikeutettuun tarkoitukseen, jota varten se on tarkoitettu. Pääsy voi olla perusluonteinen, mutta sen olisi aina oltava riittävän laaja, jotta maksulaitos voi tarjota palvelujaan esteettä ja tehokkaasti.
- (40) Tällä direktiivillä olisi säänneltävä maksulaitosten luotonantoa eli limiittiluottojen ja luottokorttien myöntämistä vain, jos tämä liittyy läheisesti maksupalveluihin. Ainoastaan siinä tapauksessa, että luottoa myönnetään maksupalvelujen helpottamiseksi ja tällainen luotto on luonteeltaan lyhytaikaista ja se myönnetään enintään 12 kuukauden ajaksi, uusiutuva luotto mukaan lukien, on aiheellista sallia maksulaitosten myöntävän tällaista luottoa rajatylittävien toimintojensa osalta sillä ehdolla, että se jälleenrahoitetaan käyttäen pääasiassa maksulaitoksen omia varoja sekä muita pääomamarkkinoilta peräisin olevia varojalaitokset voivat myöntää luottoa rajatylittävissä toiminnoissaan, eikä maksupalveluasiakkaiden puolesta hallinnoituja varoja. Tällaisilla säännöillä ei saisi rajoittaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/48/EY⁽³⁾ tai muun sellaisen asiaan liittyvän unionin säädöksen tai kansallisen toimenpiteen soveltamista, joka koskee sellaisia kulutusluottojen myöntämisedellytyksiä, joita ei yhdenmukaisteta tällä direktiivillä.
- (41) Toimilupien myöntämisestä maksulaitoksille, valvonnan suorittamisesta ja myönnettyjen toimilupien peruuttamisesta vastaavien toimivaltaisten kansallisten viranomaisten välisen yhteistyön on todettu toimivan kaiken kaikkiaan tyydyttävästi. Toimivaltaisten viranomaisten välistä yhteistyötä olisi kuitenkin tehostettava sekä tietojenvaihdon että tämän direktiivin johdonmukaisen soveltamisen ja tulkinnan osalta, jos toimiluvan saanut maksulaitos haluaisi tarjota maksupalveluja myös muussa jäsenvaltiossa kuin kotijäsenvaltiossaan sijoittautumisoikeuden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella ("passporting"), myös internetin kautta. Pankkiviranomaisen olisi avustettava toimivaltaisten viranomaisten välisten rajatylittävässä yhteistyössä ilmenevien erimielisyyksien selvittämisessä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 mukaisesti. Sen olisi myös laadittava joukko yhteistyötä ja tietojenvaihtoa koskevien teknisten sääntelystandardien luonnoksia.
- (42) Kotivaltion toimivaltaisilta viranomaisilta toimiluvan saaneiden tai siinä rekisteröityjen maksulaitosten ja niiden asiamestien toiminnan avoimuuden lisäämiseksi sekä korkeatasoisen kuluttajansuojan varmistamiseksi unionissa on tarpeen varmistaa, että yleisö pääsee helposti tutustumaan maksupalveluja tarjoavien yhteisöjen luetteloon. Sen vuoksi pankkiviranomaisen olisi kehitettävä ja hoidettava keskusrekisteriä, jossa se julkaisee luettelon maksupalveluja tarjoavien yhteisöjen nimistä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että niiden antamat tiedot pidetään ajan tasalla. Näillä toimenpiteillä olisi myös pyrittävä tehostamaan toimivaltaisten viranomaisten välistä yhteistyötä.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 86/635/ETY, annettu 8 päivänä joulukuuta 1986, pankkien ja muiden rahoituslaitosten tilinpäätöksestä ja konsolidoidusta tilinpäätöksestä (EYVL L 372, 31.12.1986, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietäntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/48/EY, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008, kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta (EUVL L 133, 22.5.2008, s. 66).

- (43) Tarkkojen ja ajantasaistettujen tietojen saatavuutta olisi parannettava vaatimalla maksulaitoksia ilmoittamaan kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle ilman aiheetonta viivytystä kaikki muutokset, jotka vaikuttavat toimiluvan yhteydessä annettujen tietojen ja selvitysten paikkansapitävyyteen, mukaan lukien muut asiamiehet tai yhteisöt, joille toimintoja ulkoistetaan. Epäselvissä tapauksissa toimivaltaisten viranomaisten olisi myös tarkistettava, että saadut tiedot pitävät paikkansa.
- (44) Jäsenvaltioiden olisi voitava vaatia, että niiden alueella toimivat maksulaitokset, joiden päätoimipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa, raportoivat niille määräjain niiden alueella harjoittamistaan toimista tiedonsaantia tai tilastointia varten. Jos nämä maksulaitokset toimivat sijoittautumisoikeuden nojalla, näitä tietoja olisi voitava käyttää myös tämän direktiivin III ja IV osaston noudattamisen seurantaan, ja jäsenvaltioiden olisi voitava vaatia, että nämä maksulaitokset nimeävät niiden alueelle keskusyhteyspisteen helpottamaan toimivaltaisten viranomaisten suorittamaa asiamiesverkostojen valvontaa. Pankkiviranomaisen olisi laadittava sääntelystandardien luonnoksia, joissa vahvistetaan perusteet sen määrittämiseksi, milloin keskusyhteyspisteen nimeäminen on asianmukaista ja mitkä sen toimintojen olisi oltava. Keskusyhteyspisteen nimeämistä koskevan vaatimuksen olisi oltava oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään, joka on asianmukainen yhteydenpito ja tietojen ilmoittaminen III ja IV osaston noudattamisesta vastaanottavassa jäsenvaltiossa.
- (45) Erityisen kiireisissä tilanteissa, jossa tarvitaan välittömiä toimia vastaanottavassa jäsenvaltiossa olevien maksupalvelunkäyttäjien yhteiseen etuun kohdistuvan vakavan uhan kuten laajamittaisen petoksen torjumiseksi, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten olisi voitava toteuttaa varotoimenpiteitä vastaanottavan jäsenvaltion ja kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten välisen rajatylittävän yhteistyön rinnalla ja siihen asti, kun kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on toteuttanut toimenpiteitä. Näiden toimenpiteiden olisi oltava asianmukaisia, oikeasuhteisia tarkoitukseensa nähden, syrjimättömiä ja luonteeltaan väliaikaisia. Kaikkien toimenpiteiden olisi oltava asianmukaisesti perusteltuja. Asianomaisen maksulaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja muille asianomaisille viranomaisille, kuten komissiolle ja pankkiviranomaiselle, olisi ilmoitettava niistä ennakolta tai, jos se ei ole erityisen kiireisen tilanteen vuoksi mahdollista, ilman aiheetonta viivytystä.
- (46) Tässä direktiivissä määritetään vähimmäisvaltuudet, jotka toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava valvoessaan, että maksulaitokset noudattavat tätä direktiiviä, ja näitä valtuuksia olisi käytettävä kunnioittaen perusoikeuksia, mukaan lukien oikeus yksityisyyteen. Rajoittamatta riippumattoman viranomaisen (kansallisen tietosuojaviranomaisen) suorittamaa valvontaa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan mukaisesti jäsenvaltioilla olisi oltava käytössään riittävät ja tehokkaat suojauskeinot, silloin kun on mahdollista, että näiden valtuuksien käyttö voisi johtaa väärinkäyttöön ja mielivaltaisuuteen, mikä voi merkitä vakavaa puuttumista tällaisten oikeuksien käyttöön, esimerkiksi edellyttämällä tarpeen vaatiessa kyseisen jäsenvaltion oikeusviranomaisen ennakolta antamaa lupaa.
- (47) On tärkeää varmistaa, että kaikki maksupalveluja tarjoavat henkilöt saatetaan tiettyjen oikeudellisten ja sääntelyyn liittyvien vähimmäisvaatimusten piiriin. Tämän vuoksi on toivottavaa edellyttää, että kaikkien maksupalveluja tarjoavien henkilöllisyys ja olinpaikka rekisteröidään, mukaan lukien sellaisten henkilöiden osalta, jotka eivät pysty täyttämään kaikkia maksulaitostoimiluvan myöntämisehtoja. Tällainen lähestymistapa noudattaa rahanpesunvastaisen toimintaryhmän erityissuosituksen VI periaatteita, joiden mukaan on tarpeen säätää mekanismista, jolla sellaisia maksupalveluntarjoajia, jotka eivät pysty täyttämään kaikkia kyseisen suosituksen ehtoja, voidaan kuitenkin kohdella maksulaitoksina. Tätä varten jäsenvaltioiden olisi, silloinkin kun tällaiset henkilöt jätetään toimiluvan myöntämisehtojen soveltamisalan ulkopuolelle kokonaan tai osittain, voitava kirjata nämä henkilöt maksulaitosrekisteriin. On kuitenkin tärkeää asettaa mahdollisuudelle jättää soveltamisalan ulkopuolelle tiukat vaatimukset, jotka liittyvät maksutapahtumien arvoon. Soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen hyväkseen saavilla maksulaitoksilla ei saisi olla sijoittautumisoikeutta tai palvelujen tarjoamisvapautta, eivätkä ne saisi välillisesti käyttää näitä oikeuksia ollessaan maksujärjestelmän jäseniä.
- (48) Toteutetun toiminnan erityisluonne ja tilitietopalvelujen tarjoamiseen liittyvät riskit huomioon ottaen on asianmukaista säätää tilitietopalvelun tarjoajia koskevasta erityisestä toiminnan vakauden valvontajärjestelmästä. Tilitietopalvelujen tarjoajien olisi sallittava tarjota palveluja rajatylittävältä pohjalta ja hyödyntää "passporting"-sääntöjä.
- (49) On erityisen tärkeää, että kaikilla maksupalveluntarjoajilla on pääsy maksujärjestelmien teknisiä infrastruktuureja koskeviin palveluihin. Tällaiseen pääsyyn olisi kuitenkin sovellettava asianmukaisia vaatimuksia näiden järjestelmien eheyden ja vakauden varmistamiseksi. Kunkin maksupalveluntarjoajan olisi maksujärjestelmän jäsenyyttä hakiessaan vastattava valitsemansa järjestelmän riskeistä ja toimitettava maksujärjestelmälle näyttö siitä, että sen sisäiset järjestelyt ovat riittävän vahvat kaikenlaisten riskien varalta. Näihin maksujärjestelmiin sisältyvät tavallisesti neljän

osapuolen korttijärjestelyt ja merkittävät tilisiirto- ja suoraveloitussjärjestelmät. Jotta voidaan varmistaa erilaisten toimiluvan saaneiden maksupalveluntarjoajaryhmien yhtäläinen kohtelu kaikkialla unionissa niiden toimilupaehtojen mukaisesti, on tarpeen selventää säännöt, jotka koskevat pääsyä maksujärjestelmiin.

- (50) Olisi säädettävä siitä, että toimiluvan saaneita maksulaitoksia ja luottolaitoksia kohdellaan syrjimättömästi niin, että kaikki sisämarkkinoilla kilpailevat maksupalveluntarjoajat voivat käyttää näiden maksujärjestelmien teknisten infrastruktuurien palveluja samoin edellytyksin. On tarkoituksenmukaista säätää toimiluvan saaneiden maksupalveluntarjoajien ja tämän direktiivin mukaisen soveltamisen ulkopuolelle jättämisen sekä direktiivin 2009/110/EY 3 artiklan mukaisen soveltamisen ulkopuolelle jättämisen piiriin kuuluvien maksupalveluntarjoajien erilaisesta kohtelusta niiden vakauden valvontaa koskevien säännösten erojen vuoksi. Erot hintoja koskevista ehdoista olisi joka tapauksessa sallittava vain, jos ne ovat perusteltuja maksupalveluntarjoajille aiheutuneiden kustannusten eroilla. Tämä ei saisi vaikuttaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/26/EY⁽¹⁾ mukaiseen jäsenvaltioiden oikeuteen rajoittaa pääsyä systeemisriskin kannalta merkittäviin järjestelmiin eikä rajoittaa EKP:n ja Euroopan keskuspankkijärjestelmän toimivaltaa, joka koskee pääsyä maksujärjestelmiin.
- (51) Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta direktiivin 98/26/EY soveltamisalaan. Maksupalveluntarjoajien tasapuolisen kilpailun varmistamiseksi direktiivin 98/26/EY ehtojen mukaisesti nimetyn maksujärjestelmän jäsenen, joka tarjoaa tällaiseen järjestelmään liittyviä palveluja toimiluvan saaneelle tai rekisteröidylle maksupalveluntarjoajalle, olisi pyynnöstä annettava myös kaikille muille toimiluvan saaneille tai rekisteröidyille maksupalveluntarjoajille pääsy näihin palveluihin objektiivisella, oikeasuhteisella ja syrjimättömällä tavalla. Maksupalveluntarjoajia, joille on myönnetty tällainen pääsy, ei kuitenkaan saisi pitää direktiivissä 98/26/EY määriteltyinä jäseninä eivätkä ne siten saisi hyötyä kyseisen direktiivin nojalla myönnetystä suojasta.
- (52) Maksujärjestelmiin pääsyä koskevia säännöksiä ei saisi soveltaa järjestelmiin, jotka ovat yksittäisen maksupalveluntarjoajan perustamia ja hoitamia. Tällaiset maksujärjestelmät voivat joko kilpailla suoraan maksujärjestelmien kanssa tai niille ominaiseen tapaan toimia markkinaraossa, jota maksujärjestelmät eivät kata riittävästi. Tällaisiin järjestelmiin sisältyy kolmen osapuolen järjestelyjä, kuten kolmen osapuolen korttijärjestelyjä, siltä osin kuin ne eivät koskaan toimi tosiasiallisina neljän osapuolen korttijärjestelminä esimerkiksi hyödyntämällä luvanhaltijoita, asiamiehiä tai rinnakkaiskäyttökumppaneita. Tällaisiin järjestelmiin sisältyy tavallisesti myös televiestintäpalveluntarjoajien tarjoamia maksupalveluja, joissa järjestelyn hoitaja tarjoaa maksupalvelun sekä maksajalle että maksunsaajalle, sekä pankkiryhmittymien sisäisiä järjestelmiä. Jotta voidaan edistää kilpailua, jota tällaiset suljetut maksujärjestelmät voivat tarjota vakiintuneen aseman saavuttaneille maksujärjestelmille, ei olisi tarkoituksenmukaista myöntää kolmansille osapuolille pääsy näihin suljettuihin ja suojattuihin maksujärjestelmiin. Tällaisiin suljettuihin järjestelmiin olisi kuitenkin sovellettava aina unionin tason ja kansallisia kilpailusääntöjä, joissa saatetaan vaatia pääsyn myöntämistä järjestelmiin tehokkaan kilpailun ylläpitämiseksi maksu-markkinoilla.
- (53) Koska kuluttajat ja yritykset eivät ole samassa asemassa, nämä ryhmät eivät tarvitse samantasoista suojaa. Vaikka on tärkeää taata kuluttajien oikeudet säännöksiin, joista ei voi poiketa sopimuksella, on kohtuullista sallia yritysten ja organisaatioiden sopia toisin, kun ne eivät toimi suhteessa kuluttajiin. Jäsenvaltioiden olisi kuitenkin voitava säätää, että komission suosituksessa 2003/361/EY⁽²⁾ määriteltyjä mikroyrityksiä kohdellaan samalla tavoin kuin kuluttajia. Tiettyjä tämän direktiivin keskeisiä säännöksiä olisi joka tapauksessa sovellettava aina, käyttäjän asemasta riippumatta.
- (54) Tässä direktiivissä olisi määritettävä maksupalveluntarjoajien velvollisuudet, jotka koskevat tietojen antamista maksupalvelunkäyttäjille, jotta nämä saisivat maksupalveluista kaikkialla yhtä korkeatasoista ja selkeää tietoa voidakseen tehdä perusteltuja valintoja vapaasti unionissa. Avoimuuden vuoksi tässä direktiivissä säädetään yhdenmukaistetut vaatimukset, joita tarvitaan sen varmistamiseksi, että maksupalvelunkäyttäjälle annetaan tarvittavat, riittävät ja ymmärrettävät tiedot sekä maksupalvelusopimuksesta että maksutapahtumista. Maksupalvelujen sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan edistämiseksi jäsenvaltioiden olisi hyväksyttävä vain tämän direktiivin mukaisia tietojenantoa koskevia vaatimuksia.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY, annettu 19 päivänä toukokuuta 1998, selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopaperien selvitysjärjestelmissä (EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁾ Komission suositus 2003/361/EY, annettu 6 päivänä toukokuuta 2003, mikroyritysten sekä pienten ja keskiuurten yritysten määritelmästä (EUVL L 124, 20.5.2003, s. 36).

- (55) Kuluttajia olisi suojattava sopimattomilta ja harhaanjohtavilta menettelyiltä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/29/EY⁽¹⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2000/31/EY⁽²⁾, 2002/65/EY⁽³⁾, 2008/48/EY, 2011/83/EU⁽⁴⁾ ja 2014/92/EU⁽⁵⁾ mukaisesti. Näiden direktiivien säännöksiä sovelletaan edelleen. Olisi kuitenkin erityisesti täsmennettävä tässä direktiivissä ja direktiivissä 2002/65/EY säädettyjen, ennen sopimuksen tekemistä annettavia tietoja koskevien vaatimusten keskinäinen suhde.
- (56) Tehokkuuden parantamiseksi olisi vaadittavien tietojen oltava oikeassa suhteessa käyttäjien tarpeisiin, ja ne olisi välitettävä vakiomuotoisina. Erillistä maksutapahtumaa koskevien tietojenanto vaatimusten olisi kuitenkin oltava erilaiset kuin vaatimukset, jotka koskevat useita maksutapahtumia kattavaa puitesopimusta.
- (57) Käytännössä puitesopimukset ja niiden soveltamisalaan kuuluvat maksutapahtumat ovat paljon yleisempiä ja taloudellisesti merkittävämpiä kuin erilliset maksutapahtumat. Jos on olemassa maksutili tai erityinen maksuväline, tarvitaan puitesopimus. Sen vuoksi puitesopimuksista ennakolta annettavia tietoja koskevien vaatimusten olisi oltava kattavat, ja tiedot olisi aina toimitettava joko paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä, kuten tiliotetuloistimien tulosteilla, CD-ROM-levyillä, DVD-levyillä, tietokoneiden kovalevyillä, joille voidaan tallentaa sähköpostia, ja verkkosivustoilla, kunhan nämä sivustot ovat helposti saatavilla myöhempää käyttöä varten tietoihin pääsyn tarkoituksen kannalta riittävän ajan ja edellyttäen, että niille tallennettuja tietoja voidaan toisintaa näiltä sivustoilta muuttumattomina. Maksupalveluntarjoajan ja -käyttäjän olisi kuitenkin voitava puitesopimuksessa sopia tavasta, jolla toteutuneita maksutapahtumia koskevat tiedot toimitetaan jälkikäteen, esimerkiksi siitä, että verkkopankkitoiminnassa kaikki maksutiliä koskevat tiedot asetetaan saataville verkkoon.
- (58) Erillisissä maksutapahtumissa olisi maksupalveluntarjoajan omasta aloitteesta aina annettava vain olennaiset tiedot. Koska maksaja on yleensä läsnä maksutoimeksiantoa antaessaan, ei olisi oltava kaikissa tapauksissa tarpeen edellyttää, että tiedot toimitetaan paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä. Maksupalveluntarjoajan olisi voitava antaa tietoja suullisesti palvelupisteessä tai saattaa ne muutoin helposti saataville esimerkiksi pitämällä maksupalvelun ehdot esillä toimitiloissaan olevalla ilmoitustaululla. Tietoja olisi annettava myös siitä, missä yksityiskohtaisemmat lisätiedot ovat saatavilla, esimerkiksi verkkosivustolla. Olennaisen tärkeät tiedot olisi kuitenkin kuluttajan sitä pyytäessä annettava myös paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä.
- (59) Tässä direktiivissä olisi säädettävä kuluttajien oikeudesta saada olennaiset tiedot maksutta ennen sitovan maksupalvelusopimuksen tekemistä. Kuluttajien olisi myös voitava milloin tahansa sopimussuhteen aikana pyytää ennakolta annettavia tietoja sekä puitesopimus paperimuodossa ja maksutta voidakseen sekä vertailla maksupalveluntarjoajien palveluja ja niiden ehtoja että todentaa sopimukseen perustuvat oikeutensa ja velvollisuutensa riitatilanteissa, millä pidetään yllä korkeatasoista kuluttajansuojaa. Näiden säännösten olisi oltava yhteensopivat direktiivin 2002/65/EY kanssa. Tässä direktiivissä olevat erityissäännökset, jotka koskevat maksuttomia tietoja, eivät saisi johtaa siihen, että tietojen antamisesta kuluttajille on mahdollista veloittaa palvelumaksuja muiden sovellettävien direktiivien nojalla.
- (60) Tavassa, jolla maksupalveluntarjoajan on annettava vaaditut tiedot maksupalvelunkäyttäjälle, olisi otettava huomioon viimeksi mainitun tarpeet sekä käytännön tekniset näkökohdat ja kustannustehokkuus riippuen siitä, mitä kyseisessä maksupalvelusopimuksessa on sovittu. Tässä direktiivissä olisi siksi tehtävä ero kahden tavan välillä, joilla maksupalveluntarjoajan on määrä ilmoittaa tiedot: tiedot olisi joko annettava aktiivisesti maksupalveluntarjoajan toimesta asianmukaisena ajankohtana siten kuin tässä direktiivissä vaaditaan ja ilman maksupalvelunkäyttäjän esittämää pyyntöä, tai tiedot olisi asetettava maksupalvelunkäyttäjän saataville lisätietoja koskevan pyynnön

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/29/EY, annettu 11 päivänä toukokuuta 2005, sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla ja neuvoston direktiivin 84/450/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/7/EY, 98/27/EY ja 2002/65/EY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2006/2004 muuttamisesta (EUVL L 149, 11.6.2005, s. 22).

(2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/31/EY, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2000, tietoyhteiskunnan palveluja, erityisesti sähköistä kaupankäyntiä, sisämarkkinoilla koskevista tietyistä oikeudellisista näkökohdista (EYVL L 178, 17.7.2000, s. 1).

(3) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/65/EY, annettu 23 päivänä syyskuuta 2002, kuluttajille tarkoitettujen rahoituspalvelujen etämyynnistä ja neuvoston direktiivin 90/619/ETY sekä direktiivien 97/7/EY ja 98/27/EY muuttamisesta (EYVL L 271, 9.10.2002, s. 16).

(4) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/83/EU, annettu 25 päivänä lokakuuta 2011, kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta (EUVL L 304, 22.11.2011, s. 64).

(5) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/92/EU, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, maksutileihin liittyvien maksujen vertailukelpoisuudesta, maksutilien siirtämisestä ja mahdollisuudesta käyttää perusmaksutilejä (EUVL L 257, 28.8.2014, s. 214).

perusteella. Jälkimmäisessä tilanteessa maksupalvelunkäyttäjän olisi toteutettava aktiivisia toimenpiteitä tietojen saamiseksi, kuten pyytämällä niitä nimenomaisesti maksupalveluntarjoajalta, kirjautumalla sisään pankkitiliin liitettävään postilaatikkoon tai tulostamalla tiliotteita pankkikorttia käyttäen. Tällaisia tapauksia varten maksupalveluntarjoajan olisi varmistettava, että tietoihin pääsy on mahdollista ja että tiedot ovat maksupalvelunkäyttäjän saatavilla.

- (61) Kuluttajan olisi saatava perustiedot toteutetuista maksutapahtumista ilman lisämaksuja. Kun kyse on erillisestä maksutapahtumasta, maksupalveluntarjoaja ei saisi veloittaa erikseen tällaisista tiedoista. Myös puitesopimukseen perustuvista maksutapahtumista myöhemmin toimitettavat tiedot olisi annettava kuukausittain maksutta. Hinnoittelun avoimuuden merkityksen sekä asiakkaiden toisistaan poikkeavien tarpeiden vuoksi osapuolten olisi kuitenkin voitava sopia, että tiheämmin väliajoin annettavista tiedoista tai lisätiedoista veloitetaan palvelumaksuja. Jotta erilaiset kansalliset käytännöt voitaisiin ottaa huomioon, jäsenvaltioiden olisi voitava vaatia, että maksutilin kuukausittaiset paperimuotoiset tai muulla pysyvällä välineellä toimitettavat tiliotteet on aina annettava maksutta.
- (62) Asiakkaiden liikkuvuuden helpottamiseksi kuluttajien olisi voitava irtisanoa puitesopimus maksutta. Jos kuluttaja irtisanoa sopimuksen alle kuuden kuukauden kuluttua sen voimaantulosta, maksupalveluntarjoajien olisi kuitenkin voitava periä palvelumaksuja, jotka ovat oikeassa suhteessa niihin kustannuksiin nähden, joita aiheutuu siitä, että kuluttaja sanoo puitesopimuksen irti. Sovittu irtisanomisaika saisi kuluttajille olla enintään yksi kuukausi ja maksupalveluntarjoajille vähintään kaksi kuukautta. Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa maksupalveluntarjoajan velvollisuuteen irtisanoa maksupalvelusopimus poikkeusolosuhteissa muun asiaankuuluvan unionin tai kansallisen sääntöjen nojalla, kuten sellaisen, joka koskee rahanpesua ja terrorismin rahoittamista, toimenpiteitä varojen jäädyttämiseksi tai rikosten torjuntaan ja tutkintaan liittyvää yksittäistä toimenpidettä.
- (63) Korkeatasoisen kuluttajansuojan varmistamiseksi jäsenvaltioiden olisi voitava kuluttajan edun mukaisesti ylläpitää tai ottaa käyttöön puitesopimuksen ehtojen yksipuolista muuttamista koskevia rajoituksia tai kieltoja esimerkiksi silloin, kun tällaiseen muutokseen ei ole perusteltua syytä.
- (64) Sopimusmääräysten tarkoituksena tai seurauksena ei saisi olla unionissa laillisesti asuvien kuluttajien syrjintä heidän kansalaisuutensa tai asuinpaikkansa perusteella. Jos puitesopimuksessa on esimerkiksi määrätty oikeudesta estää maksuvälineen käyttö objektiivisesti perustelluista syistä, maksupalveluntarjoajalla ei saisi olla mahdollisuutta vedota tähän oikeuteen pelkästään siksi, että maksupalvelunkäyttäjä on vaihtanut asuinpaikkaansa unionissa.
- (65) Kokemusten mukaan palvelumaksujen jakaminen maksajan ja maksunsaajan kesken on tehokkain järjestelmä, sillä se helpottaa automaattista maksujen käsittelyä. Sen vuoksi olisi säädettävä, että maksupalveluntarjoajien on yleensä veloitettava yleensä maksut suoraan asianomaiselta maksajalta ja maksunsaajalta. Veloitettavien palvelukulujen määrä voi olla myös nolla, koska tämän direktiivin säännökset eivät saisi vaikuttaa käytäntöihin, joissa maksupalveluntarjoaja ei veloita kuluttajilta maksuja näiden tilien hyvittämisestä. Sopimusehdoista riippuen maksupalveluntarjoaja voi vastaavasti veloittaa ainoastaan maksunsaajalta (kauppiaalta) maksuja maksupalvelun käytöstä, jolloin maksajalle ei aiheudu kuluja. On mahdollista, että maksujärjestelmät veloittavat palvelumaksuja liittymismaksun muodossa. Siirrettävää määrää ja veloitettavia palvelumaksuja koskevilla säännöksillä ei ole suoraa vaikutusta hinnoitteluun maksupalveluntarjoajien tai välittäjien välillä.
- (66) Erilaiset kansalliset käytännöt, jotka koskevat palvelumaksun veloittamista tietyn maksuvälineen käytöstä, jäljempänä 'lisämaksun veloittaminen', ovat johtaneet äärimmäiseen heterogeeniseen tilanteeseen unionin maksumarkkinoilla ja aiheuttaneet sekaannusta kuluttajien keskuudessa erityisesti sähköisen kaupankäynnin ja rajatylittävän toiminnan yhteydessä. Kauppiat, jotka sijaitsevat jäsenvaltioissa, joissa lisämaksun veloittaminen on sallittua, tarjoavat tuotteita ja palveluja jäsenvaltioissa, joissa tällainen veloittaminen on kiellettyä, veloittavat kuluttajilta lisämaksun. On myös monia esimerkkejä kauppiaista, jotka ovat veloittaneet kuluttajilta lisämaksun, joka on huomattavasti suurempi kuin kauppiaille tietyn maksuvälineen käytöstä aiheutuvat kustannukset. Vahvoja perusteita lisämaksun veloituskäytäntöjen tarkistamiseen tukee myös se seikka, että asetuksella (EU) 2015/751 otetaan käyttöön säännöt, jotka koskevat korttipohjaisten maksujen siirtohintoja. Siirtohinnat ovat tärkein osa korteista ja korttipohjaisista maksuista aiheutuvista kauppiaiden kuluista. Lisämaksun veloittaminen on ohjauskäytäntö, jota kauppiat joskus käyttävät korttipohjaisista maksuista aiheutuvien lisäkustannusten korvaamiseksi. Asetuksessa (EU) 2015/751 rajoitetaan siirtohintoja tasoa. Näitä rajoituksia sovelletaan ennen tässä direktiivissä säädettyä kieltoa. Tämän johdosta jäsenvaltioiden olisi harkittava sitä, että ne estäisivät maksunsaajia vaatimasta maksuja sellaisten maksuvälineiden käytöstä, joiden osalta siirtohintoja säännellään asetuksen (EU) 2015/751 II luvussa.

- (67) Vaikka tässä direktiivissä tunnustetaan maksulaitosten merkitys, kuluttajat hankkivat edelleen maksuvälineensä pääasiassa luottolaitosten kautta. Se, että korttipohjaisen maksuvälineen myöntää maksupalveluntarjoaja, olipa se luottolaitos tai maksulaitos, joka ei pidä yllä asiakkaan tiliä, lisääisi kilpailua markkinoilla ja tarjoaisi kuluttajille siten enemmän vaihtoehtoja ja parempia tarjouksia. Vaikka myyntipaikassa tapahtuvat maksut ovat tällä hetkellä useimmiten korttipohjaisia, nykyinen innovointitaso maksujen alalla voi johtaa tulevana vuosina uusien maksukanavien nopeaan ilmaantumiseen. Sen vuoksi on asianmukaista, että komissio kiinnittää tämän direktiivin uudelleentarkastelussaan erityistä huomiota tähän kehitykseen ja siihen, onko varojen käytettävissä olon varmistamista koskevaa säännöstä tarpeen tarkastella uudestaan. Korttipohjaisia maksuvälineitä ja erityisesti pankkikortteja liikkeeseen laskevan maksupalveluntarjoajan kannalta varmistuksen saaminen tiliä ylläpitävältä maksupalveluntarjoajalta varojen käytettävissä olosta asiakkaan tilillä antaisi liikkeeseenlaskijalle mahdollisuuden hallita paremmin luottoriskiään ja vähentää sitä. Tämä vahvistus ei kuitenkaan saisi mahdollistaa sitä, että tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja tekee katevarauksen maksajan maksutilille.
- (68) Kortin tai korttipohjaisen maksuvälineen käyttö maksun suorittamiseksi laukaisee usein viestin, jossa vahvistetaan varojen käytettävissä olo, ja kaksi tästä aiheutuvaa maksutapahtumaa. Ensimmäinen tapahtuma toteutuu liikkeeseenlaskijan ja kauppiaan tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan välillä ja toinen, tavallisesti suoraveloitus, toteutuu maksajan tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan ja liikkeeseenlaskijan välillä. Molempia tapahtumia olisi kohdeltava samalla tavalla kuin mitä tahansa muita vastaavia tapahtumia. Korttipohjaisia maksuvälineitä liikkeeseen laskevilla maksupalveluntarjoajilla olisi oltava tämän direktiivin nojalla samat oikeudet ja samat velvollisuudet riippumatta siitä, ovatko ne maksajan tiliä ylläpitäviä maksupalveluntarjoajia vai eivät, varsinkin mitä tulee vastuullisuuteen (esimerkiksi tunnistaminen) ja vastuuseen suhteessa maksuketjun eri toimijoihin. Koska maksupalveluntarjoajan pyyntö ja vahvistus varojen käytettävissä olosta voidaan esittää käyttäen maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien tai tilitietopalvelun tarjoajien ja tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien välillä olemassa olevia turvallisia viestintäkanavia, teknisiä menettelyjä tai viestintäinfrastruktuureja, tarvittavia turvatoimia noudattaen, maksupalveluntarjoajille tai kortinhaltijoille ei saisi aiheutua lisäkustannuksia. Riippumatta siitä, toteutetaanko maksutapahtuma internet-ympäristössä (kauppiaan verkkosivuilla) vai vähittäismyymälässä, tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja olisi lisäksi veloitettava antamaan liikkeeseenlaskijan pyytämä vahvistus ainoastaan silloin, kun tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan hallussa oleville tileille on pääsy ainakin verkossa kyseistä vahvistusta varten. Sähköisen rahan erityisluonne huomioon ottaen tätä mekanismia ei olisi voitava soveltaa sellaisilla korttipohjaisilla maksuvälineillä käynnistettyihin maksutapahtumiin, joihin on ladattu direktiivissä 2009/110/EY määriteltyä sähköistä rahaa.
- (69) Velvollisuus suojata henkilökohtaiset turvatunnukset on äärimmäisen tärkeää maksupalvelunkäyttäjän varojen suojelemiseksi sekä petoksiin ja oikeudettomaan maksutilille pääsyyn liittyvien riskien rajoittamiseksi. Henkilökohtaisten turvatunnusten suojaamiseen liittyviä, maksupalveluntarjoajien maksupalvelunkäyttäjille määäämiä ehtoja ja muita velvollisuuksia ei saisi kuitenkaan laatia tavalla, joka estää maksupalvelunkäyttäjää hyödyntämästä muiden maksupalveluntarjoajien tarjoamia palveluja, maksutoimeksiantopalvelut ja tilitietopalvelut mukaan lukien. Tällaisiin ehtoihin ei saisi myöskään sisältyä määräyksiä, jotka millään tavalla tekisivät vaikeammaksi käyttää muiden tämän direktiivin nojalla toimiluvan saaneiden tai rekisteröityjen maksupalveluntarjoajien maksupalveluja.
- (70) Oikeudettomien tai virheellisesti toteutettujen maksutapahtumien riskien ja seurausten lievittämiseksi maksupalvelunkäyttäjän olisi ilmoitettava maksupalveluntarjoajalle mahdollisimman pian kaikki oikeudettomiksi tai virheellisesti toteutetuiksi väitettujen maksutapahtumien kiistämiset edellyttäen, että maksupalveluntarjoaja on täyttänyt tämän direktiivin mukaiset tietojenantovelvoitteensa. Jos maksupalvelunkäyttäjä on noudattanut ilmoittamista koskevaa määräaika, maksupalvelunkäyttäjän olisi voitava esittää kyseiset vaatimukset kansallisesti rajoitettujen määräaikojen puitteissa. Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa maksupalvelunkäyttäjien ja -tarjoajien välisiin muihin vaatimuksiin.
- (71) Jos kyseessä on oikeudeton maksutapahtuma, maksupalveluntarjoajan olisi välittömästi palautettava maksajalle kyseisen tapahtuman määrä. Jos on vahvoja epäilyksiä siitä, että oikeudeton tapahtuma johtuu maksupalvelunkäyttäjän petollisesta toiminnasta, ja jos nämä epäilykset perustuvat asiaankuuluvalla kansalliselle viranomaiselle ilmoitettuihin objektiivisiin perusteisiin, maksupalveluntarjoajan olisi kuitenkin voitava toteuttaa kohtuullisessa ajassa tutkinta ennen määrän palauttamista maksajalle. Maksajan suojaamiseksi haitoilta palautuksen tilillepanon arvoapäivän ei saisi olla myöhäisempi kuin se, jona määrä oli veloitettu. Jotta maksupalvelunkäyttäjää voitaisiin kannustaa ilmoittamaan asianomaiselle palveluntarjoajalle ilman aiheutonta viivytystä maksuvälineen varastamisesta tai katoamisesta ja sillä tavoin vähentää oikeudettomien maksutapahtumien riskiä, käyttäjän olisi oltava vastuussa

vain erittäin rajatusta määrästä, jollei maksupalvelunkäyttäjällä ole toiminut petollisesti tai syyllistynyt törkeään huolimattomuuteen. Tältä osin näyttää siltä, että 50 euron määrä on riittävä sen varmistamiseksi, että käyttäjille tarjotaan yhdenmukainen ja korkeatasoinen suoja koko unionissa. Vastuuta ei olisi oltava, jos maksaja ei ole voinut saada tietoonsa maksuvälineen katoamista, varastamista tai joutumista väriin käsiin. Sen jälkeen kun käyttäjät ovat ilmoittaneet maksupalveluntarjoajalle maksuvälineensä mahdollisesta väärinkäytöstä, maksupalvelunkäyttäjää ei myöskään olisi enää vaadittava vastaamaan kyseisen välineen oikeudettomasta käytöstä johtuvista vahingoista. Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa maksupalveluntarjoajien vastuuseen omien tuotteidensa teknisestä turvallisuudesta.

- (72) Maksupalvelunkäyttäjän mahdollisen huolimattomuuden tai törkeän huolimattomuuden arvioimisessa olisi otettava huomioon kaikki olosuhteet. Väitetyn huolimattomuuden osoittava näyttö ja huolimattomuuden vakavuusaste olisi yleensä arvioitava kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Huolimattomuuden käsite viittaa huolellisuusvelvollisuuden rikkomiseen, mutta törkeä huolimattomuus olisi sen sijaan määriteltävä vakavammaksi kuin pelkkä huolimattomuus niin, että se sisältää käyttäytymisen, johon kuuluu merkittävä määrä piittaamattomuutta, esimerkiksi maksutapahtuman toteuttamiseksi annettuun hyväksymiseen käytettyjen turvatunnuksien säilyttäminen maksuvälineen rinnalla avoimessa ja kolmansille osapuolille helposti havaittavassa muodossa. Maksuvälineen tarjoamiseen ja käyttöön liittyvät sopimusehdot, joiden vaikutuksesta kuluttajan todistustaakka kasvaisi tai liikkeeseenlaskijan todistustaakka kevenisi, olisi katsottava mitättömiksi. Erityistilanteissa ja varsinkin silloin, kun maksuvälinettä ei käytetä myyntipaikassa, kuten verkkomaksujen osalta, maksupalveluntarjoajaa on aiheellista vaatia esittämään näyttö väitetystä huolimattomuudesta, koska maksajan mahdollisuudet esittää näyttöä ovat tuolloin erittäin rajalliset.
- (73) Oikeudettomia maksutapahtumia koskevaa tappionjakoa olisi säänneltävä. Maksupalvelunkäyttäjiiin, jotka eivät ole kuluttajia, voidaan soveltaa eri säännöksiä, sillä tällaiset käyttäjät voivat tavallisesti paremmin arvioida petoksen riskin ja toteuttaa vastatoimia. Korkeatasoisen kuluttajansuojan varmistamiseksi maksajilla olisi aina oltava oikeus osoittaa palautusvaatimuksensa tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalleen, vaikka maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja osallistuisi maksutapahtumaan. Tämä ei vaikuta vastuunjakoon maksupalveluntarjoajien välillä.
- (74) Kun on kyse maksutoimeksiantopalvelusta, maksupalvelunkäyttäjien ja maksutapahtumaan osallistuvien maksupalveluntarjoajien oikeuksien ja velvollisuuksien olisi oltava asianmukaiset tarjottavaan palveluun nähden. Erityisesti vastuu tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan ja maksutapahtumaan osallistuvan maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välillä olisi jaettava niin, että ne pakotetaan ottamaan vastuu määräysvallassaan olevista maksutapahtuman osista.
- (75) Tällä direktiivillä pyritään lisäämään kuluttajansuojaa korttipohjaisissa maksutapahtumissa, joissa maksun tarkka määrä ei ole tiedossa sillä hetkellä, kun maksaja hyväksyy maksutapahtuman toteuttamisen; esimerkkeinä voidaan mainita polttoainejakelun automaattiasemat, autonvuokrausopimukset tai hotellivarausten teko. Maksajan maksupalveluntarjoajan olisi voitava tehdä maksajan maksutilille katevaraus vain, jos maksaja on hyväksynyt täsmällisen määrän varaamisen, ja nämä varat olisi vapautettava ilman aiheetonta viivytystä, kun tieto maksutapahtuman tarkasta määrästä on saatu, ja viimeistään välittömästi sen jälkeen, kun maksutoimeksianto on vastaanotettu.
- (76) SEPA-hankkeessa pyritään kehittämään edelleen yhteisiä unionin laajuisia maksupalveluja, joilla korvataan nykyiset kansalliset palvelut euromääräisten maksujen osalta. Jotta voitaisiin varmistaa täysi siirtyminen unionin laajuisiin tilisiirtoihin ja suoraveloituksiin, asetuksessa (EU) N:o 260/2012 vahvistetaan euromääräisiä tilisiirtoja ja suoraveloituksia koskevat tekniset ja liiketoimintaa koskevat vaatimukset. Suoraveloitusten osalta mainitussa asetuksessa edellytetään, että maksaja antaa hyväksymisen sekä maksunsaajalle että maksajan maksupalveluntarjoajalle (suoraan tai välillisesti maksunsaajan kautta) ja että maksunsaaja tai maksunsaajan puolesta toimiva kolmas osapuoli tallentaa sen yhdessä myöhempien muutosten tai peruutuksen kanssa. Toimeksiannon voi tallentaa myös kolmas osapuoli maksunsaajan puolesta. SEPA:n laajan yleisen kannatuksen ja sen kuluttajansuojan korkean tason varmistamiseksi sen piirissä, olemassa olevassa yleiseurooppalaisessa suoraveloitussjärjestelyssä annetaan ehdoton oikeus palautukseen oikeutettujen maksujen osalta. Tämän vuoksi tässä direktiivissä pyritään antamaan ehdoton oikeus palautukseen yleisenä vaatimuksena, joka koskee kaikkia euromääräisiä suoraveloitustapahtumia unionissa.

SEPA:n rinnalla jäsenvaltioissa, joiden rahayksikkö ei ole euro, on kuitenkin edelleen olemassa perinteisiä muita kuin euromääräisiä suoraveloitustajärjestelyjä. Nämä järjestelyt ovat osoittautuneet tehokkaiksi ja niillä varmistetaan maksajalle sama korkeatasoinen suoja muilla suojakeinoilla, jotka eivät aina perustu ehdottomaan palautusoikeuteen. Siinä tapauksessa maksajaa olisi suojeltava yleisellä palautusta koskevalla säännöllä, kun toteutettu maksutapahtuma ylittää määrän, joka olisi ollut kohtuullisesti odotettavissa. Jäsenvaltioiden olisi lisäksi voitava antaa maksajan kannalta edullisempia palautusoikeutta koskevia sääntöjä. Erityisille euromääräisille suoraveloitustuotteille on todellista kysyntää SEPA:n piirissä, kuten tiettyjen perinteisten euromääräisten maksupalvelujen jatkuva olemassaolo joissakin jäsenvaltioissa osoittaa. Olisi oikeasuhteista sallia, että maksaja ja maksajan maksupalveluntarjoaja sopivat puitesopimuksessa, että maksajalla ei ole oikeutta palautukseen, jos maksaja on suojattu joko sen vuoksi, että hän on antanut hyväksymisen tapahtuman toteuttamiseen suoraan maksupalveluntarjoajalleen, mukaan lukien tapaukset, joissa maksupalveluntarjoaja toimii maksunsaajan puolesta, tai tapauksen mukaan siksi, että maksupalveluntarjoaja tai maksunsaaja on antanut maksajalle tai asettanut hänen saatavilleen tulevaa maksutapahtumaa koskevat tiedot sovitulla tavalla vähintään neljä viikkoa ennen eräpäivää. Maksajan olisi joka tapauksessa oltava aina suojattu palautusta koskevan yleisen säännön perusteella, jos kyseessä on oikeudeton tai virheellisesti toteutettu maksutapahtuma.

- (77) Taloutensa suunnittelemiseksi ja maksuveloitteidensa täyttämiseksi ajallaan kuluttajilla ja yrityksillä on oltava varmuus siitä, kuinka kauan maksutoimeksiannon toteuttaminen tulee kestämään. Tällä direktiivillä olisi sen vuoksi vahvistettava se, milloin oikeudet ja velvollisuudet tulevat voimaan, eli ajankohta, jona maksupalveluntarjoaja vastaanottaa maksutoimeksiannon, mukaan lukien se, milloin maksupalveluntarjoajalla on ollut mahdollisuus vastaanottaa maksutoimeksianto maksupalvelusopimuksessa sovitun viestintävälineitä käyttäen, riippumatta aiemmasta osallistumisesta menettelyyn, joka johtaa maksutoimeksiannon laatimiseen ja toimittamiseen, kuten turvallisuuden ja varojen käytettävissä olon tarkastaminen, PIN-koodin (personal identity number) käyttöä koskevat tiedot tai maksulupauksen antaminen. Maksutoimeksiannon vastaanottamisen olisi lisäksi tapahduttava silloin, kun maksajan maksupalveluntarjoaja vastaanottaa maksutoimeksiannon, jolla maksajan tiliä veloitetaan. Tässä yhteydessä ei saisi olla merkitystä sillä, minä päivänä tai ajankohtana maksunsaaja toimittaa maksupalveluntarjoajalle maksutoimeksiantoja, joilla on määrä periä esimerkiksi korttimaksuja tai suoraveloituksia, tai maksupalveluntarjoaja myöntää maksunsaajalle ennakkorahoituksen kyseisille määrille tilille annettavan ehdollisen luoton muodossa. Käyttäjien olisi voitava luottaa siihen, että täydellinen ja pätevä maksutoimeksianto toteutetaan asianmukaisesti, jos maksupalveluntarjoajalla ei ole sopimuksen tai lakiin perustuvaa kieltäytymisperustetta. Jos maksupalveluntarjoaja kieltäytyy toteuttamasta maksutoimeksiantoa, kieltäytymisestä ja kieltäytymisen syystä olisi ilmoitettava maksupalvelunkäyttäjälle mahdollisimman pian unionin ja kansallisen lainsäädännön vaatimuksia noudattaen. Jos puitesopimuksessa määrätään, että maksupalveluntarjoaja voi periä kieltäytymisestä palvelumaksun, tällaisen maksun olisi oltava objektiivisesti perusteltu ja sen olisi oltava mahdollisimman alhainen.
- (78) Kun otetaan huomioon, millä nopeudella maksutapahtumia nykyaikaisissa täysin automaattisissa maksujärjestelmissä käsitellään ja minkä vuoksi maksutoimeksiantoja ei tietyn ajankohdan jälkeen voida peruuttaa ilman manuaalisesta käsittelystä aiheutuvia suuria kustannuksia, on tarpeen asettaa selkeä määräaika maksujen peruutuksille. Maksupalvelun ja -toimeksiannon tyyppistä riippuen maksun peruutusten määräaika olisi kuitenkin voitava muuttaa osapuolten välisellä sopimuksella. Peruuttamista olisi sovellettava tässä yhteydessä vain maksupalvelunkäyttäjän ja -tarjoajan väliseen suhteeseen, eikä se siten vaikuta maksutapahtumien peruuttamattomuuteen ja lopullisuuteen maksujärjestelmissä.
- (79) Tällainen peruuttamattomuus ei saisi vaikuttaa joidenkin jäsenvaltioiden lainsäädännössä säädettyihin maksupalveluntarjoajan oikeuksiin tai velvollisuuksiin palauttaa toteutetun maksutapahtuman määrä maksajalle maksajan puitesopimuksen tai kansallisten lakien, asetusten, hallinnollisten määräysten tai ohjeiden nojalla, jos maksaja ja maksunsaaja ovat riitautuneet keskenään. Tällaista palautusta olisi pidettävä uutena maksutoimeksiantonä. Näitä tapauksia lukuun ottamatta maksutoimeksiannon perustana olevaan oikeussuhteeseen liittyvät oikeudelliset riidat olisi ratkaistava yksinomaan maksajan ja maksunsaajan kesken.
- (80) Täysin yhdenmukaisen automaattisen maksujen käsittelyn (straight-through processing) ja maksupalvelunkäyttäjien välisen maksujen perustana olevien velvoitteiden noudattamiseen liittyvän oikeusvarmuuden kannalta on välttämätöntä, että maksajan siirtämä määrä hyvitetään maksunsaajan tilille kokonaisuudessaan. Tämän vuoksi maksutapahtuman toteuttamiseen osallistuvilla välittäjillä ei saisi olla mahdollisuutta tehdä siirrettävästä määrästä vähennyksiä. Maksunsaajilla olisi kuitenkin oltava mahdollisuus tehdä maksupalveluntarjoajansa kanssa sopimus, joka antaa viimeksi mainitulle mahdollisuuden vähentää omat palvelumaksunsa. Jotta maksunsaaja voi tarkistaa, että suoritettava määrä on maksettu oikein, maksutapahtumasta myöhemmin toimitettavien tietojen olisi kuitenkin sisällettävä siirrettyjen varojen kokonaismäärän lisäksi kaikkien vähennettyjen palvelumaksujen määrä.

- (81) Pienmaksuvälineiden olisi oltava halpa ja helppokäyttöinen vaihtoehto hinnaltaan edullisten tavaroiden ja palvelujen maksamiseen, eikä niihin saisi kohdistaa liiallisia vaatimuksia. Niitä koskevat tietojenantovaatimukset ja niiden toteuttamista koskevat säännöt olisi sen vuoksi rajoitettava koskemaan olennaisia tietoja, ottaen myös huomioon tekniset ominaisuudet, joita pienmaksuvälineillä voidaan oikeutetusti odottaa olevan. Kevyemmistä vaatimuksista huolimatta maksupalvelunkäyttäjillä olisi oltava riittävä suoja ottaen huomioon, että kyseisiin maksuvälineisiin ja erityisesti ennalta maksettuihin maksuvälineisiin liittyvät riskit ovat vähäisiä.
- (82) Maksujen tehostamiseksi kaikkialla unionissa olisi säädettävä, että kaikkien sellaisten maksajan käynnistämien maksutoimeksiantojen, mukaan lukien tilisiirrot ja rahansiirrot, jotka ovat euromääräisiä tai jäsenvaltion, jonka rahayksikkö ei ole euro, valuutan määräisiä, toteuttamisajan olisi oltava enintään yksi päivä. Kaikkiin muihin maksuihin, kuten maksunsaajan käynnistämiin tai tämän välityksellä käynnistettyihin maksuihin, mukaan lukien suoraveloitukset ja korttimaksut, olisi sovellettava samaa yhden päivän toteuttamisaikaa, jolleivät maksupalveluntarjoaja ja maksaja ole nimenomaisesti sopineet pidemmästä toteuttamisajasta. Näitä määräaikoja olisi oltava mahdollista jatkaa yhdellä työpäivällä, jos maksutoimeksianto annetaan paperimuodossa, jotta maksupalveluja voidaan edelleen tarjota kuluttajille, jotka ovat tottuneet käyttämään ainoastaan paperiasiakirjoja. Suoraveloitusjärjestelyä käytettäessä maksunsaajan maksupalveluntarjoajan olisi toimitettava veloituspyyntö maksunsaajan ja maksupalveluntarjoajan sopimassa määräajassa, jotta maksu voidaan suorittaa sovittuna maksupäivänä. Ottaen huomioon, että maksuinfrastruktuurit ovat usein hyvin tehokkaita, jäsenvaltioiden olisi voitava pitää voimassa tai asettaa tarvittaessa yhtä työpäivää lyhyempi toteuttamisaika, jottei palvelutaso heikentyisi nykyisestä.
- (83) Täyden määrän toteuttamista ja toteuttamisaikaa koskevista säännöksistä olisi muodostuttava hyvä käytäntö niitä tapauksia varten, joissa toinen maksupalveluntarjoaja ei ole sijoittautunut unioniin.
- (84) Voidakseen tehdä valintoja maksupalvelunkäyttäjien on tärkeää tietää, mitä kustannuksia ja palvelumaksuja maksupalveluista todellisuudessa aiheutuu, jotta kuluttajien luottamusta yhdenmukaistettuihin maksumarkkinoihin voidaan lisätä. Vaikeaselkoisten hinnoittelumenetelmien käyttö olisi sen vuoksi kiellettävä, sillä yleisesti tunnustetaan, että käyttäjien on tällaisten menetelmien vuoksi erittäin vaikea selvittää maksupalvelun todellista hintaa. Varsinkaan käyttäjälle epäedullista arvonpäivän määrittystä ei saisi sallia.
- (85) Maksujärjestelmän kitkattoman ja tehokkaan toiminnan edellytyksenä on, että käyttäjä voi luottaa siihen, että maksupalveluntarjoaja toteuttaa maksutapahtuman oikein ja sovitussa ajassa. Yleensä maksupalveluntarjoaja kykenee arvioimaan riskit, joita maksutapahtumaan sisältyy. Juuri maksupalveluntarjoaja on se, joka tarjoaa maksujärjestelmän, tekee järjestelyjä väärin ohjattujen tai kohdennettujen varojen palauttamiseksi ja päättää useimmissa tapauksissa maksutapahtuman toteuttamisessa mukana olevista välittäjistä. Näiden näkökohtien perusteella on asianmukaista asettaa, lukuun ottamatta epätavallisia ja ennalta arvaamattomia olosuhteita, maksupalveluntarjoaja vastuuseen käyttäjältä hyväksymänsä maksutapahtuman toteuttamisesta, lukuun ottamatta sellaisen maksunsaajan maksupalveluntarjoajan tekoja ja laiminlyöntejä, jonka maksunsaaja on valinnut. Jotta maksaja ei kuitenkaan jäisi ilman suojaa sellaisissa epätodennäköisissä olosuhteissa, joissa ei ole selvää, että maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on asianmukaisesti vastaanottanut maksettavan määrän, tätä koskevan todistustaakan olisi oltava maksajan maksupalveluntarjoajalla. Pääsääntöisesti voidaan odottaa, että välittävä laitos, tavallisesti puolueeton elin kuten keskuspankki tai selvitysyhteisö, joka siirtää maksettavan määrän lähettävältä maksupalveluntarjoajalta vastaanottavalle maksupalveluntarjoajalle, säilyttää tilitiedot ja voi toimittaa ne tarvittaessa. Jos maksettava määrä on hyvitetty vastaanottavan maksupalveluntarjoajan tilille, maksunsaajalle olisi välittömästi synnyttävä oikeus vaatia asianomaista maksupalveluntarjoajaa hyvittämään maksu tilille.
- (86) Maksajan maksupalveluntarjoajan, joka on tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja tai, tapauksen mukaan, maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja, olisi otettava vastuu maksun oikeasta suorittamisesta, mihin sisältyy erityisesti maksutapahtuman täysimääräisyys ja toteuttamisaika, sekä täysi vastuu muiden maksuketjun osapuolten laiminlyönneistä maksunsaajan tiliin saakka. Jos maksunsaajan maksupalveluntarjoajalle ei ole maksettu koko määrää tai koko määrä maksetaan myöhässä, maksajan maksupalveluntarjoajan olisi mainitun vastuun seurauksena oikaistava maksutapahtuma tai palautettava maksajalle ilman aiheutonta viivytystä kyseessä oleva osa maksutapahtumasta, tämän kuitenkaan rajoittamatta mahdollisuutta esittää vaatimuksia kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Maksupalveluntarjoajan vastuun vuoksi maksajaa tai maksunsaajaa ei saisi vaatia maksamaan virheelliseen maksuun liittyviä kustannuksia. Toteuttamatta jääneiden taikka virheellisesti tai myöhässä toteutettujen maksutapahtumien osalta jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että maksupalveluntarjoajien oikaisevien maksujen arvopäivä on aina sama kuin oikein toteutetun maksun arvopäivä.

- (87) Tässä direktiivissä olisi käsiteltävä ainoastaan maksupalvelunkäyttäjän ja -tarjoajan välisiä sopimusvelvoitteita ja -vastuita. Tilisiirtojen ja muiden maksupalvelujen asianmukainen toiminta edellyttää kuitenkin, että maksupalveluntarjoajat ja niiden välittäjät, kuten käsittelijät, ovat tehneet keskenään sopimuksia, joissa on määrätty niiden keskinäiset oikeudet ja velvollisuudet. Vastuisiin liittyvät kysymykset muodostavat olennaisen osan näistä vakio-muotoisista sopimuksista. Luotettavuuden takaamiseksi maksupalveluntarjoajien ja maksutapahtumaan osallistuvien välittäjien keskuudessa tarvitaan oikeudellinen varmuus siitä, että maksupalveluntarjoaja, joka ei ole vastuussa, saa tappioistaan tai direktiivin korvausvastuuta koskevien säännösten nojalla maksetuista määristä korvauksen. Muut oikeudet ja takautumisoikeuden sisällön yksityiskohdat sekä se, miten käsitellään vaatimuksia, joita kohdistetaan virheellisestä maksutapahtumasta vastuussa olevaan maksupalveluntarjoajaan tai välittäjään, olisi jätettävä määriteltäväksi sopimuksin.
- (88) Maksupalveluntarjoajan olisi voitava määrittää yksiselitteisesti tiedot, jotka tarvitaan maksutoimeksiannon toteuttamiseksi oikein. Jotta voidaan välttää pirstaleisuus ja jotta ei vaaranneta yhdenmukaisen maksujärjestelmien perustamista unioniin, jäsenvaltioiden ei kuitenkaan olisi sallittava edellyttää, että maksutapahtumissa käytetään juuri tiettyä tunnistetta. Tämä ei saisi kuitenkaan estää jäsenvaltioita vaatimasta, että maksajan maksupalveluntarjoaja noudattaa asianmukaista huolellisuutta ja varmistaa, jos se on teknisesti mahdollista ilman manuaalista käsittelyä, yksilöllisen tunnisteiden johdonmukaisuuden, ja siinä tapauksessa, että yksilöllinen tunnistus osoittautuu epäjohtomukaiseksi, kieltäytyy maksutoimeksiannon toteuttamisesta ja ilmoittaa siitä maksajalle. Maksupalveluntarjoajan vastuu olisi rajoitettava maksutapahtuman oikeaan toteuttamiseen maksupalvelunkäyttäjän maksutoimeksiannon mukaisesti. Jos maksutapahtumassa mukana olevat varat joutuvat väärälle vastaanottajalle maksajan antaman väärän yksilöllisen tunnisteiden vuoksi, maksajan ja maksunsaajan maksupalveluntarjoajien ei olisi oltava tästä vastuussa, mutta niillä olisi oltava velvollisuus tehdä yhteistyötä toteutettaessa kohtuulliseksi katsottavia pyrkimyksiä saada varat takaisin, myös asianmukaiset tiedot toimittamalla.
- (89) Maksupalveluntarjoajien suorittama maksupalvelujen tarjoaminen voi sisältää henkilötietojen käsittelyä. Tämän direktiivin mukaisessa henkilötietojen käsittelyssä olisi noudatettava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 95/46/EY⁽¹⁾ sekä direktiivin 95/46/EY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001⁽²⁾ saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja kansallisia sääntöjä. Kun henkilötietoja käsitellään tämän direktiivin soveltamiseksi, olisi erityisesti mainittava täsmällinen tarkoitus, viitattava asiaankuuluvaan oikeusperustaan ja noudatettava asiaankuuluvia direktiivissä 95/46/EY säädettyjä turvallisuusvaatimuksia, sekä kunnioitettava tarpeellisuuden, oikeasuhteisuuden, käyttötarkoituksen rajoittamisen ja tietojen säilyttämisen oikeasuhteisen enimmäisajan periaatteita. Kaikkiin tämän direktiivin puitteissa kehitettäviin ja sovellettaviin tietojenkäsittelyjärjestelmiin olisi myös sisällyttävä sisäänrakennettu tietosuojaja tai oletusarvoinen tietosuojaja.
- (90) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet, mukaan lukien oikeus yksityiselämän ja perhe-elämän kunnioittamiseen, oikeus henkilötietojen suojaan, elinkeinovapaus, oikeus tehokkaihin oikeussuojakeinoihin ja kielto syyttää ja rangaista rikosoikeudenkäynnissä kahdesti samasta rikoksesta. Tämä direktiivi on pantava täytäntöön näiden oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti.
- (91) Maksupalveluntarjoajat ovat vastuussa turvatoimenpiteistä. Näiden toimenpiteiden on oltava oikeassa suhteessa asianomaisiin turvallisuusriskeihin. Maksupalveluntarjoajien olisi luotava kehys, jolla lievennetään riskejä ja pidetään yllä tehokkaita poikkeamien hallintamenettelyjä. Olisi otettava käyttöön säännöllinen raportointimekanismi, jotta voidaan varmistaa, että maksupalveluntarjoajat toimittavat toimivaltaisille viranomaisille säännöllisesti ajantasaisen arvioinnin turvallisuusriskeistään ja ilmoittavat toimenpiteet, jotka ne ovat toteuttaneet näiden riskien varalta. Sen varmistamiseksi, että käyttäjille, muille maksupalveluntarjoajille tai maksujärjestelmille aiheutuvat vahingot, kuten huomattavan häiriön ilmeneminen maksujärjestelmässä, pidetään mahdollisimman vähäisinä, on lisäksi erityisen tärkeää, että maksupalveluntarjoajia vaaditaan raportoimaan merkittävistä turvapoikkeamista ilman aiheutonta viivytystä toimivaltaisille viranomaisille. Pankkiviranomaisen tehtäväksi olisi annettava toiminnan yhteensovittaminen.
- (92) Turvapoikkeamia koskevilla raportointivelvoitteilla ei saisi olla vaikutusta muissa unionin säädöksissä säädettyihin poikkeamia koskeviin muihin raportointivelvoitteisiin, ja kaikki tässä direktiivissä säädetty vaatimukset olisi mukautettava ja suhteutettava muussa unionin oikeudessa asetettuihin raportointivelvoitteisiin.

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

(2) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (93) On tarpeen luoda selkeä oikeudellinen kehys, jossa asetetaan edellytykset, joiden mukaisesti maksutoimeksiantopalvelun tarjoajat ja tilitietopalvelun tarjoajat voivat tarjota palvelujaan tilinhaltijan suostumuksella ilman, että tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja vaatii niitä käyttämään suoraan tai välilliseen pääsyyn perustuvaa tietynlaista liiketoimintamallia tämättyppisten palvelujen tarjoamiseksi. Yhtäältä maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien ja tilitietopalvelun tarjoajien sekä toisaalta tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien olisi noudatettava tässä direktiivissä säädettyjä tai tarkoitettuja tai teknisiin sääntelystandardeihin sisältyviä tarvittavia tietosuoja- ja turvallisuusvaatimuksia. Näiden teknisten sääntelystandardien olisi oltava yhteensopivat erilaisten käytettävissä olevien teknisten ratkaisujen kanssa. Asiaankuuluvien toimijoiden välisen turvallisen viestinnän varmistamiseksi näiden palvelujen yhteydessä pankkiviranomaisen olisi myös määritettävä yhteisiä ja avoimia viestintästandardeja koskevat vaatimukset, jotka kaikkien tilejä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien on pantava täytäntöön ja joilla mahdollistetaan verkkomaksupalvelujen tarjoaminen. Tämä merkitsee, että näillä avoimilla standardeilla olisi varmistettava erilaisten teknisten viestintäratkaisujen yhteentoimivuus. Näillä yhteisillä ja avoimilla standardeilla olisi lisäksi varmistettava, että tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja on tietoinen siitä, että siihen ottaa yhteyttä maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja tai tilitietopalvelun tarjoaja eikä asiakas itse. Standardeilla olisi varmistettava myös se, että maksutoimeksiantopalvelun tarjoajat ja tilitietopalvelun tarjoajat ovat yhteydessä tiliä ylläpitävään maksupalveluntarjoajaan ja asianomaisiin asiakkaisiin suojatulla tavalla. Näitä vaatimuksia kehittäessään pankkiviranomaisen olisi kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, että sovellettavissa standardeissa on tehtävä mahdolliseksi kaikkien tavanomaisten laitetyyppien (kuten tietokoneiden, tablettien ja matkapuhelimien) käyttö erilaisten maksupalvelujen suorittamiseen.
- (94) Tunnistamista ja yhteydenpitoa koskevia teknisiä sääntelystandardeja laatiessaan pankkiviranomaisen olisi järjestelmällisesti arvioitava yksityisyysnäkökohta ja otettava se huomioon määrittääkseen kuhunkin saatavilla olevaan tekniseen vaihtoehtoon liittyvät riskit sekä korjaavat toimenpiteet, jotka voitaisiin toteuttaa tietosuojaan kohdistuvien uhkien minimoimiseksi.
- (95) Sähköisten maksujen turvallisuus on olennaisen tärkeää käyttäjien suojelemiseksi ja vakaan ympäristön luomiseksi sähköiselle kaupankäynnille. Kaikki sähköisesti tarjotut maksupalvelut olisi toteutettava suojatulla tavalla ottamalla käyttöön teknologioita, joilla voidaan taata käyttäjän turvallinen tunnistaminen ja vähentää mahdollisimman paljon petoksen riskiä. Näyttää siltä, että ei ole tarvetta taata samantasoista suojaa niille maksutapahtumille, jotka on käynnistetty ja toteutettu muulla tavoin kuin käyttäen sähköisiä alustoja tai laitteita, kuten maksutapahtumat, joissa käytetään paperilomaketta, postimyyntitilaukset tai puhelintilaukset. Verkko- ja mobiilimaksujen vakaata kasvua olisi tuettava yleisesti tehokkaammilla turvatoimilla. Maksupalveluihin, jotka tarjotaan internetin tai muun sellaisen etäkanavan kautta, jonka toiminta ei riipu siitä, missä maksutapahtuman käynnistämiseen käytetty laite ja maksuväline fyysisesti sijaitsevat, olisi tämän vuoksi kuuluttava maksutapahtuman vahvistaminen dynaamisilla koodeilla, jotta käyttäjä on aina tietoinen määrästä ja sen maksutapahtuman maksusaaajasta, jonka käyttäjä vahvistaa.
- (96) Turvatoimien olisi oltava maksupalveluun liittyvän riskin tason mukaiset. Teknisten sääntelystandardien luonnoksissa olisi täsmennettävä turvallisuusvaatimusten soveltamisen ulkopuolelle jättäminen, jotta voitaisiin kehittää helpokäyttöisiä ja helposti saatavia maksukeinoja vähäriskisiä maksuja varten, joita ovat esimerkiksi pienmaksut kuten myyntipaikassa tapahtuvat kontaktittomat maksut siitä riippumatta, perustuvatko ne matkapuhelimeen vai eivät. Henkilökohtaisia turvatunnuksia on tarpeen käyttää turvallisesti, jotta voidaan rajoittaa tietojen kalasteluun ja muuhun petolliseen toimintaan liittyviä riskejä. Tältä osin käyttäjän olisi voitava turvautua sellaisten toimenpiteiden hyväksymiseen, joilla suojellaan henkilökohtaisten turvatunnusten luottamuksellisuus ja eheys. Näihin toimenpiteisiin kuuluu tyypillisesti salausjärjestelmiä, jotka perustuvat maksajan henkilökohtaisiin laitteisiin – kortinlukijat tai matkapuhelimet mukaan lukien – tai joita maksajan tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja tarjoaa maksajalle eri kanavan kautta, kuten tekstiviestein tai sähköpostitse. Toimenpiteet, joihin kuuluu tyypillisesti salausjärjestelmiä ja joissa voidaan käyttää tunnistamiskoodeja, kuten kertakäyttöisiä salasanoja, voivat lisätä maksutapahtumien turvallisuutta. Kun maksupalvelunkäyttäjät käyttävät tällaisia tunnistamiskoodeja, tämän olisi katsottava olevan käyttäjien velvollisuuksien mukaista maksuvälineiden ja henkilökohtaisten turvatunnusten osalta myös silloin, kun maksutapahtumaan osallistuu maksutoimeksiantopalvelun tarjoajia tai tilitietopalvelun tarjoajia.
- (97) Jäsenvaltioiden olisi määritettävä, voiko toimilupien myöntämiseen maksulaitoksille nimetyillä toimivaltaisilla viranomaisilla olla toimivalta myös vaihtoehtoisissa riidanratkaisumenettelyissä.
- (98) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että maksupalveluntarjoajien ja maksupalvelunkäyttäjien tässä direktiivissä tarkoitettuja oikeuksia ja velvollisuuksia koskevien riitojen ratkaisemiseksi on olemassa helposti saatavilla oleva, riittävä, riippumaton, puolueeton, avoin ja tehokas vaihtoehtoinen riidanratkaisumenettely, sanotun kuitenkin rajoittamatta kuluttajien oikeutta saattaa asiaansa tuomioistuimen käsiteltäväksi. Euroopan parlamentin ja

neuvoston asetuksessa (EY) N:o 593/2008 ⁽¹⁾ säädetään, että kuluttaja ei sopimukseen sovellettavaa lakia koskevien sopimusehtojen perusteella menetä sen valtion lain pakottavien säännösten suojaa, jossa hänen vakinainen asuinpaikkansa on. Tehokkaan ja toimivan riidanratkaisumenettelyn aikaansaamiseksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että maksupalveluntarjoajat ottavat käyttöön tehokkaan valitusmenettelyn, jota niiden maksupalvelunkäyttäjät voivat noudattaa ennen riidan siirtämistä vaihtoehtoiseen riidanratkaisumenettelyyn tai tuomioistuimen käsiteltäväksi. Valitusmenettelyn olisi sisällettävä lyhyet ja selkeästi määritellyt määräajat, joihin mennessä maksupalveluntarjoajan olisi vastattava valitukseen. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että vaihtoehtoisilla riitojenratkaisuelimillä on riittävät valmiudet osallistua asianmukaisella ja tehokkaalla tavalla rajatylittävään yhteistyöhön riidoissa, jotka koskevat tämän direktiivin mukaisia oikeuksia ja velvollisuuksia.

- (99) On välttämätöntä varmistaa tämän direktiivin perusteella annettujen kansallisen lainsäädännön säännösten tehokas täytäntöönpano. Sen vuoksi olisi luotava asianmukaiset menettelyt, joilla on mahdollista tehdä sellaisiin maksupalveluntarjoajiin kohdistuvia valituksia, jotka eivät noudata näitä säännöksiä, ja varmistaa, että tarvittaessa määrätään asianmukaisia, tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia seuraamuksia. Tämän direktiivin tehokkaan noudattamisen varmistamiseksi jäsenvaltioiden olisi nimettävä toimivaltaiset viranomaiset, jotka täyttävät asetuksessa (EU) N:o 1093/2010 säädetyt edellytykset ja jotka toimivat itsenäisesti maksupalveluntarjoajiin nähden. Avoimuuden varmistamiseksi jäsenvaltioiden olisi ilmoitettava komissiolle näin nimetyt viranomaiset ja esitettävä lisäksi selkeä kuvaus tehtävistä, jotka niiden on suoritettava tämän direktiivin nojalla.
- (100) Jäsenvaltioiden olisi myös varmistettava, että toimivaltaisille viranomaisille annetaan tarvittava toimivalta, mukaan lukien toimivalta määrätä seuraamuksia, jos maksupalveluntarjoaja ei noudata tässä direktiivissä säädettyjä oikeuksia ja velvollisuuksia, etenkin jos on olemassa riski rikkomuksen uusimisesta tai muu kuluttajien yhteisiin etuihin liittyvä huolenaihe, sanotun kuitenkaan rajoittamatta oikeutta saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi tämän direktiivin noudattamisen varmistamiseksi.
- (101) On tärkeää, että kuluttajille tiedotetaan selkeästi ja ymmärrettävästi heidän tämän direktiivin mukaisista oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan. Komission olisi sen vuoksi laadittava esite näistä oikeuksista ja velvollisuuksista.
- (102) Tällä direktiivillä ei rajoiteta seurauksiin liittyvien kansallisen lainsäädännön säännösten soveltamista tietojen ilmaisemisessa tai lähettämisessä ilmeneviä puutteita koskevan vastuun osalta.
- (103) Tällä direktiivillä ei saisi rajoittaa maksupalvelujen alv-kohteluun liittyvien neuvoston direktiivin 2006/112/EY ⁽²⁾ säännösten soveltamista.
- (104) Kun tässä direktiivissä viitataan euroina ilmaistuihin määriin, näiden määrien olisi katsottava tarkoittavan vastaavaa määrää sellaisen jäsenvaltion kansallisessa valuutassa, jonka rahayksikkö ei ole euro.
- (105) Oikeusvarmuuden vuoksi on tarkoituksenmukaista tehdä siirtymäjärjestelyjä, jotka mahdollistavat sen, että henkilöt, jotka ovat ennen tämän direktiivin voimaantuloa aloittaneet direktiivin 2007/64/EY saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetun kansallisen lainsäädännön mukaisen maksulaitostoiminnan, voivat jatkaa toimintaa kyseisessä jäsenvaltiossa määrätyn ajan.
- (106) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä suositukseen 2003/361/EY tehtävän viittauksen mukauttamiseksi, jos tuota suositusta muutetaan, ja maksupalveluntarjoajan toteuttamien maksutapahtumien sen keskimääräisen arvon päivittämiseksi inflaation huomioon ottamiseksi, jota ne jäsenvaltiot, jotka soveltavat mahdollisuutta jättää soveltamisalan ulkopuolelle (osa) toimiluvan myöntämisen vaatimuksia pienempien maksulaitosten osalta, käyttävät kynnyksarvona. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 593/2008, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2008, sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma I) (EUVL L 177, 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Neuvoston direktiivi 2006/112/EY, annettu 28 päivänä marraskuuta 2006, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä (EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1).

- (107) Tämän direktiivin yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi komission olisi voitava tukeutua pankkiviranomaisen asiantuntemukseen ja tukeen, ja pankkiviranomaisen tehtävänä olisi oltava laatia ohjeita ja valmistella teknisten sääntelystandardien luonnoksia, jotka koskevat maksupalveluiden turvallisuuskäytäntöjä, erityisesti asiakkaiden vahvan tunnistamisen osalta, ja jäsenvaltioiden välistä yhteistyötä, joka koskee palvelujen tarjoamista ja toimiluvan saaneiden maksulaitosten perustamista muissa jäsenvaltioissa. Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset. Nämä erityistehtävät ovat täysin asetuksessa (EU) N:o 1093/2010 säädettyjen pankkiviranomaisen aseman ja tehtävien mukaisia.
- (108) Pankkiviranomaisen olisi, laatiessaan tämän direktiivin nojalla ohjeita, teknisten sääntelystandardien luonnoksia ja teknisten täytäntöönpanostandardien luonnoksia, sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 mukaisesti varmistettava, että se kuulee kaikkia asiaankuuluvia sidosryhmiä, myös maksupalvelumarkkinoilla toimivia, kaikki asiaan liittyvät intressit huomioiden. Päästäkseen näkökantojen asianmukaiseen tasapainoon pankkiviranomaisen olisi tarvittaessa pyrittävä erityisesti saamaan asiaankuuluvien, pankkien ulkopuolisten toimijoiden näkökannat.
- (109) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli maksupalvelujen sisämarkkinoiden yhdyntymisen jatkamista, koska se edellyttää eri jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksiin tällä hetkellä sisältyvien lukuisten erilaisten sääntöjen yhdenmukaistamista, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- (110) Jäsenvaltiot ovat selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman⁽¹⁾ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoituksen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjät pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (111) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu asetuksen (EY) N:o 45/2001 28 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja hän on antanut 5 päivänä joulukuuta 2013 lausunnon⁽²⁾.
- (112) Direktiivit 2002/65/EY, 2009/110/EY ja 2013/36/EU sekä asetus (EU) N:o 1093/2010 olisi sen vuoksi muutettava tämän mukaisesti.
- (113) Direktiiviin 2007/64/EY tarvittavien muutosten suuren määrän vuoksi kyseinen direktiivi on aiheellista kumota ja korvata,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt, joiden mukaisesti jäsenvaltioiden on jaettava maksupalveluntarjoajat seuraaviin ryhmiin:

⁽¹⁾ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ EUVL C 38, 8.2.2014, s. 14.

- a) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 ⁽¹⁾ 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritellyt luottolaitokset, mukaan lukien niiden mainitun kohdan 17 alakohdassa tarkoitetut sivukonttorit, jos tällaiset sivukonttorit sijaitsevat unionissa, siitä riippumatta, sijaitsevatko niiden päätoimipaikat unionissa tai direktiivin 2013/36/EU 47 artiklan ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti unionin ulkopuolella;
- b) direktiivin 2009/110/EY 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokset, mukaan lukien – mainitun direktiivin 8 artiklan ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti – niiden sivukonttorit, jos tällaiset sivukonttorit sijaitsevat unionissa ja niiden päätoimipaikat sijaitsevat unionin ulkopuolella, siltä osin kuin näiden sivukonttoreiden maksupalvelut liittyvät sähköisen rahan liikkeeseen laskemiseen;
- c) postisiirtoa hoitavat laitokset, joilla on kansallisen lainsäädännön nojalla oikeus tarjota maksupalveluja;
- d) maksulaitokset;
- e) EKP ja kansalliset keskuspankit, kun ne eivät toimi raha- tai muina viranomaisina;
- f) jäsenvaltiot tai niiden alueelliset tai paikalliset viranomaiset, kun ne eivät toimi viranomaisina.

2. Tässä direktiivissä vahvistetaan myös säännöt, jotka koskevat

- a) maksupalveluehtojen avoimuutta ja maksupalveluihin liittyviä tietojenantovaatimuksia; sekä
- b) maksupalvelunkäyttäjien ja -tarjoajien oikeuksia ja velvoitteita, kun maksupalveluja tarjotaan tavanomaisena ammatti- tai liiketoimintana.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan unionissa tarjottaviin maksupalveluihin.
2. III ja IV osastoa sovelletaan jäsenvaltion valuutassa toteutettaviin maksutapahtumiin, jos sekä maksajan että maksunsaajan maksupalveluntarjoaja tai maksutapahtuman yksinään toteuttava maksupalveluntarjoaja sijaitsee unionissa.
3. III osastoa, lukuun ottamatta sen 45 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, 52 artiklan 2 kohdan e alakohtaa ja 56 artiklan a alakohtaa sekä IV osastoa, lukuun ottamatta sen 81–86 artiklaa, sovelletaan myös sellaisessa valuutassa toteutettaviin maksutapahtumiin, joka ei ole jäsenvaltion raha, jos sekä maksajan että maksunsaajan maksupalveluntarjoaja tai maksutapahtuman yksinään toteuttava maksupalveluntarjoaja sijaitsee unionissa, niiden maksutapahtuman osien osalta, jotka toteutetaan unionissa.
4. III osastoa, lukuun ottamatta sen 45 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, 52 artiklan 2 kohdan e alakohtaa, 52 artiklan 5 kohdan g alakohtaa ja 56 artiklan a alakohtaa, ja IV osastoa, lukuun ottamatta sen 62 artiklan 2 ja 4 kohtaa, 76 artiklaa, 77 artiklaa, 81 artiklaa, 83 artiklan 1 kohtaa, 89 artiklaa ja 92 artiklaa, sovelletaan kaikissa valuutoissa tehtäviin maksutapahtumiin, jos vain yksi maksupalveluntarjoajista sijaitsee unionissa, niiden maksutapahtuman osien osalta, jotka toteutetaan unionissa.
5. Jäsenvaltiot voivat sulkea direktiivin 2013/36/EU 2 artiklan 5 kohdan 4–23 alakohdassa tarkoitetut laitokset tämän direktiivin kaikkien tai sen joidenkin säännösten soveltamisalan ulkopuolelle.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

3 artikla

Soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen

Tätä direktiiviä ei sovelleta seuraaviin:

- a) maksutapahtumat, jotka toteutetaan yksinomaan käteisenä suoraan maksajalta maksunsaajalle ilman välittäjää;
- b) maksutapahtumat, jotka toteutetaan maksajalta maksunsaajalle sellaisen kaupallisen asiamiehen välityksellä, jolla on sopimuksen perusteella lupa neuvotella tai sopia tavaroiden tai palveluiden myynnistä tai ostosta ainoastaan maksajan tai ainoastaan maksunsaajan puolesta;
- c) ammattimainen seteleiden ja metallirahojen fyysinen kuljetus, mukaan lukien niiden vastaanottaminen, käsittely ja luovuttaminen;
- d) maksutapahtumat, joissa on kyse ei-ammattimaisesta käteisrahan vastaanottamisesta ja luovuttamisesta voittoa tavoittelemattoman toiminnan tai hyväntekeväisyyden yhteydessä;
- e) palvelut, joissa maksunsaaja antaa tavaroiden tai palvelujen oston yhteydessä maksutapahtuman osana käteisrahaa maksajalle maksupalvelunkäyttäjän sitä nimenomaisesti pyydettyä juuri ennen maksutapahtuman toteuttamista;
- f) käteisellä suoritettavat valuutanvaihto-operaatiot, joissa varoja ei pidetä maksutilillä;
- g) maksutapahtumat, joiden perustana on jokin seuraavista maksupalveluntarjoajan asettamista asiakirjoista, joiden tarkoituksena on asettaa varoja maksunsaajan käytettäväksi:
 - i) paperisekit, joita säännellään yhtäläisestä sekkilaista 19 päivänä maaliskuuta 1931 tehdyllä Geneven yleissopimuksella;
 - ii) edellä i alakohdassa tarkoitettujen paperisekkien kaltaiset paperisekit, joihin sovelletaan sellaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, joka ei ole yhtäläisestä sekkilaista 19 päivänä maaliskuuta 1931 tehdyn Geneven yleissopimuksen osapuoli;
 - iii) yhtäläisestä vekselilaista 7 päivänä kesäkuuta 1930 tehdyn Geneven sopimuksen mukaiset paperimuodossa olevat asetteet;
 - iv) edellä iii alakohdassa tarkoitettujen asetteiden kaltaiset paperimuodossa olevat asetteet, joihin sovelletaan sellaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, joka ei ole yhtäläisestä vekselilaista 7 päivänä kesäkuuta 1930 tehdyn Geneven yleissopimuksen osapuoli;
- v) paperiset arvokset;
- vi) paperiset matkasekit;
- vii) Maailman postiliiton määrittelemät paperiset postiosoitukset;
- h) maksutapahtumat, jotka toteutetaan maksujärjestelmässä tai arvopaperien selvitysjärjestelmässä selvitysosapuolten, keskuksena toimivan vastapuolen, selvitysyhteisön ja/tai keskuspankkien ja muiden järjestelmään osallistujien ja maksupalveluntarjoajien välillä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 35 artiklan soveltamista;

- i) maksutapahtumat, jotka liittyvät h alakohdassa tarkoitettujen henkilöiden tai sijoituspalveluyritysten, luottolaitosten, sijoituspalveluja tarjoavien yhteissijoitusyritysten tai omaisuudenhoitoyhtiöiden ja kaikkien muiden yhteisöjen, joilla on lupa pitää rahoitusvälineitä säilytyksessä, harjoittamaan arvopapereiden omaisuudenhoitoon, mukaan lukien osin-
got, tuotot tai muut suoritukset, taikka lunastukseen tai myyntiin;
- j) maksupalveluiden tarjoamista tukevat palvelut, joista tekniset palveluntarjoajat huolehtivat saamatta siirrettäviä varoja missään vaiheessa haltuunsa, kuten tietojen käsittely ja tallentaminen, luottamusta ja yksityisyyttä suojaavat palvelut, tietojen ja henkilöllisyyden varmentaminen, tietotekniikan ja viestintäverkkojen tarjoaminen, maksupalveluissa käytettävien päätteiden ja laitteiden tarjoaminen ja ylläpitäminen, lukuun ottamatta maksutoimeksianto- ja tilitietopalveluita;
- k) palvelut, jotka perustuvat erityisiin maksuvälineisiin, joita voidaan käyttää ainoastaan rajoitetusti siten, että jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:
- i) maksuvälineet, joiden haltija voi ostaa tavaroita tai palveluja vain liikkeeseenlaskijan tiloissa tai palveluntarjoajien rajallisessa verkossa suoraan ammattimaisen liikkeeseenlaskijan kanssa tehdyn kaupallisen sopimuksen mukaisesti;
- ii) maksuvälineet, joita voidaan käyttää ainoastaan erittäin rajatun tavara- tai palveluvalikoiman hankkimiseen;
- iii) jonkin yrityksen tai julkisoikeudellisen yhteisön tai laitoksen pyynnöstä tarjotut maksuvälineet, jotka ovat voimassa vain yhdessä jäsenvaltiossa ja joita kansallinen tai alueellinen viranomainen erityisistä sosiaalisista tai verotuksellisista syistä sääntelee tiettyjen tavaroiden tai palvelujen hankkimiseksi toimittajilta, jotka ovat tehneet kaupallisen sopimuksen liikkeeseenlaskijan kanssa;
- l) maksutapahtumat, joita sähköisten viestintäverkkojen tai palvelujen tarjoaja tarjoaa verkon tai palvelun käyttäjälle sähköisten viestintäpalvelujen lisäksi:
- i) digitaalisen sisällön tai äänipohjaisten palvelujen hankintaa varten, riippumatta digitaalisen sisällön hankintaan tai kulutukseen käytettävästä laitteesta, ja jotka laskutetaan asiaan liittyvässä laskussa; tai
- ii) maksutapahtumat, jotka toteutetaan sähköisestä laitteesta tai sen välityksellä ja jotka laskutetaan asiaan liittyvässä laskussa hyväntekeväisyystoiminnan yhteydessä tai lippujen ostamista varten;
- edellyttäen, että kunkin i ja ii alakohdassa tarkoitettujen erillisten maksutapahtuman arvo on enintään 50 euroa ja että:
- maksutapahtumien kumulatiivinen arvo on yksittäistä käyttäjää kohden enintään 300 euroa kuukaudessa; tai
- jos palvelun käyttäjä rahoittaa ennakolta sähköisen viestintäverkon tai palvelun tarjoajan hallussa olevaa tiliään, maksutapahtumien kumulatiivinen arvo on enintään 300 euroa kuukaudessa;
- m) maksupalveluntarjoajien, niiden asiamiesten tai sivukonttoreiden väliset, niiden omaan lukuun toteutettavat maksutapahtumat;
- n) emoyrityksen ja sen tytäryrityksen väliset tai saman emoyrityksen tytäryritysten väliset maksutapahtumat ja niihin liittyvät palvelut, jotka toteutetaan ilman, että muu kuin samaan ryhmään kuuluva yritys toimii maksupalveluntarjoajana yritysryhmään kuuluvien yritysten välillä;
- o) sellaisten palveluntarjoajien käteisautomaateista tapahtuvaa käteisrahan nostoa varten tarjoamat palvelut, jotka toimivat yhden tai useamman kerran liikkeeseenlaskijan puolesta ja jotka eivät ole maksutililtä rahaa nostavan asiakkaan kanssa tehdyn puitesopimuksen osapuolia edellyttäen, että nämä palveluntarjoajat eivät toteuta liitteessä I tarkoitettuja muita maksupalveluja. Asiakkaalle on kuitenkin annettava tiedot 45, 48, 49 ja 59 artiklassa tarkoitetuista, nostoista mahdollisesti veloitettavista palvelumaksuista ennen noston suorittamista sekä sen jälkeen kuitti käteisen rahan vastaanottamisesta maksutapahtuman päätteeksi.

4 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

1. 'kotijäsenvaltiolla' jompaakumpaa seuraavista:
 - a) jäsenvaltiota, jossa maksupalveluntarjoajan sääntömääräinen kotipaikka sijaitsee; tai
 - b) jäsenvaltiota, jossa maksupalveluntarjoajan päätoimipaikka sijaitsee, jos sillä ei sen oman kansallisen lainsäädännön mukaan ole sääntömääräistä kotipaikkaa;
2. 'vastaanottavalla jäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, joka ei ole kotijäsenvaltio ja jossa maksupalveluntarjoajalla on asiamies tai sivukonttori taikka jossa se tarjoaa maksupalveluja;
3. 'maksupalvelulla' mitä tahansa liitteessä I mainittua liiketoimintaa;
4. 'maksulaitoksella' oikeushenkilöä, jolle on 11 artiklan mukaisesti myönnetty toimilupa maksupalvelujen tarjoamiseen ja toteuttamiseen kaikkialla unionissa;
5. 'maksutapahtumalla' maksajan käynnistämää tai maksajan puolesta käynnistettyä toimenpidettä taikka maksunsaajan käynnistämää toimenpidettä, jossa on kyse varojen asettamisesta käytettäväksi, siirtämisestä tai nostamisesta maksajan ja maksunsaajan välisistä maksun perustana olevista velvoitteista riippumatta;
6. 'etämaksutapahtumalla' maksutapahtumaa, joka käynnistetään internetin kautta tai laitteella, jota voidaan käyttää etäviestintään;
7. 'maksujärjestelmällä' varojensiirtojärjestelmää, jossa on viralliset ja vakioidut järjestelyt ja yhteiset säännöt maksutapahtumien käsittelyä, selvitystä ja/tai katteensiirtoa varten;
8. 'maksajalla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka on maksutilin haltija ja joka antaa luvan maksutoimeksiantoon kyseiseltä maksutililtä tai, jos maksutiliä ei ole, luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka antaa maksutapahtumaa koskevan toimeksiannon;
9. 'maksunsaajalla' luonnollista tai oikeushenkilöä, joka on tarkoitettu maksutapahtuman kohteena olevien varojen vastaanottajaksi;
10. 'maksupalvelunkäyttäjällä' luonnollista tai oikeushenkilöä, joka käyttää maksupalvelua joko maksajan tai maksunsaajan tai molempien ominaisuudessa;
11. 'maksupalveluntarjoajalla' 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua laitosta tai luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jotka kuuluvat soveltamatta jättämisen piiriin 32 tai 33 artiklan nojalla;
12. 'maksutilillä' yhden tai useamman maksupalvelunkäyttäjän nimissä olevaa tiliä, jota käytetään maksutapahtumien toteuttamiseen;
13. 'maksutoimeksiannolla' mitä hyvänsä maksajan tai maksunsaajan maksupalveluntarjoajalleen antamaa määräystä toteuttaa maksutapahtuma;
14. 'maksuvälineellä' henkilökohtaista laitetta ja/tai menettelytapoja, joista maksupalvelunkäyttäjä ja -tarjoaja ovat sopineet keskenään ja joita käytetään maksutoimeksiannon antamiseen;

15. 'maksutoimeksiantopalvelulla' maksutoimeksiannon käynnistämiseksi maksupalvelunkäyttäjän pyynnöstä toteutettavaa palvelua toisen maksupalveluntarjoajan hallussa olevan maksutilin osalta;
16. 'tilitietopalvelulla' verkkopalvelua, jonka kautta annetaan koottua tietoa yhdestä tai useammasta maksutilistä, jotka maksupalvelunkäyttäjällä on joko toisen maksupalveluntarjoajan tai useamman kuin yhden maksupalveluntarjoajan hallussa;
17. 'tiliä ylläpitävällä maksupalveluntarjoajalla' maksupalveluntarjoajaa, joka tarjoaa maksajalle maksutilejä ja hoitaa niitä;
18. 'maksutoimeksiantopalvelun tarjoajalla' maksupalveluntarjoajaa, joka harjoittaa liitteessä I olevassa 7 kohdassa tarkoitettua liiketoimintaa;
19. 'tilitietopalvelun tarjoajalla' maksupalveluntarjoajaa, joka harjoittaa liitteessä I olevassa 8 kohdassa tarkoitettua liiketoimintaa;
20. 'kuluttajalla' luonnollista henkilöä, jonka tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvat maksupalvelusopimukset eivät liity hänen elinkeinon, liiketoiminnan tai ammatin harjoittamiseensa;
21. 'puitesopimuksella' maksupalvelusopimusta, jota sovelletaan tulevien yksittäisten ja peräkkäisten maksutapahtumien toteuttamiseen ja joka voi sisältää maksutilin perustamista koskevat velvollisuudet ja ehdot;
22. 'rahansiirrolla' maksupalvelua, jossa maksajalta vastaanotetaan varoja ilman maksutilin perustamista maksajan tai maksunsaajan nimiin ja jonka yksinomaisena tarkoituksena on siirtää vastaava määrä maksunsaajalle tai muulle maksunsaajan puolesta toimivalle maksupalveluntarjoajalle ja/tai jossa varat vastaanotetaan maksunsaajan puolesta ja asetetaan tämän käyttöön;
23. 'suoraveloituksella' maksupalvelua, jolla maksajan maksutiliä veloitetaan maksunsaajan aloitteesta käynnistettävällä maksutapahtumalla, joka perustuu maksajan joko maksunsaajalle tai maksunsaajan maksupalveluntarjoajalle taikka omalle maksupalveluntarjoajalleen antamaan hyväksymiseen;
24. 'tilisiirrolla' maksupalvelua, jolla maksajan maksutiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja hyvittää maksajan antaman toimeksiannon perusteella maksunsaajan maksutiliä yhdellä tai useammalla maksajan maksutililtä toteutettavalla maksutapahtumalla;
25. 'varoilla' seteleitä ja metallirahaa, tilirahaa tai direktiivin 2009/110/EY 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyä sähköistä rahaa;
26. 'arvopäivällä' viitejankohtaa, jota maksupalveluntarjoaja käyttää laskiessaan korkoa varoille, jotka veloitetaan maksutililtä tai maksetaan maksutilille;
27. 'viitekurssilla' valuutan muunnon tai vaihdon yhteydessä laskennan perustana käytettävää vaihtokurssia, jonka maksupalveluntarjoaja on asettanut saataville tai joka on peräisin julkisesti saatavissa olevasta lähteestä;
28. 'viitekorolla' sovellettavan koron laskennan perustana käytettävää korkoa, joka on peräisin julkisesti saatavissa olevasta lähteestä, jonka molemmat maksupalvelusopimuksen osapuolet voivat tarkistaa;
29. 'tunnistamisella' menettelyä, jolla maksupalveluntarjoaja voi varmistaa maksupalvelunkäyttäjän henkilöllisyyden tai tietyn maksuvälineen käytön pätevyyden, mukaan lukien käyttäjän henkilökohtaisten turvatunnusten käyttö;

30. 'asiakkaan vahvalla tunnistamisella' tunnistamista, jossa käytetään tunnistamistiedon luottamuksellisuuden suojaamiseksi menettelyä, joka perustuu kahteen tai useampaan tekijään, jotka kuuluvat toisistaan riippumattomiin ryhmiin, jotka ovat tieto (jotain, minkä vain käyttäjä tietää), hallussapito (jotain, mitä vain käyttäjällä on hallussaan) ja erityinen ominaisuus (jotain, mitä käyttäjä on) siten, että yhden rikkominen ei aseta kyseenalaiseksi muiden luotettavuutta;
31. 'henkilökohtaisilla turvatunnuksilla' henkilökohtaisesti sovitettuja toimintoja, jotka maksupalveluntarjoaja antaa maksupalvelunkäyttäjälle tunnistamistarkoituksiin;
32. 'arkaluonteisilla maksutiedoilla' tietoja, joita voidaan käyttää petoksiin ja joihin kuuluvat henkilökohtaiset turvatunnukset. Maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien ja tilitietopalvelun tarjoajien toimintojen osalta tilinhaltijan nimi ja tilinumero eivät ole arkaluonteisia maksutietoja;
33. 'yksilöllisellä tunnisteella' maksupalveluntarjoajan maksupalvelunkäyttäjälle määrittämää kirjain-, numero- tai merkkiyhdistelmää, joka maksupalvelunkäyttäjän on esitettävä, jotta toinen maksutapahtumaan liittyvä maksupalvelunkäyttäjät ja/tai tämän maksutili voidaan yksiselitteisesti määrittää;
34. 'etäviestintävälineellä' menetelmää, jota voidaan käyttää maksupalvelusopimuksen tekemiseen ilman, että maksupalveluntarjoaja ja maksupalvelunkäyttäjät ovat samaan aikaan paikalla;
35. 'pysyvällä välineellä' välinettä, jonka avulla maksupalvelunkäyttäjät voi tallentaa kyseiselle käyttäjälle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että tiedot ovat helposti saatavilla myöhempää käyttöä varten tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan, ja joka mahdollistaa tallennettujen tietojen tulostamisen muuttumattomina;
36. 'mikroyrityksellä' yritystä, joka maksupalvelusopimuksen tekoajankohtana on suosituksen 2003/361/EY liitteessä olevassa 1 artiklassa ja 2 artiklan 1 ja 3 kohdassa määritelty yritys;
37. 'työpäivällä' päivää, jona maksutapahtuman toteuttamiseen osallistuva maksajan maksupalveluntarjoaja tai maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on avoinna siten, että maksutapahtuma voidaan toteuttaa;
38. 'asiamiehellä' luonnollista tai oikeushenkilöä, joka tarjoaa maksupalveluja maksulaitoksen puolesta;
39. 'sivukonttorilla' muuta sellaista liiketoimipaikkaa kuin pääkonttoria, joka on osa maksulaitosta ja joka ei ole oikeushenkilö ja jossa harjoitetaan suoraan kaikkia tai joitain maksulaitoksen liiketoimintaan olennaisesti kuuluvia toimia ja kaikkia maksulaitoksen yhteen jäsenvaltion perustamia liiketoimipaikkoja yhdessä silloin, kun maksulaitoksen pääkonttori on toisessa jäsenvaltiossa;
40. 'konsernilla' yritysryhmää, joka muodostuu yrityksistä, joita sitoo toisiinsa direktiivin 2013/34/EU 22 artiklan 1, 2 tai 7 kohdassa tarkoitettu suhde tai yrityksiä, jotka on määritelty komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 241/2014⁽¹⁾ 4, 5, 6 ja 7 artiklassa ja joita sitoo toisiinsa asetuksen (EU) N:o 575/2013 10 artiklan 1 kohdassa tai 113 artiklan 6 tai 7 kohdassa tarkoitettu suhde;
41. 'sähköisellä viestintäverkolla' Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY⁽²⁾ 2 artiklan a alakohdassa määriteltyä viestintäverkkoa;
42. 'sähköisellä viestintäpalvelulla' direktiivin 2002/21/EY 2 artiklan c alakohdassa määriteltyä palvelua;

⁽¹⁾ Komission delegoitu asetukset (EU) N:o 241/2014, annettu 7 päivänä tammikuuta 2014, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla laitoksia koskevien omien varojen vaatimusten alalla (EUVL L 74, 14.3.2014, s. 8).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/21/EY, annettu 7 päivänä maaliskuuta 2002, sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä (puitedirektiivi) (EYVL L 108, 24.4.2002, s. 33).

43. 'digitaalisella sisällöllä' tavaroita tai palveluja, joita tuotetaan ja tarjotaan digitaalisessa muodossa ja joiden käyttö tai kulutus on rajoitettu tekniseen laitteeseen ja joihin ei sisälly minkäänlaista fyysisen tavarain tai palvelun käyttöä tai kulutusta;
44. 'maksutapahtumien vastaanottamisella' maksupalveluntarjoajan tarjoamaa maksupalvelua, jossa maksupalveluntarjoaja tekee maksunsaajan kanssa maksutapahtumien hyväksymistä ja käsittelemistä koskevan sopimuksen, joka johtaa varojen siirtoon maksunsaajalle;
45. 'maksuvälineiden myöntämisellä' maksupalvelua, jossa maksupalveluntarjoaja tarjoaa maksajalle sopimuksen perusteella maksuvälineen, jolla maksajan maksutapahtumat käynnistetään ja käsitellään;
46. 'omilla varoilla' varoja sellaisina kuin ne on määritelty asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 118 alakohdassa, jolloin vähintään 75 prosenttia ensisijaisesta pääomasta (T1) on ydinpääoman (CET1) muodossa mainitun asetuksen 50 artiklassa tarkoitettu tavoin, ja toissijainen pääoma (T2) on enintään yksi kolmasosa ensisijaisesta pääomasta (T1);
47. 'tuotemerkillä' mitä tahansa materiaalista tai digitaalista nimeä, nimitystä, merkkiä, tunnusta tai niiden yhdistelmää, jolla voidaan osoittaa, minkä maksukorttijärjestelyn puitteissa korttipohjaiset maksutapahtumat toteutetaan;
48. 'maksutuotemerkkien yhdistelmäkäytöllä' (co-badging) kahden tai useamman maksutuotemerkin tai samalle maksutuotemerkille kuuluvan kahden tai useamman maksusovelluksen sisällyttämistä samaan maksuvälineeseen.

II OSASTO

MAKSUPALVELUNTARJOAJAT

1 LUKU

Maksulaitokset

1 j a k s o

Yleiset säännöt

5 artikla

Toimilupahakemukset

1. Maksulaitostoimiluvan saamiseksi on kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille esitettävä hakemus ja seuraavat asiakirjat:
 - a) toimintasuunnitelma, josta ilmenee erityisesti niiden maksupalvelujen tyyppi, jota on tarkoitus tarjota;
 - b) liiketoimintasuunnitelma, jossa on mukana kolmea ensimmäistä tilikautta koskeva alustava talousarvio, joka osoittaa, että hakija kykenee käyttämään tarkoituksenmukaisia ja oikeasuhteisia järjestelmiä, resursseja ja menettelyjä toimiakseen moitteettomasti;
 - c) näyttö siitä, että maksulaitoksella on 7 artiklassa säädetty alkupääoma;
 - d) 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen maksulaitosten osalta kuvaus toimenpiteistä, jotka on toteutettu maksupalvelun käyttäjien varojen suojaamiseksi 10 artiklan mukaisesti;
 - e) kuvaus hakijan hallinnointi- ja ohjausjärjestelmistä sekä sisäisistä valvontamekanismeista, mukaan lukien hallinnolliset, riskinhallinta- ja kirjanpitoimenettelyt, jotka osoittavat, että nämä hallinnointi- ja ohjausjärjestelmät sekä valvontamekanismit ja -menettelyt ovat oikeasuhteiset, asianmukaiset, moitteettomat ja riittävät;
 - f) kuvaus menettelystä, joka on käytössä turvapoikkeamien ja turvallisuuden liittyvien asiakasvalitusten valvontaa, käsittelyä ja seuranta varten, mukaan lukien poikkeamien raportointijärjestelmä, jossa otetaan huomioon 96 artiklassa säädetty maksulaitoksen tietojenantovelvoitteet;

- g) kuvaus prosessista, joka on käytössä arkaluonteisten maksutietojen rekisteröintiä, valvontaa ja seurantaan sekä niihin pääsyn rajoittamista varten;
- h) kuvaus liiketoiminnan jatkuvuutta koskevista järjestelyistä, johon sisältyy keskeisten toimintojen selkeä yksilöinti, tehokkaat varautumissuunnitelmat ja menettely, jota käytetään tällaisten suunnitelmien asianmukaisuuden ja tehokkuuden säännöllisessä testaamisessa ja tarkistamisessa;
- i) kuvaus periaatteista ja määritelmistä, joita käytetään suorituskykyä, maksutapahtumia ja petoksia koskevien tilastotietojen keruussa;
- j) turvapolitiikka-asiakirja, johon sisältyy hakijan maksupalveluihin liittyvä yksityiskohtainen riskinarviointi ja kuvaus turvalvonta- ja hallintatoimenpiteistä, joiden käytön tarkoituksena on suojata asianmukaisesti maksupalvelunkäyttäjiä havaituilta riskeiltä, mukaan lukien petokset sekä arkaluonteisten tietojen ja henkilötietojen laiton käyttö;
- k) niiden maksulaitosten osalta, joihin sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/849 ⁽¹⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/847 ⁽²⁾ mukaisia rahanpesun ja terrorismin rahoituksen torjuntaan liittyviä velvoitteita, kuvaus sisäisen tarkastuksen menetelmistä, jotka hakija on ottanut käyttöön täyttääkseen nämä velvoitteet;
- l) hakijan organisaatorakenteen kuvaus, johon sisältyy tarvittaessa kuvaus asiamiesten ja sivukonttoreiden aiotusta käytöstä ja niitä koskevista paikan päällä ja muualla tehtävistä tarkastuksista, jotka hakija sitoutuu tekemään vähintään vuosittain, sekä kuvaus ulkoistamisjärjestelyistä ja hakijan osallistumisesta kansalliseen tai kansainväliseen maksujärjestelmään;
- m) niiden henkilöiden nimet, jotka omistavat hakijasta suoraan tai välillisesti asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 36 alakohdassa tarkoitetun määräosuuden, heidän osuuksiensa koko sekä näyttö heidän sopivuudestaan ottaen huomioon, että on tarpeen varmistaa maksulaitoksen järkevä ja vakaa hoito;
- n) johtajien ja maksulaitoksen johtotehtävistä vastuussa olevien henkilöiden ja tarvittaessa maksulaitoksen maksupalvelutoiminnan johtamisesta vastuussa olevien henkilöiden nimet sekä näyttö siitä, että he ovat hyvämaineisia ja että heillä on asianmukaiset tiedot ja asianmukainen kokemus maksupalvelujen toteuttamiseksi maksulaitoksen kotijäsenvaltion määrittämällä tavalla;
- o) tarvittaessa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2006/43/EY ⁽³⁾ määriteltyjen lakisääteisten tilintarkastajien tai tilintarkastusyhteisöjen nimet;
- p) hakijan oikeudellinen muoto ja yhtiöjärjestys;
- q) hakijan päätoimipaikan osoite.

Hakijan on annettava ensimmäisen alakohdan d, e, f ja l alakohdan soveltamiseksi kuvaus tarkastusta koskevista ja organisatorisista järjestelyistään, jotka se on ottanut käyttöön toteuttaakseen kaikki kohtuulliset toimenpiteet maksupalvelunkäyttäjiensä etujen suojaamiseksi ja varmistaa maksupalvelujen toteuttamisen jatkuvuuden ja luotettavuuden.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/849, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY ja komission direktiivin 2006/70/EY kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 73).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2015/847, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, varainsiirtojen mukana toimitettavista tiedoista ja asetuksen (EY) N:o 1781/2006 kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 1).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/43/EY, annettu 17 päivänä toukokuuta 2006, tilinpäätösten ja konsolidoitujen tilinpäätösten lakisääteisestä tilintarkastuksesta, direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 84/253/ETY kumoamisesta (EUVL L 157, 9.6.2006, s. 87).

Ensimmäisen alakohdan j alakohdassa tarkoitetuissa turvavalvonta- ja hallintatoimenpiteissä on ilmoitettava, kuinka niillä varmistetaan korkea tekninen turvallisuustaso ja tietosuoja, mukaan lukien niiden ohjelmistojen ja tietotekniikkajärjestelmien osalta, joita hakija tai yritys, jolle hakija ulkoistaa kaikki operaationsa tai osan niistä, käyttävät. Näiden toimenpiteiden on sisällettävä myös 95 artiklan 1 kohdassa säädetty turvatoimet. Näissä toimenpiteissä on otettava huomioon 95 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen pankkiviranomaisen antamat turvatoimia koskevat ohjeet, kun ne on otettu käyttöön.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että yrityksillä, jotka hakevat toimilupaa liitteessä I olevassa 7 kohdassa tarkoitettujen maksupalvelujen tarjoamiseksi, on toimiluvan saadakseen oltava ammatillinen vastuuvakuutus, joka kattaa maantieteelliset alueet, joilla ne tarjoavat palveluja, tai korvausvastuun varalta muu vastaava vakuus sen varmistamiseksi, että ne voivat kattaa 73, 89, 90 ja 92 artiklassa määritellyt vastuunsa.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että yrityksillä, jotka hakevat rekisteröintiä liitteessä I olevassa 8 kohdassa tarkoitettujen maksupalvelujen tarjoamiseksi, on rekisteröinnin saadakseen oltava ammatillinen vastuuvakuutus, joka kattaa maantieteelliset alueet, joilla ne tarjoavat palveluja, tai muu vastaava vakuus niillä tiliä ylläpitävää palveluntarjoajaa tai maksupalvelunkäyttäjää kohtaan olevan korvausvastuun varalta, joka johtuu oikeudettomasta tai petollisesta pääsystä maksutilitietoihin tai niiden oikeudettomasta tai petollisesta käytöstä.

4. Pankkiviranomainen antaa viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017, kuultuaan kaikkia asianomaisia sidosryhmiä, myös maksupalvelumarkkinoilla toimivia, ja kaikki asiaan liittyvät intressit huomioiden, toimivaltaisille viranomaisille ohjeet asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti perusteista, joiden mukaan määrätään 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen ammatillisen vastuuvakuutuksen tai muun vastaavan vakuuden rahallisen korvauksen vähimmäismäärä.

Laatiessaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja ohjeita pankkiviranomainen ottaa huomioon seuraavan:

- a) yrityksen riskiprofiilin;
- b) sen, tarjoaako yritys muita liitteessä I tarkoitettuja maksupalveluja tai harjoittaako se muuta liiketoimintaa;
- c) toiminnan laajuuden:
 - i) niiden yritysten osalta, jotka hakevat toimilupaa liitteessä I olevassa 7 kohdassa tarkoitettujen maksupalvelujen tarjoamiseksi, käynnistettyjen maksutapahtumien arvon;
 - ii) niiden yritysten osalta, jotka hakevat rekisteröintiä liitteessä I olevassa 8 kohdassa tarkoitettujen maksupalvelujen tarjoamiseksi, tilitietopalveluja käyttävien asiakkaiden määrän;
- d) vastaavien vakuuksien ominaisuudet ja niiden täytäntöönpanon perusteet.

Pankkiviranomainen tarkistaa näitä ohjeita säännöllisesti.

5. Pankkiviranomainen antaa viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2017, kuultuaan kaikkia asianomaisia sidosryhmiä, myös maksupalvelumarkkinoilla toimivia, ja kaikki asiaan liittyvät intressit huomioiden, asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, jotka koskevat tietoja, jotka on toimitettava toimivaltaisille viranomaisille maksulaitosten toimilupahakemuksessa, tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a, b, c, e ja g–j alakohdassa säädetty vaatimukset mukaan luettuina.

Pankkiviranomainen tarkastelee ohjeita uudelleen säännöllisesti ja joka tapauksessa ainakin joka kolmas vuosi.

6. Ottaen tarpeen mukaan huomioon 5 kohdassa tarkoitettujen ohjeiden soveltamisesta saadut kokemukset pankkiviranomainen voi laatia teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa täsmennetään tiedot, jotka on toimitettava toimivaltaisille viranomaisille maksulaitosten toimilupahakemuksessa, 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a, b, c, e ja g–j alakohdassa säädetyt vaatimukset mukaan luettuina.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

7. Edellä 4 kohdassa tarkoitettujen tietojen ilmoittaminen toimivaltaisille viranomaisille 1 kohdan mukaisesti.

6 artikla

Omistussuoksien valvonta

1. Jokaisen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön, joka on päättänyt hankkia maksulaitoksessa suoraan tai välillisesti asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 36 alakohdan mukaisen huomattavan omistussuuden tai lisätä sitä, minkä tuloksena osuus pääomasta tai äänioikeuksista olisi vähintään 20, 30 tai 50 prosenttia tai sellainen, että maksulaitoksesta tulisi sen tytäryhtiö, on ilmoitettava aikomuksestaan ennakolta kirjallisesti kyseisen maksulaitoksen toimivaltaisille viranomaisille. Sama koskee luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka on päättänyt luovuttaa suoraan tai välillisesti huomattavan omistussuuden tai pienentää huomattavaa omistussuuttaan niin, että osuus pääomasta tai äänioikeuksista olisi alle 20, 30 tai 50 prosenttia tai sellainen, että maksulaitos ei enää olisi sen tytäryhtiö.

2. Huomattavan omistussuuden hankkimista kaavailevan on toimitettava toimivaltaiselle viranomaiselle tiedot aiotun omistussuuden suuruudesta sekä direktiivin 2013/36/EU 23 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen asianmukaiset tiedot.

3. Jos 2 kohdassa tarkoitettujen kaavaillun henkilön käyttämä vaikutusvalta aiheuttaa todennäköisesti haittaa maksulaitoksen järkevälle ja vakaalle johtamiselle, jäsenvaltioiden on vaadittava, että toimivaltaiset viranomaiset esittävät vastustavan kantansa tai toteuttavat muita asianmukaisia toimenpiteitä tämän tilanteen lopettamiseksi. Tällaisiin toimenpiteisiin voi kuulua kieltoja, johtajien tai johtotehtävistä vastaaviin henkilöihin kohdistuvia seuraamuksia tai kyseessä olevan maksulaitoksen osakkaiden tai jäsenten omistamiin osakkeisiin kuuluvan äänioikeuden käytön keskeyttäminen.

Samantyyppisiä toimenpiteitä on sovellettava luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, jotka eivät noudata tässä artiklassa säädettyä ennakkoilmoitusvelvoitetta.

4. Jos omistussuus on hankittu toimivaltaisten viranomaisten vastustuksesta huolimatta, jäsenvaltioiden on siitä riippumatta, toteutetaanko muita seuraamuksia, määrättävä omistussuusia vastaavien äänioikeuksien käyttö keskeytettäväksi tai määrättävä, että annetut äänet ovat mitättömiä taikka että ne voidaan mitätöidä.

7 artikla

Alkupääoma

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että maksulaitoksilla on toimiluvan myöntämisaikana alkupääoma, joka käsittää ainoastaan yhden tai useamman asetuksen (EU) N:o 575/2013 26 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettujen erän seuraavasti:

a) jos maksulaitos tarjoaa ainoastaan liitteessä I olevassa 6 kohdassa tarkoitettua maksupalvelua, sen pääoman on oltava aina vähintään 20 000 euroa;

b) jos maksulaitos tarjoaa liitteessä I olevassa 7 kohdassa tarkoitettua maksupalvelua, sen pääoman on oltava aina vähintään 50 000 euroa;

- c) jos maksulaitos tarjoaa mitä tahansa liitteessä I olevassa 1–5 kohdassa tarkoitettuja maksupalveluja, sen pääoman on oltava aina vähintään 125 000 euroa.

8 artikla

Omat varat

1. Maksulaitoksen omien varat eivät saa vähentyä alle 7 artiklassa tarkoitetun alkupääoman eivätkä alle tämän direktiivin 9 artiklan mukaisesti laskettujen omien varojen, sen mukaan, kumpi näistä määristä on korkeampi.
2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet omiksi varoiksi katsottavien osuuksien moninkertaisen käytön estämiseksi, jos maksulaitos kuuluu samaan konserniin kuin toinen maksulaitos, luottolaitos, sijoituspalveluyritys, omaisuudenhoidoyhtiö tai vakuutusyhtiö. Tätä kohtaa sovelletaan myös, jos maksulaitos on hybridiluonteinen ja harjoittaa muita toimintoja kuin maksupalvelujen tarjoamista.
3. Jos asetuksen (EU) N:o 575/2013 7 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyvät, jäsenvaltiot tai niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat päättää olla soveltamatta tämän direktiivin 9 artiklaa maksulaitoksiin, jotka direktiivin 2013/36/EU nojalla kuuluvat emoluottolaitoksen konsolidoidun valvonnan piiriin.

9 artikla

Omien varojen laskeminen

1. Sen estämättä, mitä 7 artiklassa säädetään alkupääomaa koskevista vaatimuksista, jäsenvaltioiden on vaadittava, että maksulaitoksilla, lukuun ottamatta ainoastaan liitteessä I olevassa 7 ja 8 kohdassa tai kummassakin tarkoitettuja palveluja tarjoavia maksulaitoksia, on aina omia varoja, jotka lasketaan toimivaltaisten viranomaisten kansallisen lainsäädännön mukaisesti antaman määräyksen mukaisesti jollakin seuraavista kolmesta menetelmästä:

Menetelmä A

Maksulaitoksen omien varojen määrän on oltava vähintään 10 prosenttia sen edellisen vuoden kiinteistä yleiskustannuksista. Toimivaltaiset viranomaiset voivat mukauttaa tätä vaatimusta maksulaitoksen edellisen vuoden jälkeen tapahtuneen liiketoiminnan merkittävään muutokseen perusteella. Jos maksulaitos on laskenta-ajankohtana harjoittanut liiketoimintaansa alle vuoden ajan, on vaadittava, että sen omat varat ovat suuruudeltaan vähintään 10 prosenttia sen liiketoimintasuunnitelman mukaisista kiinteistä yleiskustannuksista, jolleivät toimivaltaiset viranomaiset vaadi tuon suunnitelman mukauttamista.

Menetelmä B

Maksulaitoksen omien varojen määrän on oltava vähintään yhtä suuri kuin seuraavien erien summa kerrottuna 2 kohdassa määritellyllä porrastuskertoimella k, jolloin maksujen määrä (payment volume, PV) vastaa yhtä kahdestoistaosaa kyseisen maksulaitoksen edellisenä vuonna toteuttamien maksutapahtumien kokonaismäärästä:

- a) 4,0 prosenttia maksujen määrästä (PV) 5 miljoonaan euroon asti

sekä

- b) 2,5 prosenttia maksujen määrästä (PV), joka on yli 5 miljoonaa euroa mutta enintään 10 miljoonaa euroa

sekä

- c) 1 prosentti maksujen määrästä (PV), joka on yli 10 miljoonaa euroa mutta enintään 100 miljoonaa euroa

sekä

d) 0,5 prosenttia maksujen määrästä (PV), joka on yli 100 miljoonaa euroa mutta enintään 250 miljoonaa euroa
sekä

e) 0,25 prosenttia maksujen määrästä (PV), joka on yli 250 miljoonaa euroa.

Menetelmä C

Maksulaitoksen omien varojen määrän on oltava vähintään yhtä suuri kuin a alakohdassa määritelty merkitsevä indikaattori kerrottuna b alakohdassa määritellyllä kertoimella ja edelleen 2 kohdassa määritellyllä porrastuskertoimella k:

a) Merkitsevä indikaattori on seuraavien tekijöiden summa:

i) korkotuotot;

ii) korkokulut;

iii) saadut palkkiot ja palvelumaksut; ja

iv) muut varsinaisen toiminnan tuotot.

Kukin tekijä sisällytetään summaan positiivisena tai negatiivisena lukuna. Poikkeuksellisia ja satunnaisia tuottoja ei oteta huomioon merkitsevän indikaattorin laskennassa. Kolmansien osapuolten tarjoamien palvelujen ulkoistamisen aiheuttamat kulut voivat pienentää merkitsevää indikaattoria silloin, kun kulut aiheutuvat yrityksestä, joka kuuluu tämän direktiivin mukaisen valvonnan piiriin. Merkitsevä indikaattori lasketaan 12 kuukauden havainnointijakson perusteella edellisen tilikauden päättyessä. Merkitsevä indikaattori on laskettava edelliseltä tilikaudelta. Menetelmän C mukaisesti laskettujen omien varojen on kuitenkin oltava vähintään 80 prosenttia merkitsevän indikaattorin edeltäviltä kolmelta tilikaudelta lasketusta keskiarvosta. Jos tilintarkastettuja lukuja ei ole saatavilla, voidaan käyttää liiketoiminnallisia estimaatteja.

b) Kerroin on

i) 10 prosenttia merkitsevän indikaattorin määrästä 2,5 miljoonaan euroon asti;

ii) 8 prosenttia merkitsevän indikaattorin määrästä, joka on yli 2,5 miljoonaa euroa mutta enintään 5 miljoonaa euroa;

iii) 6 prosenttia merkitsevän indikaattorin määrästä, joka on yli 5 miljoonaa euroa mutta enintään 25 miljoonaa euroa;

iv) 3 prosenttia merkitsevän indikaattorin määrästä, joka on yli 25 miljoonaa euroa mutta enintään 50 miljoonaa euroa;

v) 1,5 prosenttia, kun määrä on yli 50 miljoonaa euroa.

2. Menetelmissä B ja C käytettävä porrastuskerroin k on:

a) 0,5, jos maksulaitos tarjoaa ainoastaan liitteessä I olevassa 6 kohdassa tarkoitettua maksupalvelua;

b) 1, jos maksulaitos tarjoaa mitä tahansa liitteessä I olevassa 1–5 kohdassa tarkoitettua maksupalvelua.

3. Toimivaltaiset viranomaiset voivat maksulaitoksen riskinhallintaprosesseja, tappioita koskevaa riskitietokantaa ja sisäisiä valvontamekanismeja koskevan arvioinnin perusteella vaatia, että maksulaitoksella on oltava omien varojen määrä, joka on enintään 20 prosenttia suurempi kuin 1 kohdan mukaisesti valitun menetelmän soveltamisesta johtuva määrä, tai sallia, että maksulaitoksella on omien varojen määrä, joka on enintään 20 prosenttia pienempi kuin 1 kohdan mukaisesti valitun menetelmän soveltamisesta johtuva määrä.

10 artikla

Suojaamista koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden tai toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava maksulaitosta, joka tarjoaa liitteessä I olevassa 1–6 kohdassa tarkoitettuja maksupalveluja, suojaamaan kaikki maksupalvelunkäyttäjiltä tai toisen maksupalveluntarjoajan välityksellä maksutapahtumien toteuttamista varten saadut varat jommallakummalla seuraavista tavoista:

- a) varoja ei saa missään vaiheessa sekoittaa kenenkään muun luonnollisen henkilön tai minkään muun oikeushenkilön varoihin kuin niiden maksupalvelunkäyttäjien varoihin, joiden lukuun varoja säilytetään ja, jos ne ovat yhä maksulaitoksen hallussa eikä niitä ei ole vielä suoritettu maksunsaajalle tai siirretty toiselle maksupalveluntarjoajalle varojen vastaanottamista seuraavan työpäivän päättymiseen mennessä, ne on talletettava luottolaitoksessa olevalle erilliselle tilille tai sijoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten määrittelemään turvalliseen, likvidiin ja vähäriskiseen varallisuuteen. Lisäksi varat on suojattava kansallisen lainsäädännön mukaisesti maksupalvelunkäyttäjien etua silmällä pitäen maksulaitoksen muiden velkojien saatavia vastaan, erityisesti maksukyvyttömyystapauksessa;
- b) varojen on kuuluttava sellaisen vakuutuksen tai muun vastaavan vakuuden piiriin, jonka on antanut vakuutusyhtiö tai luottolaitos, joka ei kuulu maksulaitoksen kanssa samaan konserniin, ja jonka kattama määrä vastaa määrää, joka olisi vakuutuksen tai muun vastaavan vakuuden puuttuessa erotettu ja joka on maksettava, jos maksulaitos ei kykene täyttämään taloudellisia velvoitteitaan.

2. Jos maksulaitoksen on 1 kohdan nojalla suojattava varoja, ja jos noista varoista on käytettävä osa tuleviin maksutapahtumiin ja loppuosa muihin kuin maksupalveluihin, myös tähän tulevia maksutapahtumia varten tarkoitettuun osuuteen sovelletaan 1 kohdan vaatimuksia. Jos tämä osuus on muuttuva tai sitä ei tiedetä ennakolta, jäsenvaltioiden on annettava maksulaitoksille lupa soveltaa tätä kohtaa maksupalveluihin oletettavasti käytettävän suhteellisen edustavan osuuden pohjalta edellyttäen, että tällainen suhteellinen edustava osuus on kohtuudella arvioitavissa aiempaa tilannetta koskevien tietojen perusteella toimivaltaiset viranomaiset vakuuttavalla tavalla.

11 artikla

Toimiluvan myöntäminen

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että muut kuin 1 artiklan 1 kohdan a, b, c, e ja f alakohdassa tarkoitettut yritykset ja muut kuin sellaiset luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt, jotka kuuluvat soveltamatta jättämisen piiriin 32 tai 33 artiklan nojalla, ja jotka aikovat tarjota maksupalveluja, hankkivat toimiluvan maksulaitoksena toimimista varten ennen maksupalvelujen tarjoamisen aloittamista. Toimilupa voidaan myöntää ainoastaan johonkin jäsenvaltioon sijoittautuneelle oikeushenkilölle.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on myönnettävä toimilupa, jos hakemukseen liitetyt tiedot ja näyttö täyttävät kaikki 5 artiklassa säädetty vaatimukset ja jos hakemuksen tutkineet toimivaltaiset viranomaiset päätyvät myönteiseen kokonaisarvioon. Toimivaltaiset viranomaiset voivat ennen toimiluvan myöntämistä tarvittaessa kuulla kansallista keskuspankkia tai muita asiaankuuluvia viranomaisia.

3. Maksulaitoksella, jolla on kotijäsenvaltionsa kansallisen lainsäädännön mukaisesti oltava sääntömääräinen kotipaikka, on oltava päätoimipaikkansa samassa jäsenvaltiossa kuin sen sääntömääräinen kotipaikka, ja sen on harjoitettava siellä ainakin osaa maksupalveluliiketoiminnastaan.

4. Toimivaltaiset viranomaiset myöntävät toimiluvan ainoastaan, jos – kun otetaan huomioon tarve varmistaa maksulaitoksen järjestyksellinen ja vakaa johtaminen – maksulaitoksella on maksupalveluliiketoimintaansa varten toimiva hallinnointi- ja ohjausjärjestelmä, joka muodostuu selkeästä organisaatorakenteesta, jossa vastuusuhteet on määritelty yksityiskohtaisesti, läpinäkyvästi ja johdonmukaisesti, tehokkaista prosesseista sellaisten riskien tunnistamiseksi, hallitsemiseksi, seuraamiseksi ja raportoimiseksi, joille se on tai saattaa olla alttiina, sekä riittävästä sisäisistä valvontamekanismeista, mukaan

lukien luotettavat hallinto- ja laskentamenetelmät. Näiden järjestelyjen, menettelyjen ja mekanismien on oltava kattavia ja suhteutettuja kyseessä olevan maksulaitoksen tarjoamien maksupalvelujen luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen.

5. Jos maksulaitos tarjoaa jotakin liitteessä I olevassa 1–7 kohdassa tarkoitettua maksupalvelua ja samanaikaisesti harjoittaa muuta liiketoimintaa, toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia, että maksupalveluliiketoimintaa varten perustetaan erillinen yksikkö, jos maksulaitoksen muu kuin maksupalvelutoiminta heikentää tai todennäköisesti heikentää maksulaitoksen talouden vakautta tai toimivaltaisten viranomaisten mahdollisuuksia valvoa, että maksulaitos täyttää kaikki tässä direktiivissä säädetty velvoitteet.

6. Toimivaltaisten viranomaisten on evättävä toimilupa, jos ne eivät, kun otetaan huomioon tarve varmistaa maksulaitoksen järkevä ja vakaa johtaminen, ole vakuuttuneet huomattavan omistussosuuden omistavien osakkeenomistajien tai jäsenten sopivuudesta.

7. Jos maksulaitoksen ja muun luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä vallitsee asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 38 alakohdassa määritelty läheinen sidonnaisuus, toimivaltaiset viranomaiset saavat myöntää toimiluvan ainoastaan, jos nämä sidonnaisuudet eivät estä viranomaisia hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

8. Toimivaltaiset viranomaiset saavat myöntää toimiluvan vain, jos maksulaitoksen kanssa läheisessä sidossuhteessa olevaan yhteen tai useampaan luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön sovellettavat kolmannen maan lait, asetukset tai hallinnolliset määräykset taikka niiden täytäntöönpanoon liittyvät vaikeudet eivät estä viranomaisia hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

9. Toimilupa on voimassa kaikissa jäsenvaltioissa, ja se antaa kyseiselle maksulaitokselle mahdollisuuden tarjota toimiluvan piiriin kuuluvia maksupalveluja kaikkialla unionissa palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden nojalla.

12 artikla

Päätöksen tiedoksi antaminen

Toimivaltaisen viranomaisen on annettava hakijalle tieto hakemuksen hyväksymisestä tai hylkäämisestä kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta tai, jos hakemus on puutteellinen, siitä kun se on saanut kaikki päätöstä varten tarvittavat tiedot. Toimivaltaisen viranomaisen on aina ilmoitettava perusteet, jos se epää toimiluvan.

13 artikla

Toimiluvan peruuttaminen

1. Toimivaltaiset viranomaiset voivat peruuttaa maksulaitokselle myönnetyn toimiluvan ainoastaan, jos laitos:
 - a) ei käytä toimilupaa 12 kuukauden kuluessa, nimenomaisesti luopuu toimiluvasta tai on lopettanut liiketoiminnan yli kuudeksi kuukaudeksi, jos kyseinen jäsenvaltio ei ole säätänyt toimiluvan raukeamisesta tällaisissa tapauksissa;
 - b) on saanut toimiluvan antamalla virheellisiä ilmoituksia tai muulla sääntöjenvastaisella tavalla;
 - c) ei enää täytä toimiluvan myöntämisen edellytyksiä tai jättää ilmoittamatta toimivaltaiselle viranomaiselle tässä suhteessa tapahtuneesta merkittävästä kehityksestä;
 - d) muodostaisi uhan maksujärjestelmän vakaudelle tai siihen kohdistettavalle luottamukselle jatkamalla maksupalveluliiketoimintaansa; tai

e) on jossakin muussa sellaisessa tilanteessa, joissa toimilupa voidaan peruuttaa kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava perusteet sille, että toimilupa peruutetaan sekä ilmoitettava tästä asianmukaisesti niille, joita asia koskee.

3. Toimivaltaisen viranomaisen on julkistettava toimiluvan peruuttaminen, myös 14 ja 15 artiklassa tarkoitetuissa rekistereissä.

14 artikla

Rekisteröinti kotijäsenvaltiossa

1. Jäsenvaltioiden on perustettava julkinen rekisteri, johon merkitään seuraavat:

a) toimiluvan saaneet maksulaitokset ja niiden asiamiehet;

b) luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt, jotka kuuluvat soveltamatta jättämisen piiriin 32 tai 33 artiklan nojalla, ja niiden asiamiehet; ja

c) 2 artiklan 5 kohdassa tarkoitettut laitokset, joilla on kansallisen lainsäädännön nojalla oikeus tarjota maksupalveluja.

Maksulaitosten sivukonttorit merkitään kotijäsenvaltion rekisteriin, jos nämä sivukonttorit tarjoavat palveluja muussa jäsenvaltiossa kuin kotijäsenvaltiossaan.

2. Julkisessa rekisterissä on yksilöitävä maksupalvelut, joiden tarjoamiseen maksulaitoksella on toimilupa tai joiden osalta luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö on rekisteröity. Toimiluvan saaneet maksulaitokset on lueteltava rekisterissä erillään niistä luonnollisista henkilöistä ja oikeushenkilöistä, jotka kuuluvat soveltamatta jättämisen piiriin 32 tai 33 artiklan nojalla. Rekisterin on oltava julkinen, sen on oltava käytettävissä verkossa ja sitä on päivitettävä viipymättä.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on merkittävä julkiseen rekisteriin kaikki toimiluvan peruuttamiset ja kaikki 32 tai 33 artiklan mukaisen soveltamatta jättämistenperuuttamiset.

4. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava pankkiviranomaiselle perusteet kullekin toimiluvan ja kullekin 32 tai 33 artiklan mukaisen soveltamatta jättämisen peruuttamiselle.

15 artikla

Pankkiviranomaisen rekisteri

1. Pankkiviranomainen perustaa sähköisen keskusrekisterin, jota se hoitaa ja ylläpitää ja joka sisältää toimivaltaisten viranomaisten 2 kohdan mukaisesti ilmoittamat tiedot. Pankkiviranomainen vastaa siitä, että nämä tiedot esitetään paikkansa pitävällä tavalla.

Pankkiviranomainen saattaa rekisterin julkisesti saataville verkkosivuillaan ja huolehtii siitä, että luetellut tiedot ovat maksutta helposti saatavilla ja helposti etsittävissä.

2. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava viipymättä pankkiviranomaiselle julkisiin rekistereihinsä 14 artiklan mukaisesti merkityt tiedot rahoitusalan tavanomaisesti käytettävällä kielellä.

3. Toimivaltaiset viranomaiset vastaavat 2 kohdassa määriteltyjen tietojen paikkansa pitävyydestä ja näiden tietojen päivittämisestä.

4. Pankkiviranomainen laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa asetetaan sähköisen keskusrekisterin perustamista, hoitamista ja ylläpitoa sekä rekisteriin sisältyvien tietojen saatavuutta koskevat tekniset vaatimukset. Teknisillä vaatimuksilla varmistetaan, että vain toimivaltainen viranomainen ja pankkiviranomainen voivat muuttaa tietoja.

Pankkiviranomainen toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

5. Pankkiviranomainen laatii teknisten täytäntöönpanostandardien luonnoksia, jotka koskevat 1 kohdan nojalla ilmoitettavien tietojen yksityiskohtia ja rakennetta, mukaan lukien yhteinen lomake ja malli näiden tietojen toimittamista varten.

Pankkiviranomainen toimittaa nämä teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten täytäntöönpanostandardien asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

16 artikla

Toimiluvan voimassa pitäminen

Maksulaitoksen on ilman aiheutonta viivytystä ilmoitettava kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille muutokset, jotka vaikuttavat 5 artiklan mukaisesti annettujen tietojen ja näytön paikkansapitävyyteen.

17 artikla

Tilinpäätös ja lakisääteinen tilintarkastus

1. Maksulaitoksiin sovelletaan soveltuvin osin direktiivejä 86/635/ETY ja 2013/34/EU sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1606/2002 ⁽¹⁾.

2. Direktiivissä 2006/43/EY tarkoitettuna lakisääteisen tilintarkastajan tai tilintarkastusyhteisön on tarkastettava maksulaitoksen tilinpäätös ja konsolidoitu tilinpäätös, jollei maksulaitosta ole vapautettu tästä direktiivin 2013/34/EU sekä tapauksen mukaan direktiivin 86/635/ETY nojalla.

3. Jäsenvaltioiden on valvontaa varten vaadittava maksulaitosta antamaan maksupalveluista ja 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua toiminnasta erilliset kirjanpito tiedot, joista on laadittava tilintarkastuskertomus. Tämän kertomuksen laativat tapauksen mukaan lakisääteiset tilintarkastajat tai tilintarkastusyhteisö.

4. Direktiivin 2013/36/EU 63 artiklassa säädettyjä velvoitteita sovelletaan soveltuvin osin maksulaitosten lakisääteisiin tilintarkastajiin tai tilintarkastusyhteisöihin maksupalvelutoiminnan osalta.

18 artikla

Toiminta

1. Maksupalvelujen tarjoamisen ohella maksulaitoksilla on oikeus harjoittaa seuraavia toimintoja:

a) operatiivisten ja niihin läheisesti liittyvien oheispalvelujen tarjoaminen, kuten maksutapahtumien toteuttamisen takaaminen, valuutanvaihtopalvelut, säilytyspalvelut sekä tietojen tallentaminen ja käsittely;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1606/2002, annettu 19 päivänä heinäkuuta 2002, kansainvälisten tilinpäätössiisäntästandardien soveltamisesta (EYVL L 243, 11.9.2002, s. 1).

- b) maksujärjestelmien käyttö, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 35 artiklan soveltamista;
- c) muu liiketoiminta kuin maksupalvelujen tarjoaminen ottaen huomioon unionin ja kansallinen lainsäädäntö.
2. Jos maksulaitokset tarjoavat yhtä tai useampaa maksupalvelua, niillä voi olla vain yksinomaan maksutapahtumiin käytettäviä maksutilejä.
3. Varat, joita maksulaitokset vastaanottavat maksupalvelunkäyttäjiltä maksupalvelujen tarjoamista varten, eivät ole direktiivin 2013/36/EU 9 artiklassa tarkoitettuja talletuksia tai muita takaisin maksettavia varoja eivätkä direktiivin 2009/110/EY 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyä sähköistä rahaa.
4. Maksulaitokset voivat myöntää liitteessä I olevassa 4 tai 5 kohdassa tarkoitettuihin maksupalveluihin liittyvää luottoa ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
- a) luotto on liitännäinen, ja se myönnetään yksinomaan maksutapahtuman toteuttamisen yhteydessä;
- b) sen estämättä, mitä luottokorttien avulla tarjottavaa luottoa koskevissa kansallisissa säännöissä määrätään, maksun yhteydessä myönnetty sekä 11 artiklan 9 kohdan ja 28 artiklan mukaisesti toteutettu luotto on maksettava takaisin lyhyessä ajassa, joka ei missään tapauksessa saa ylittää 12 kuukautta;
- c) tällaista luottoa ei saa myöntää varoista, jotka on vastaanotettu tai joita säilytetään maksutapahtuman toteuttamista varten;
- d) maksulaitoksella on oltava aina myönnettyjen luottojen kokonaismäärään nähden tarvittavat omat varat, jotka valvontaviranomainen on hyväksynyt.
5. Maksulaitokset eivät saa harjoittaa liiketoimintaa, johon kuuluu direktiivin 2013/36/EU 9 artiklassa tarkoitettu talletusten tai muiden takaisin maksettavien varojen vastaanottaminen.
6. Tämä direktiivi ei rajoita direktiivin 2008/48/EY taikka muun sellaisen asiaan liittyvän unionin säädöksen tai kansallisen toimenpiteen soveltamista, joka koskee sellaisia kulutusluottojen myöntämisedellytyksiä, joita ei yhdenmukaisesti tällä direktiivillä, mutta joka on unionin lainsäädännön mukainen.

2 j a k s o

M u u t v a a t i m u k s e t

19 artikla

Asiamiesten, sivukonttorien tai sellaisten yksiköiden käyttö, joille toimintaa on ulkoistettu

1. Jos maksulaitos aikoo tarjota maksupalveluja asiamiehen välityksellä, sen on ilmoitettava seuraavat tiedot kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille:
- a) asiamiehen nimi ja osoite;
- b) kuvaus sisäisistä valvontamekanismeista, joita asiamies käyttää täyttääkseen direktiivin (EU) 2015/849 mukaiset rahanpesun ja terrorismin rahoituksen torjuntaan liittyvät velvoitteet ja jotka saatetaan viipymättä ajan tasalle, mikäli alkuperäisessä ilmoituksessa olevia tietoja muutetaan merkittävästi;
- c) maksupalvelujen tarjoamisessa käytettävien asiamiesten johtamisesta vastuussa olevien johtajien ja henkilöiden nimet sekä muiden asiamiesten kuin maksupalveluntarjoajien osalta näyttö siitä, että he ovat soveliaita ja luotettavia henkilöitä;
- d) maksulaitoksen maksupalvelut, joita varten asiamies on saanut toimeksiannon; ja

e) asiamiehen yksilöllinen tunnistuskoodi tai -numero, jos sellainen on olemassa.

2. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on kahden kuukauden kuluessa 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta ilmoitettava maksulaitokselle, onko asiamies merkitty 14 artiklassa säädettyyn rekisteriin. Asiamies voi aloittaa maksupalvelujen tarjoamisen, kun se on merkitty rekisteriin.

3. Ennen asiamiehen merkitsemistä rekisteriin toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava lisätoimia niille toimitettujen tietojen tarkistamiseksi, jos ne katsovat, että tiedot ovat virheellisiä.

4. Jos toimivaltaiset viranomaiset eivät ole tietojen tarkistamiseksi toteutettujen toimien jälkeen vakuuttuneita siitä, että niille 1 kohdan mukaisesti toimitetut tiedot ovat oikeita, niiden on kieltäydyttävä merkitsemästä asiamiestä 14 artiklassa säädettyyn rekisteriin ja ilmoitettava tästä maksulaitokselle ilman aiheetonta viivytystä.

5. Jos maksulaitos haluaa tarjota maksupalveluja toisessa jäsenvaltiossa käyttämällä asiamiestä tai perustamalla sivukonttorin, sen on noudatettava 28 artiklassa säädettyä menettelyä.

6. Jos maksulaitos aikoo ulkoistaa maksupalvelujen operatiivisia toimintoja, sen on ilmoitettava asiasta kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

Tärkeiden operatiivisten toimintojen, kuten tietoteknisten järjestelmien, ulkoistamista ei saa toteuttaa tavalla, joka heikentää tuntuvasti maksulaitoksen sisäisen valvonnan laatua ja toimivaltaisten viranomaisten mahdollisuuksia valvoa ja todentaa, että maksulaitos täyttää kaikki tässä direktiivissä säädettyt velvoitteet.

Toisen alakohdan soveltamiseksi operatiivista toimintoa on pidettävä tärkeänä, jos puute tai laiminlyönti sen suorittamisessa häiritsevästi vaikuttaa siihen, että maksulaitos täyttää jatkuvasti tämän osaston mukaisesti haetun toimilupansa mukaiset vaatimukset tai muut tämän direktiivin mukaiset velvoitteensa, taikka heikentäisi tuntuvasti sen toiminnan taloudellista tuloksellisuutta tai sen maksupalvelujen vakautta tai jatkuvuutta. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksulaitokset täyttävät seuraavat ehdot ulkoistaessaan tärkeitä operatiivisia toimintoja:

a) ulkoistaminen ei saa johtaa siihen, että ylin johto siirtää vastuutaan muille;

b) tässä direktiivissä säädettyä maksulaitoksen suhdetta maksupalvelunkäyttäjiinsä ja velvoitteita niitä kohtaan ei saa muuttaa;

c) edellytyksiä, jotka maksulaitoksen on täytettävä saadakseen toimiluvan tämän osaston mukaisesti ja pitääkseen sen, ei saa vaarantaa;

d) muita edellytyksiä, joiden nojalla maksulaitoksen toimilupa on myönnetty, ei saa poistaa tai muuttaa.

7. Maksulaitosten on varmistettava, että niiden puolesta toimivat asiamiehet tai sivukonttorit ilmoittavat maksupalvelunkäyttäjille tästä seikasta.

8. Maksulaitosten on ilmoitettava kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille ilman aiheetonta viivytystä kaikki sellaisten yksiköiden käyttöä koskevat muutokset, joille toimintaa on ulkoistettu sekä, 2, 3 ja 4 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti, asiamiehet, uudet asiamiehet mukaan lukien.

*20 artikla***Vastuu**

1. Jos maksulaitokset tukeutuvat kolmansiin osapuoliin operatiivisia toimintoja suorittaessaan, jäsenvaltioiden on varmistettava, että nämä maksulaitokset toteuttavat kohtuulliset toimenpiteet varmistaakseen, että tämän direktiivin vaatimuksia noudatetaan.
2. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että maksulaitoksilla on täysi vastuu kaikista työntekijöidensä, asiamiestensä, sivukonttoreidensa tai niiden yksiköiden toimista, joille toimintaa on ulkoistettu.

*21 artikla***Tietojen säilyttäminen**

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että maksulaitokset säilyttävät kaikki asiaankuuluvat tiedot tämän osaston soveltamista varten vähintään viiden vuoden ajan, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin (EU) 2015/849 tai muun asiaa koskevan unionin oikeuden soveltamista.

*3 jaks o***Toimivaltaiset viranomaiset ja valvonta***22 artikla***Toimivaltaisten viranomaisten nimeäminen**

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä tässä osastossa säädettyjä tehtäviä suorittavien maksulaitosten toimilupien myöntämisestä ja toiminnan vakauden valvonnasta vastaaviksi toimivaltaisiksi viranomaisiksi joko viranomaisia tai kansallisessa lainsäädännössä tunnustettuja elimiä taikka kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti tätä varten valtuutettujen viranomaisten, kansalliset keskuspankit mukaan lukien, hyväksymiä elimiä.

Toimivaltaisten viranomaisten on taattava riippumattomuus talouden organisaatioista ja vältettävä eturistiriitoja. Toimivaltaisiksi viranomaisiksi ei saa nimetä maksulaitoksia, luottolaitoksia, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoita eikä postisiirtoa hoitavia laitoksia, sanotun kuitenkin rajoittamatta ensimmäisen alakohdan soveltamista.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava asiasta komissiolle.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdan nojalla nimetyillä toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikki tehtäviensä hoitamiseksi tarvittavat valtuudet.
3. Jäsenvaltioiden, joiden alueella on useampi kuin yksi tämän osaston soveltamisalaan kuuluvissa kysymyksissä toimivaltainen viranomainen, on varmistettava, että nämä viranomaiset tekevät läheistä yhteistyötä, jotta ne voivat suorittaa omat tehtävänsä tehokkaasti. Sama koskee tapauksia, joissa tämän osaston soveltamisalaan kuuluvien asioiden osalta toimivaltaiset viranomaiset eivät ole luottolaitosten valvonnasta vastaavia toimivaltaisia viranomaisia.
4. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on vastattava 1 kohdan nojalla nimettyjen toimivaltaisten viranomaisten tehtävistä.
5. Edellä oleva 1 kohta ei merkitse sitä, että toimivaltaisten viranomaisten edellytettäisiin valvovan muuta maksulaitosten liiketoimintaa kuin maksupalvelujen tarjoamista ja 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua toimintaa.

*23 artikla***Valvonta**

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimet, joita toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat valvoessaan, että tämän osaston säännöksiä aina noudatetaan, ovat oikeasuhteisia ja riittäviä ja että niissä otetaan huomioon maksulaitoksiin kohdistuvat riskit.

Toimivaltaisilla viranomaisilla on oikeus tämän osaston säännösten noudattamista valvoessaan toteuttaa erityisesti seuraavat toimenpiteet:

- a) vaatia maksulaitosta antamaan tiedot, joita tarvitaan noudattamisen valvontaa varten, täsmentämällä tapauksen mukaan pyynnön tarkoitus sekä määräaika, johon mennessä tiedot on toimitettava;
- b) tehdä tarkastuksia paikan päällä maksulaitoksessa, maksupalveluja maksulaitoksen vastuulla tarjoavan asiamiehen luona tai niitä tarjoavassa sivukonttorissa taikka yksikössä, jolle toimintoja on ulkoistettu;
- c) antaa suosituksia ja ohjeita sekä tarvittaessa sitovia hallinnollisia määräyksiä;
- d) peruuttaa toimilupa tilapäisesti tai lopullisesti 13 artiklan nojalla.

2. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että jos maksulaitos tai sen liiketoiminnassa tosiasiallista määräysvaltaa käyttävät rikkovat maksupalveluliiketoimintansa valvontaa tai harjoittamista koskevia lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat ottaa käyttöön tai määrätä näihin kohdistettavia seuraamuksia tai toimenpiteitä, joilla nimenomaan pyritään havaittujen rikkomusten tai niiden syiden lopettamiseen, sanotun kuitenkin rajoittamatta toimiluvan peruuttamista koskevia menettelyjä ja rikoslainsäädännön soveltamista.

3. Sen estämättä, mitä 7 artiklassa, 8 artiklan 1 ja 2 kohdassa sekä 9 artiklassa vaaditaan, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet toteuttaa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden maksupalvelujen riittävän pääoman varmistamiseksi, etenkin jos maksulaitoksen muut kuin maksupalvelut heikentävät tai todennäköisesti heikentävät maksulaitoksen talouden vakautta.

24 artikla

Salassapitovelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että salassapitovelvollisia ovat kaikki henkilöt, jotka ovat tai ovat olleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa tai toimineet asiantuntijoina niiden lukuun, tämän kuitenkin rajoittamatta kuitenkin rikoslainsäädännön soveltamista.
2. Tämän direktiivin 26 artiklan mukaisessa tietojenvaihdossa on noudatettava tiukasti salassapitovelvollisuutta yksilöiden ja yritysten oikeuksien suojaamiseksi.
3. Jäsenvaltiot voivat soveltaa tätä artiklaa ottamalla soveltuvin osin huomioon direktiivin 2013/36/EU 53–61 artiklan.

25 artikla

Oikeus hakea muutosta tuomioistuimissa

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että maksulaitoksia koskeviin päätöksiin, jotka toimivaltaiset viranomaiset ovat tehneet tämän direktiivin mukaisesti annettuja lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä noudattaen, voidaan hakea muutosta tuomioistuimissa.
2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan myös laiminlyöntien osalta.

26 artikla

Tietojenvaihto

1. Eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä yhteistyötä keskenään ja tarvittaessa EKP:n ja jäsenvaltioiden kansallisten keskuspankkien, pankkiviranomaisen sekä maksupalveluntarjoajiin sovellettavan unionin tai kansallisen lainsäädännön nojalla nimettyjen muiden asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten kanssa.

2. Lisäksi jäsenvaltioiden on sallittava, että toimivaltaiset viranomaiset vaihtavat tietoja seuraavien kanssa:
- a) muiden jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset, jotka ovat vastuussa maksulaitosten toimilupien myöntämisestä ja valvonnasta;
 - b) EKP ja jäsenvaltioiden kansalliset keskuspankit, kun ne toimivat raha- ja valvontaviranomaisina, ja tilanteen mukaan muut viranomaiset, jotka vastaavat maksu- ja selvitysjärjestelmien valvonnasta;
 - c) muut asiaankuuluvat viranomaiset, jotka on nimetty tämän direktiivin, direktiivin (EU) 2015/849 ja muun maksupalveluntarjoajiin sovellettavan unionin lainsäädännön, kuten rahanpesuun ja terrorismin rahoitukseen sovellettavien säästösten, nojalla;
 - d) pankkiviranomainen sen edistäessä valvontamekanismien yhdenmukaista ja johdonmukaista toimintaa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 1 artiklan 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettulla tavalla.

27 artikla

Eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välisten erimielisyyksien ratkaiseminen

1. Jos jonkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen katsoo, että tämän direktiivin 26, 28, 29, 30 tai 31 artiklassa tarkoitettu rajatylittävä yhteistyö toisen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten kanssa ei tietyssä asiassa ole näissä säännöksissä asetettujen asiaankuuluvien edellytysten mukaista, se voi saattaa asian pankkiviranomaisen käsiteltäväksi ja pyytää sen apua asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti.
2. Jos pankkiviranomaisen apua on pyydetty tämän artiklan 1 kohdan nojalla, sen on tehtävä päätös asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti ilman aiheetonta viivytystä. Pankkiviranomainen voi myös omasta aloitteestaan avustaa toimivaltaisia viranomaisia yhteisymmärrykseen pääsemisessä mainitun asetuksen 19 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti. Kummassakin tapauksessa asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten on lykättävä päätöksistään siihen asti, kun asia on ratkaistu mainitun asetuksen 19 artiklan mukaisesti.

28 artikla

Soveltaminen sijoittautumisoikeuden ja palvelujen tarjoamisen vapauden käyttämiseen

1. Toimiluvan saaneen maksulaitoksen, joka haluaa ensimmäistä kertaa tarjota maksupalveluja jossakin muussa jäsenvaltiossa kuin kotijäsenvaltiossaan sijoittautumisoikeuden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, on ilmoitettava kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille seuraavat tiedot:
- a) maksulaitoksen nimi, osoite ja tarvittaessa maksulaitoksen toimiluvan numero;
 - b) yksi tai useampi jäsenvaltio, jossa se aikoo toimia;
 - c) yksi tai useampi tarjottava maksupalvelu;
 - d) jos maksulaitos aikoo käyttää asiamiestä, 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitettut tiedot;
 - e) jos maksulaitos aikoo käyttää sivukonttoria, 5 artiklan 1 kohdan b ja e alakohdassa tarkoitettut tiedot vastaanottavassa jäsenvaltiossa toteutettavan maksupalveluliiketoiminnan osalta, kuvaus sivukonttorin organisaatiorakenteesta ja sivukonttorin johtamisesta vastuussa olevia koskevat henkilötiedot.

Jos maksulaitos aikoo ulkoistaa maksupalvelujen operatiivisia toimintoja muille yksiköille vastaanottavassa jäsenvaltiossa, sen on ilmoitettava asiasta kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

2. Kun kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat saaneet kaikki 1 kohdassa tarkoitettut tiedot, niiden on toimitettava ne vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille kuukauden kuluessa tietojen saamisesta.

Kun vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat saaneet tiedot kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta, niiden on kuukauden kuluessa tietojen saamisesta arvioitava ne ja annettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille asiaankuuluvat tiedot aiotuista maksupalveluista, joita asianomainen maksulaitos aikoo tarjota käyttäessään sijoittautumisvapauttaan tai palvelujen tarjoamisen vapautta. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille erityisesti kaikki perustellut huolenaiheet, jotka liittyvät aiotuun asiamiehen käyttöön tai sivukonttorin perustamiseen, erityisesti siltä osin kuin on kyse direktiivissä (EU) 2015/849 tarkoitetusta rahanpesusta tai terrorismin rahoituksesta.

Jos kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät ole yhtä mieltä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten arviosta, niiden on ilmoitettava jälkimmäiselle päätöksensä perusteet.

Jos kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten arvio erityisesti vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta saadut tiedot huomioiden ei ole myönteinen, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on kieltäydyttävä rekisteröimästä asiamiestä tai sivukonttoria tai sen on peruutettava jo tehty rekisteröinti.

3. Kun kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat saaneet kaikki 1 kohdassa tarkoitettut tiedot, niiden on ilmoitettava päätöksensä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja kyseiselle maksulaitokselle kolmen kuukauden kuluessa tietojen saamisesta.

Asiamies tai sivukonttori voi aloittaa toimintansa kyseisessä vastaanottavassa jäsenvaltiossa, kun ne on merkitty 14 artiklassa tarkoitettuun rekisteriin.

Maksulaitoksen on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille päivämäärä, josta lähtien se aloittaa toimintansa asiamiehen tai sivukonttorin välityksellä kyseisessä vastaanottavassa jäsenvaltiossa. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava asiasta vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

4. Maksulaitosten on ilmoitettava kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille ilman aiheetonta viivytystä merkittävät muutokset 1 kohdan mukaisesti ilmoitetuissa tiedoissa, mukaan lukien uudet asiamiehet, sivukonttorit tai yksiköt, joille toimintoja ulkoistetaan vastaanottavassa jäsenvaltiossa, jossa se toimii. Sovelletaan 2 ja 3 kohdassa säädettyä menettelyä.

5. Pankkiviranomainen laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa täsmennetään puitteet yhteistyölle ja tietojenvaihdolle, joita kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset suorittavat tämän artiklan mukaisesti. Näissä teknisten sääntelystandardien luonnoksissa on tarkennettava menetelmä, keinot ja yksityiskohdat, jotka koskevat rajatylittävää toimintaa harjoittavien maksulaitosten ilmoittamista koskevaa yhteistyötä, ja erityisesti toimitettavien tietojen laajuutta ja käsittelyä, mukaan lukien yhteinen terminologia ja vakiomuotoiset ilmoitusmallit, jotta varmistetaan ilmoitusmenettelyn johdonmukaisuus ja tehokkuus.

Pankkiviranomainen toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

29 artikla

Sijoittautumisoikeutta ja palvelujen tarjoamisen vapautta käyttävien maksulaitosten valvonta

1. Jotta kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kohdistaa valvontaa toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevan maksulaitoksen asiamieheen tai sivukonttoriin ja toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, joista säädetään tässä osastossa ja III ja IV osaston saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä 100 artiklan 4 kohdan mukaisesti, niiden on tehtävä yhteistyötä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten kanssa.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun yhteistyön puitteissa ilmoitettava vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jos ne aikovat suorittaa tutkimuksia paikan päällä viimeksi mainitun alueella.

Kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin valtuuttaa vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset tekemään kyseisessä laitoksessa paikan päällä suoritettavia tutkimuksia.

2. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia, että niiden alueella asiamiehiä tai sivukonttoreita pitävät maksulaitokset raportoivat niille määräajoin vastaanottavan jäsenvaltion alueella harjoittamistaan toimista.

Näitä raportteja tarvitaan tiedonsaantia tai tilastointia varten ja, sikäli kuin asiamiehet ja sivukonttorit harjoittavat maksupalveluliiketoimintaa sijoittautumisoikeuden perusteella, sen valvomiseksi, että ne noudattavat III ja IV osaston saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja säännöksiä. Tällaisiin asiamiehiin ja sivukonttoreihin sovelletaan vähintään 24 artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia vastaavia salassapitovaatimuksia.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on annettava toisilleen kaikki olennaisen tärkeät ja/tai merkitykselliset tiedot erityisesti, jos asiamies tai sivukonttori on rikkonut tai sen epäillään rikkoneen säännöksiä ja jos nämä rikkomukset ovat tapahtuneet palvelujen tarjoamisen vapauden harjoittamisen yhteydessä. Toimivaltaisten viranomaisten on annettava tältä osin pyynnöstä kaikki merkitykselliset tiedot ja omasta aloitteestaan kaikki olennaiset tiedot, myös siitä, onko maksulaitos noudattanut 11 artiklan 3 kohdan mukaisia ehtoja.

4. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että niiden alueella sijoittautumisoikeuden nojalla toimivat maksulaitokset, joiden päätoimipaikka sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa, nimeävät niiden alueelle keskitetyn yhteyspisteen varmistaakseen asianmukaisen yhteydenpidon ja III ja IV osaston noudattamista koskevien tietojen ilmoittamisen, tämän kuitenkin vaikuttamatta rahanpesun vastaisiin ja terrorismin rahoituksen torjuntaa koskeviin säännöksiin, sekä kotijäsenvaltion ja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten valvonnan helpottamiseksi, myös toimittamalla toimivaltaisille viranomaisille pyynnöstä asiakirjoja ja tietoja.

5. Pankkiviranomainen laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia perusteista, joita sovelletaan määritettäessä suhteellisuusperiaatetta noudattaen sellaiset olosuhteet, joissa 4 kohdan mukaisen keskitetyn yhteyspisteen nimeäminen on asianmukaista, sekä tällaisten yhteyspisteiden tehtävät.

Näissä teknisten sääntelystandardien luonnoksissa on erityisesti otettava huomioon

- a) maksulaitoksen vastaanottavissa jäsenvaltioissa toteuttamien tapahtumien kokonaismäärä ja -arvo;
- b) tarjottujen maksupalvelujen tyyppi; ja
- c) vastaanottavaan jäsenvaltioon sijoittautuneiden asiamiesten kokonaismäärä.

Pankkiviranomainen toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

6. Pankkiviranomainen laatii teknisten sääntelystandardien luonnoksia, joissa täsmennetään puitteet kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten ja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten väliselle yhteistyölle ja tietojenvaihdolle tämän osaston mukaisesti ja III ja IV osaston saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettujen kansallisten säännösten noudattamisen valvomiseksi. Teknisten sääntelystandardien luonnoksissa on tarkennettava maksupalvelujen rajatylittävää tarjontaa harjoittavien maksulaitosten johdonmukaisen ja tehokkaan valvonnan varmistamiseksi menetelmä, keinot ja yksityiskohdat, jotka koskevat rajatylittävää toimintaa harjoittavien maksulaitosten valvonnan alalla tehtävää yhteistyötä ja erityisesti vaihdettavien tietojen laajuutta ja käsittelyä.

Näissä teknisten sääntelystandardien luonnoksissa on myös määriteltävä vastaanottavien jäsenvaltioiden maksulaitoksilta pyytämän, niiden alueella suoritettavaa maksuliiketoimintaa koskevan raportoinnin keinot ja yksityiskohdat 2 kohdan mukaisesti sekä se, miten usein tällaista raportointia toteutetaan.

Pankkiviranomainen toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018.

7. Siirretään komissiolle valta hyväksyä 5 ja 6 kohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

30 artikla

Säännösten noudattamatta jättämisen johdosta toteutettavat toimenpiteet, mukaan lukien varotoimenpiteet

1. Jos vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toteaa, että maksulaitos, jolla on asiamiehiä tai sivukonttoreita sen alueella, ei noudata tätä osastoa eikä III ja IV osaston saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja kansallisia säännöksiä, sen on viipymättä ilmoitettava asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, tämän kuitenkin vaikuttamatta kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten vastuuseen.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ensimmäisen alakohdan mukaisesti saamiaan tietoja arvioituaan toteutettava ilman aiheetonta viivytystä kaikki aiheelliset toimenpiteet varmistaakseen, että kyseinen maksulaitos lopettaa säännösten vastaisen tilanteensa. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava nämä toimenpiteet viipymättä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja kaikkien niiden muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joita asia koskee.

2. Erityisen kiireisissä tilanteissa, joissa tarvitaan välittömiä toimia vastaanottavan jäsenvaltion maksupalvelunkäyttäjien yhteisiin etuihin kohdistuvan vakavan uhan torjumiseksi, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat toteuttaa varotoimenpiteitä toimivaltaisten viranomaisten välisen rajatylittävän yhteistyön rinnalla ja siihen asti, kunnes 29 artiklassa säädetty kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten toimenpiteet on toteutettu.

3. Edellä olevan 2 kohdan mukaisten varotoimenpiteiden on oltava asianmukaisia ja oikeassa suhteessa niiden tarkoitukseen, joka on vastaanottavan jäsenvaltion maksupalvelunkäyttäjien yhteisten etujen suojaaminen vakavalta uhalta. Ne eivät saa johtaa vastaanottavassa jäsenvaltiossa olevien maksulaitoksen maksupalvelunkäyttäjien suosimiseen muissa jäsenvaltioissa olevien maksupalvelunkäyttäjien kustannuksella.

Varotoimenpiteiden on oltava väliaikaisia ja ne on lopetettava, kun havaitut vakavat uhat on torjuttu muun muassa kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten tai pankkiviranomaisen, siten kuin 27 artiklan 1 kohdassa on säädetty, avulla tai yhteistyössä niiden kanssa.

4. Jos tämä on asianmukaista erityisen kiireellisen tilanteen kannalta, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kotijäsenvaltion ja kaikkien niiden muiden jäsenvaltioiden, joita asia koskee, toimivaltaisille viranomaisille, komissiolle ja pankkiviranomaiselle etukäteen ja joka tapauksessa ilman aiheetonta viivytystä 2 kohdan nojalla toteutettujen varotoimenpiteiden ja näiden toimenpiteiden perusteet.

31 artikla

Perustelut ja ilmoittaminen

1. Toimenpiteen, jonka toimivaltaiset viranomaiset ovat toteuttaneet 23 artiklan, 28 artiklan, 29 tai 30 artiklan nojalla ja johon liittyy palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden käyttämiseen kohdistuvia seuraamuksia tai rajoituksia, on oltava asianmukaisesti perusteltu ja se on ilmoitettava asianmukaisesti kyseiselle maksulaitokselle.

2. Edellä oleva 28–30 artikla ei vaikuta direktiivin (EU) 2015/849, erityisesti sen 48 artiklan 1 kohdan, eikä asetuksen (EU) 2015/847, erityisesti sen 22 artiklan 1 kohdan, mukaiseen toimivaltaisten viranomaisten velvollisuuteen valvoa tai seurata näissä säädöksissä säädettyjen vaatimusten noudattamista.

4 j a k s o

Soveltamatta jättäminen

32 artikla

Edellytykset

1. Jäsenvaltiot voivat olla soveltamatta tai sallia toimivaltaisten viranomaistensa olla soveltamatta kokonaan tai osittain 1, 2 ja 3 jaksossa säädettyjä menettelyjä ja edellytyksiä, lukuun ottamatta 14, 15, 22, 24, 25 ja 26 artiklaa, liitteessä I olevassa 1–6 kohdassa lueteltuja maksupalveluja tarjoavien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden osalta, jos
 - a) kyseisen henkilön sekä tämän asiamiehen, josta henkilö ottaa täyden vastuun, toteuttamien maksutapahtumien kuukausittainen keskiarvo edeltävien 12 kuukauden aikana ei ylitä jäsenvaltion asettamaa rajaa ja on joka tapauksessa enintään 3 miljoonaa euroa. Tätä vaatimusta arvioidaan kyseisen henkilön liiketoimintasuunnitelman mukaisen ennakoitun maksutapahtumien kokonaismäärän perusteella, jolleivät toimivaltaiset viranomaiset vaadi kyseisen suunnitelman mukauttamista; ja
 - b) yhtäkään liiketoiminnan hallinnointiin tai harjoittamiseen osallistuvaa luonnollista henkilöä ei ole tuomittu rahanpesuun tai terrorismin rahoittamiseen liittyvistä rikoksista tai muista talousrikoksista.
2. Luonnolliselta tai oikeushenkilöltä, joka on rekisteröity 1 kohdan mukaisesti, on edellytettävä, että sen pääkonttori tai asuinpaikka on siinä jäsenvaltiossa, jossa se tosiasiallisesti harjoittaa liiketoimintaansa.
3. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja henkilöitä on kohdeltava maksulaitoksina, kuitenkin niin, ettei niihin sovelleta 11 artiklan 9 kohtaa eikä 28, 29 ja 30 artiklaa.
4. Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti rekisteröidyt luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt voivat harjoittaa vain tiettyjä 18 artiklassa lueteltuja toimintoja.
5. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen henkilöiden on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille mainitussa kohdassa esitettyihin edellytyksiin vaikuttavat muutokset tilanteessaan. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, jos tämän artiklan 1, 2 tai 4 kohdan ehdot eivät enää täyty, että asianomaisen henkilön on haettava 30 kalenteripäivän kuluessa toimilupaa 11 artiklan mukaisesti.
6. Tämän artiklan 1–5 kohtaa ei sovelleta direktiivin (EU) 2015/849 eikä rahanpesun torjuntaa koskevan kansallisen lainsäädännön osalta.

33 artikla

Tilitietopalvelun tarjoajat

1. Ainoastaan liitteessä I olevassa 8 kohdassa tarkoitettua maksupalvelua tarjoavat luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt vapautetaan 1 ja 2 jaksossa säädettyjen menettelyjen ja edellytysten soveltamisesta, lukuun ottamatta 5 artiklan 1 kohdan a, b, e–h, j, l, n, p ja q kohtaa ja 3 kohtaa sekä 14 ja 15 artiklaa. Edellä olevaa 3 jaksoa sovelletaan, lukuun ottamatta sen 23 artiklan 3 kohtaa.
2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja henkilöitä kohdellaan maksulaitoksina, mutta heihin ei kuitenkaan sovelleta III ja IV osastoa, lukuun ottamatta 41, 45 ja 52 artiklaa ja, soveltuvin osin, 67, 69 ja 95–98 artiklaa.

34 artikla

Ilmoittaminen ja annettavat tiedot

Jos jäsenvaltio käyttää 32 artiklan mukaista soveltamatta jättämistä, sen on viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018 annettava päätöstään koskeva ilmoitus asianmukaisesti komissiolle tiedoksi ja annettava mahdolliset myöhemmät muutokset välittömästi tiedoksi komissiolle. Lisäksi jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle kyseisten luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden määrä ja vuosittain 32 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu toteutettujen maksutapahtumien kokonaisarvo kunkin kalenterivuoden joulukuun 31 päivänä.

2 LUKU

Yhteiset säännökset

35 artikla

Pääsy maksujärjestelmiin

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että säännöt, jotka koskevat sellaisten toimiluvan saaneiden tai rekisteröityjen maksupalveluntarjoajien pääsyä maksujärjestelmiin, jotka ovat oikeushenkilöitä, ovat objektiivisia, syrjimättömiä ja oikeasuhteisia eivätkä estä pääsyä enempää kuin on tarpeen, jotta voidaan suojautua määrättyiltä riskeiltä, kuten selvitysriskiltä, operatiiviselta riskiltä ja liiketoimintariskiltä, ja suojella maksujärjestelmän taloudellista ja operatiivista vakautta.

Maksujärjestelmät eivät saa asettaa maksupalveluntarjoajille, maksupalvelunkäyttäjille tai muille maksujärjestelmille mitään seuraavista vaatimuksista:

- a) sääntöjä, jotka rajoittavat tehokasta osallistumista muihin maksujärjestelmiin;
- b) sääntöjä, joilla asetetaan toimiluvan saaneet maksupalveluntarjoajat tai rekisteröidyt maksupalveluntarjoajat keskenään eriarvoiseen asemaan oikeuksien, velvollisuuksien ja osallistujien valtuuksien suhteen;
- c) institutionaaliseen asemaan perustuvia rajoituksia.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta

- a) direktiivin 98/26/EY nojalla nimettyihin maksujärjestelmiin;
- b) maksujärjestelmiin, jotka muodostuvat yksinomaan maksupalveluntarjoajista, jotka kuuluvat konserniin.

Sovellettaessa ensimmäisen alakohdan a alakohtaa jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun nimettyyn järjestelmään osallistuja sallii toimiluvan saaneen tai rekisteröidyn maksupalveluntarjoajan, joka ei osallistu järjestelmään, suorittaa siirtomääräyksiä järjestelmän kautta, kyseisen osallistujan on pyynnöstä annettava sama mahdollisuus objektiivisella, syrjimättömällä ja oikeasuhteisella tavalla muille toimiluvan saaneille tai rekisteröidyille maksupalveluntarjoajille 1 kohdan mukaisesti.

Osallistujan on ilmoitettava pyynnön esittäväälle maksupalveluntarjoajalle kaikki epäämisen syyt.

36 artikla

Pääsy luottolaitoksen ylläpitämiin tileihin

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksulaitoksilla on pääsy luottolaitosten maksutilipalveluihin objektiivisin, syrjimättömin ja oikeasuhteisin perustein. Pääsyn on oltava riittävän laaja, jotta maksulaitokset voivat tarjota maksupalvelujaan esteettä ja tehokkaasti.

Luottolaitoksen on esitettävä toimivaltaiselle viranomaiselle asianmukaisesti perustellut epäämisen syyt.

37 artikla

Maksupalvelujen tarjoamisen kieltäminen muilta henkilöiltä kuin maksupalveluntarjoajilta ja ilmoitusvelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on kieltävä maksupalvelujen tarjoaminen luonnollisilta henkilöiltä tai oikeushenkilöiltä, jotka eivät ole maksupalveluntarjoajia ja joita ei ole nimenomaisesti suljettu tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että palveluntarjoajat, jotka harjoittavat joko 3 artiklan k alakohdan i tai ii alakohdassa tai näistä molemmissa tarkoitettua toimintaa, jonka toteutettujen maksutapahtumien 12 edeltävän kuukauden kokonaisarvo on yli 1 miljoona euroa kuukaudessa, lähettävät toimivaltaisille viranomaisille ilmoituksen, jossa esitetään kuvaus tarjotuista palveluista ja täsmennetään, minkä 3 artiklan k alakohdan i ja ii alakohdassa tarkoitettua soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen nojalla toiminta katsotaan suoritetuksi.

Tämän ilmoituksen pohjalta toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä 3 artiklan k alakohdassa tarkoitettu perusteiden perusteltu päätös, jos kyseistä toimintaa ei katsota rajalliseksi verkoksi, ja ilmoitettava tästä asianmukaisesti palveluntarjoajalle.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että palveluntarjoajat, jotka harjoittavat 3 artiklan l alakohdassa tarkoitettua toimintaa, lähettävät toimivaltaisille viranomaisille ilmoituksen ja esittävät toimivaltaisille viranomaisille vuotuisen tarkastuslausunnon, jossa todistetaan, että toiminta noudattaa 3 artiklan l alakohdassa säädettyjä rajoja.

4. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava pankkiviranomaiselle 2 ja 3 kohdan mukaisesti ilmoitettujen palvelujen ja mainittavaa, minkä soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen nojalla palveluja suoritetaan.

5. Tämän artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti ilmoitettujen palvelujen kuvaus on asetettava julkisesti saataville 14 artiklassa ja 15 artiklassa säädettyissä rekistereissä.

III OSASTO

MAKSUPALVELUEHTOJEN AVOIMUUS JA NIITÄ KOSKEVAT TIETOJENANTOVAATIMUKSET

1 LUKU

Yleiset säännöt

38 artikla

Soveltamisala

1. Tätä osastoa sovelletaan erillisiin maksutapahtumiin sekä puitesopimuksiin ja niiden piiriin kuuluviin maksutapahtumiin. Osapuolet voivat sopia, että tätä osastoa ei sovelleta kokonaisuudessaan tai osittain, jos maksupalvelunkäyttäjä ei ole kuluttaja.

2. Jäsenvaltiot voivat soveltaa tämän osaston säännöksiä mikroyrityksiin samalla tavoin kuin kuluttajiin.

3. Tämä direktiivi ei rajoita direktiivin 2008/48/EY, muun sellaisen asian kannalta merkityksellisen unionin säädöksen tai sellaisten kansallisten toimenpiteiden soveltamista, jotka koskevat niiden kulutusluottojen myöntämisedellytyksiä, joita ei yhdenmukaisteta tällä direktiivillä mutta jotka ovat unionin oikeuden mukaisia.

39 artikla

Unionin lainsäädännön muut säännökset

Tämän osaston säännökset eivät rajoita sellaisen unionin lainsäädännön soveltamista, joka sisältää ennakoita annettavia tietoja koskevia lisävaatimuksia.

Jos myös direktiiviä 2002/65/EY voidaan soveltaa, mainitun direktiivin 3 artiklan 1 kohdan mukaiset tietojenantovaatimukset, 2 kohdan c–g alakohtaa, 3 kohdan a, d ja e alakohtaa ja 4 kohdan b alakohtaa lukuun ottamatta korvataan kuitenkin tämän direktiivin 44, 45, 51 ja 52 artiklalla.

40 artikla

Tiedoista veloittavat palvelumaksut

1. Maksupalveluntarjoaja ei saa veloittaa maksupalvelunkäyttäjältä palvelumaksuja tämän osaston mukaisesta tietojen antamisesta.

2. Maksupalveluntarjoaja ja -käyttäjä voivat sopia palvelumaksuista, jotka koskevat maksupalvelunkäyttäjän pyynnöstä annettavia lisätietoja tai useammin annettavia tietoja, taikka sopia tietojen antamisesta muulla kuin puitesopimuksessa määrätyllä tavalla.

3. Jos maksupalveluntarjoaja saa veloittaa palvelumaksuja tietojen antamisesta 2 kohdan mukaisesti, niiden on oltava kohtuullisia ja maksupalveluntarjoajan tosiasiallisiin kustannuksiin nähden oikeasuhteisia.

41 artikla

Tietojenantovaatimuksia koskeva todistustaakka

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että maksupalveluntarjoajalla on todistustaakka sen osoittamisesta, että se on noudattanut tässä osastossa säädettyjä tietojenantovaatimuksia.

42 artikla

Tietojenantovaatimuksista poikkeaminen pienmaksuvälineiden ja sähköisen rahan osalta

1. Niiden maksuvälineiden osalta, jotka asianomaisen puitesopimuksen mukaan koskevat pelkästään erillisiä enintään 30 euron arvoisia maksutapahtumia taikka joiden käyttöraja on 150 euroa tai joihin talletettujen varojen määrä ei koskaan ole yli 150 euroa:

- a) maksupalveluntarjoajan on 51, 52 ja 56 artiklasta poiketen annettava maksajalle tiedot vain maksupalvelun pääasiallisista ominaisuuksista, mukaan lukien maksuvälineen käyttötapa, vastuukysymykset, perittävät palvelumaksut ja muut perustellun päätöksen tekemisen kannalta olennaiset tiedot sekä tieto siitä, missä 52 artiklan mukaiset muut tiedot ja ehdot ovat helposti saatavilla;
- b) voidaan sopia 54 artiklasta poiketen, että maksupalveluntarjoajan ei edellytetä tekevän puitesopimuksen ehtojen muuttamista koskevaa ehdotusta samalla tavalla kuin 51 artiklan 1 kohdassa on säädetty;
- c) voidaan sopia 57 ja 58 artiklasta poiketen, että maksutapahtuman toteuttamisen jälkeen:
 - i) maksupalveluntarjoaja antaa tai asettaa saataville vain viitteen, jonka avulla maksupalvelunkäyttäjä voi yksilöidä maksutapahtuman, maksutapahtuman määrän ja veloitetut palvelumaksut ja/tai, jos on toteutettu useita samankaltaisia maksutapahtumia samalle maksunsaajalle, tiedot näiden maksutapahtumien kokonaismäärästä ja niitä koskevista palvelumaksuista;
 - ii) maksupalveluntarjoajaa ei vaadita antamaan tai asettamaan saataville i alakohdassa tarkoitettuja tietoja, jos maksuvälinettä käytetään nimettömästi tai jos maksupalveluntarjoajalla ei muuten ole teknisistä syistä mahdollisuutta antaa niitä. Maksupalveluntarjoajan on kuitenkin annettava maksajalle mahdollisuus todentaa talletettujen varojen määrä.

2. Jäsenvaltiot tai niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat kansallisten maksutapahtumien osalta alentaa 1 kohdassa tarkoitettuja määriä tai kaksinkertaistaa ne. Ennalta maksettujen maksuvälineiden osalta jäsenvaltiot voivat korottaa näitä määriä 500 euroon asti.

2 LUKU

Erilliset maksutapahtumat

43 artikla

Soveltamisala

1. Tätä lukua sovelletaan erillisiin maksutapahtumiin, jotka eivät kuulu puitesopimuksen piiriin.
2. Jos erillistä maksutapahtumaa koskeva maksutoimeksianto toimitetaan puitesopimuksen piiriin kuuluvaa maksuvälinettä käyttäen, maksupalveluntarjoajan ei tarvitse antaa eikä asettaa saataville sellaisia tietoja, jotka maksupalvelunkäyttäjä on jo saanut toisen maksupalveluntarjoajan kanssa tehdyn puitesopimuksen perusteella tai jotka annetaan hänelle kyseisen puitesopimuksen mukaisesti.

44 artikla

Ennakolta annettavat yleiset tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että ennen kuin erillistä maksua koskeva palvelusopimus tai tarjous sitoo maksupalvelunkäyttäjää, maksupalveluntarjoaja asettaa maksupalvelunkäyttäjän helposti saataville 45 artiklan mukaiset tiedot ja ehdot omien palveluidensa osalta. Maksupalveluntarjoajan on annettava tiedot ja ehdot maksupalvelunkäyttäjän pyynnöstä paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä. Tiedot ja ehdot on annettava helposti ymmärrettävin ilmaisin selkeässä ja ymmärrettävässä muodossa jollain sen jäsenvaltion virallisella kielellä, jossa maksupalvelua tarjotaan, tai millä tahansa muulla osapuolten sopimalla kielellä.
2. Jos erillistä maksua koskeva palvelusopimus on tehty maksupalvelunkäyttäjän pyynnöstä sellaista etäviestintävälinettä käyttäen, jonka avulla maksupalveluntarjoajan ei ole mahdollista noudattaa 1 kohtaa, maksupalveluntarjoajan on täytettävä mainitun kohdan mukainen velvollisuutensa välittömästi maksutapahtuman toteuttamisen jälkeen.
3. Tämän artiklan 1 kohdan mukaiset velvollisuudet voidaan täyttää myös antamalla jäljennös sellaisen erillistä maksua koskevan palvelusopimuksen tai maksutoimeksiannon luonnoksesta, joka sisältää 45 artiklassa esitetyt tiedot ja ehdot.

45 artikla

Tiedot ja ehdot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoaja antaa maksupalvelunkäyttäjälle tai asettaa tämän saataville seuraavat tiedot ja ehdot:
 - a) niiden tietojen tai yksilöllisen tunnisteen määrittäminen, jotka maksupalvelunkäyttäjä antaa, jotta maksutoimeksianto voidaan käynnistää tai toteuttaa asianmukaisesti;
 - b) tarjottavan maksupalvelun toteuttamisen enimmäiskesto;
 - c) kaikki palvelumaksut, jotka maksupalvelunkäyttäjän on suoritettava maksupalveluntarjoajalle, ja tarvittaessa näiden palvelumaksujen erittely;
 - d) tarvittaessa todellinen muuntokurssi tai viitekurssi, jota maksutapahtumaan sovelletaan.
2. Jäsenvaltioiden on lisäksi varmistettava, että maksutoimeksiantopalveluiden tarjoajat antavat ennen toimeksiannon käynnistämistä maksajalle tai asettavat tämän saataville seuraavat selkeät ja kattavat tiedot:
 - a) maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan nimi, sen päätoimipaikan käyntiosoite ja tarvittaessa siihen jäsenvaltioon sijoitautuneen asiamiehen tai sivukonttorin käyntiosoite, jossa maksupalveluja tarjotaan, ja muut yhteystiedot, mukaan lukien sähköpostiosoite, joilla on merkitystä viestinnässä maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan kanssa; ja
 - b) toimivaltaisen viranomaisen yhteystiedot.
3. Jäljempänä 52 artiklassa mainitut muut merkitykselliset tiedot ja ehdot on tarvittaessa asetettava maksupalvelunkäyttäjän helposti saataville.

46 artikla

Maksajalle ja maksunsaajalle maksutoimeksiannon käynnistämisen jälkeen annettavat tiedot

Kun maksutoimeksianto käynnistetään maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä, maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan on 45 artiklassa täsmennettyjen tietojen ja ehtojen lisäksi annettava maksajalle ja tarvittaessa maksunsaajalle tai asetettava näiden saataville välittömästi maksutoimeksiannon käynnistämisen jälkeen kaikki seuraavat tiedot:

- a) vahvistus siitä, että maksutoimeksianto on käynnistetty onnistuneesti maksajan tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan kanssa;
- b) viite, jonka avulla maksaja ja maksunsaaja voivat tunnistaa maksutapahtuman ja maksunsaaja tarvittaessa maksajan, sekä maksutapahtuman yhteydessä siirretyt tiedot;
- c) maksutapahtuman määrä;
- d) tarvittaessa maksutapahtumasta veloitettavien ja maksutoimeksiantopalvelun tarjoajalle maksettavien palvelumaksujen määrä ja tarvittaessa näiden maksujen määrien erittely.

47 artikla

Maksajan tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle maksutoimeksiantopalvelun osalta annettavat tiedot

Jos maksutoimeksianto käynnistetään maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä, sen on asetettava maksutapahtuman viitetiedot maksajan tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan saataville.

48 artikla

Maksajalle maksutoimeksiannon vastaanottamisen jälkeen annettavat tiedot

Maksajan maksupalveluntarjoajan on välittömästi maksutoimeksiannon vastaanottamisen jälkeen annettava maksajalle tai asetettava tämän saataville 44 artiklan 1 kohdassa säädettyllä tavalla kaikki seuraavat tiedot omista palveluistaan:

- a) viite, jonka avulla maksaja voi tunnistaa maksutapahtuman, ja tarvittaessa maksunsaajaa koskevat tiedot;
- b) maksutapahtuman määrä maksutoimeksiannossa käytetyssä valuutassa;
- c) niiden maksutapahtumaa koskevien palvelumaksujen määrä, jotka maksajan on suoritettava, sekä tarvittaessa näiden maksujen määrien erittely;
- d) tarvittaessa maksajan maksupalveluntarjoajan maksutapahtumassa käyttämä muuntokurssi tai sitä koskeva viite, jos se eroaa 45 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaisesti tarjotusta kurssista, ja maksutapahtuman määrä tämän valuutan muunnon jälkeen;
- e) maksutoimeksiannon vastaanottopäivä.

49 artikla

Maksunsaajalle maksutapahtuman toteuttamisen jälkeen annettavat tiedot

Maksunsaajan maksupalveluntarjoajan on välittömästi maksutoimeksiannon toteuttamisen jälkeen annettava maksunsaajalle tai asetettava tämän saataville 44 artiklan 1 kohdassa säädettyllä tavalla kaikki seuraavat tiedot omista palveluistaan:

- a) viite, jonka avulla maksunsaaja voi tunnistaa maksutapahtuman, ja tarvittaessa maksajaa koskevat tiedot sekä maksutapahtuman yhteydessä siirretyt tiedot;
- b) maksutapahtuman määrä valuutassa, jossa varat ovat maksunsaajan käytettävissä;
- c) niiden maksutapahtumaa koskevien palvelumaksujen määrä, jotka maksunsaajan on suoritettava, sekä tarvittaessa näiden maksujen määrien erittely;

- d) tarvittaessa maksunsaajan maksupalveluntarjoajan maksutapahtumassa käyttämä muuntokurssi ja maksutapahtuman määrä ennen tätä valuutan muuntoa;
- e) tilillepanon arvopäivä.

3 LUKU

Puitesopimukset

50 artikla

Soveltamisala

Tätä lukua sovelletaan maksutapahtumiin, jotka kuuluvat puitesopimuksen piiriin.

51 artikla

Ennakolta annettavat yleiset tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että maksupalveluntarjoaja antaa 52 artiklassa mainitut tiedot ja ehdot paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä maksupalvelunkäyttäjälle hyvissä ajoin, ennen kuin puitesopimus tai tarjous sitoo maksupalvelunkäyttäjää. Tiedot ja ehdot on annettava helposti ymmärrettävin ilmaisin selkeässä ja ymmärrettävässä muodossa jollain sen jäsenvaltion virallisella kielellä, jossa maksupalvelua tarjotaan, tai millä tahansa muulla osapuolten sopimalla kielellä.
2. Jos puitesopimus on tehty maksupalvelunkäyttäjän pyynnöstä sellaista etäviestintävälinettä käyttäen, joka ei anna maksupalveluntarjoajalle mahdollisuutta noudattaa 1 kohtaa, maksupalveluntarjoajan on täytettävä mainitun kohdan mukaiset velvollisuutensa välittömästi puitesopimuksen tekemisen jälkeen.
3. Edellä olevan 1 kohdan mukaiset velvollisuudet voidaan täyttää myös toimittamalla puitesopimusluonnoksen kapale, joka sisältää 52 artiklassa määritetyt tiedot ja ehdot.

52 artikla

Tiedot ja ehdot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalvelunkäyttäjälle annetaan seuraavat tiedot ja ehdot:

1. maksupalveluntarjoajasta:
 - a) maksupalveluntarjoajan nimi, sen päätoimipaikan käyntiosoite ja tarvittaessa siihen jäsenvaltioon sijoittautuneen asiamiehen tai sivukonttorin käyntiosoite, jossa maksupalveluja tarjotaan, ja muut osoitteet, mukaan lukien sähköpostiosoite, joilla on merkitystä viestinnässä maksupalveluntarjoajan kanssa;
 - b) tiedot asianomaisista valvontaviranomaisista ja 14 artiklassa säädetystä rekisteristä tai mahdollisesta muusta vastaavasta maksupalveluntarjoajan toimilupaa koskevasta julkisesta rekisteristä ja rekisterinnumero tai vastaava kyseisessä rekisterissä käytetty tunnistus;
2. maksupalvelun käytöstä:
 - a) kuvaus tarjottavan maksupalvelun pääasiallisista ominaisuuksista;
 - b) niiden tietojen tai yksilöllisen tunnisteen määrittäminen, jotka maksupalvelunkäyttäjän on annettava, jotta maksutoimeksianto voidaan asianmukaisesti käynnistää tai toteuttaa;
 - c) maksutoimeksiannon käynnistämistä tai maksutapahtuman toteuttamista varten annettavan hyväksynnän ja tällaisen hyväksynnän peruuttamisen muoto ja toimittamistapa 64 ja 80 artiklan mukaisesti;

- d) maininta 78 artiklan mukaisesta maksutoimeksiannon vastaanottamisajankohdasta ja maksupalveluntarjoajan mahdollisesti asettamasta takarajasta;
- e) tarjottavien maksupalvelujen toteuttamisen enimmäiskesto;
- f) se, voidaanko sopia maksuvälineen käyttörajoista 68 artiklan 1 kohdan mukaisesti;
- g) kun on kyse yhdistelmäkorttimaksuvälineestä, maksupalvelunkäyttäjän asetuksen (EU) 2015/751 8 artiklan mukaiset oikeudet;
3. palvelumaksuista, koroista ja muuntokursseista:
- a) kaikki palvelumaksut, jotka maksupalvelunkäyttäjän on maksettava maksupalveluntarjoajalle, mukaan lukien maksut, jotka liittyvät siihen, millä tavoin ja miten usein tämän direktiivin mukaiset tiedot annetaan tai asetetaan saataville, ja tarvittaessa näiden maksujen määrien erittely;
- b) tarvittaessa sovellettava korko ja muuntokurssi tai, jos on tarkoitus käyttää viitekorkoa ja -kursssia, todellisen koron laskentamenetelmä ja viitekoron tai -kurssin määrittäminen ja indeksi tai perusta;
- c) jos tästä on sovittu, 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu viitekoron tai -kurssin muutosten välitön soveltaminen ja muutoksiin liittyvät tietojenantoa koskevat vaatimukset;
4. yhteydenpidosta:
- a) tarvittaessa viestintävälineet, mukaan lukien niitä maksupalvelunkäyttäjän laitteita ja ohjelmistoja koskevat tekniset vaatimukset, joita osapuolet ovat sopineet käytettävän tässä direktiivissä tarkoitettujen tietojen ja ilmoitusten toimittamiseen;
- b) se, millä tavoin ja miten usein tässä direktiivissä tarkoitettuja tietoja on annettava tai asetettava saataville;
- c) yksi tai useampi kieli, jolla puitesopimus tehdään ja jota käytetään yhteydenpitoon sopimussuhteen aikana;
- d) maksupalvelunkäyttäjän oikeus saada 53 artiklan mukaisesti puitesopimusta koskevat sopimusehdot sekä muut tiedot ja ehdot;
5. suoja- ja oikaisuimenpiteistä:
- a) tarvittaessa kuvaus toimenpiteistä, jotka maksupalvelunkäyttäjän on toteutettava pitääkseen maksuvälineen turvassa, sekä selvitys siitä, miten 69 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu ilmoitus maksupalveluntarjoajalle tehdään;
- b) suojattu menettely, jota maksupalveluntarjoaja noudattaa ilmoittaakseen maksupalvelunkäyttäjälle epäilyistä tai todellisista petoksista tai turvallisuushkista;
- c) jos niin on sovittu, edellytykset, joiden täytyessä maksupalveluntarjoaja pidättää 68 artiklan mukaisesti itsellään oikeuden estää maksuvälineen käyttö;

- d) 74 artiklan mukainen maksajan vastuu, mukaan lukien tieto asiaankuuluvasta rahamäärästä;
- e) se, miten ja missä ajassa maksupalvelunkäyttäjän on 71 artiklan mukaisesti ilmoitettava maksupalveluntarjoajalle oikeudettomasta tai virheellisesti käynnistetyistä tai toteutetusta maksutapahtumasta, sekä 73 artiklan mukainen maksupalveluntarjoajan vastuu oikeudettomista maksutapahtumista;
- f) maksupalveluntarjoajan vastuu maksutapahtumien käynnistämisestä tai toteuttamisesta 89 artiklan mukaisesti;
- g) palautuksen edellytykset 76 ja 77 artiklan mukaisesti;
6. puitesopimuksen muutoksista ja irtisanomisesta:
- a) jos niin on sovittu, tieto siitä, että maksupalvelunkäyttäjän katsotaan hyväksyneen sopimusehtojen muutokset 54 artiklan mukaisesti, jollei maksupalvelunkäyttäjä ilmoita maksupalveluntarjoajalle ennen ehtojen ehdotettua voimaantulopäivää, että niitä ei hyväksytä;
- b) puitesopimuksen kesto;
- c) maksupalvelunkäyttäjän oikeus irtisanoa puitesopimus ja mitkä tahansa muut irtisanomista koskevat sopimukset 54 artiklan 1 kohdan ja 55 artiklan mukaisesti;
7. oikeussuojasta:
- a) puitesopimukseen sovellettavaa lainsäädäntöä ja/tai toimivaltaista tuomioistuinta koskevat sopimuslausekkeet;
- b) vaihtoehtoiset riidanratkaisumenettelyt, jotka ovat maksupalvelunkäyttäjän käytettävissä 99–102 artiklan mukaisesti.

53 artikla

Puitesopimusta koskevien tietojen ja ehtojen saatavuus

Maksupalvelunkäyttäjällä on milloin tahansa sopimussuhteen aikana oikeus saada pyynnöstä puitesopimuksen sopimusehdot sekä 52 artiklan mukaiset tiedot ja ehdot paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä.

54 artikla

Puitesopimuksen ehtojen muutokset

1. Maksupalveluntarjoaja voi ehdottaa muutoksia puitesopimukseen tai 52 artiklassa säädettyihin tietoihin ja ehtoihin vain 51 artiklan 1 kohdassa säädetyn tavoin ja vähintään kaksi kuukautta ennen niiden ehdotettua soveltamispäivää. Maksupalvelunkäyttäjä voi joko hyväksyä tai hylätä muutokset ennen niiden ehdotettua voimaantulopäivää.

Jos se on tarpeen 52 artiklan 6 alakohdan a alakohdan mukaisesti, maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksupalvelunkäyttäjälle, että tämän katsotaan hyväksyneen kyseiset muutokset, jos tämä ei ilmoita maksupalveluntarjoajalle ennen ehtojen ehdotettua voimaantulopäivää, että niitä ei hyväksytä. Maksupalveluntarjoajan on lisäksi ilmoitettava maksupalvelunkäyttäjälle, että jos maksupalvelunkäyttäjä hylkää nämä muutokset, maksupalvelunkäyttäjällä on oikeus irtisanoa puitesopimus maksutta milloin tahansa siihen päivään saakka, jona muutosta olisi sovellettu.

2. Korjoja tai muuntokursseja koskevia muutoksia voidaan soveltaa välittömästi ja ilman ennakoilmoitusta edellyttäen, että tällaisesta oikeudesta on sovittu puitesopimuksessa ja että korjoja tai muuntokursseja koskevat muutokset perustuvat viitekorkoon tai -kursseihin, joista on sovittu 52 artiklan 3 alakohdan b ja c alakohdan mukaisesti. Maksupalvelunkäyttäjälle on ilmoitettava koron muutoksista mahdollisimman pian 51 artiklan 1 kohdassa säädetyin tavoin, jolleivät osapuolet ole sopineet, että tiedot toimitetaan tai asetetaan saataville tietyin määräajoin tai tietyllä tavalla. Korjojen tai muuntokurssien muutoksia, jotka ovat edullisempia maksupalvelunkäyttäjille, voidaan kuitenkin soveltaa ilman ennakoilmoitusta.

3. Maksutapahtumissa käytettyjen korjojen tai muuntokurssien muutokset on toteutettava ja laskettava neutraalilla ja maksupalvelunkäyttäjää syrjimättömällä tavalla.

55 artikla

Sopimuksen irtisanominen

1. Maksupalvelunkäyttäjä voi irtisanoa puitesopimuksen milloin tahansa, jolleivät osapuolet ole sopineet irtisanomisajasta. Irtisanomisaika ei saa ylittää yhtä kuukautta.

2. Puitesopimuksen irtisanomisen on oltava maksupalvelunkäyttäjälle maksuton, paitsi jos sopimus on ollut voimassa alle kuusi kuukautta. Puitesopimuksen irtisanomisesta mahdollisesti veloittavien palvelumaksujen on oltava asianmukaiset ja kustannuksiin nähden oikeasuhteiset.

3. Jos puitesopimuksessa on niin sovittu, maksupalveluntarjoaja voi irtisanoa toistaiseksi voimassa olevan puitesopimuksen noudattaen vähintään kahden kuukauden irtisanomisaikaa ja siten kuin 51 artiklan 1 kohdassa on säädetty.

4. Maksupalvelunkäyttäjän on suoritettava maksupalveluista säännöllisesti veloittavat palvelumaksut ainoastaan oikeassa suhteessa sopimuksen irtisanomiseen saakka. Jos tällaisia maksuja on maksettu ennakolta, ne on palautettava oikeassa suhteessa.

5. Tämän artiklan säännökset eivät vaikuta jäsenvaltioiden lakeihin ja määräyksiin, jotka koskevat osapuolten oikeuksia vedota puitesopimuksen mitättömyyteen tai pätemättömyyteen.

6. Jäsenvaltiot voivat antaa säännöksiä, jotka ovat maksupalvelunkäyttäjien kannalta suotuisampia.

56 artikla

Ennen yksittäisten maksutapahtumien toteuttamista annettavat tiedot

Jos kyseessä on maksajan aloitteeseen perustuva yksittäinen maksutapahtuma, joka kuuluu puitesopimuksen piiriin, maksupalveluntarjoajan on maksajan pyynnöstä annettava kyseisen maksutapahtuman osalta täsmällinen tieto kaikista seuraavista seikoista:

- a) toteuttamisen enimmäiskesto;
- b) maksajalta veloittavat palvelumaksut;
- c) tarvittaessa palvelumaksujen määrien erittely.

57 artikla

Maksajalle yksittäisistä maksutapahtumista annettavat tiedot

1. Sen jälkeen, kun yksittäisen maksutapahtuman määrä on veloitettu maksajan tililtä tai, jos maksaja ei käytä maksutiliä, kun maksutoimeksianto on vastaanotettu, maksajan maksupalveluntarjoajan on ilman aiheutonta viivytystä ilmoitettava maksajalle, siten kuin 51 artiklan 1 kohdassa säädetään, tiedot kaikista seuraavista seikoista:

- a) viite, jonka avulla maksaja voi tunnistaa kunkin maksutapahtuman, ja tarvittaessa maksunsaajaa koskevat tiedot;
- b) maksutapahtuman määrä valuutassa, jossa maksajan maksutiliä veloitetaan tai jota käytetään maksutoimeksiannossa;
- c) maksutapahtumasta veloitettavien palvelumaksujen määrä ja tarvittaessa näiden maksujen määrien erittely tai korko, joka maksajan on suoritettava;
- d) tarvittaessa maksajan maksupalveluntarjoajan maksutapahtumassa käyttämä muuntokurssi ja maksutapahtuman määrä valuutan muunnon jälkeen;
- e) tililtäoton arvopäivä tai maksutoimeksiannon vastaanottopäivä.

2. Puitesopimukseen on sisällyttävä ehto, jonka mukaan maksaja voi vaatia, että 1 kohdassa tarkoitettut tiedot on annettava tai asetettava saataville määräajoin vähintään kerran kuukaudessa, maksutta ja sovitulla tavalla siten, että maksaja voi tallentaa ja tulostaa tiedot uudelleen muuttumattomina.

3. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin edellyttää, että maksupalveluntarjoajat antavat tiedot maksutta paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä vähintään kerran kuukaudessa.

58 artikla

Maksunsaajalle yksittäisistä maksutapahtumista annettavat tiedot

1. Maksunsaajan maksupalveluntarjoajan on yksittäisen maksutapahtuman toteuttamisen jälkeen annettava ilman aiheutonta viivytystä, siten kuin 51 artiklan 1 kohdassa säädetään, maksunsaajalle kaikki tiedot seuraavista seikoista:

- a) viite, jonka avulla maksunsaaja voi tunnistaa maksutapahtuman ja maksajan, sekä maksutapahtuman yhteydessä siirretyt tiedot;
- b) maksutapahtuman määrä valuutassa, jossa maksunsaajan maksutiliä hyvitetään;
- c) maksutapahtumasta veloitettavien palvelumaksujen määrä ja tarvittaessa näiden maksujen määrien erittely tai korko, joka maksunsaajan on suoritettava;
- d) tarvittaessa maksunsaajan maksupalveluntarjoajan maksutapahtumassa käyttämä muuntokurssi ja maksutapahtuman määrä ennen tätä valuutan muuntoa;
- e) tilillepanon arvopäivä.

2. Puitesopimukseen voi sisältyä ehto, jonka mukaan 1 kohdassa tarkoitettut tiedot on annettava tai asetettava saataville määräajoin vähintään kerran kuukaudessa ja sovitulla tavalla siten, että maksunsaaja voi tallentaa ja tulostaa tiedot uudelleen muuttumattomina.

3. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin edellyttää, että maksupalveluntarjoajat antavat tiedot maksutta paperimuodossa tai muulla pysyvällä välineellä vähintään kerran kuukaudessa.

4 LUKU

Yleiset säännökset

59 artikla

Valutta ja valuutan muunto

1. Maksut on suoritettava valuutassa, josta osapuolet ovat sopineet.
2. Jos valuutan muuntopalvelua tarjotaan ennen maksutapahtuman käynnistämistä ja jos tätä valuutan muuntopalvelua tarjotaan pankkiautomaatissa, myyntipaikassa tai tarjoaja on maksunsaaja, osapuolen, joka tarjoaa valuutan muuntopalvelua maksajalle, on ilmoitettava tälle kaikki siitä veloittavat palvelumaksut sekä maksutapahtuman muuntamisessa käytettävä muuntokurssi.

Maksajan on annettava hyväksyntänsä valuutan muuntopalvelun suorittamiseen tältä pohjalta.

60 artikla

Tiedot ylimääräisistä palvelumaksuista tai alennuksista

1. Jos maksunsaaja veloittaa palvelumaksun tai tarjoaa alennuksen tietyn maksuväliseen käytöstä, maksunsaajan on ilmoitettava tästä maksajalle ennen maksutapahtuman käynnistämistä.
2. Jos maksupalveluntarjoaja tai muu maksutapahtuman osapuoli vaatii palvelumaksun tietyn maksuväliseen käytöstä, maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava tästä maksupalvelunkäyttäjälle ennen maksutapahtuman käynnistämistä.
3. Maksajalla on velvollisuus maksaa 1 ja 2 kohdassa tarkoitettut palvelumaksut vain, jos niiden koko määrä on annettu tiedoksi ennen maksutapahtuman käynnistämistä.

IV OSASTO

OIKEUDET JA VELVOLLISUUDET, JOTKA LIITTYVÄT MAKSUPALVELUJEN TARJOAMISEEN JA KÄYTTÖÖN

1 LUKU

Yleiset säännökset

61 artikla

Soveltamisala

1. Jos maksupalvelunkäyttäjä ei ole kuluttaja, maksupalvelunkäyttäjä ja maksupalveluntarjoaja voivat sopia, että 62 artiklan 1 kohtaa, 64 artiklan 3 kohtaa sekä 72, 74, 76, 77, 80 ja 89 artiklaa ei sovelleta kokonaisuudessaan tai osittain. Maksupalvelunkäyttäjä ja maksupalveluntarjoaja voivat myös sopia muista kuin 71 artiklassa säädetyistä määräajoista.
2. Jäsenvaltiot voivat säätää, että 102 artiklaa ei sovelleta, jos maksupalvelunkäyttäjä ei ole kuluttaja.
3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että tämän osaston säännöksiä sovelletaan mikroyrityksiin samalla tavoin kuin kuluttajiin.
4. Tämä direktiivi ei rajoita direktiivin 2008/48/EY tai muun sellaisen asian kannalta merkityksellisen unionin säädöksen tai kansallisen toimenpiteen soveltamista, joka koskee kulutusluottojen myöntämisedellytyksiä, joita ei yhdenmu-kaisteta tällä direktiivillä mutta jotka ovat unionin lainsäädännön mukaiset.

62 artikla

Sovellettavat palvelumaksut

1. Maksupalveluntarjoaja ei saa veloittaa maksupalvelunkäyttäjältä palvelumaksuja tässä osastossa tarkoitettujen tietojenantoa koskevien velvollisuuksien noudattamisesta eikä oikaisu- ja varotoimenpiteistä, ellei 79 artiklan 1 kohdassa, 80 artiklan 5 kohdassa tai 88 artiklan 2 kohdassa toisin mainita. Maksupalvelunkäyttäjän ja maksupalveluntarjoajan on sovittava näistä palvelumaksuista, ja niiden on oltava asianmukaiset ja oikeassa suhteessa maksupalveluntarjoajan todellisiin kustannuksiin.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että sellaisten unionissa tarjottujen maksutapahtumien osalta, joissa sekä maksajan että maksunsaajan maksupalveluntarjoajat ovat sijoittautuneet unioniin taikka maksutapahtuman ainoa maksupalveluntarjoaja on sijoittautunut unioniin, maksunsaaja maksaa maksupalveluntarjoajansa veloittamat palvelumaksut, ja maksaja maksaa maksupalveluntarjoajansa veloittamat palvelumaksut.
3. Maksupalveluntarjoaja ei saa estää maksunsaajaa veloittamasta maksajalta palvelumaksua tai tarjoamasta alennusta tietyn maksuvälineen käytöstä tai ohjaamasta häntä muutoin tietyn maksuvälineen käyttöön. Veloitettavat palvelumaksut eivät saa ylittää suoria kustannuksia, joita maksunsaajalle on aiheutunut tietyn maksuvälineen käytöstä.
4. Jäsenvaltioiden on joka tapauksessa varmistettava, ettei maksunsaaja veloita palvelumaksuja sellaisten maksuvälineiden käytöstä, joiden osalta siirtohinnoja säännellään asetuksen (EU) 2015/751 II luvun nojalla, eikä maksupalveluista, joihin sovelletaan asetusta (EU) N:o 260/2012.
5. Jäsenvaltiot voivat kieltää maksunsaajan oikeuden veloittaa palvelumaksuja tai rajoittaa tätä oikeutta, ottaen huomioon tarpeen edistää kilpailua ja tehokkaiden maksuvälineiden käyttöä.

63 artikla

Pienmaksuvälineitä ja sähköistä rahaa koskeva poikkeus

1. Niiden maksuvälineiden osalta, jotka puitesopimuksen mukaan koskevat pelkästään yksittäisiä, enintään 30 euron arvoisia maksutapahtumia taikka joiden käyttöraja on 150 euroa tai joihin talletettujen varojen määrä ei koskaan ole yli 150 euroa, maksupalveluntarjoajat ja maksupalvelunkäyttäjät voivat sopia seuraavaa:
 - a) 69 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, 70 artiklan 1 kohdan c ja d alakohtaa sekä 74 artiklan 3 kohtaa ei sovelleta, jos maksuvälineen käyttöä tai sen käytön jatkamista ei voida estää;
 - b) 72 ja 73 artiklaa sekä 74 artiklan 1 ja 3 kohtaa ei sovelleta, jos maksuvälinettä käytetään nimettömästi tai maksupalveluntarjoaja ei voi muista, maksuvälineen ominaisuuksiin liittyvistä syistä osoittaa, että maksutapahtuma oli vahvistettu;
 - c) 79 artiklan 1 kohdasta poiketen maksupalveluntarjoajalla ei ole velvollisuutta ilmoittaa maksupalvelunkäyttäjälle maksutoimeksiannosta kieltäytymistä, jos toteuttamatta jättäminen ilmenee asiayhteydestä;
 - d) 80 artiklasta poiketen maksaja ei voi peruuttaa maksutoimeksiannosta sen jälkeen, kun maksaja on lähettänyt maksutoimeksiannon tai maksaja on antanut maksunsaajalle hyväksynnän maksutapahtuman toteuttamiselle;
 - e) 83 ja 84 artiklasta poiketen sovelletaan muita maksupalvelun toteuttamisen määräaikoja.
2. Jäsenvaltiot tai niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat kansallisten maksutapahtumien osalta alentaa 1 kohdassa tarkoitettuja määriä tai kaksinkertaistaa ne. Ennalta maksettujen maksuvälineiden osalta jäsenvaltiot voivat korottaa määriä 500 euroon asti.
3. Tämän direktiivin 73 ja 74 artiklaa sovelletaan myös direktiivin 2009/110/EY 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyyn sähköiseen rahaan, paitsi jos maksajan maksupalveluntarjoajalla ei ole mahdollisuutta jäädyttää maksutiliä, jolle sähköinen raha on talletettu, tai estää maksuvälineen käyttöä. Jäsenvaltiot voivat rajata tämän poikkeuksen soveltamisen maksutileihin, joille sähköinen raha on talletettu, tai tietyn arvoisiin maksuvälineisiin.

2 LUKU

Maksutapahtumien hyväksyminen

64 artikla

Hyväksyminen ja hyväksymisen peruuttaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksutapahtumaa pidetään oikeutettuna ainoastaan, jos maksaja on antanut hyväksymisensä maksutapahtuman toteuttamiseen. Maksaja voi hyväksyä maksutapahtuman ennen sen toteuttamista tai, jos maksaja ja maksupalveluntarjoaja ovat niin sopineet, sen jälkeen.

2. Maksutapahtuman tai useiden maksutapahtumien toteuttamista koskeva hyväksyminen on annettava muodossa, josta maksaja ja maksupalveluntarjoaja ovat sopineet. Maksutapahtuman toteuttamiseen annettava hyväksyminen voidaan antaa myös maksunsaajan tai maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan kautta.

Jos hyväksymistä ei ole annettu, maksutapahtumaa on pidettävä oikeudettomana.

3. Maksaja voi milloin tahansa peruuttaa hyväksymisen, muttei myöhemmin kuin 80 artiklan mukaisena peruuttamattomuusajankohtana. Myös useita maksutapahtumia koskeva hyväksyminen voidaan peruuttaa, jolloin tulevia maksutapahtumia pidetään vahvistamattomina.

4. Maksajan ja asianomaisen yhden tai useamman maksupalveluntarjoajan on sovittava keskenään menettelystä, jolla hyväksyminen annetaan.

65 artikla

Varojen käytettävissä olon vahvistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja vahvistaa korttipohjaisia maksuvälineitä liikkeeseen laskevan maksupalveluntarjoajan pyynnöstä välittömästi, onko korttipohjaisen maksutapahtuman toteuttamiseen tarvittava määrä käytettävissä maksajan maksutilillä, edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) maksajan maksutilille on pääsy verkon kautta pyynnön esittämisajankohtana;

b) maksaja on antanut tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle nimenomaisen hyväksymisen vastata tietyn maksupalveluntarjoajan pyyntöihin saada vahvistus siitä, että tiettyä korttipohjaista maksutapahtumaa vastaava määrä on käytettävissä maksajan maksutilillä;

c) edellä b alakohdassa tarkoitettu hyväksyminen on annettava, ennen kuin ensimmäinen vahvistamista koskeva pyyntö esitetään.

2. Maksupalveluntarjoaja voi pyytää 1 kohdassa tarkoitettua vahvistusta, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) maksaja on antanut maksupalveluntarjoajalle nimenomaisen hyväksynnän sille, että 1 kohdassa tarkoitettua vahvistusta pyydetään;

b) maksaja on käynnistänyt kyseisen määrän osalta korttipohjaisen maksutapahtuman käyttäen maksupalveluntarjoajan liikkeeseen laskemaa korttipohjaista maksuvälinettä;

c) maksupalveluntarjoaja todentaa itsensä tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle ennen kutakin vahvistuspyyntöä ja pitää yhteyttä tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan kanssa turvallisella tavalla 98 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaisesti;

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu vahvistus annetaan direktiivin 95/46/EY mukaisesti pelkästään vastauksena "kyllä" tai "ei", eikä tilin katetta ilmoiteta. Tätä vastausta ei saa säilyttää eikä käyttää muihin tarkoituksiin kuin kyseisen korttipohjaisen maksutapahtuman toteuttamiseen.

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu vahvistus ei saa antaa mahdollisuutta siihen, että tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja tekee katevarauksen maksajan maksutilille.
5. Maksaja voi pyytää tiliä ylläpitävää maksupalveluntarjoajaa ilmoittamaan maksajalle maksupalveluntarjoajan yksilöintitiedot ja saadun vastauksen.
6. Tätä artiklaa ei sovelleta maksutapahtumiin, jotka käynnistetään sellaisten korttipohjaisten maksuvälineiden välityksellä, joille on talletettu direktiivin 2009/110/EY 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyä sähköistä rahaa.

66 artikla

Maksutilille pääsyä koskevat säännöt maksutoimeksiantopalvelujen osalta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksajalla on oikeus käyttää maksutoimeksiantopalvelun tarjoajaa saadakseen liitteessä I olevassa 7 kohdassa tarkoitettuja maksupalveluja. Oikeutta käyttää maksutoimeksiantopalvelun tarjoajaa ei sovelleta, jos maksutilille ei ole pääsyä verkon kautta.
2. Kun maksaja antaa nimenomaisen hyväksymisensä maksun suorittamiseen 64 artiklan mukaisesti, tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja suorittaa tämän artiklan 4 kohdassa määritellyt toimet varmistaakseen maksajan oikeuden käyttää maksutoimeksiantopalvelua.
3. Maksutoimeksiantopalvelun tarjoajaa koskee seuraava:
 - a) se ei saa milloinkaan pitää hallussaan maksutoimeksiantopalvelun tarjoamisen yhteydessä maksajan varoja;
 - b) sen on varmistettava, että maksupalvelunkäyttäjän henkilökohtaiset turvatunnukset eivät ole muiden osapuolten kuin käyttäjän ja henkilökohtaisten turvatunnusten myöntäjän saatavilla ja että maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja välittää ne turvallisten ja toimivien kanavien kautta;
 - c) sen on varmistettava, että kaikki muut maksutoimeksiantopalvelun tarjoamisen yhteydessä saadut maksupalvelunkäyttäjää koskevat tiedot annetaan ainoastaan maksunsaajalle ja vain maksupalvelunkäyttäjän hyväksytyä tämän nimenomaisesti;
 - d) aina kun maksutapahtuma käynnistetään, sen on todennettava itsensä maksajan tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle ja pidettävä yhteyttä tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan, maksajan ja maksunsaajan kanssa turvallisella tavalla 98 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaisesti;
 - e) se ei saa tallentaa maksupalvelunkäyttäjän arkaluonteisia maksutietoja;
 - f) se ei saa pyytää maksupalvelunkäyttäjältä mitään muita tietoja kuin ne, jotka tarvitaan maksutoimeksiantopalvelua varten;
 - g) se ei saa käyttää, hankkia eikä säilyttää mitään tietoja muussa tarkoituksessa kuin maksajan nimenomaisesti pyytämän maksutoimeksiantopalvelun suorittamiseksi;
 - h) se ei saa muuttaa maksutapahtuman määrää, maksunsaajaa eikä mitään muuta sen ominaisuutta.
4. Tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan on
 - a) pidettävä yhteyttä turvallisesti maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien kanssa 98 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaisesti;

- b) annettava maksutoimeksiantopalvelun tarjoajalle tai asetettava tämän saataville välittömästi maksutoimeksiantopalvelun tarjoajalta saapuneen maksutoimeksiannon vastaanottamisen jälkeen kaikki tiedot maksutapahtuman käynnistämisestä ja kaikki tiedot, joihin tiliä ylläpitävällä maksupalveluntarjoajalla on pääsy maksutapahtuman toteutuksen osalta;
- c) käsiteltävä maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä välitetyt maksutoimeksiannot syrjimättömällä tavalla erityisesti ajoituksen, ensisijaisuuden tai veloittavien palvelumaksujen osalta verrattuna maksutoimeksianteihin, jotka maksaja välittää suoraan, paitsi jos objektiivisista syistä on toimittava toisin.
5. Maksutoimeksiantopalvelun tarjoaminen ei saa riippua siitä, onko maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien ja tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien välillä olemassa tätä varten sopimussuhde.

67 artikla

Maksutilitietoihin pääsy ja niiden käyttöä koskevat säännöt tilitietopalvelujen osalta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalvelunkäyttäjällä on oikeus käyttää palveluja, jotka mahdollistavat pääsyn liitteessä I olevassa 8 kohdassa tarkoitettuihin tilitietopalveluihin. Tätä oikeutta ei sovelleta, jos maksutilille ei ole pääsyä verkon kautta.
2. Tilitietopalvelun tarjoajaa koskee seuraava:
- a) se saa tarjota vain palveluja, jotka perustuvat maksupalvelunkäyttäjän nimenomaiseen hyväksymiseen;
- b) sen on varmistettava, että maksupalvelunkäyttäjän henkilökohtaiset turvatunnukset eivät ole muiden osapuolten kuin käyttäjän ja henkilökohtaisten turvatunnuksien myöntäjän saatavilla ja että niiden välittäminen tilitietopalvelun tarjoajalle tapahtuu turvallisten ja toimivien kanavien kautta;
- c) sen on kunkin viestintätapahtuman yhteydessä todennettava itsensä yhdelle tai useammalle maksupalvelunkäyttäjän tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle ja pidettävä yhteyttä yhden tai useamman tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan ja maksupalvelunkäyttäjän kanssa turvallisella tavalla 98 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaisesti;
- d) sillä on pääsy ainoastaan nimettyjen maksutilien tietoihin ja niihin liittyviin maksutapahtumiin;
- e) se ei saa pyytää maksutileihin liittyviä arkaluonteisia maksutietoja;
- f) se ei saa käyttää, hankkia eikä säilyttää mitään tietoja muussa tarkoituksessa kuin maksupalvelunkäyttäjän nimenomaisesti pyytämän tilitietopalvelun suorittamiseksi tietosuojasääntöjen mukaisesti.
3. Tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan on maksutilien osalta
- a) pidettävä yhteyttä turvallisesti tilitietopalvelun tarjoajien kanssa 98 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaisesti, ja
- b) käsiteltävä tilitietopalvelun tarjoajan palvelujen kautta välitetyt tietopyynnöt syrjimättömällä tavalla, paitsi jos objektiivisista syistä on toimittava toisin.
4. Tilitietopalvelun tarjoaminen ei saa riippua siitä, onko tilitietopalvelun tarjoajien ja tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien välillä olemassa tätä varten sopimussuhde.

68 artikla

Maksuvälineen käyttöä ja maksutileille pääsyä koskevat maksupalveluntarjoajien asettamat rajoitukset

1. Jos hyväksymisen antamiseen käytetään tiettyä maksuvälinettä, maksaja ja maksajan maksupalveluntarjoaja voivat sopia tätä maksuvälinettä käyttäen toteutettaviin maksutapahtumiin liittyvistä käyttörajoista.
2. Jos puitesopimuksessa on niin sovittu, maksupalveluntarjoaja voi pidättää itsellään oikeuden estää maksuvälineen käyttö objektiivisesti perustelluista syistä, jotka liittyvät maksuvälineen turvallisuuteen, maksuvälineen oikeudetonta tai petollista käyttöä koskevaan epäilyyn tai – jos kyseessä on maksuväline, johon on liitetty luottolimiitti – huomattavasti kohonneeseen riskiin siitä, että maksaja voi olla kykenemätön täyttämään maksuvelvoitettaan.
3. Tällaisissa tapauksissa maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle sovitulla tavalla maksuvälineen käytön estämisestä ja sen syistä mahdollisuuksien mukaan ennen maksuvälineen käytön estämistä ja viimeistään välittömästi sen jälkeen, jollei tällaisen tiedon antaminen vaaranna objektiivisesti perusteltuja turvallisuussyitä tai jollei sitä ole kielletty muussa asiaankuuluvassa unionin tai kansallisessa lainsäädännössä.
4. Maksupalveluntarjoajan on sallittava uudelleen maksuvälineen käyttö tai korvattava se uudella maksuvälineellä sen jälkeen, kun ei ole enää syytä estää maksuvälineen käyttöä.
5. Tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja voi evätä tilitietopalvelun tarjoajan tai maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan pääsyn maksutilille objektiivisesti perustelluista ja asianmukaisesti todennetuista syistä, jotka liittyvät asianomaisen tilitietopalvelun tarjoajan tai maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan oikeudettomaan tai petolliseen maksutilin käyttöön, mukaan lukien oikeudeton tai petollinen maksutapahtuman käynnistäminen. Tällöin tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan on ilmoitettava maksajalle sovitussa muodossa se, että maksutilille pääsy on estetty, ja sen syyt. Tämä tieto on mahdollisuuksien mukaan annettava maksajalle ennen pääsyn estämistä ja viimeistään välittömästi sen jälkeen, jollei tällaisen tiedon antaminen vaaranna objektiivisesti perusteltuja turvallisuussyitä tai jollei sitä ole kielletty muussa asiaankuuluvassa unionin tai kansallisessa lainsäädännössä.

Tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan on annettava pääsy maksutilille, kun ei enää ole syytä kieltää pääsyä.

6. Edellä 5 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan on välittömästi ilmoitettava tilitietopalvelun tarjoajaan tai maksutoimeksiantopalvelun tarjoajaan liittyvä poikkeama toimivaltaiselle viranomaiselle. Tiedoissa on annettava tapauksen merkitykselliset yksityiskohdat ja syyt toimien toteuttamiselle. Toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava tapaus ja toteutettava tarvittaessa asianmukaiset toimenpiteet.

69 artikla

Maksuvälineisiin ja henkilökohtaisiin turvatunnuksiin liittyvät maksupalvelunkäyttäjän velvollisuudet

1. Maksuvälineen käyttöön oikeutetun maksupalvelunkäyttäjän on:
 - a) käytettävä maksuvälinettä noudattaen sen myöntämistä ja käyttöä koskevia ehtoja, joiden on oltava objektiivisia, syrjimättömiä ja tarkoitukseen suhteutettuja;
 - b) saatuaan tietää maksuvälineen katoamisesta, varkaudesta tai joutumisesta väärin käsiin taikka sen oikeudettomasta käytöstä, ilmoitettava tästä ilman aiheetonta viivytystä maksupalveluntarjoajalle tai tämän ilmoittamalle taholle.
2. Sovelletaessa 1 kohdan a alakohtaa maksupalvelunkäyttäjän on heti maksuvälineen saatuaan erityisesti toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet huolehtiakseen henkilökohtaisten turvatunnuksiensa suojaamisesta.

70 artikla

Maksuvälineisiin liittyvät maksupalveluntarjoajan velvollisuudet

1. Maksuvälineen myöntävää maksupalveluntarjoajaa koskee seuraava:
 - a) sen on varmistettava, että muilla tahoilla kuin maksuvälineen käyttöön oikeutetulla maksupalvelunkäyttäjällä ei ole pääsyä henkilökohtaisiin turvatunnuksiin, sanotun kuitenkin rajoittamatta 69 artiklassa säädettyjä maksupalvelunkäyttäjän velvollisuuksia;
 - b) se ei saa lähettää maksuvälinettä, jota ei ole tilattu, ellei ole kyse maksupalvelunkäyttäjälle jo annetun maksuvälineen korvaamisesta;
 - c) sen on varmistettava, että maksupalvelunkäyttäjällä on aina käytettävissään asianmukaiset keinot tehdä 69 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukainen ilmoitus tai pyytää maksuvälineen käytön sallimista uudelleen 68 artiklan 4 kohdan mukaisesti; maksupalvelunkäyttäjän pyynnöstä maksupalveluntarjoajan on ilmoituksen tekemistä seuraavan 18 kuukauden jakson ajan annettava maksupalvelunkäyttäjälle keinot, joilla voidaan osoittaa, että maksupalvelunkäyttäjä on tehnyt tällaisen ilmoituksen;
 - d) sen on annettava maksupalvelunkäyttäjälle mahdollisuus tehdä 69 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukainen ilmoitus maksutta, ja se voi veloittaa maksajalta korkeintaan vain maksuvälineeseen suoraan liittyvät korvauskustannukset;
 - e) sen on estettävä maksuvälineen käyttö kokonaan sen jälkeen, kun 69 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukainen ilmoitus on tehty.
2. Maksupalveluntarjoajan on kannettava riski, joka aiheutuu maksuvälineen tai siihen liitettyjen henkilökohtaisten turvatunnuksien lähettämisestä maksupalvelunkäyttäjälle.

71 artikla

Ilmoittaminen oikeudettomista tai virheellisesti toteutetuista maksutapahtumista ja niiden oikaisu

1. Maksupalvelunkäyttäjällä on oikeus saada maksupalveluntarjoajalta oikaisu oikeudettomaan tai virheellisesti toteutettuun maksutapahtumaan vain siinä tapauksessa, että maksupalvelunkäyttäjä ilmoittaa asiasta maksupalveluntarjoajalle ilman aiheutonta viivytystä saatuaan tietoonsa tällaisen, muun muassa 89 artiklaan perustuvaan, vaatimukseen oikeuttavan maksutapahtuman. Ilmoitus on tehtävä 13 kuukauden kuluessa tilin veloituspäivästä.

Ilmoituksen tekemiselle ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä määräaikoja ei sovelleta, jos maksupalveluntarjoaja ei ole antanut tai asettanut saataville maksutapahtumaa koskevia tietoja III osaston mukaisesti.

2. Kun on kyse maksutoimeksiantopalvelun tarjoajasta, maksupalvelunkäyttäjän on saatava tämän artiklan 1 kohdan mukainen oikaisu tiliä ylläpitävältä maksupalveluntarjoajalta, sanotun kuitenkin rajoittamatta 73 artiklan 2 kohdan ja 89 artiklan 1 kohdan soveltamista.

72 artikla

Näyttö maksutapahtumien hyväksymisestä ja toteuttamisesta

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että maksupalvelunkäyttäjän kiistäessä hyväksyneensä toteutetun maksutapahtuman tai väittäessä, että maksutapahtumaa ei ole toteutettu asianmukaisesti, maksupalveluntarjoajan on näytettävä toteen, että maksutapahtuma oli hyväksytty, oikein kirjattu ja merkitty tileille eikä siihen ollut vaikuttanut maksupalveluntarjoajan tarjoaman palvelun tekninen vika tai muu häiriö.

Jos maksutapahtuman on käynnistetty maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä, maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan on näytettävä toteen, että maksutapahtuma oli sen toimivaltaan kuuluvalla alalla vahvistettu ja oikein kirjattu ja ettei tekninen vika tai muu sen vastuulla olevaan maksupalveluun liittyvä häiriö ollut vaikuttanut maksutapahtumaan.

2. Jos maksupalvelunkäyttäjä kiistää hyväksyneensä toteutetun maksutapahtuman, ei maksupalveluntarjoajan, tilanteen mukaan myös maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan, suorittama maksuvälineen käytön kirjaaminen välttämättä sinänsä riitä osoittamaan, että maksaja on hyväksynyt maksutapahtuman tai toiminut petollisesti tai laiminlyönyt tahallisesti tai törkeästä huolimattomuudesta yhden tai useamman 69 artiklan mukaisenvollisuuden. Maksupalveluntarjoajan ja tilanteen mukaan myös maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan on esitettävä maksupalvelunkäyttäjän petollista toimintaa tai törkeää huolimattomuutta tukevaa näyttöä.

73 artikla

Maksupalveluntarjoajan vastuu oikeudettomista maksutapahtumista

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava siinä tapauksessa, että maksutapahtuma on toteutettu oikeudettomasti, että maksajan maksupalveluntarjoaja palauttaa maksajalle oikeudettoman maksutapahtuman määrän välittömästi ja joka tapauksessa seuraavan työpäivän päättymiseen mennessä, sen jälkeen kun se on havainnut tai sille on ilmoitettu maksutapahtumasta, paitsi jos maksajan maksupalveluntarjoajalla on perustellut syyt epäillä petosta ja se ilmoittaa nämä syyt kirjallisesti asianomaiselle kansalliselle viranomaiselle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 71 artiklan soveltamista. Maksajan maksupalveluntarjoajan on tarvittaessa palautettava veloitettu maksutili siihen tilaan, jossa se olisi ollut ilman oikeudettoman maksutapahtuman toteuttamista. Sen on varmistettava myös, että maksajan maksutilille panon arvopäivä ei ole myöhäisempi kuin se, jona kyseinen summa oli veloitettu.

2. Jos maksutapahtuma käynnistetään maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä, tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan on palautettava välittömästi ja joka tapauksessa seuraavan työpäivän päättymiseen mennessä oikeudettoman maksutapahtuman määrä ja tarvittaessa palautettava veloitettu maksutili tilaan, jossa se olisi ollut ilman oikeudettoman maksutapahtuman toteuttamista.

Jos maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja on vastuussa oikeudettomasta maksutapahtumasta, sen on välittömästi korvattava tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle sen pyynnöstä maksajalle maksetusta palautuksesta aiheutuneet menetykset tai suoritettavat määrät, myös oikeudettoman maksutapahtuman määrä. Maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja vastaa 72 artiklan 1 kohdan mukaisesti näytön esittämisestä siitä, että maksutapahtuma oli sen toimivaltaan kuuluvalla alalla varmennettu ja oikein kirjattu ja ettei tekninen vika tai muu sen vastuulla olevaan maksupalveluun liittyvä häiriö ollut vaikuttanut maksutapahtumaan.

3. Muu rahallinen korvaus voi määräytyä maksajan ja maksupalveluntarjoajan väliseen sopimukseen tai mahdolliseen maksajan ja maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan väliseen sopimukseen sovellettavan lainsäädännön mukaisesti.

74 artikla

Maksajan vastuu oikeudettomista maksutapahtumista

1. Poiketen siitä, mitä 73 artiklassa säädetään, maksaja voi olla enintään 50 euroon saakka vastuussa oikeudettomiin maksutapahtumiin liittyvistä menetyksistä, jotka aiheutuvat kadonneen tai varastetun maksuvälineen käytöstä tai maksuvälineen joutumisesta väärin käsiin.

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, jos

- a) maksuvälineen katoaminen, varkaus tai väärin käsiin joutuminen ei ollut maksajan todettavissa ennen maksua, paitsi jos maksaja on toiminut petollisesti; tai
- b) jos menetys on aiheutunut sellaisen maksupalveluntarjoajan työntekijän tai asiamiehen, sivukonttorin tai sellaisen yksikön toiminnasta tai toimimatta jättämisestä, jolle sen toimintoja oli ulkoistettu.

Maksajan on vastattava kaikista menetyksistä, jotka liittyvät sellaisiin oikeudettomiin maksutapahtumiin, jotka ovat aiheutuneet maksajan petollisesta toiminnasta tai yhden tai useamman 69 artiklassa tarkoitetun velvollisuuden tahallisesta tai törkeän huolimattomasta laiminlyönnistä.

Tällaisissa tapauksissa ei sovelleta ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua enimmäismäärää.

Jos maksaja ei ole toiminut petollisesti eikä laiminlyönyt tahallisesti 69 artiklan mukaisia velvollisuuksiaan, jäsenvaltiot voivat pienentää tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vastuuta, ottamalla huomioon erityisesti henkilökohtaisten turvatunnuksien luonne ja erityiset olosuhteet, joissa maksuväline oli kadonnut, varastettu tai se on joutunut väriin käsiin.

2. Jos maksajan maksupalveluntarjoaja ei edellytä asiakkaan vahvaa tunnistamista, maksaja ei ole vastuussa mahdollisista taloudellisista seurauksista, jollei maksaja ole toiminut petollisesti. Jos maksunsaaja tai maksunsaajan maksupalveluntarjoaja ei hyväksy asiakkaan vahvaa tunnistamista, sen on korvattava maksajan maksupalveluntarjoajalle aiheutunut taloudellinen vahinko.

3. Maksaja ei ole vastuussa taloudellisista seurauksista, joita kadonneen, varastetun tai väriin käsiin joutuneen maksuvälineen käytöstä aiheutuu sen jälkeen, kun hän on tehnyt 69 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisen ilmoituksen, paitsi jos maksaja on toiminut petollisesti.

Jos maksupalveluntarjoaja ei anna käyttöön asianmukaisia keinoja tehdä milloin tahansa ilmoitus kadonneesta, varastetusta tai väriin käsiin joutuneesta, kuten 70 artiklan 1 kohdan c alakohdassa edellytetään, maksaja ei ole vastuussa taloudellisista seurauksista, jotka aiheutuvat kyseisen maksuvälineen käytöstä, paitsi jos maksaja on toiminut petollisesti.

75 artikla

Maksutapahtumat, joiden rahamäärä ei ole tiedossa etukäteen

1. Jos korttipohjainen maksutapahtuma käynnistetään maksunsaajan toimesta tai tämän välityksellä ja sen tarkka määrä ei ole tiedossa sillä hetkellä, kun maksaja antaa hyväksymisen maksutapahtuman toteuttamiseen, maksajan maksupalveluntarjoaja voi tehdä katevarauksen maksajan maksutilille vain, jos maksaja on antanut hyväksymisen täsmällisen määrän varaamiseen.

2. Maksajan maksupalveluntarjoajan on vapautettava 1 kohdan mukainen katevaraus maksajan maksutililtä ilman aiheutonta viivytystä saatuaan tiedon maksutapahtuman täsmällisestä määrästä ja viimeistään välittömästi maksutoimeksiannon saatuaan.

76 artikla

Palautukset maksunsaajan käynnistämien tai maksunsaajan välityksellä käynnistettyjen maksutapahtumien osalta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksajalla on oikeus saada maksunsaajan käynnistämien tai maksunsaajan välityksellä käynnistettyjen, jo toteutetun oikeutetun maksutapahtuman määrä takaisin maksupalveluntarjoajalta, jos kumpikin seuraava ehto täyttyy:

a) maksutapahtuman täsmällistä rahamäärää ei ole mainittu varmuudessa sen antamisajankohtana;

b) maksutapahtuman rahamäärä on ylittänyt sen, mitä maksaja olisi voinut kohtuudella odottaa ottaen huomioon aikaisempi kulutuskäyttäytyminen, puitesopimuksen ehdot ja muut tapaukseen liittyvät merkitykselliset seikat.

Maksajan on maksupalveluntarjoajan pyynnöstä esitettävä näyttö siitä, että tällaiset ehdot ovat täyttyneet.

Palautus koskee toteutetun maksutapahtuman koko määrää. Maksajan maksutilille panon arvopäivä ei saa olla myöhäisempi kuin se, jona kyseinen määrä oli veloitettu.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tässä kohdassa tarkoitettujen oikeuden lisäksi maksajalla on asetuksen (EU) N:o 260/2012 1 artiklassa tarkoitettujen suoraveloitusten osalta ehdoton oikeus palautukseen tämän direktiivin 77 artiklassa säädetyissä määrärajoissa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 3 kohdan soveltamista.

2. Maksaja ei kuitenkaan voi 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan osalta vedota valuutan muuntoon liittyviin syihin, jos on sovellettu maksajan maksupalveluntarjoajan kanssa 45 artiklan 1 kohdan d alakohdan tai 52 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti sovittua viitekursssia.

3. Maksajan ja maksupalveluntarjoajan välisessä puitesopimuksessa voidaan sopia, että maksajalla ei ole oikeutta palautukseen, jos

a) maksaja on antanut hyväksymisen maksutapahtuman toteuttamiseen suoraan maksupalveluntarjoajalle; ja

b) tapauksen mukaan maksupalveluntarjoaja tai maksunsaaja on antanut maksajalle tai asettanut hänen saatavilleen tulevaa maksutapahtumaa koskevat tiedot sovitulla tavalla vähintään neljä viikkoa ennen eräpäivää.

4. Muiden kuin euromääräisten suoraveloitusten osalta jäsenvaltiot voivat vaatia, että niiden maksupalveluntarjoajat tarjoavat suotuisempia oikeuksia palautukseen suoraveloitusjärjestelyjensä mukaisesti sillä edellytyksellä, että ne ovat maksajan kannalta edullisempia.

77 artikla

Palautuspyynnöt maksunsaajan käynnistämien tai maksunsaajan välityksellä käynnistettyjen maksutapahtumien osalta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksaja voi pyytää 76 artiklassa tarkoitettua palautusta maksunsaajan käynnistämien tai maksunsaajan välityksellä käynnistetyin varmennetun maksutapahtuman osalta kahdeksan viikon kuluessa varojen veloituspäivästä.

2. Maksupalveluntarjoajan on palautuspyynnön saatuaan kymmenen työpäivän kuluessa joko palautettava maksutapahtuman määrä kokonaisuudessaan tai esitettävä perustelut palautuksen epäämiselle sekä mainittava elimet, joiden puoleen maksaja voi 99–102 artiklan mukaisesti kääntyä asiassa, jos maksaja ei hyväksy esitettyjä perusteluja.

Tämän kohdan ensimmäisen alakohdan mukaista maksupalveluntarjoajan oikeutta evätä palautus ei sovelleta 76 artiklan 1 kohdan neljännessä alakohdassa säädetystä tapauksesta.

3 LUKU

Maksutapahtumien toteuttaminen

1 j a k s o

Maksutoimeksiannot ja siirrettävät määrät

78 artikla

Maksutoimeksiantojen vastaanotto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vastaanottoajankohdaksi katsotaan se, jona maksajan maksupalveluntarjoaja on vastaanottanut maksutoimeksiannon.

Maksajan tiliä ei saa veloittaa ennen maksutoimeksiannon vastaanottamista. Jos vastaanottoajankohta ei ole maksajan maksupalveluntarjoajan työpäivä, maksutoimeksianto katsotaan vastaanotetuksi seuraavana työpäivänä. Maksupalveluntarjoaja voi vahvistaa lähelle työpäivän päättymistä takarajan, jonka jälkeen vastaanotetut maksutoimeksiannot katsotaan vastaanotetuksi seuraavana työpäivänä.

2. Jos maksutoimeksiannon antanut maksupalvelunkäyttäjä ja maksupalveluntarjoaja sopivat, että maksutoimeksiannon toteuttaminen aloitetaan tietynä päivänä tai tietyn ajan kuluttua taikka päivänä, jona maksaja on asettanut varat maksupalveluntarjoajan saataville, 83 artiklassa tarkoitettuna vastaanottoajankohtana pidetään sovittua päivää. Jos sovittu päivä ei ole maksupalveluntarjoajan työpäivä, vastaanotettu maksutoimeksianto katsotaan vastaanotetuksi seuraavana työpäivänä.

79 artikla

Maksutoimeksiannosta kieltäytyminen

1. Jos maksupalveluntarjoaja kieltäytyy toteuttamasta maksutoimeksiantoa tai käynnistämästä maksutapahtumaa, maksupalvelunkäyttäjälle on ilmoitettava kieltäytyminen ja, jos mahdollista, sen syyt sekä menettely, jolla voidaan korjata kieltäytymiseen johtaneet tosiasialliset virheet, jollei tätä ole kielletty muussa asiaan liittyvässä unionin tai kansallisessa lainsäädännössä.

Maksupalveluntarjoajan on lähetettävä tämä ilmoitus tai asetettava se saataville sovitulla tavalla mahdollisimman pian ja joka tapauksessa 83 artiklassa säädettyjen määräaikojen kuluessa.

Puitesopimus voi sisältää ehdon, jonka mukaan maksupalveluntarjoaja voi periä kohtuullisen palvelumaksun tällaisesta kieltäytymisestä, jos kieltäytyminen on objektiivisesti perusteltua.

2. Jos kaikki maksajan puitesopimuksessa asetetut ehdot täyttyvät, maksajan tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja ei saa kieltäytyä toteuttamasta oikeutettua maksutoimeksiantoa riippumatta siitä, onko kyseessä maksajan käynnistämä, mukaan lukien maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä käynnistetty vai maksunsaajan käynnistämä tai tämän välityksellä käynnistetty maksutoimeksianto, jollei tätä ole kielletty muussa asiaan liittyvässä unionin tai kansallisessa lainsäädännössä.

3. Maksutoimeksiantoa, jonka toteuttamisesta on kieltäydytty, ei 83 ja 89 artiklaa sovellettaessa katsota vastaanotetuksi.

80 artikla

Maksutoimeksiannon peruuttamattomuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, ettei maksupalvelunkäyttäjä peruuta maksutoimeksiantoa sen jälkeen, kun maksajan maksupalveluntarjoaja on vastaanottanut sen, jollei tässä artiklassa toisin säädetä.

2. Jos maksutapahtuma on maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan käynnistämä tai maksunsaajan käynnistämä taikka tämän välityksellä käynnistetty, maksaja ei saa peruuttaa maksutoimeksiantoa, sen jälkeen kun hän on antanut maksutoimeksiantopalvelun tarjoajalle hyväksymisen maksutapahtuman käynnistämiseen tai sen jälkeen kun on hän on antanut maksunsaajalle hyväksymisen maksutapahtuman toteuttamista varten.

3. Suoraveloituksen osalta maksaja voi kuitenkin peruuttaa maksutoimeksiannon viimeistään sovittua varojen veloitamispäivää edeltävänä työpäivänä, tämän kuitenkin vaikuttamatta palautusoikeuteen.

4. Maksupalvelunkäyttäjä voi 78 artiklan 2 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa peruuttaa maksutoimeksiannon viimeistään sovittua päivää edeltävänä työpäivänä.

5. Edellä 1–4 kohdassa säädettyjen määräaikojen jälkeen maksutoimeksianto voidaan peruuttaa vain, jos maksupalvelunkäyttäjä ja asianomaiset maksupalveluntarjoajat niin sopivat. Edellä 2 ja 3 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa tarvitaan myös maksunsaajan suostumus. Jos puitesopimuksessa on niin sovittu, asianomainen maksupalveluntarjoaja voi periä peruuttamisesta maksun.

81 artikla

Siirrettävät ja vastaanotettavat rahamäärät

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava jokaista maksajan maksupalveluntarjoajaa, jokaista maksunsaajan maksupalveluntarjoajaa ja kaikkia maksupalveluntarjoajien välittäjiä siirtämään maksutapahtuman määrä kokonaisuudessaan ja olemaan vähentämättä siirretystä määrästä palvelumaksuja.

2. Maksunsaaja ja maksupalveluntarjoaja voivat kuitenkin sopia, että kyseinen maksupalveluntarjoaja vähentää siirrettävästä määrästä omat palvelumaksunsa, ennen kuin määrä hyvitetään maksunsaajalle. Tällöin maksutapahtuman koko määrä ja veloitettut palvelumaksut on eriteltävä maksunsaajalle annettavissa tiedoissa.

3. Jos siirretystä määrästä vähennetään muita kuin 2 kohdassa tarkoitettuja palvelumaksuja, maksajan maksupalveluntarjoajan on varmistettava, että maksunsaaja saa maksajan käynnistämän maksutapahtuman määrän kokonaisuudessaan. Jos maksutoimeksiannon on käynnistänyt maksunsaaja tai se on käynnistetty maksunsaajan välityksellä, maksunsaajan maksupalveluntarjoajan on varmistettava, että maksunsaaja saa maksutapahtuman määrän kokonaisuudessaan.

2 j a k s o

Toteuttamisaika ja arvopäivä

82 artikla

Soveltamisala

1. Tätä jaksoa sovelletaan
 - a) euromääräisiin maksutapahtumiin;
 - b) kansallisiin maksutapahtumiin, jotka toteutetaan euroalueen ulkopuolisen jäsenvaltion rahassa;
 - c) maksutapahtumiin, joihin sisältyy vain yksi valuutanmuunto euron ja euroalueen ulkopuolisen jäsenvaltion rahan välillä edellyttäen, että vaadittava valuutan muuntaminen suoritetaan kyseisessä euroalueen ulkopuolisessa jäsenvaltiossa ja että siirto tapahtuu rajatylittävissä maksutapahtumissa euroina.
2. Tätä jaksoa sovelletaan muihin kuin 1 kohdassa tarkoitettuihin maksutapahtumiin, jolleivät maksupalvelunkäyttäjä ja -tarjoaja ole toisin sopineet, lukuun ottamatta 87 artiklaa, jonka osalta osapuolet eivät voi sopia toisin. Jos maksupalvelunkäyttäjä ja -tarjoaja sopivat pidemmästä kuin 83 artiklassa säädetyistä määräajasta, tämä pitempi määräaika saa kuitenkin unionin sisäisten maksutapahtumien osalta olla enintään neljä työpäivää 78 artiklassa tarkoitettua vastaanottoajankohdasta laskettuna.

83 artikla

Maksutilille suoritettavat maksutapahtumat

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava maksajan maksupalveluntarjoajaa varmistamaan, että maksutapahtuman määrä hyvitetään 78 artiklassa tarkoitettua vastaanottoajankohdan jälkeen maksunsaajan maksupalveluntarjoajan tilille seuraavan työpäivän päättämiseen mennessä. Tätä määräaika voidaan pidentää yhdellä työpäivällä, jos maksutapahtuma on käynnistetty paperimuodossa.
2. Jäsenvaltioiden on vaadittava maksunsaajan maksupalveluntarjoajaa määrittämään arvopäivä ja asettamaan maksutapahtuman määrä maksunsaajan saataville tämän maksutilille 87 artiklan mukaisesti sen jälkeen, kun maksupalveluntarjoaja on vastaanottanut varat.
3. Jäsenvaltioiden on vaadittava maksunsaajan maksupalveluntarjoajaa toimittamaan maksunsaajan käynnistämä tai tämän välityksellä käynnistetty maksutoimeksianto maksajan maksupalveluntarjoajalle määräajassa, josta on sovittu maksunsaajan ja maksupalveluntarjoajan kesken, jotta suoritus voi, sikäli kuin on kyse suoraveloituksesta, tapahtua sovittuna eräpäivänä.

84 artikla

Tapaus, jossa maksunsaajalla ei ole maksupalveluntarjoajan ylläpitämää maksutiliä

Jos maksunsaajalla ei ole maksupalveluntarjoajan ylläpitämää maksutiliä, maksunsaajaa varten varat vastaanottaneen maksupalveluntarjoajan on asetettava varat maksunsaajan saataville 83 artiklassa säädetyssä määräajan kuluessa.

85 artikla

Maksutilille suoritettut käteistalletukset

Jos kuluttaja tekee maksupalveluntarjoajan ylläpitämälle maksutilille käteistalletuksen kyseisen maksutilin valuutan määräisenä, maksupalveluntarjoajan on varmistettava, että määrä asetetaan saataville ja sen arvopäivä määritetään välittömästi varojen vastaanoton jälkeen. Jos maksupalvelunkäyttäjää ei ole kuluttaja, määrä on asetettava saataville ja sen arvopäivän on oltava viimeistään varojen vastaanottamista seuraava työpäivä.

86 artikla

Kotimaiset maksutapahtumat

Jäsenvaltiot voivat säätää kotimaisten maksutapahtumien toteuttamiselle tässä jaksossa säädettyä lyhyemmän enimmäiskeston.

87 artikla

Arvopäivä ja varojen käytettävissä olo

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksunsaajan maksutilille panon arvopäivä on viimeistään työpäivä, jona maksutapahtuman määrä hyvitetään maksunsaajan maksupalveluntarjoajan tilille.

2. Maksunsaajan maksupalveluntarjoajan on varmistettava, että maksutapahtuman määrä on maksunsaajan käytettävissä heti sen jälkeen, kun se on hyvitetty maksunsaajan maksupalveluntarjoajan tilille, jos maksunsaajan maksupalveluntarjoajan osalta ei

a) suoriteta valuutan muuntoa; tai

b) suoriteta valuutan muuntoa euron ja jonkin jäsenvaltion valuutan välillä tai kahden jäsenvaltion valuuttojen välillä.

Tässä kohdassa säädettyä velvollisuutta sovelletaan myös yhden maksupalveluntarjoajan sisällä suoritettuihin maksuihin.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksajan maksutililtä oton arvopäivä on aikaisintaan ajankohta, jona maksutapahtuman määrä veloitetaan kyseiseltä maksutililtä.

3 j a k s o

V a s t u u

88 artikla

Virheelliset yksilölliset tunnisteet

1. Jos maksutoimeksianto on toteutettu yksilöllisen tunnisteiden mukaisesti, se katsotaan toteutetuksi oikein kyseisellä yksilöllisellä tunnisteella määritetyn maksunsaajan osalta.

2. Jos maksupalvelunkäyttäjän antama yksilöllinen tunnus on virheellinen, maksupalveluntarjoaja ei ole 89 artiklan nojalla vastuussa maksutapahtuman toteutumatta jäämisestä tai sen virheellisestä toteuttamisesta.

3. Maksajan maksupalveluntarjoajan on kuitenkin ryhdyttävä kohtuullisiin toimiin saadakseen maksutapahtumaan liittyvät varat takaisin. Maksunsaajan maksupalveluntarjoajan on tehtävä näissä toimissa yhteistyötä myös antamalla maksajan maksupalveluntarjoajalle kaikki merkitykselliset tiedot varojen takaisin saamista varten.

Jos varojen takaisin saaminen ensimmäisen alakohdan mukaisesti ei ole mahdollista, maksajan maksupalveluntarjoajan on toimitettava maksajalle kirjallisesta pyynnöstä kaikki maksajan maksupalveluntarjoajan saatavilla olevat tiedot, jotka ovat maksajan kannalta merkityksellisiä, jotta maksaja voi esittää oikeudellisen vaateen varojen takaisin saamiseksi.

4. Jos puitesopimuksessa on niin sovittu, maksupalveluntarjoaja voi veloittaa maksupalvelunkäyttäjältä palvelumaksuja varojen takaisin perimisestä.

5. Jos maksupalvelunkäyttäjä antaa 45 artiklan 1 kohdan a alakohdan tai 52 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisten tietojen lisäksi muita tietoja, maksupalveluntarjoaja on vastuussa maksutapahtumien toteuttamisesta ainoastaan maksupalvelunkäyttäjän antaman yksilöllisen tunnisteiden mukaisesti.

89 artikla

Maksupalveluntarjoajien vastuu toteuttamatta jääneistä, virheellisesti toteutetuista tai myöhästyneistä maksutapahtumista

1. Maksajan maksupalveluntarjoaja on maksajan suoraan käynnistämän maksutoimeksiannon osalta vastuussa maksajalle maksutapahtuman asianmukaisesta toteuttamisesta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 71 artiklan, 88 artiklan 2 ja 3 kohdan sekä 93 artiklan soveltamista, jollei maksajan maksupalveluntarjoaja voi osoittaa maksajalle ja tarvittaessa maksunsaajan maksupalveluntarjoajalle, että maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on vastaanottanut maksutapahtuman määrän 83 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Tuossa tapauksessa maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on vastuussa maksunsaajalle maksutapahtuman asianmukaisesta toteuttamisesta.

Jos maksajan maksupalveluntarjoaja on ensimmäisen alakohdan mukaisesti vastuussa, sen on ilman aiheutonta viivytystä palautettava maksajalle toteuttamatta jäänyt tai virheellisesti toteutettu maksutapahtuman määrä ja tarvittaessa saatettava veloitettu maksutili siihen tilaan, jossa se olisi ollut ilman virheellistä maksutapahtumaa.

Maksajan maksutilille panon arvopäivä ei saa olla myöhäisempi kuin se, jona kyseinen määrä oli veloitettu.

Jos maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on ensimmäisen alakohdan mukaisesti vastuussa, sen on viipymättä asetettava maksutapahtuman määrä maksunsaajan käytettäväksi ja tarvittaessa hyvitetävä vastaava määrä maksunsaajan maksutilille.

Maksunsaajan maksutilille panon arvopäivä ei saa olla myöhäisempi kuin se, jona kyseisen määrän tilillepanon arvopäivä olisi ollut, jos maksutapahtuma olisi toteutettu oikein 87 artiklan mukaisesti.

Jos maksutapahtuma on toteutettu myöhässä, maksunsaajan maksupalveluntarjoajan on varmistettava maksajan puolesta toimivan maksajan maksupalveluntarjoajan pyynnöstä, että maksunsaajan maksutilille panon arvopäivä ei ole myöhäisempi kuin se, jona kyseisen määrän tilillepanon arvopäivä olisi ollut, jos maksutapahtuma olisi toteutettu oikein.

Jos maksajan käynnistämän maksutoimeksiannon maksutapahtuma on jäänyt toteuttamatta tai jos se on toteutettu virheellisesti, maksajan maksupalveluntarjoajan on tämän kohdan mukaisesti vastuusta riippumatta ryhdyttävä pyydyttäessä välittömästi toimiin jäljittääkseen maksutapahtuman ja ilmoitettava sen tulos maksajalle. Tästä ei saa veloittaa palvelumaksua maksajalta.

2. Maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on maksunsaajan käynnistämän tai tämän välityksellä käynnistetyn maksutoimeksiannon osalta vastuussa maksunsaajalle maksutoimeksiannon asianmukaisesta toimittamisesta maksajan maksupalveluntarjoajalle 83 artiklan 3 kohdan mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 71 artiklan, 88 artiklan 2 ja 3 kohdan sekä 93 artiklan soveltamista. Jos maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on vastuussa tämän alakohdan nojalla, sen on välittömästi toimitettava uudelleen kyseinen maksutoimeksianto maksajan maksupalveluntarjoajalle.

Jos maksutoimeksianto toimitetaan myöhässä, kyseisen määrän maksunsaajan maksutilille panon arvopäivä ei saa olla myöhäisempi kuin se, jona sen tilillepanon arvopäivä olisi ollut, jos maksutoimeksianto olisi toteutettu oikein.

Maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on lisäksi vastuussa maksunsaajalle siitä, että se käsittelee maksutapahtuman sille 87 artiklan nojalla kuuluvien veloitteiden mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 71 artiklan, 88 artiklan 2 ja 3 kohdan sekä 93 artiklan soveltamista. Jos maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on vastuussa tämän alakohdan nojalla, sen on varmistettava, että maksutapahtuman määrä on maksunsaajan käytettävissä välittömästi sen jälkeen, kun määrä on hyvitetty maksunsaajan maksupalveluntarjoajan tilille. Kyseisen määrän maksunsaajan maksutilille panon arvopäivä ei saa olla myöhäisempi kuin se, jona sen tilille panon arvopäivä olisi ollut, jos maksutapahtuma olisi toteutettu oikein.

Jos maksutapahtuma, josta maksunsaajan maksupalveluntarjoaja ei ole ensimmäisen ja toisen alakohdan nojalla vastuussa, on jäänyt toteuttamatta tai jos se on toteutettu virheellisesti, maksajan maksupalveluntarjoaja on vastuussa maksajalle. Jos maksajan maksupalveluntarjoaja on tällä tavoin vastuussa, sen on asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä palautettava maksajalle toteuttamatta jääneen tai virheellisesti toteutetun maksutapahtuman määrä ja palautettava veloitettu maksutili siihen tilaan, jossa se olisi ollut ilman virheellistä maksutapahtumaa. Maksajan maksutilille panon arvopäivä ei saa olla myöhäisempi kuin se, jona kyseinen määrä oli veloitettu.

Maksajan maksupalveluntarjoajalla ei ole neljännen alakohdan mukaista velvollisuutta, jos se todistaa, että maksunsaajan maksupalveluntarjoaja on saanut maksutapahtuman määrän, vaikka maksutapahtuman toteuttaminen on vain viivästynyt. Tällöin maksunsaajan maksupalveluntarjoajan maksunsaajan maksutilille suorittaman tilillepanon arvopäivä ei saa olla myöhäisempi kuin se, jona sen tilille panon arvopäivä olisi ollut, jos maksutapahtuma olisi toteutettu oikein.

Jos maksunsaajan käynnistämän tai sen välityksellä käynnistetyn maksutoimeksiannon maksutapahtuma on jäänyt toteuttamatta tai jos se on toteutettu virheellisesti, maksunsaajan maksupalveluntarjoajan on tässä kohdassa tarkoitetusta vastuusta riippumatta ryhdyttävä pyydettäessä välittömästi toimiin jäljittääkseen maksutapahtuman ja ilmoitettava sen tulokset maksunsaajalle. Tästä ei saa veloittaa palvelumaksua maksunsaajalta.

3. Maksupalveluntarjoajat ovat lisäksi vastuussa omille maksupalvelunkäyttäjilleen palvelumaksuista, joista nämä ovat vastuussa, ja koroista, joita maksupalvelunkäyttäjältä peritään sen seurauksena, että maksutapahtumaa ei ole toteutettu tai se on toteutettu virheellisesti tai myöhässä.

90 artikla

Vastuu toteuttamatta jääneistä, virheellisesti toteutetuista tai myöhästyneistä maksutapahtumista maksutoimeksiantopalvelujen yhteydessä

1. Jos maksaja käynnistää maksutapahtuman maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä, tiliä ylläpitävän maksupalveluntarjoajan on palautettava maksajalle toteuttamatta jääneen tai virheellisesti toteutetun maksutapahtuman määrä ja tarvittaessa palautettava veloitettu maksutili siihen tilaan, jossa se olisi ollut, jos maksutapahtumaa ei olisi toteutettu virheellisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 71 artiklan sekä 88 artiklan 2 ja 3 kohdan soveltamista.

Maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan on esitettävä näyttö siitä, että maksajan tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja oli vastaanottanut maksutoimeksiannon 78 artiklan mukaisesti ja että maksutapahtuma oli sen toimivaltaan kuuluvalla alalla varmennettu ja oikein kirjattu ja ettei tekninen vika tai muu toteuttamatta jääneeseen, virheellisesti toteutettuun tai myöhästyneeseen maksutapahtumaan liittyvä häiriö vaikuttanut siihen.

2. Jos maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja on vastuussa toteuttamatta jääneestä, virheellisesti toteutetusta tai myöhästyneestä maksutapahtumasta, sen on välittömästi korvattava tiliä ylläpitävälle maksupalveluntarjoajalle sen pyynnöstä kaikki maksajalle maksetusta palautuksesta aiheutuneet menetykset tai suoritettavat määrät.

91 artikla

Muu rahallinen hyvitys

Muu kuin tässä jaksossa säädetyn lisäksi suoritettava rahallinen hyvitys voi määräytyä maksupalvelunkäyttäjän ja -tarjoajan väliseen sopimukseen sovellettavan lain mukaisesti.

92 artikla

Takautumisoikeus

1. Jos 73 ja 89 artiklan mukainen maksupalveluntarjoajan vastuu johtuu toisesta maksupalveluntarjoajasta tai välittäjästä, tämän on hyvítettävä ensimmäiselle maksupalveluntarjoajalle 73 ja 89 artiklan nojalla aiheutuneet menetykset tai maksetut määrät. Tähän sisältyy hyvityksen maksaminen siitä, että jokin maksupalveluntarjoaja jättää käyttämättä asiakkaan vahvaa tunnistamista.

2. Muu rahallinen hyvitys voi määräytyä maksupalveluntarjoajien ja/tai välittäjien välisten sopimusten ja näiden väliin sopimukseen sovellettavan lainsäädännön mukaisesti.

93 artikla

Epätavalliset ja ennalta arvaamattomat olosuhteet

Edellä 2 tai 3 luvussa säädettyä vastuuta ei sovelleta tapauksiin, joissa osapuoli voi vedota sellaisiin epätavallisiin ja ennalta arvaamattomiin olosuhteisiin, joihin se ei voi vaikuttaa ja joiden seurauksia se ei kaikista pyrkimyksistä huolimatta olisi voinut välttää, tai jos maksupalveluntarjoajaa sitovat muut unionin tai kansalliseen lainsäädäntöön perustuvat oikeudelliset velvoitteet.

4 LUKU

Tietosuojasta

94 artikla

Tietosuojasta

1. Jäsenvaltioiden on sallittava, että maksujärjestelmät ja maksupalveluntarjoajat käsittelevät henkilötietoja, kun se on välttämätöntä maksupetoksiin liittyvien rikosten torjunnan, tutkinnan ja selvittämisen turvaamiseksi. Henkilötietojen käsittelyä koskevien tietojen antamisessa yksityishenkilöille ja tällaisten henkilötietojen käsittelyssä ja muussa tätä direktiiviä sovellettaessa toteutettavassa henkilötietojen käsittelyssä on noudatettava direktiiviä 95/46/EY, direktiivin 95/46/EY saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä koskevia kansallisia sääntöjä ja asetusta (EY) N:o 45/2001.

2. Maksupalveluntarjoajat voivat vain maksupalvelunkäyttäjän nimenomaisella hyväksynnällä saada, käsitellä ja säilyttää sellaisia henkilötietoja, jotka ovat tarpeen niiden maksupalvelujen tarjoamiseksi.

5 LUKU

Operatiiviset ja turvallisuusriskit sekä tunnistaminen

95 artikla

Operatiivisten ja turvallisuusriskien hallinta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat luovat asianmukaisista riskinhallintatoimenpiteistä ja valvontamekanismeista koostuvan kehyksen tarjoamiinsa maksupalveluihin liittyvien operatiivisten ja turvallisuusriskien hallitsemiseksi. Tämän kehyksen osana maksupalveluntarjoajien on luotava ja pidettävä yllä tehokkaita poikkeamien hallintamenettelyjä, merkittävien operatiivisten ja turvapoikkeamien havaitseminen ja luokittelu mukaan lukien.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat antavat toimivaltaiselle viranomaiselle vuosittain tai toimivaltaisen viranomaisen määrittämin lyhyemmin väliajoin päivitetyn ja kattavan arvion niiden tarjoamiin maksupalveluihin liittyvistä operatiivisista ja turvallisuusriskeistä ja näihin riskeihin kohdistettujen hallintatoimenpiteiden ja valvontamekanismien riittävydestä.

3. Pankkiviranomainen antaa tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa ja kuultuaan kaikkia asianomaisia ja myös maksupalvelumarkkinoilla toimivia sidosryhmiä sekä kaikki asiaan liittyvät intressit huomioiden, viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2017 asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet turvatoimenpiteiden käyttöönotosta, toteutuksesta ja seurannasta, mukaan lukien tarvittaessa sertifiointiprosessit.

Pankkiviranomainen tarkastelee ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja ohjeita tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa uudelleen säännöllisesti, ja joka tapauksessa vähintään kahden vuoden välein.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettujen ohjeiden soveltamisessa saadun kokemuksen huomioon ottaen pankkiviranomainen laatii, tapauksen mukaan komission pyynnöstä, turvatoimenpiteiden käyttöönottoa ja seurantaan koskevia perusteita ja edellytyksiä koskevia sääntelystandardien luonnoksia.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

5. Pankkiviranomainen edistää toimivaltaisten viranomaisten välistä, toimivaltaisten viranomaisten ja EKP:n välistä sekä tarvittaessa Euroopan unionin verkko- ja tietoturvaviraston ENISAn välistä yhteistyötä maksupalveluihin liittyvien operatiivisten ja turvallisuusriskien alalla, tietojenvaihto mukaan lukien.

96 artikla

Poikkeamista raportointi

1. Merkittävän operatiivisen tai turvallisuutta koskevan poikkeaman ilmentyessä maksupalveluntarjoajien on ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava niistä toimivaltaiselle viranomaiselle maksupalveluntarjoajan kotijäsenvaltiossa.

Jos poikkeama on vaikuttanut tai voi vaikuttaa sen maksupalvelunkäyttäjien taloudellisiin etuihin, maksupalveluntarjoajan on ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava maksupalvelunkäyttäjilleen poikkeamasta ja kaikista toimenpiteistä, joita ne voivat toteuttaa lieventääkseen poikkeaman haitallisia vaikutuksia.

2. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen saatuaan ilman aiheetonta viivytystä annettava pankkiviranomaiselle ja EKP:lle asiaankuuluvat tiedot poikkeamasta. Mainitun toimivaltaisen viranomaisen on, arvioituaan poikkeaman merkityksen kyseisen jäsenvaltion asiaankuuluvien viranomaisten kannalta, ilmoitettava asiasta myös niille.

Pankkiviranomainen ja EKP arvioivat yhteistyössä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa poikkeaman merkityksen muiden asiaankuuluvien unionin ja kansallisten viranomaisten kannalta ja ilmoittavat tästä niille. EKP ilmoittaa Euroopan keskuspankkijärjestelmän jäsenille maksujärjestelmien kannalta merkityksellisistä seikoista.

Toimivaltaisten viranomaisten on tuon ilmoituksen perusteella toteutettava tapauksen mukaan kaikki tarvittavat toimenpiteet suojellakseen rahoitusjärjestelmän välitöntä turvallisuutta.

3. Pankkiviranomainen antaa tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa ja kuultuaan kaikkia asianomaisia, myös maksupalvelumarkkinoilla toimivia sidosryhmiä sekä kaikki asiaan liittyvät intressit huomioiden, viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018, asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti kullekin seuraavista osoitetut ohjeet:

- a) maksupalveluntarjoajille 1 kohdassa tarkoitettujen merkittävien poikkeamien luokittelusta ja tällaisia poikkeamia koskevien ilmoitusten sisällöstä, muodosta, vakiomuotoiset ilmoitusmallit mukaan lukien, ja tällaisia poikkeamia koskevasta ilmoitusmenettelyistä;
- b) toimivaltaisille viranomaisille perusteista, joiden mukaan poikkeaman merkitystä arvioidaan, ja muiden kotijäsenvaltion viranomaisten kanssa jaettavien poikkeamista tehtävien raporttien yksityiskohdista.

4. Pankkiviranomainen tarkastelee tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa 3 kohdassa tarkoitettuja ohjeita uudelleen säännöllisesti, ja joka tapauksessa vähintään kahden vuoden välein.

5. Kun pankkiviranomainen antaa ja tarkastelee uudelleen 3 kohdassa tarkoitettuja ohjeita, se ottaa huomioon Euroopan unionin verkko- ja tietoturvaviraston laatimat ja julkaisemat standardit ja/tai eritelmat niiden alojen osalta, jotka harjoittavat muita toimintoja kuin maksupalvelujen tarjoamista.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat toimittavat vähintään vuosittain eri maksuvälineisiin liittyviä petoksia koskevat tilastotiedot toimivaltaisille viranomaisilleen. Näiden toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava nämä tiedot kootusti pankkiviranomaiselle ja EKP:lle.

97 artikla

Tunnistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoaja soveltaa asiakkaan vahvaa tunnistamista, jos
 - a) maksaja käyttää maksutiliään verkon kautta;
 - b) maksaja käynnistää sähköisen maksutapahtuman;
 - c) maksaja toteuttaa etäkanavan kautta minkä tahansa toimen, joka voi johtaa maksupetokseen tai muunlaisen väärinkäytöksen riskiin.
2. Jäsenvaltioiden on 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen sähköisten maksutapahtumien käynnistämisen osalta varmistettava, että maksupalveluntarjoajat soveltavat sähköisten etämaksutapahtumien osalta asiakkaan vahvaa tunnistamista, johon sisältyy tekijöitä, joilla maksutapahtuma kytketään dynaamisesti määriteltyyn määrään ja tiettyyn maksunsaajaan.
3. Jäsenvaltioiden on 1 kohdan osalta varmistettava, että maksupalveluntarjoajat ovat ottaneet käyttöön riittäviä turvatoimenpiteitä suojatakseen maksupalvelunkäyttäjien henkilökohtaisten turvatunnuksien luottamuksellisuuden ja eheyden.
4. Edellä olevaa 2 ja 3 kohtaa sovelletaan myös silloin, kun maksutapahtumat käynnistetään maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan välityksellä. Edellä olevia 1 ja 3 kohtaa sovelletaan myös silloin, kun tietoja pyydetään tilitietopalvelun tarjoajan välityksellä.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja antaa maksutoimeksiantopalvelun tarjoajan ja tilitietopalvelun tarjoajan käyttää sellaisia tunnistamismenettelyjä, jotka tiliä ylläpitävä maksupalveluntarjoaja tarjoaa maksupalvelunkäyttäjälle 1 ja 3 kohdan ja, jos maksutoimeksiantopalvelun tarjoaja osallistuu maksutapahtumaan, 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti.

98 artikla

Todentamista ja viestintää koskevat tekniset sääntelystandardit

1. Pankkiviranomainen laatii asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10 artiklan mukaisesti ja tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa ja kuultuaan kaikkia asianomaisia, myös maksupalvelumarkkinoilla toimivia sidosryhmiä sekä kaikki asiaan liittyvät intressit huomioiden, tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan mukaisille maksupalveluntarjoajille tarkoitettuja sääntelystandardien luonnoksia, joissa täsmennetään
 - a) asiakkaan vahvaa tunnistamista koskevat 97 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut vaatimukset;
 - b) 97 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan soveltamista koskevat poikkeukset, jotka perustuvat tämän artiklan 3 kohdassa vahvistettuihin perusteisiin;
 - c) vaatimukset, joiden mukaisia turvatoimenpiteiden on oltava, 97 artiklan 3 kohdan mukaisesti, jotta niillä suojataan maksupalvelunkäyttäjien henkilökohtaisten turvatunnuksien luottamuksellisuus ja eheys; ja
 - d) vaatimukset, jotka koskevat yhteisiä ja turvallisia avoimia viestintästandardeja varmentamista, tunnistamista, tiedoksi-antamista ja ilmoittamista varten sekä turvatoimenpiteiden toteuttamista varten tiliä ylläpitävien maksupalveluntarjoajien, maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien, tilitietopalvelun tarjoajien, maksajien, maksunsaajien ja muiden maksupalveluntarjoajien välillä.
2. Pankkiviranomainen laatii 1 kohdassa tarkoitetut teknisten sääntelystandardien luonnokset seuraavia tarkoituksia varten:
 - a) varmistetaan maksupalvelunkäyttäjille ja maksupalveluntarjoajille asianmukainen turvallisuustaso hyväksymällä tehokkaita ja riskiperusteisia vaatimuksia;

- b) varmistetaan maksupalvelunkäyttäjien varojen ja henkilötietojen turvallisuus;
- c) turvataan ja pidetään yllä kaikkien maksupalveluntarjoajien välistä tervettä kilpailua;
- d) varmistetaan teknologianeutraalius ja liiketoimintamallia koskeva neutraalius;
- e) mahdollistetaan sellaisten käyttäjystävällisten ja innovatiivisten maksutapojen kehittäminen, jotka ovat helposti saatavilla.

3. Edellä 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen poikkeusten on perustuttava seuraaviin perusteisiin:

- a) tarjottuun palveluun liittyvän riskin taso;
- b) maksutapahtumien määrä, toistuvuus tai molemmat;
- c) maksutapahtuman toteuttamiseen käytetty maksukanava.

4. Pankkiviranomainen toimittaa 1 kohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2017.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä nämä tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

5. Pankkiviranomainen tarkastelee asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10 artiklan mukaisesti teknisten sääntelystandardeja uudelleen säännöllisesti ja päivittää niitä tarvittaessa muun muassa innovoinnin ja teknologian kehityksen huomioon ottamiseksi.

6 LUKU

Vaihtoehtoiset riidanratkaisumenettelyt

1 j a k s o

Valitusmenettelyt

99 artikla

Valitukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että käytössä on menettelyjä, joilla maksupalvelunkäyttäjät ja muut asianomaiset osapuolet, mukaan lukien kuluttajajärjestöt, voivat tehdä toimivaltaisille viranomaisille valituksia, kun maksupalveluntarjoajien väitetään rikkoneen tätä direktiiviä.

2. Toimivaltaisen viranomaisen vastauksessa on tarvittaessa ilmoitettava valituksen tekijälle 102 artiklan mukaisesti käyttöön otetuista vaihtoehtoisista riidanratkaisumenettelyistä, sanotun kuitenkin rajoittamatta oikeutta saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi kansallisten prosessioikeudellisten säännösten mukaisesti.

100 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä toimivaltaiset viranomaiset varmistamaan tämän direktiivin tehokas noudattaminen ja valvomaan sitä. Näiden toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava kaikki asianmukaiset toimenpiteet varmistaakseen tämän direktiivin noudattamisen.

Niiden on oltava joko

- a) asetuksen (EU) N:o 1093/2010 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja toimivaltaisia viranomaisia; tai

- b) kansallisessa lainsäädännössä tunnustettuja elimiä tai kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti tätä varten valtuutettujen viranomaisten hyväksymiä elimiä.

Ne eivät saa olla maksupalveluntarjoajia, kansallisia keskuspankkeja lukuun ottamatta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuilla toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava tehtäviensä hoitamiseksi tarvittavat valtuudet ja riittävät resurssit. Jos useammalla kuin yhdellä viranomaisella on toimivalta varmistaa tämän direktiivin tehokas noudattaminen ja valvoa sitä, jäsenvaltioiden on varmistettava, että nämä viranomaiset tekevät läheistä yhteistyötä, jotta ne voivat kukin suorittaa tehtävänsä tehokkaasti.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on käytettävä toimivaltaansa kansallisen lainsäädännön mukaisesti joko

a) suoraan oman toimivaltansa nojalla tai oikeusviranomaisten valvonnassa; tai

b) tekemällä hakemus tuomioistuimille, joilla on toimivalta antaa tarvittavat päätökset ja, jos tarvittavaa päätöstä koskevaa hakemusta ei ole hyväksytty, myös hakemalla tarvittaessa muutosta.

4. Jos III ja IV osaston saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä koskevia kansallisia säännöksiä on rikottu tai niitä epäillään rikotun, tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettu toimivalta kuuluu maksupalveluntarjoajan kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, paitsi sijoittautumisvapauden perusteella toimivien asiamiesten ja sivukonttoreiden osalta, jolloin toimivalta kuuluu vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

5. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava 1 kohdassa tarkoitetut nimetyt toimivaltaiset viranomaiset komissiolle mahdollisimman pian ja joka tapauksessa viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle näiden viranomaisten välinen mahdollinen tehtäväjako. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle välittömästi näiden viranomaisten nimeämistä ja valtuuksia koskevat mahdolliset myöhemmät muutokset.

6. Pankkiviranomainen antaa EKP:tä kuultuaan asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan mukaisesti toimivaltaisille viranomaisille valitusmenettelyjä koskevia ohjeita, jotka on otettava huomioon, jotta varmistetaan tämän artiklan 1 kohdan noudattaminen. Nämä ohjeet annetaan viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018, ja niitä ajantasaistetaan säännöllisin väliajoin tarpeen mukaan.

2 j a k s o

Vaihtoehtoiset riidanratkaisumenettelyt ja seuraamukset

101 artikla

Riitojen ratkaiseminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat ottavat käyttöön riittävät ja tehokkaat valitusten käsittelymenettelyt ja soveltavat niitä maksupalvelunkäyttäjien tekemien tämän direktiivin III ja IV osaston mukaisia oikeuksia ja velvoitteita koskevien valitusten käsittelyyn ja seuraavat näiden menettelyjen tehokkuutta.

Näitä menettelyjä on sovellettava jokaisessa jäsenvaltiossa, jossa maksupalveluntarjoaja tarjoaa maksupalveluja, ja niiden on oltava käytettävissä jollain asianomaisen jäsenvaltion virallisella kielellä tai jollakin muulla kielellä, jos maksupalveluntarjoajan ja maksupalvelunkäyttäjän kesken on niin sovittu.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava maksupalveluntarjoajia pyrkimään kaikkiin mahdollisiin keinoin vastaamaan paperimuodossa tai, jos maksupalveluntarjoaja ja maksupalvelunkäyttäjä ovat niin sopineet, muulla pysyvällä välineellä maksupalvelunkäyttäjien valituksiin. Vastauksessa on käsiteltävä kaikkia esille otettuja seikkoja asianmukaisessa määräajassa ja viimeistään 15 työpäivän kuluessa valituksen vastaanottamisesta. Jos vastausta ei poikkeustilanteissa voida antaa 15 työpäivän kuluessa syistä, joihin maksupalveluntarjoaja ei voi vaikuttaa, maksupalveluntarjoajalta on edellytettävä, että se antaa väliaikaisen vastauksen, jossa ilmoitetaan selkeästi syyt valitukseen annettavan vastauksen viivästymiseen ja määräaika, johon mennessä maksupalvelunkäyttäjä saa lopullisen vastauksen. Lopullisen vastauksen saamisen määräaika ei saa kuitenkaan olla pidempi kuin 35 työpäivää.

Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tai pitää voimassa riidanratkaisumenettelyjä koskevia sääntöjä, jotka ovat maksupalvelunkäyttäjän kannalta edullisempia kuin ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut. Jos ne tekevät näin, on noudatettava samoja sääntöjä.

3. Maksupalveluntarjoajan on annettava maksupalvelunkäyttäjälle tietoja vähintään yhdestä vaihtoehdoisesta riidanratkaisuelimestä, jolla on toimivalta käsitellä III ja IV osaston mukaisia oikeuksia ja velvoitteita koskevia riitoja.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettut tiedot on esitettävä selkeästi, ymmärrettävästi ja helposti saatavilla olevalla tavalla maksupalveluntarjoajan verkkosivustolla, jos sellainen on olemassa, konttorissa sekä maksupalveluntarjoajan ja -käyttäjän välisen sopimuksen yleisissä ehdoissa. Lisäksi on ilmoitettava, miten kyseessä olevasta vaihtoehdoisesta riidanratkaisuelimestä ja sen käytöstä on saatavilla lisätietoja.

102 artikla

Vaihtoehtoiset riidanratkaisumenettelyt

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin III ja IV osastosta johtuvia oikeuksia ja velvoitteita koskevien, maksupalvelunkäyttäjien ja -tarjoajien välisten riitojen ratkaisemiseksi otetaan asiaa koskevan kansallisen ja unionin lainsäädännön mukaisesti käyttöön riittäviä, riippumattomia, puolueettomia, avoimia ja tehokkaita vaihtoehtoisia riidanratkaisumenettelyjä, missä on noudatettava Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2013/11/EU⁽¹⁾, käyttäen tarvittaessa olemassa olevia toimivaltaisia elimiä. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vaihtoehtoisia riidanratkaisumenettelyjä sovelletaan maksupalveluntarjoajiin ja että ne kattavat myös nimettyjen edustajien toiminnan.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja elimiä tekemään tuloksekasta yhteistyötä tämän direktiivin III ja IV osastosta johtuvia oikeuksia ja velvoitteita koskevien rajatylittävien riitojen ratkaisemiseksi.

103 artikla

Seuraamukset

1. Jäsenvaltioiden on annettava säännöt tämän direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä koskevan lainsäädännön rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että ne pannaan täytäntöön. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

2. Jäsenvaltioiden on sallittava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset julkistavat hallinnolliset seuraamukset, jotka määrätään tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä hyväksytyjen toimenpiteiden rikkomisen johdosta, jollei tällainen julkistaminen vakavasti vaaranna finanssimarkkinoita tai aiheuta suhteetonta vahinkoa osapuolille.

V OSASTO

DELEGOIDUT SÄÄDÖKSET JA TEKNISET SÄÄNTELYSTANDARDIT

104 artikla

Delegoidut säädökset

Siirretään komissiolle 105 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, jotka koskevat

- a) tämän direktiivin 4 artiklan 36 alakohdassa olevan, suositukseen 2003/361/EY tehtävän viittauksen mukauttamista, jos kyseistä suositusta muutetaan;
- b) edellä 32 artiklan 1 kohdassa ja 74 artiklan 1 kohdassa mainittujen määrien päivittämistä inflaation huomioon ottamiseksi.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/11/EU, annettu 21 päivänä toukokuuta 2013, kuluttajariitojen vaihtoehdoisesta riidanratkaisusta sekä asetuksen (EY) N:o 2006/2004 ja direktiivin 2009/22/EY muuttamisesta (vaihtoehtoista kuluttajariitojen ratkaisua koskeva direktiivi) (EUVL L 165, 18.6.2013, s. 63).

105 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetty edellytykset.
2. Siirretään komissiolle 12 päivästä tammikuuta 2016 määräämättömäksi ajaksi 104 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä.
3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 104 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhemmänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevytyteen.
4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.
5. Edellä 104 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaä jatketaan kolmella kuukaudella.

106 artikla

Velvollisuus ilmoittaa kuluttajille heidän oikeuksistaan

1. Komissio laatii viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018 helppokäyttöisen sähköisen esitteen, jossa esitetään selkeästi ja helposti ymmärrettävällä tavalla tämän direktiivin ja muun asiaan liittyvän unionin oikeuden mukaiset kuluttajien oikeudet.
2. Komissio ilmoittaa jäsenvaltioille sekä eurooppalaisille maksupalveluntarjoajien järjestöille ja kuluttajajärjestöille 1 kohdassa tarkoitettua esitteen julkaisemisesta.

Komissio, pankkiviranomainen ja toimivaltaiset viranomaiset varmistavat kukin, että esite saatetaan helposti saataville niiden verkkosivustoilla.

3. Maksupalveluntarjoajien on varmistettava, että esite asetetaan helposti saataville niiden verkkosivustoilla, jos sellaiset ovat olemassa, sekä paperimuodossa niiden sivukonttoreissa, niiden asiamiesten toimistoissa ja yksiköissä, joille ne ovat ulkoistaneet toimintojaan.
4. Maksupalveluntarjoajat eivät saa periä asiakkailtaan palvelumaksuja tämän artiklan mukaisesta tietojen antamisesta.
5. Vammaisten henkilöiden osalta on tämän artiklan säännöksiä sovellettava käyttäen asianmukaisia vaihtoehtoisia välineitä, joiden avulla tiedot ovat saatavilla soveltuvassa muodossa.

VI OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

107 artikla

Täysi yhdenmukaistaminen

1. Jäsenvaltiot eivät saa pitää voimassa tai ottaa käyttöön muita kuin tässä direktiivissä annettuja säännöksiä, siltä osin kuin tähän direktiiviin sisältyy yhdenmukaistettuja säännöksiä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 2 artiklan, 8 artiklan 3 kohdan, 32 artiklan, 38 artiklan 2 kohdan, 42 artiklan 2 kohdan, 55 artiklan 6 kohdan, 57 artiklan 3 kohdan, 58 artiklan 3 kohdan, 61 artiklan 2 ja 3 kohdan, 62 artiklan 5 kohdan, 63 artiklan 2 ja 3 kohdan, 74 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ja 86 artiklan soveltamista.

2. Jos jäsenvaltio soveltaa jotain 1 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa, sen on ilmoitettava siitä ja sitä koskevista mahdollisista myöhemmistä muutoksista komissiolle. Komissio julkistaa tiedot verkkosivustolla tai muulla helppokäyttöisellä tavalla.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksupalveluntarjoajat eivät poikkea maksupalvelunkäyttäjien vahingoksi tämän direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuista säännöksistä, jollei tässä direktiivissä nimenomaisesti säädetä tästä.

Maksupalveluntarjoajat voivat kuitenkin päättää myöntää maksupalvelunkäyttäjille edullisempia ehtoja.

108 artikla

Uudelleentarkastelulauseke

Komissio toimittaa viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2021 Euroopan parlamentille, neuvostolle, EKP:lle ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ja vaikutuksista sekä erityisesti

- a) 62 artiklan 3, 4 ja 5 kohdassa annettujen, palvelumaksuja koskevien sääntöjen tarkoituksenmukaisuudesta ja vaikutuksista;
- b) 2 artiklan 3 ja 4 kohdan soveltamisesta, mukaan lukien arvio siitä, voidaanko III ja IV osastoa soveltaa täysimääräisesti mainituissa kohdissa tarkoitettuihin maksutapahtumiin, jos se on teknisesti mahdollista;
- c) pääsystä maksujärjestelmiin, ottaen huomioon erityisesti kilpailun taso;
- d) 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen maksutapahtumia koskevien kynnysarvojen tarkoituksenmukaisuudesta ja vaikutuksista;
- e) 32 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua soveltamatta jättämistä koskevan kynnysarvon tarkoituksenmukaisuudesta ja vaikutuksista;
- f) siitä, onko alan kehitys huomioon ottaen toivottavaa ottaa maksutapahtumia koskevien 75 artiklan säännösten täydentämiseksi käyttöön enimmäisrajoja määrille, jotka maksajan maksutililtä voidaan varata silloin, kun rahamäärä ei ole tiedossa etukäteen ja tehdään katevaraus.

Komissio antaa kertomuksensa yhteydessä tarvittaessa lainsäädäntöehdotuksen.

109 artikla

Siirtymäsäännös

1. Jäsenvaltioiden on sallittava maksulaitosten, jotka ovat viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018 aloittaneet toiminnan direktiivin 2007/64/EY saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä annetun kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jatkaa kyseistä toimintaa direktiivissä 2007/64/EY säädettyjen vaatimusten mukaisesti 13 päivään heinäkuuta 2018 saakka ilman, että niitä vaaditaan hakemaan toimilupaa tämän direktiivin 5 artiklan mukaisesti tai noudattamaan muita tämän direktiivin II osastossa säädettyjä tai tarkoitettuja säännöksiä.

Jäsenvaltioiden on vaadittava tällaisia maksulaitoksia toimittamaan toimivaltaisille viranomaisille kaikki tarvittavat tiedot, joiden perusteella toimivaltaiset viranomaiset voivat viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2018 arvioida, täyttävätkö kyseiset maksulaitokset II osastossa säädetty vaatimukset ja, jos eivät täytä, mitä toimenpiteitä on toteutettava vaatimusten täyttämiseksi vai onko asianmukaista peruuttaa toimilupa.

Maksulaitoksille, joiden todetaan toimivaltaisten viranomaisten tekemän todentamisen jälkeen noudattavan II osastossa säädettyjä vaatimuksia, on myönnettävä toimilupa, ja ne on merkittävä tämän direktiivin 14 ja 15 artiklassa tarkoitettuihin rekistereihin. Jos kyseiset maksulaitokset eivät viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2018 noudata II osastossa säädettyjä vaatimuksia, niitä on tämän direktiivin 37 artiklan mukaisesti kiellettävä tarjoamasta maksupalveluja.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää, että tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuille maksulaitoksille myönnetään ilman eri toimenpiteitä toimilupa ja ne merkitään samoin 14 ja 15 artiklassa tarkoitettuihin rekistereihin, jos toimivaltaisilla viranomaisilla on jo näyttö siitä, että 5 ja 11 artiklassa säädettyjä vaatimuksia noudatetaan. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava tästä asianomaisille maksulaitoksille ennen toimiluvan myöntämistä.

3. Tätä kohtaa sovelletaan luonnollisten henkilöihin tai oikeushenkilöihin, jotka ovat saaneet direktiivin 2007/64/EY 26 artiklan mukaisen edun ennen 13 päivää tammikuuta 2018 ja jotka ovat harjoittaneet direktiivissä 2007/64/EY tarkoitettua maksupalvelutoimintaa.

Jäsenvaltioiden on sallittava näiden henkilöiden jatkaa tätä toimintaa kyseisessä jäsenvaltiossa direktiivin 2007/64/EY mukaisesti 13 päivään tammikuuta 2019 saakka ilman, että niitä vaaditaan hakemaan toimilupaa tämän direktiivin 5 artiklan nojalla, tai saamaan hyväkseen tämän direktiivin 32 artiklan mukaisen soveltamatta jättämisen taikka noudattamaan tämän direktiivin II osastossa säädettyjä tai tarkoitettuja muita säännöksiä.

Kaikkia ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja henkilöitä, jotka eivät ole viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2019 saaneet tämän direktiivin mukaisesti toimilupaa tai joita ei ole sen mukaisesti jätetty soveltamisen ulkopuolelle, on tämän direktiivin 37 artiklan mukaisesti kiellettävä tarjoamasta maksupalveluja.

4. Jäsenvaltiot voivat sallia, että tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla soveltamatta jättämisestä hyötyvien luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden katsotaan hyötyvän soveltamatta jättämisestä ja tulleen ilman eri toimenpiteitä merkityksi 14 ja 15 artiklassa tarkoitettuihin rekistereihin, jos toimivaltaisilla viranomaisilla on näyttö siitä, että 32 artiklassa säädettyjä vaatimuksia noudatetaan. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava tästä asianomaisille maksulaitoksille.

5. Sen estämättä, mitä tämän artiklan 1 kohdassa säädetään, ne maksulaitokset, joille on myönnetty toimilupa tarjota direktiivin 2007/64/EY liitteessä olevassa 7 kohdassa tarkoitettuja maksupalveluja, saavat pitää tuon luvan tarjota näitä maksupalveluja, joiden katsotaan olevan tämän direktiivin liitteessä I olevassa 3 kohdassa tarkoitettuja maksupalveluja, jos toimivaltaisilla viranomaisilla on viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2020 näyttö siitä, että tämän direktiivin 7 artiklan c alakohdassa ja 9 artiklassa säädettyjä vaatimuksia noudatetaan.

110 artikla

Direktiivin 2002/65/EY muuttaminen

Korvataan direktiivin 2002/65/EY 4 artiklan 5 kohta seuraavasti:

"5. Jos sovelletaan myös Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä (EU) 2015/2366 (*), tämän direktiivin 3 artiklan 1 kohdan mukaiset tiedot koskevat säännökset, lukuun ottamatta 2 alakohdan c–g alakohtaa, 3 alakohdan a, d ja e alakohtaa ja 4 alakohdan b alakohtaa, korvataan direktiivin (EU) 2015/2366 44, 45, 51 ja 52 artiklalla.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/2366, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY, 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta (EUVL L 337, 23.12.2015, s. 35)."

111 artikla

Direktiivin 2009/110/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2009/110/EY seuraavasti:

1) Muutetaan 3 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksiin sovelletaan soveltuvin osin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2366 (*) 5 artiklaa, 11–17 artiklaa, 19 artiklan 5 ja 6 kohtaa ja 20–31 artiklaa, mukaan lukien sen 15 artiklan 4 kohdan, 28 artiklan 5 kohdan ja 29 artiklan 7 kohdan nojalla annetut delegoidut säädökset, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän direktiivin soveltamista.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/2366, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY, 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta (EUVL L 337, 23.12.2015, s. 35).”;

b) korvataan 4 ja 5 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on sallittava sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten luovuttaa ja lunastaa sähköistä rahaa niiden puolesta toimivien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden välityksellä. Jos sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitos luovuttaa sähköistä rahaa toisessa jäsenvaltiossa tällaisen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön avulla, tällaiseen sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokseen sovelletaan soveltuvin osin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2366 27–31 artiklaa, lukuun ottamatta 29 artiklan 4 ja 5 kohtaa, mukaan lukien sen 28 artiklan 5 kohdan ja 29 artiklan 7 kohdan nojalla annetut delegoidut säädökset.

5. Sen estämättä, mitä tämän artiklan 4 kohdassa säädetään, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokset eivät saa laskea liikkeeseen sähköistä rahaa asiamiesten välityksellä. Sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokset saavat tarjota tämän direktiivin 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja maksupalveluja asiamiesten välityksellä, jollei direktiivin (EU) 2015/2366 19 artiklassa säädetystä edellytyksistä muuta johdu.”

2) Lisätään 18 artiklaan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on sallittava sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten, jotka ovat ennen 13 päivää tammikuuta 2018 aloittaneet toiminnan tämän direktiivin ja direktiivin 2007/64/EY mukaisesti jäsenvaltiossa, jossa niiden päätoimipaikka sijaitsee, jatkaa kyseistä toimintaa asianomaisessa jäsenvaltiossa tai toisessa jäsenvaltiossa 13 päivään heinäkuuta 2018 saakka ilman, että niitä vaaditaan hakemaan tämän direktiivin 3 artiklan mukaisesti toimilupaa tai noudattamaan muita tämän direktiivin II osastossa säädettyjä tai siinä tarkoitettuja säännöksiä.

Jäsenvaltioiden on vaadittava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksia toimittamaan toimivaltaisille viranomaisille kaikki tarvittavat tiedot, joiden perusteella nämä viranomaiset voivat viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2018 arvioida, täyttävätkö kyseiset sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokset tämän direktiivin II osastossa säädetty vaatimukset ja, jos eivät täytä, mitkä toimenpiteet on toteutettava vaatimusten täyttämiseksi tai onko asianmukaista peruuttaa toimilupa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuille sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksille, joiden todetaan toimivaltaisten viranomaisten tekemän todentamisen jälkeen noudattavan II osastossa säädettyjä vaatimuksia, on myönnettävä toimilupa, ja ne on merkittävä rekisteriin. Jos nämä sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokset eivät noudata tämän direktiivin II osastossa säädettyjä vaatimuksia viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2018, niitä on kiellettävä laskemasta liikkeeseen sähköistä rahaa.”

112 artikla

Asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttaminen

Muutetaan asetus (EU) N:o 1093/2010 seuraavasti:

1) Korvataan 1 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Viranomainen toimii tällä asetuksella uskottujen valtuuksien puitteissa sekä direktiivin 2002/87/EY, direktiivin 2009/110/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (*), Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (**), Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/49/EU (***), Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/847 (****), Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2366 (*****) sekä lisäksi direktiivin 2002/65/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/849 (*****), asiaankuuluvien osien soveltamisalalla, siltä osin kuin näitä säädöksiä sovelletaan luotto- ja finanssilaitoksiin sekä niitä valvoviin toimivaltaisiin viranomaisiin, mukaan lukien kaikki näihin säädöksiin perustuvat direktiivit, asetukset ja päätökset ja mahdolliset muut oikeudellisesti sitovat unionin säädökset, joissa viranomaiselle annetaan tehtäviä. Viranomainen toimii myös neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (*****), mukaisesti.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1),

(**) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

(***) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/49/EU, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, talletusten vakuusjärjestelmistä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 149).

(****) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2015/847, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, varainsiirtojen mukana toimitettavista tiedoista ja asetuksen (EY) N:o 1781/2006 kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 1).

(*****) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/2366, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY, 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta (EUVL L 337, 23.12.2015, s. 35).

(*****), Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/849, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY ja komission direktiivin 2006/70/EY kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 73).

(*****), Neuvoston asetus (EU) N:o 1024/2013, annettu 15 päivänä lokakuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille (EUVL L 287, 29.10.2013, s. 63).”

2. Korvataan 4 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1) ’finanssilaitoksilla’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyjä luottolaitoksia, asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 2 alakohdassa määriteltyjä sijoituspalveluyrityksiä, direktiivin 2002/87/EY 2 artiklan 14 alakohdassa määriteltyjä finanssiryhmittymiä, direktiivin (EU) 2015/2366 4 artiklan 11 alakohdassa määriteltyjä maksupalvelutarjoajia ja direktiivin 2009/110/EY 2 artiklan 1 kohdassa määriteltyjä sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksia. Direktiivin (EU) 2015/849 osalta ’finanssilaitoksilla’ tarkoitetaan kuitenkin luotto- ja rahoituslaitoksia siten kuin ne on määritelty asetuksen (EU) 2015/849 3 artiklan 1 ja 2 alakohdassa.”

113 artikla

Direktiivin 2013/36/EU muuttaminen

Korvataan direktiivin 2013/36/EU liitteessä I oleva 4 kohta seuraavasti:

”4) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/2366 (*) 4 artiklan 3 alakohdassa määritelty maksupalvelut.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/2366, annettu 25 päivänä marraskuuta 2015, maksupalveluista sisämarkkinoilla, direktiivien 2002/65/EY, 2009/110/EY, 2013/36/EU ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta sekä direktiivin 2007/64/EY kumoamisesta (EUVL L 337, 23.12.2015, s. 35).”

*114 artikla***Kumoaminen**

Kumotaan direktiivi 2007/64/EY 13 päivästä tammikuuta 2018.

Viittauksia kumottuun direktiiviin pidetään viittauksina tähän direktiiviin tämän direktiivin liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

*115 artikla***Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä**

1. Jäsenvaltioiden on hyväksyttävä ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018. Niiden on viipymättä toimitettava ilmoitettava tästä komissiolle.

2. Niiden on sovellettava näitä toimenpiteitä 13 päivästä tammikuuta 2018.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa toimenpiteissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset toimenpiteet kirjallisina komissiolle.

4. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltioiden on varmistettava, että 65, 66, 67 ja 97 artiklassa tarkoitettuja turvallisuustoimenpiteitä sovelletaan 18 kuukauden kuluttua 98 artiklassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien voimaantulosta.

5. Jäsenvaltiot eivät saa kieltää oikeushenkilöitä, jotka ovat ennen 12 päivää tammikuuta 2016 harjoittaneet niiden alueella tässä direktiivissä tarkoitettuja maksutoimeksiantopalvelun tarjoajien ja tilitietopalvelun tarjoajien toimintoja, jatkamasta samojen toimintojen harjoittamista niiden alueella 2 ja 4 kohdassa tarkoitetun siirtymäkauden ajan tällä hetkellä sovellettavan sääntelykehiksen mukaisesti.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siihen saakka, kun yksittäiset tiliä ylläpitävät maksupalveluntarjoajat noudattavat 4 kohdassa tarkoitettuja teknisiä sääntelystandardeja, tiliä ylläpitävät maksupalveluntarjoajat eivät saa käyttää hyväkseen sitä, että ne eivät vielä noudata kyseisiä standardeja, estääkseen maksutoimeksiantopalvelujen ja tilitietopalvelujen käytön niiden tilien osalta, joita ne ylläpitävät.

*116 artikla***Voimaantulo**

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

*117 artikla***Osoitus**

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 25 päivänä marraskuuta 2015.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

N. SCHMIT

LIITE I

MAKSUPALVELUT

(4 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut)

1. Palvelut, joiden avulla käteinen raha talletetaan maksutilille sekä kaikki maksutilin hoitamisen edellyttämät operaatiot.
 2. Palvelut, joiden avulla käteinen raha nostetaan maksutililtä sekä kaikki maksutilin hoitamisen edellyttämät operaatiot.
 3. Maksutapahtumien toteuttaminen, mukaan lukien varojen siirto käyttäjän maksupalveluntarjoajan tai jonkin muun maksupalveluntarjoajan ylläpitämälle maksutilille:
 - a) suoraveloitusten toteuttaminen, mukaan lukien kertaluonteiset suoraveloitukset,
 - b) maksutapahtumien toteuttaminen maksukortilla tai vastaavalla maksuvälineellä tai laitteella,
 - c) tilisiirtojen toteuttaminen, mukaan lukien toistuvaissuoritukset.
 4. Maksutapahtumien toteuttaminen, kun varojen katteena on maksupalvelunkäyttäjän luottosopimus:
 - a) suoraveloitusten toteuttaminen, mukaan lukien kertaluonteiset suoraveloitukset,
 - b) maksutapahtumien toteuttaminen maksukortilla tai vastaavalla maksuvälineellä tai laitteella,
 - c) tilisiirtojen toteuttaminen, mukaan lukien toistuvaissuoritukset.
 5. Maksuvälineiden liikkeeseenlasku ja/tai maksutapahtumien vastaanottaminen.
 6. Rahansiirrot.
 7. Maksutoimeksiantopalvelut.
 8. Tilitietopalvelut.
-

LIITE II

VASTAAVUUSTAULUKKO

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
1 artiklan 1 kohta	1 artiklan 1 kohta
1 artiklan 2 kohta	1 artiklan 2 kohta
2 artiklan 1 kohta	2 artiklan 1 kohta
2 artiklan 2 kohta	
2 artiklan 3 kohta	
2 artiklan 4 kohta	
2 artiklan 5 kohta	2 artiklan 3 kohta
3 artikla	3 artikla
4 artikla:	4 artikla:
1, 2, 3, 4, 5 ja 10 alakohta	1, 2, 3, 4, 5 ja 10 alakohta
7 alakohta	6 alakohta
8 alakohta	7 alakohta
9 alakohta	8 alakohta
11 alakohta	9 alakohta
12 alakohta	14 alakohta
13 alakohta	16 alakohta
14 alakohta	23 alakohta
20, 21 ja 22 alakohta	11, 12 ja 13 alakohta
23 alakohta	28 alakohta
25 alakohta	15 alakohta
26 ja 27 alakohta	17 ja 18 alakohta
28 alakohta	20 alakohta
29 alakohta	19 alakohta
33 alakohta	21 alakohta
34, 35, 36 ja 37 alakohta	24, 25, 26 ja 27 alakohta
38 alakohta	22 alakohta
39 ja 40 alakohta	29 ja 30 alakohta
6, 15–19, 24, 30–32 ja 41–48 alakohta	—
5 artiklan 1 kohta	5 artikla
5 artiklan 2 kohta	—
5 artiklan 3 kohta	—
5 artiklan 4 kohta	—

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
5 artiklan 5 kohta	—
5 artiklan 6 kohta	—
5 artiklan 7 kohta	—
6 artiklan 1 kohta	—
6 artiklan 2 kohta	—
6 artiklan 3 kohta	—
6 artiklan 4 kohta	—
7 artikla	6 artikla
8 artiklan 1 kohta	7 artiklan 1 kohta
8 artiklan 2 kohta	7 artiklan 2 kohta
8 artiklan 3 kohta	7 artiklan 3 kohta
9 artiklan 1 kohta	8 artiklan 1 kohta
9 artiklan 2 kohta	8 artiklan 2 kohta
9 artiklan 3 kohta	8 artiklan 3 kohta
10 artiklan 1 kohta	9 artiklan 1 kohta
10 artiklan 2 kohta	9 artiklan 2 kohta
—	9 artiklan 3 ja 4 kohta
11 artiklan 1 kohta	10 artiklan 1 kohta
11 artiklan 2 kohta	10 artiklan 2 kohta
11 artiklan 3 kohta	10 artiklan 3 kohta
11 artiklan 4 kohta	10 artiklan 4 kohta
11 artiklan 5 kohta	10 artiklan 5 kohta
11 artiklan 6 kohta	10 artiklan 6 kohta
11 artiklan 7 kohta	10 artiklan 7 kohta
11 artiklan 8 kohta	10 artiklan 8 kohta
11 artiklan 9 kohta	10 artiklan 9 kohta
12 artikla	11 artikla
13 artiklan 1 kohta	12 artiklan 1 kohta
13 artiklan 2 kohta	12 artiklan 2 kohta
13 artiklan 3 kohta	12 artiklan 3 kohta
14 artiklan 1 kohta	13 artikla
14 artiklan 2 kohta	13 artikla
14 artiklan 3 kohta	—
14 artiklan 4 kohta	—
15 artiklan 1 kohta	—

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
15 artiklan 2 kohta	—
15 artiklan 3 kohta	—
15 artiklan 4 kohta	—
15 artiklan 5 kohta	—
16 artikla	14 artikla
17 artiklan 1 kohta	15 artiklan 1 kohta
17 artiklan 2 kohta	15 artiklan 2 kohta
17 artiklan 3 kohta	15 artiklan 3 kohta
17 artiklan 4 kohta	15 artiklan 4 kohta
18 artiklan 1 kohta	16 artiklan 1 kohta
18 artiklan 2 kohta	16 artiklan 2 kohta
18 artiklan 3 kohta	16 artiklan 2 kohta
18 artiklan 4 kohta	16 artiklan 3 kohta
18 artiklan 5 kohta	16 artiklan 4 kohta
18 artiklan 6 kohta	16 artiklan 5 kohta
19 artiklan 1 kohta	17 artiklan 1 kohta
19 artiklan 2 kohta	17 artiklan 2 kohta
19 artiklan 3 kohta	17 artiklan 3 kohta
19 artiklan 4 kohta	17 artiklan 4 kohta
19 artiklan 5 kohta	17 artiklan 5 kohta
19 artiklan 6 kohta	17 artiklan 7 kohta
19 artiklan 7 kohta	17 artiklan 8 kohta
19 artiklan 8 kohta	—
20 artiklan 1 kohta	18 artiklan 1 kohta
20 artiklan 2 kohta	18 artiklan 2 kohta
21 artikla	19 artikla
22 artiklan 1 kohta	20 artiklan 1 kohta
22 artiklan 2 kohta	20 artiklan 2 kohta
22 artiklan 3 kohta	20 artiklan 3 kohta
22 artiklan 4 kohta	20 artiklan 4 kohta
22 artiklan 5 kohta	20 artiklan 5 kohta
23 artiklan 1 kohta	21 artiklan 1 kohta
23 artiklan 2 kohta	21 artiklan 2 kohta
23 artiklan 3 kohta	21 artiklan 3 kohta
24 artiklan 1 kohta	22 artiklan 1 kohta

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
24 artiklan 2 kohta	22 artiklan 2 kohta
24 artiklan 3 kohta	22 artiklan 3 kohta
25 artiklan 1 kohta	23 artiklan 1 kohta
25 artiklan 2 kohta	23 artiklan 2 kohta
26 artiklan 1 kohta	24 artiklan 1 kohta
26 artiklan 2 kohta	24 artiklan 2 kohta
27 artiklan 1 kohta	—
27 artiklan 2 kohta	—
28 artiklan 1 kohta	25 artiklan 1 kohta
28 artiklan 2 kohta	—
28 artiklan 3 kohta	—
28 artiklan 4 kohta	—
28 artiklan 5 kohta	—
29 artiklan 1 kohta	25 artiklan 2 ja 3 kohta
29 artiklan 2 kohta	—
29 artiklan 3 kohta	25 artiklan 4 kohta
29 artiklan 4 kohta	—
29 artiklan 5 kohta	—
29 artiklan 6 kohta	—
30 artiklan 1 kohta	—
30 artiklan 2 kohta	—
30 artiklan 3 kohta	—
30 artiklan 4 kohta	—
31 artiklan 1 kohta	—
31 artiklan 2 kohta	25 artiklan 4 kohta
32 artiklan 1 kohta	26 artiklan 1 kohta
32 artiklan 2 kohta	26 artiklan 2 kohta
32 artiklan 3 kohta	26 artiklan 3 kohta
32 artiklan 4 kohta	26 artiklan 4 kohta
32 artiklan 5 kohta	26 artiklan 5 kohta
32 artiklan 6 kohta	26 artiklan 6 kohta
33 artiklan 1 kohta	—
33 artiklan 2 kohta	—
34 artikla	27 artikla
35 artiklan 1 kohta	28 artiklan 1 kohta

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
35 artiklan 2 kohta	28 artiklan 2 kohta
36 artikla	—
37 artiklan 1 kohta	29 artikla
37 artiklan 2 kohta	—
37 artiklan 3 kohta	—
37 artiklan 4 kohta	—
37 artiklan 5 kohta	—
38 artiklan 1 kohta	30 artiklan 1 kohta
38 artiklan 2 kohta	30 artiklan 2 kohta
38 artiklan 3 kohta	30 artiklan 3 kohta
39 artikla	31 artikla
40 artiklan 1 kohta	32 artiklan 1 kohta
40 artiklan 2 kohta	32 artiklan 2 kohta
40 artiklan 3 kohta	32 artiklan 3 kohta
41 artikla	33 artikla
42 artiklan 1 kohta	34 artiklan 1 kohta
42 artiklan 2 kohta	34 artiklan 2 kohta
43 artiklan 1 kohta	35 artiklan 1 kohta
43 artiklan 2 kohta	35 artiklan 2 kohta
44 artiklan 1 kohta	36 artiklan 1 kohta
44 artiklan 2 kohta	36 artiklan 2 kohta
44 artiklan 3 kohta	36 artiklan 3 kohta
45 artiklan 1 kohta	37 artiklan 1 kohta
45 artiklan 2 kohta	—
45 artiklan 3 kohta	37 artiklan 2 kohta
46 artikla	—
47 artikla	—
48 artikla	38 artikla
49 artikla	39 artikla
50 artikla	40 artikla
51 artiklan 1 kohta	41 artiklan 1 kohta
51 artiklan 2 kohta	41 artiklan 2 kohta
51 artiklan 3 kohta	41 artiklan 3 kohta
52 artiklan 1 kohta	42 artiklan 1 kohta
52 artiklan 2 kohta	42 artiklan 2 kohta

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
52 artiklan 3 kohta	42 artiklan 3 kohta
52 artiklan 4 kohta	42 artiklan 4 kohta
52 artiklan 5 kohta	42 artiklan 5 kohta
52 artiklan 6 kohta	42 artiklan 6 kohta
52 artiklan 7 kohta	42 artiklan 7 kohta
53 artikla	43 artikla
54 artiklan 1 kohta	44 artiklan 1 kohta
54 artiklan 2 kohta	44 artiklan 2 kohta
54 artiklan 3 kohta	44 artiklan 3 kohta
55 artiklan 1 kohta	45 artiklan 1 kohta
55 artiklan 2 kohta	45 artiklan 2 kohta
55 artiklan 3 kohta	45 artiklan 3 kohta
55 artiklan 4 kohta	45 artiklan 4 kohta
55 artiklan 5 kohta	45 artiklan 5 kohta
55 artiklan 6 kohta	45 artiklan 6 kohta
56 artikla	46 artikla
57 artiklan 1 kohta	47 artiklan 1 kohta
57 artiklan 2 kohta	47 artiklan 2 kohta
57 artiklan 3 kohta	47 artiklan 3 kohta
58 artiklan 1 kohta	48 artiklan 1 kohta
58 artiklan 2 kohta	48 artiklan 2 kohta
58 artiklan 3 kohta	48 artiklan 3 kohta
59 artiklan 1 kohta	49 artiklan 1 kohta
59 artiklan 2 kohta	49 artiklan 2 kohta
60 artiklan 1 kohta	50 artiklan 1 kohta
60 artiklan 2 kohta	50 artiklan 2 kohta
60 artiklan 3 kohta	—
61 artiklan 1 kohta	51 artiklan 1 kohta
61 artiklan 2 kohta	51 artiklan 2 kohta
61 artiklan 3 kohta	51 artiklan 3 kohta
61 artiklan 4 kohta	51 artiklan 4 kohta
62 artiklan 1 kohta	52 artiklan 1 kohta
62 artiklan 2 kohta	52 artiklan 2 kohta
62 artiklan 3 kohta	52 artiklan 3 kohta
62 artiklan 4 kohta	—

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
62 artiklan 5 kohta	—
63 artiklan 1 kohta	53 artiklan 1 kohta
63 artiklan 2 kohta	53 artiklan 2 kohta
63 artiklan 3 kohta	53 artiklan 3 kohta
64 artiklan 1 kohta	54 artiklan 1 kohta
64 artiklan 2 kohta	54 artiklan 2 kohta
64 artiklan 3 kohta	54 artiklan 3 kohta
64 artiklan 4 kohta	54 artiklan 4 kohta
65 artiklan 1 kohta	—
65 artiklan 2 kohta	—
65 artiklan 3 kohta	—
65 artiklan 4 kohta	—
65 artiklan 5 kohta	—
65 artiklan 6 kohta	—
66 artiklan 1 kohta	—
66 artiklan 2 kohta	—
66 artiklan 3 kohta	—
66 artiklan 4 kohta	—
66 artiklan 5 kohta	—
67 artiklan 1 kohta	—
67 artiklan 2 kohta	—
67 artiklan 3 kohta	—
67 artiklan 4 kohta	—
68 artiklan 1 kohta	55 artiklan 1 kohta
68 artiklan 2 kohta	55 artiklan 2 kohta
68 artiklan 3 kohta	55 artiklan 3 kohta
68 artiklan 4 kohta	55 artiklan 4 kohta
69 artiklan 1 kohta	56 artiklan 1 kohta
69 artiklan 2 kohta	56 artiklan 2 kohta
70 artiklan 1 kohta	57 artiklan 1 kohta
70 artiklan 2 kohta	57 artiklan 2 kohta
71 artiklan 1 kohta	58 artikla
71 artiklan 2 kohta	—
72 artiklan 1 kohta	59 artiklan 1 kohta
72 artiklan 2 kohta	59 artiklan 2 kohta

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
73 artiklan 1 kohta	60 artiklan 1 kohta
73 artiklan 2 kohta	—
73 artiklan 3 kohta	60 artiklan 2 kohta
74 artiklan 1 kohta	61 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
74 artiklan 2 kohta	—
74 artiklan 3 kohta	61 artiklan 4 ja 5 kohta
75 artiklan 1 kohta	—
75 artiklan 2 kohta	—
76 artiklan 1 kohta	62 artiklan 1 kohta
76 artiklan 2 kohta	62 artiklan 2 kohta
76 artiklan 3 kohta	62 artiklan 3 kohta
76 artiklan 4 kohta	—
77 artiklan 1 kohta	63 artiklan 1 kohta
77 artiklan 2 kohta	63 artiklan 2 kohta
78 artiklan 1 kohta	64 artiklan 1 kohta
78 artiklan 2 kohta	64 artiklan 2 kohta
79 artiklan 1 kohta	65 artiklan 1 kohta
79 artiklan 2 kohta	65 artiklan 2 kohta
79 artiklan 3 kohta	65 artiklan 3 kohta
80 artiklan 1 kohta	66 artiklan 1 kohta
80 artiklan 2 kohta	66 artiklan 2 kohta
80 artiklan 3 kohta	66 artiklan 3 kohta
80 artiklan 4 kohta	66 artiklan 4 kohta
80 artiklan 5 kohta	66 artiklan 5 kohta
81 artiklan 1 kohta	67 artiklan 1 kohta
81 artiklan 2 kohta	67 artiklan 2 kohta
81 artiklan 3 kohta	67 artiklan 3 kohta
82 artiklan 1 kohta	68 artiklan 1 kohta
82 artiklan 2 kohta	68 artiklan 2 kohta
83 artiklan 1 kohta	69 artiklan 1 kohta
83 artiklan 2 kohta	69 artiklan 2 kohta
83 artiklan 3 kohta	69 artiklan 3 kohta
84 artikla	70 artikla
85 artikla	71 artikla
86 artikla	72 artikla

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
87 artiklan 1 kohta	73 artiklan 1 kohta
87 artiklan 2 kohta	73 artiklan 1 kohta
87 artiklan 3 kohta	73 artiklan 2 kohta
88 artiklan 1 kohta	74 artiklan 1 kohta
88 artiklan 2 kohta	74 artiklan 2 kohta
88 artiklan 3 kohta	74 artiklan 2 kohta
88 artiklan 4 kohta	74 artiklan 2 kohta
88 artiklan 5 kohta	74 artiklan 3 kohta
89 artiklan 1 kohta	75 artiklan 1 kohta
89 artiklan 2 kohta	75 artiklan 2 kohta
89 artiklan 3 kohta	75 artiklan 3 kohta
90 artiklan 1 kohta	—
90 artiklan 2 kohta	—
91 artikla	76 artikla
92 artiklan 1 kohta	77 artiklan 1 kohta
92 artiklan 2 kohta	77 artiklan 2 kohta
93 artikla	78 artikla
94 artiklan 1 kohta	79 artiklan 1 kohta
94 artiklan 2 kohta	—
95 artiklan 1 kohta	—
95 artiklan 2 kohta	—
95 artiklan 3 kohta	—
95 artiklan 4 kohta	—
95 artiklan 5 kohta	—
96 artiklan 1 kohta	—
96 artiklan 2 kohta	—
96 artiklan 3 kohta	—
96 artiklan 4 kohta	—
96 artiklan 5 kohta	—
96 artiklan 6 kohta	—
97 artiklan 1 kohta	—
97 artiklan 2 kohta	—
97 artiklan 3 kohta	—
97 artiklan 4 kohta	—
97 artiklan 5 kohta	—

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
98 artiklan 1 kohta	—
98 artiklan 2 kohta	—
98 artiklan 3 kohta	—
98 artiklan 4 kohta	—
98 artiklan 5 kohta	—
99 artiklan 1 kohta	80 artiklan 1 kohta
99 artiklan 2 kohta	80 artiklan 2 kohta
100 artiklan 1 kohta	—
100 artiklan 2 kohta	—
100 artiklan 3 kohta	—
100 artiklan 4 kohta	82 artiklan 2 kohta
100 artiklan 5 kohta	—
100 artiklan 6 kohta	—
101 artiklan 1 kohta	—
101 artiklan 2 kohta	—
101 artiklan 3 kohta	—
101 artiklan 4 kohta	—
102 artiklan 1 kohta	83 artiklan 1 kohta
102 artiklan 2 kohta	83 artiklan 2 kohta
103 artiklan 1 kohta	81 artiklan 1 kohta
103 artiklan 2 kohta	—
104 artikla	—
105 artiklan 1 kohta	—
105 artiklan 2 kohta	—
105 artiklan 3 kohta	—
105 artiklan 4 kohta	—
105 artiklan 5 kohta	—
106 artiklan 1 kohta	—
106 artiklan 2 kohta	—
106 artiklan 3 kohta	—
106 artiklan 4 kohta	—
106 artiklan 5 kohta	—
107 artiklan 1 kohta	86 artiklan 1 kohta
107 artiklan 2 kohta	86 artiklan 2 kohta
107 artiklan 3 kohta	86 artiklan 3 kohta

Tämä direktiivi	Direktiivi 2007/64/EY
108 artikla	87 artikla
109 artiklan 1 kohta	88 artiklan 1 kohta
109 artiklan 2 kohta	88 artiklan 3 kohta
109 artiklan 3 kohta	88 artiklan 2 ja 4 kohta
109 artiklan 4 kohta	—
109 artiklan 5 kohta	—
110 artikla	90 artikla
111 artiklan 1 kohta	—
111 artiklan 2 kohta	—
112 artiklan 1 kohta	—
112 artiklan 2 kohta	—
113 artikla	92 artikla
114 artikla	93 artikla
115 artiklan 1 kohta	94 artiklan 1 kohta
115 artiklan 2 kohta	94 artiklan 2 kohta
115 artiklan 3 kohta	—
115 artiklan 4 kohta	—
115 artiklan 5 kohta	—
116 artikla	95 artikla
117 artikla	96 artikla
Liite I	Liite

II

(Muut kuin lainsäätämisyksessä hyväksyttävät säädökset)

PÄÄTÖKSET

NEUVOSTON PÄÄTÖS (EU) 2015/2367,

annettu 30 päivänä marraskuuta 2015,

Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisellä maataloustuotteiden kauppaa koskevalla sopimuksella perustetussa eläinlääkintäalan sekakomiteassa Euroopan unionin puolesta esitettävästä kannasta päätökseen N:o 1/2015 sopimuksen liitteen 11 lisäysten 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ja 11 muuttamisesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 207 artiklan 4 kohdan yhdessä sen 218 artiklan 9 kohdan kanssa,

ottaa huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton sopimus maataloustuotteiden kaupasta ⁽¹⁾, jäljempänä 'maataloussopimus', tuli voimaan 1 päivänä kesäkuuta 2002.
- (2) Maataloussopimuksen liitteessä 11 olevan 19 artiklan 1 kohdan nojalla eläinlääkintäalan sekakomitean tehtävänä on tutkia kaikkia mainittuun liitteeseen ja sen täytäntöönpanoon liittyviä kysymyksiä ja suorittaa liitteessä määrätyt tehtävät. Mainitun liitteen 19 artiklan 3 kohdassa valtuutetaan eläinlääkintäalan sekakomitea muuttamaan liitteen 11 lisäyksiä, erityisesti niiden mukauttamiseksi ja saattamiseksi ajan tasalle.
- (3) Neuvoston ja komission päätöksen 2002/309/EY, Euratom ⁽²⁾ 5 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että yhteisön kannan maatalouden sekakomiteassa ja eläinlääkintäalan sekakomiteassa vahvistaa neuvosto komission ehdotuksesta.
- (4) Euroopan unionin olisi vahvistettava eläinlääkintäalan sekakomiteassa esitettävä unionin kanta tarvittavien muutosten hyväksymiseen.
- (5) Maataloussopimuksella perustetun eläinlääkintäalan sekakomitean päätöksen N:o 1/2015, jäljempänä 'eläinlääkintäalan sekakomitean päätös N:o 1/2015', olisi tultava voimaan päivänä, jona se hyväksytään.
- (6) Jotta vältetään käytössä olevien ja hyvin toimivien käytäntöjen keskeytyminen ja varmistetaan oikeudellinen jatkuvuus, josta ei aiheutuisi ennakoitavia kielteisiä vaikutuksia, eläinlääkintäalan sekakomitean päätöksessä N:o 1/2015 olisi säädettävä, että kyseistä päätöstä sovelletaan taannehtivasti 1 päivästä tammikuuta 2015,

⁽¹⁾ EYVL L 114, 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ Neuvoston ja, tiede- ja teknologiayhteistyötä koskevan sopimuksen osalta, komission päätös 2002/309/EY, Euratom, tehty 4 päivänä huhtikuuta 2002, seitsemän sopimuksen tekemisestä Sveitsin valaliiton kanssa (EYVL L 114, 30.4.2002, s. 1).

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Maatalouspimuksen liitteessä 11 olevan 19 artiklan 1 kohdalla perustetussa eläinlääkintäalan sekakomiteassa Euroopan unionin puolesta esitettävä kanta liitteen 11 lisäysten 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ja 11 muuttamiseen perustuu tähän päätökseen liitettyyn eläinlääkintäalan sekakomitean päätösluonnokseen.

2 artikla

Tämä päätös tulee voimaan päivänä, jona se hyväksytään.

Tehty Brysselissä 30 päivänä marraskuuta 2015.

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja
É. SCHNEIDER

LUONNOS

EUROOPAN YHTEISÖN JA SVEITSIN VALALIITON VÄLISELLÄ MAATALOUSTUOTTEIDEN KAUPPAA KOSKEVALLA SOPIMUKSELLA PERUSTETUN ELÄINLÄÄKINTÄALAN SEKAKOMITEAN PÄÄTÖS N:o 1/2015,**annettu ... päivänä ...kuuta ...,****sopimuksen liitteen 11 lisäysten 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ja 11 muuttamisesta**

ELÄINLÄÄKINTÄALAN SEKAKOMITEA, joka

ottaa huomioon maataloustuotteiden kaupasta tehdyn Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton sopimuksen ⁽¹⁾ ja erityisesti sen liitteessä 11 olevan 19 artiklan 3 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Maataloustuotteiden kaupasta tehty Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton sopimus, jäljempänä 'maataloussopimus', tuli voimaan 1 päivänä kesäkuuta 2002.
- (2) Maataloussopimuksen liitteessä 11 olevan 19 artiklan 1 kohdan nojalla maataloussopimuksella perustetun eläinlääkintäalan sekakomitean, jäljempänä 'eläinlääkintäalan sekakomitea', tehtävänä on tutkia kaikkia mainittuun liitteeseen ja sen täytäntöönpanoon liittyviä kysymyksiä ja suorittaa liitteessä määrättyt tehtävät. Mainitun liitteen 19 artiklan 3 kohdassa valtuutetaan eläinlääkintäalan sekakomitea muuttamaan kyseisen liitteen lisäyksiä, erityisesti niiden muuttamiseksi ja saattamiseksi ajan tasalle.
- (3) Maataloussopimuksen liitteen 11 lisäyksiä 1, 2, 3, 4, 5, 6 ja 11 muutettiin ensimmäisen kerran eläinlääkintäalan sekakomitean päätöksellä N:o 2/2003 ⁽²⁾.
- (4) Maataloussopimuksen liitteen 11 lisäyksiä 1, 2, 3, 5, 6 ja 10 muutettiin viimeksi eläinlääkintäalan sekakomitean päätöksellä N:o 1/2013 ⁽³⁾.
- (5) Useita Euroopan unionin ja Sveitsin säädöksiä on muutettu sen jälkeen, kun maataloussopimuksen liitteen 11 lisäyksiä 1, 2, 3, 5, 6 ja 10 on viimeksi muutettu eläinlääkintäalan sekakomitean päätöksellä N:o 1/2013. Tehtyjen muutosten laajuuden vuoksi viittaukset lainsäädäntöön saatettiin ajan tasalle.
- (6) Sveitsin eläinlääkintävirasto on siirretty sisäasiainministeriön alaisuuteen 1 päivänä tammikuuta 2013 ja yhdistetty Sveitsin kansanterveysviraston elintarviketurvallisuusosaston kanssa uudeksi virastoksi 1 päivänä tammikuuta 2014. Uuden viraston nimenä on Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto. Yhdistämisen vuoksi useita oikeudellisia tekstejä on jouduttu muuttamaan.
- (7) Sveitsi on toimittanut eläinlääkintäalan sekakomitealle suunnitelmansa, jossa määritetään ne toimenpiteet, jotka se aikoo toteuttaa laitostensa hyväksymiseksi neuvoston direktiivin 2009/158/EY ⁽⁴⁾ 3 artiklan mukaisia tarkoituksia varten. Maataloussopimuksen määräysten nojalla eläinlääkintäalan sekakomitealla on toimivalta hyväksyä kyseinen suunnitelma.
- (8) Sveitsille on myönnetty 31 päivään joulukuuta 2014 mahdollisuus soveltaa trikiinitukkimusta koskevaa poikkeusta lihotukseen ja liha kauppoihin tarkoitettujen kotieläiminä pidettävien sikojen ruuhoihin ja lihaan pienteurastamoissa. Nämä ruhot ja liha ja niistä saatavat lihavalmisteen on varustettava erityisellä terveystasalla, eivätkä ne voi olla

⁽¹⁾ EYVL L 114, 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisellä maataloustuotteiden kaupaa koskevilla sopimuksella perustetun eläinlääkintäalan sekakomitean päätös N:o 2/2003, tehty 25 päivänä marraskuuta 2003, sopimuksen liitteessä 11 olevien lisäysten 1, 2, 3, 4, 5, 6 ja 11 muuttamisesta (2004/78/EY) (EUVL L 23, 28.1.2004, s. 27).

⁽³⁾ Euroopan yhteisön ja Sveitsin valaliiton välisellä maataloustuotteiden kaupaa koskevilla sopimuksella perustetun eläinlääkintäalan sekakomitean päätös N:o 1/2013, tehty 22 päivänä helmikuuta 2013, sopimuksen liitteessä 11 olevien lisäysten 1, 2, 3, 5, 6 ja 10 muuttamisesta (2013/479/EU) (EUVL L 264, 5.10.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Neuvoston direktiivi 2009/158/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä siipikarjan ja siitosmunien kaupassa ja tuonnissa kolmansista maista (EUVL L 343, 22.12.2009, s. 74).

Euroopan unionin jäsenvaltioiden kanssa käytävän kaupan kohteena eläinperäisistä elintarvikkeista 23 päivänä marraskuuta 2005 annetun sisäasiainministeriön asetuksen (RS 817.022.108) 9 a §:n säännösten mukaisesti. Komission asetuksella (EU) N:o 216/2014⁽¹⁾ muutetaan virallisia lihan trikiinitarkastuksia koskevia erityissääntöjä ja sallitaan tiettyjen säännösten soveltamisen lykkääminen. Jotta Sveitsin nykyisiä käytäntöjä voidaan mukauttaa asteittain, mahdollisuutta soveltaa trikiinitutkimusta koskevaa poikkeusta olisi jatkettava 31 päivään joulukuuta 2016.

(9) Jotta vältetään käytössä olevien ja hyvin toimivien käytäntöjen keskeytyminen ja varmistetaan oikeudellinen jatkuvuus, josta ei aiheutuisi ennakoitavia kielteisiä vaikutuksia, tätä päätöstä on aiheellista soveltaa taannehtivasti 1 päivästä tammikuuta 2015.

(10) Tämän päätöksen olisi tultava voimaan päivänä, jona se hyväksytään.

(11) Maataloussopimuksen liitteen 11 lisäyksiä 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ja 11 olisi muutettava tämän mukaisesti,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Muutetaan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäykset 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ja 11 tämän päätöksen liitteiden I–IX mukaisesti.

2 artikla

Sveitsin toimittama suunnitelma, joka koskee toimenpiteitä, jotka se aikoo toteuttaa laitostensa hyväksymiseksi direktiivin 2009/158/EY 3 artiklan mukaisesti, tunnustetaan mainitun direktiivin vaatimusten mukaiseksi.

3 artikla

Tämän kahtena kappaleena laaditun päätöksen allekirjoittavat molemmat puheenjohtajat tai muut henkilöt, jotka on valtuutettu toimimaan maataloussopimuksen osapuolten puolesta.

4 artikla

Tämä päätös tulee voimaan päivänä, jona se hyväksytään.

Sitä sovelletaan taannehtivasti 1 päivästä tammikuuta 2015.

Tehty Bernissä

Sveitsin valaliiton puolesta

Euroopan unionin puolesta

⁽¹⁾ Komission asetus (EU) N:o 216/2014, annettu 7 päivänä maaliskuuta 2014, virallisia lihan trikiinitarkastuksia koskevista erityissäännöistä annetun asetuksen (EY) N:o 2075/2005 muuttamisesta (EUVL L 69, 8.3.2014, s. 85).

LIITE I

Korvataan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäys 1 seuraavasti:

”Lisäys 1

Toimenpiteet sairauksien torjumiseksi ja ilmoittamiseksi

I Suu- ja sorkkatauti

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Neuvoston direktiivi 2003/85/EY, annettu 29 päivänä syyskuuta 2003, yhteisön toimenpiteistä suu- ja sorkkataudin torjumiseksi, direktiivin 85/511/ETY sekä päätösten 89/531/ETY ja 91/665/ETY kumoamisesta ja direktiivin 92/46/ETY muuttamisesta (EUVL L 306, 22.11.2003, s. 1).</p>	<p>1. Laki eläinkulkutaukeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 b § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö);</p> <p>2. Asetus eläinkulkutaukeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttavat eläinkulkutaudit), 49 § (eläimille patogeenisten mikro-organismien käsittely), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi, tuholistorjunta), 77–98 § (erittäin tarttuvia eläinkulkutaukeja koskevat yhteiset säännökset), 99–103 § (suu- ja sorkkataudin torjuntaa koskevat erityistoimenpiteet);</p> <p>3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio, suu- ja sorkkataudin rekisteröinti, valvonta ja rokotteiden käyttöön saattaminen).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Komissio ja Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittavat toisilleen aikomuksesta toteuttaa hätärokotuksia. Jos tilanne on erittäin kiireellinen, ilmoitetaan tehty päätös ja sen täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Joka tapauksessa eläinlääkintäalan sekakomitea aloittaa kuulemiset mahdollisimman nopeasti.
2. Sveitsillä on eläinkulkutaukeista annetun asetuksen 97 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma, joka on julkaistu Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.
3. Yhteinen vertailulaboratorio suu- ja sorkkatautiviruksen tunnistamista varten on The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Yhdistynyt kuningaskunta. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 2003/85/EY liitteessä XVI.

II Klassinen sikarutto

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 2001/89/EY, annettu 23 päivänä lokakuuta 2001, yhteisön toimenpiteistä klassisen sikaruton torjumiseksi (EYVL L 316, 1.12.2001, s. 5).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 b § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö); 2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttavat eläinkulkutaudit), 40–47 § (eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittäminen), 49 § (eläimille patogeenisten mikro-organismien käsittely), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaistorjunta), 77–98 § (erittäin tarttavia eläinkulkutauteja koskevat yhteiset säännökset), 116–121 § (sikaruton toteaminen teurasituksen yhteydessä, sikaruton torjuntaa koskevat erityistoimenpiteet); 3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio); 4. Asetus eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä, annettu 25 päivänä toukokuuta 2011 (OESPA; RS 916.441.22).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Komissio ja Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittavat toisilleen aikomuksesta toteuttaa hätärokotuksia. Eläinlääkintäalan sekakomitea aloittaa kuulemiset mahdollisimman nopeasti.
2. Tarvittaessa ja eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 117 §:n 5 momentin mukaisesti Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto antaa tekniset täytäntöönpanosäännökset suoja- ja valvontavyöhykkeiltä peräisin olevan lihan leimaamisen ja käsittelyn osalta.
3. Eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 121 §:n mukaisesti Sveitsillä on direktiivin 2001/89/EY 15 ja 16 artiklan mukainen suunnitelma klassisen sikaruton hävittämiseksi luonnonvaraisesta sikakannasta.
4. Sveitsillä on eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 97 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma, joka on julkaistu Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.
5. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 2001/89/EY 21 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.
6. Tarvittaessa Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto laatii eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 89 §:n 2 momentin mukaisesti tekniset täytäntöönpanosäännökset sikojen serologisen valvonnan osalta suoja- ja valvontavyöhykkeillä komission päätöksen 2002/106/EY (*) liitteessä olevan IV luvun mukaisesti.
7. Yhteinen vertailulaboratorio klassista sikaruttoa varten on Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, 30559 Hannover, Saksa. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 2001/89/EY liitteessä IV.

(*) Komission päätös 2002/106/EY, tehty 1 päivänä helmikuuta 2002, klassisen sikaruton toteamisessa käytettäviä diagnostisia menetelmiä, näytteenottomenetelmiä ja laboratoriotestien tulosten arviointikriteereitä koskevan taudinmäärityskäsikirjan hyväksymisestä (EYVL L 39, 9.2.2002, s. 71).

III Afrikkalainen sikarutto

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Neuvoston direktiivi 2002/60/EY, annettu 27 päivänä kesäkuuta 2002, erityissäännöksistä afrikkalaisen sikaruton torjumiseksi ja direktiivin 92/119/ETY muuttamisesta Teschenin taudin ja afrikkalaisen sikaruton osalta (EYVL L 192, 20.7.2002, s. 27).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 b § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö); 2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttavat eläinkulkutaudit, 40–47 § (eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittäminen), 49 § (eläimille patogeenisten mikro-organismien käsittely), 73 ja 74 § (puhdistus ja desinfointi), 77–98 § (erittäin tarttuvia eläinkulkutauteja koskevat yhteiset säännökset), 116–121 § (sikaruton toteaminen teurastuksen yhteydessä, sikaruton torjuntaa koskevat erityistoimenpiteet); 3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio); 4. Asetus eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä, annettu 25 päivänä toukokuuta 2011 (OESPA; RS 916.441.22).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Euroopan unionin vertailulaboratorio afrikkalaista sikaruttoa varten on Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, Espanja. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 2002/60/EY liitteessä V.
2. Sveitsillä on eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 97 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma, joka on julkaistu Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.
3. Eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 89 §:n 2 momentin mukaisesti Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto antaa tarvittaessa tekniset täytäntöönpanosäännökset afrikkalaisen sikaruton diagnoosimenetelmien osalta komission päätöksen 2003/422/EY (*) säännösten mukaisesti.
4. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 2002/60/EY 20 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

(*) Komission päätös 2003/422/EY, tehty 26 päivänä toukokuuta 2003, afrikkalaisen sikaruton taudinmäärityskäsikirjan hyväksymisestä (EUVL L 143, 11.6.2003, s. 35).

IV Afrikkalainen hevusrutto

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 92/35/ETY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1992, afrikkalaisen hevusruton valvontasäännöistä ja torjuntatoimenpiteistä (EYVL L 157, 10.6.1992, s. 19).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 b § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö); 2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttuvat eläinkulkutaudit), 49 § (eläimille patogeenisten mikro-organismien käsittely), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaistorjunta), 77–98 § (erittäin tarttuvia eläinkulkutauteja koskevat yhteiset säännökset), 112–112 f § (afrikkalaisen hevusruton torjuntaa koskevat erityistoimenpiteet); 3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio); 4. Asetus eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä, annettu 25 päivänä toukokuuta 2011 (OESPA; RS 916.441.22).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Jos Sveitsissä todetaan poikkeuksellisen vakava eläinkulkutauti, eläinlääkintäalan sekakomitea kokoontuu tarkastelemaan tilannetta. Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset sitoutuvat toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet tämän tarkastelun tulosten perusteella.
2. Yhteinen vertailulaboratorio afrikkalaisen hevusruton tunnistamista varten on Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madrid, Espanja. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 92/35/ETY liitteessä III.
3. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset kuuluvat eläinlääkintäalan sekakomitealle, erityisesti direktiivin 92/35/ETY 16 artiklan ja eläinkulkutaudeista säädetyn lain 57 §:n perusteella.
4. Sveitsillä on eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 97 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma, joka on julkaistu Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.

V Lintuinfluenssa
A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Neuvoston direktiivi 2005/94/EY, annettu 20 päivänä joulukuuta 2005, yhteisön toimenpiteistä lintuinfluenssan torjumiseksi ja direktiivin 92/40/ETY kumoamisesta (EUVL L 10, 14.1.2006, s. 16).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 b § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö); 2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttuvien eläinkulkutautien, 49 § (eläimille patogeenisten mikro-organismien käsittely), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaistorjunta), 77–98 § (erittäin tarttuvia eläinkulkutauteja koskevat yhteiset säännökset), 122–122 f § (lintuinfluenssaa koskevat erityistoimenpiteet); 3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Euroopan unionin vertailulaboratorio lintuinfluenssaa varten on Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Yhdistynyt kuningaskunta. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 2005/94/EY liitteessä VII olevassa 2 kohdassa.
2. Sveitsillä on eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 97 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma, joka on julkaistu Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.
3. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 2005/94/EY 60 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

VI Newcastlel tauti

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Neuvoston direktiivi 92/66/ETY, annettu 14 päivänä heinäkuuta 1992, yhteisön toimenpiteistä Newcastlel taudin torjumiseksi (EYVL L 260, 5.9.1992, s. 1).</p>	<p>1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 b § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö);</p> <p>2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995, (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttavat eläinkulkutaudit), 40 ja 47 § (eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittäminen) 49 § (eläimille patogeenisten mikro-organismien käsittely), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaistorjunta), 77–98 § (erittäin tarttuvia eläinkulkutauteja koskevat yhteiset säännökset), 123–125 § (Newcastlen tautia koskevat erityistoimenpiteet);</p> <p>3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio);</p> <p>4. Asetus eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä, annettu 25 päivänä toukokuuta 2011 (OESPA; RS 916.441.22).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Euroopan unionin vertailulaboratorio Newcastlel tautia varten on Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Yhdistynyt kuningaskunta. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 92/66/ETY liitteessä V.
2. Sveitsillä on eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 97 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma, joka on julkaistu Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.
3. Direktiivin 92/66/ETY 17 ja 19 artiklassa säädetyt ilmoitukset kuuluvat eläinlääkintäalan sekakomitealle.
4. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 92/66/ETY 22 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

VII Kalojen ja nilviäisten taudit

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 2006/88/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 2006, vesiviljelyeläimiin ja niistä saataviin tuotteisiin sovellettavista eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista sekä vesieläinten tiettyjen tautien ehkäisemisestä ja torjunnasta (EUVL L 328, 24.11.2006, s. 14).	<p>1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 § (eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö);</p> <p>2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 3–5 § (tarkoitettujen eläinkulkutautien), 21–23 § (vesiviljelylaitosten rekisteröinti, vesiviljelyvarojen valvonta ja muut velvollisuudet, terveysvalvonta), 61 § (kalastusluvan haltijan ja kalastuksen valvonnan vastuuelinten velvoitteet), 62–76 § (yleiset torjuntatoimenpiteet), 277–290 § (kalatauteja koskevat yleis- ja erityistoimenpiteet, diagnostinen laboratorio).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Eurooppalaisen tavallisen osterin kasvatusta ei nykyisin harjoiteta Sveitsissä. Jos bonamioosia tai martellioosia ilmenee, Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto sitoutuu toteuttamaan tarvittavat Euroopan unionin lainsäädännön mukaiset hätätoimenpiteet eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n perusteella.
2. Kala- ja nilviäistautien torjumiseksi Sveitsi soveltaa eläinkulkutaudeista annettua asetusta, erityisesti sen 61 §:ää (kalastusluvan haltijan ja kalastuksen valvonnan vastuuelinten velvoitteet), 62–76 §:ää (yleiset torjuntatoimenpiteet), 277–290 §:ää (vesieläinten tauteja koskevat erityistoimenpiteet, diagnostinen laboratorio) ja 291 §:ää (valvottavat eläinkulkutaudit).
3. Euroopan unionin vertailulaboratorio äyriäisten tautien tunnistamista varten on Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, United Kingdom. Euroopan unionin vertailulaboratorio kalatautien tunnistamista varten on National Veterinary Institute, Technical University of Denmark, Høngøvej 2, 8200 Århus, Danmark. Euroopan unionin vertailulaboratorio nilviäisten tautien tunnistamista varten on Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, France. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorioiden tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 2006/88/EY liitteessä VI olevassa I osassa.
4. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 2006/88/EY 58 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

VIII Tarttuvat spongiformiset enkefalopatiat

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001, annettu 22 päivänä toukokuuta 2001, tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Asetus eläinten suojelusta, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008 (OPAn; RS 455.1), ja erityisesti sen 184 § (tainutusmenetelmät); 2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10); 3. Laki elintarvikkeista ja päivittäistavaroista, annettu 9 päivänä lokakuuta 1992 (LDAL; RS 817.0), ja erityisesti sen 24 § (tarkastus ja näytteiden otto) ja 40 § (elintarvikkeiden valvonta); 4. Sisäasiainministeriön asetus eläinperäisistä elintarvikkeista, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (RS 817.022.108), ja erityisesti sen 4 ja 7 § (ruhon osat, joiden käyttö on kielletty); 5. Asetus eläinkulkutaukeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 6 § (määritelmät ja lyhenteet), 34 § (elinkeinolupa), 61 § (ilmoitusvelvollisuus), 130 § (Sveitsin karjan valvonta), 175–181 § (tarttuvat spongiformiset enkefalopatiat), 297 § (valtakunnallinen täytöntöönpano), 301 § (kantonin eläinlääkärin tehtävät), 302 § (virkaeläinlääkäri) ja 312 § (diagnosilaboratoriot); 6. Elinkeino-, koulutus- ja tutkimusministeriön (DEFR) asetus rehukirjasta, annettu 26 päivänä lokakuuta 2011 (OLALA; RS 916.307.1), ja erityisesti sen 21 § (toleranssi, näytteiden otto, analyysimenetelmät ja kuljetus), liitteen 1.2 kohta 15 (maaeläintuotteet), kohta 16 (kalat ja muut vesieläimet sekä niistä valmistetut tuotteet ja sivutuotteet) ja liite 4.1 (aineet, joiden liikkeeseen laske- mista ja käyttöä on rajoitettu tai ne on kielletty); 7. Asetus eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä, annettu 25 päivänä toukokuuta 2011 (OESPA; RS 916.441.22).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Euroopan unionin vertailulaboratorio tarttuvia spongiformisia enkefalopatioita (TSE:t) varten on Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Yhdistynyt kuningaskunta. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään asetuksen (EY) N:o 999/2001 liitteessä X olevassa B luvussa.
2. Sveitsillä on eläinkulkutaukeista annetun lain 57 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma TSE:iden torjuntatoimenpiteitä varten.
3. Asetuksen (EY) N:o 999/2001 12 artiklan mukaisesti jokainen Euroopan unionin jäsenvaltioissa oleva eläin, jonka epäillään sairastuneen TSE:hen, asetetaan virallisesti karanteeniin siihen asti kun toimivaltaisen viranomaisen suorittaman kliinisen ja epidemiologisen tutkimuksen tulokset ovat tiedossa, tai se teurastetaan virallisessa valvonnassa tehtävää laboratoriotutkimusta varten.

Eläinkulutaudeista annetun asetuksen 179 *b* ja 180 *a* §:n mukaisesti Sveitsi kieltää sellaisten eläinten teurastuksen, joilla epäillään TSE:tä. Tartunnan saaneiksi epäillyt eläimet on teurastettava verta vuodattamatta ja poltettava, ja niiden aivot on tutkittava sveitsiläisessä TSE-vertailulaboratoriossa.

Eläinkulutaudeista annetun asetuksen 10 §:n mukaisesti Sveitsi on ottanut käyttöön nautojen tunnistamisessa yhteisen, selkeän ja pysyvän järjestelmän, jonka avulla voidaan löytää emoeläimet ja alkuperäkarja sekä todeta, että naudat eivät ole nautan spongiformiseen enkefalopatiaan (BSE) sairastuneiksi epäiltyjen naaraiden jälkeläisiä tai siihen sairastuneiksi todettuja.

Eläinkulutaudeista annetun asetuksen 179 *c* §:n mukaisesti Sveitsi lopettaa viimeistään tuotantovaiheen lopussa BSE-tartunnan saaneet eläimet sekä kaikki nautaeläimet, jotka ovat syntyneet vuotta ennen tartunnan saaneen eläimen syntymää sekä vuosi tartunnan saaneen eläimen syntymän jälkeen ja jotka kyseisenä aikana kuuluivat samaan laumaan, sekä kaikki tartunnan saaneiden naaraiden suorat jälkeläiset, jotka ovat syntyneet taudinmääritystä edeltäneinä kahtena vuonna.

4. Eläinkulutaudeista annetun asetuksen 180 *b* §:n mukaisesti Sveitsi lopettaa scrapie-tartunnan saaneet eläimet, niiden emät, tartunnan saaneiden emien suorat jälkeläiset sekä kaikki muut lauman lampaat ja vuohet seuraavia lukuun ottamatta:

— lampaat, joilla on vähintään yksi ARR-alleeli eikä yhtään VRQ-alleelia, ja

— alle kahden kuukauden ikäiset eläimet, jotka on tarkoitettu yksinomaan teurastettavaksi. Näiden eläinten pää ja vatsaontelon elimet hävitetään eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä annetun asetuksen säännösten mukaisesti.

Kun kyseessä on vähälukuinen rotu, lauman hävittämisestä voidaan poikkeuksellisesti luopua. Tällöin lauma asetetaan virallisen eläinlääkärin valvontaan kahdeksi vuodeksi, jonka aikana lauman eläimet tutkitaan kliinisesti kahdesti vuodessa. Jos eläimiä toimitetaan tämän kauden aikana teurastettavaksi, niiden päät, mukaan lukien risat (tonsillat), analysoidaan Sveitsin TSE-vertailulaboratorioissa.

Näitä toimenpiteitä tarkistetaan eläinten terveyden seurannasta saatujen tulosten perusteella. Seurantakautta pidennetään, jos laumassa havaitaan uusi tautitapaus.

Jos lampaassa tai vuoheissa vahvistetaan BSE, Sveitsi sitoutuu toteuttamaan asetuksen (EY) N:o 999/2001 liitteessä VII säädetyt toimenpiteet.

5. Asetuksen (EY) N:o 999/2001 7 artiklan mukaisesti Euroopan unionin jäsenvaltiot kieltävät muunnettujen eläinproteiinien käytön elintarvikkeiden tuotantoa varten tarhattujen, lihotettujen tai kasvatettujen eläinten ruokinnassa. Euroopan unionin jäsenvaltioissa sovelletaan johdettujen eläinproteiinien täyttä käyttökieltoa märehitijöiden ruokinnassa.

Eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä annetun asetuksen (OESPA) 27 §:n mukaisesti Sveitsi on kieltänyt kaiken eläinproteiinin käytön kasvatuseläinten ruokinnassa.

6. Asetuksen (EY) N:o 999/2001 6 artiklan ja sen liitteessä III olevan A luvun mukaisesti Euroopan unionin jäsenvaltiot ottavat käyttöön vuotuisen BSE-seurantaohjelman. Ohjelmaan sisältyy BSE-pikatesti kaikille yli 24 kuukauden ikäisille häätäteurastetuille, tilalla kuolleille tai ante mortem -tarkastuksessa sairiksi havaituille naudoille sekä kaikille yli 30 kuukauden ikäisille ihmisravinnoksi teurastetuille eläimille.

Sveitsissä käytettävät BSE-pikatestit on lueteltu asetuksen (EY) N:o 999/2001 liitteessä X olevassa C luvussa.

Eläinkulutaudeista annetun asetuksen 176 §:n mukaisesti Sveitsissä suoritetaan pakollinen BSE-pikatesti kaikille yli 48 kuukauden ikäisille naudoille, jotka lopetetaan muussa tarkoituksessa kuin teuraaksi, tuodaan teurastamoon sairaina tai kuolevat tapaturmaisesti.

7. Asetuksen (EY) N:o 999/2001 6 artiklan ja sen liitteessä III olevan A luvun mukaisesti Euroopan unionin jäsenvaltiot ottavat käyttöön vuotuisen scrapie-seurantaohjelman.

Eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 177 §:n mukaisesti Sveitsi on ottanut käyttöön yli 12 kuukauden ikäisten lampaiden ja vuohien TSE:iden seurantaohjelman. Hätäteurastetut, tilalla kuolleet tai ante mortem -tarkastuksessa sairaksi havaitut eläimet sekä ihmisravinnoksi teurastetut eläimet tarkastettiin kesäkuusta 2004 heinäkuuhun 2005 ulottuvalla kaudella. Koska kaikki näytteet osoittautuivat BSE-negatiivisiksi, jatkossa seuranta toteutetaan ottamalla näytteitä sairaksi epäillyistä eläimistä, hätäteurastetuista eläimistä ja tilalla kuolleista eläimistä.

Eläinlääkintäalan sekakomitea käsittelee uudelleen lampaiden ja vuohien TSE-seuranta koskevan lainsäädännön samankaltaisuuksien tunnistamista.

8. Asetuksen (EY) N:o 999/2001 6 artiklassa, liitteessä III olevassa B luvussa ja liitteessä IV olevassa 3.III kohdassa tarkoitettu tiedottaminen kuuluu eläinlääkintäalan sekakomitean tehtäviin.
9. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti asetuksen (EY) N:o 999/2001 21 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

C. LISÄTIEDOT

1. Tammikuun 1 päivästä 2003 alkaen ja eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä aiheutuviin kustannuksiin myönnettävistä tuista 10 päivänä marraskuuta 2004 annetun asetuksen (RS 916.407) mukaisesti Sveitsi on ottanut käyttöön taloudellisen kannustimen niitä maataloja varten, joilla naudat ovat syntyneet, ja niitä teurastamoja varten, joissa naudat teurastetaan, mikäli ne noudattavat voimassa olevissa säädöksissä eläinten siirroille säädettyjä ilmoitusmenettelyjä.
2. Asetuksen (EY) N:o 999/2001 8 artiklan ja sen liitteessä XI olevan 1 kohdan mukaisesti Euroopan unionin jäsenvaltiot keräävät ja tuhoavat erikseen määritellyn riskiaineksen.

Naudoista saatavan riskiaineksen luetteloon kuuluvat seuraavat: kallo lukuun ottamatta alaleukaa mutta aivot ja silmät mukaan luettuina sekä yli 12 kuukauden ikäisten nautaeläinten selkäydin, selkäranka lukuun ottamatta häntänikamia ja kaulanikamien, rintanikamien ja lannerangan nikamien oka- ja poikkihaarakeita ja ristiluun keskiharjua (crista sacralis mediana) ja ristiluun ”siipiä” mutta mukaan lukien takajuuren hermosolmu ja yli 24 kuukauden ikäisten nautaeläinten selkäydin sekä kaikenikäisten nautaeläinten risat (tonsillat), suolisto pohjukaissuolesta peräsuoleen ja suolilieve.

Lampaista ja vuohista saatavan riskiaineksen luetteloon kuuluvat seuraavat: yli 12 kuukauden ikäisten tai sellaisten lampaiden ja vuohien, joiden ikenistä on puhjennut pysyvä etuhammas, kallo, aivot ja silmät mukaan luettuina, risat (tonsillat) ja selkäydin, sekä kaikenikäisten lampaiden ja vuohien perna ja sykkyräsuoli (ileum).

Eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 179 d §:n ja eläinperäisistä elintarvikkeista annetun asetuksen 4 §:n mukaisesti Sveitsi on ottanut käyttöön menettelyn erikseen määritellyn riskiaineksen poistamiseksi eläinten ja ihmisten ravintoketjusta. Naudoista saatavan erikseen määritellyn riskiaineksen luetteloon kuuluvat erityisesti yli 30 kuukauden ikäisten eläinten selkäranka sekä kaikenikäisten eläinten risat (tonsillat), suolisto pohjukaissuolesta peräsuoleen ja suolilieve.

Eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 180 c §:n ja eläinperäisistä elintarvikkeista annetun asetuksen 4 §:n mukaisesti Sveitsi on ottanut käyttöön menettelyn erikseen määritellyn riskiaineksen poistamiseksi eläinten ja ihmisten ravintoketjusta. Lampaista ja vuohista saatavan erikseen määritellyn riskiaineksen luetteloon kuuluvat erityisesti aivot, joita ei ole poistettu kallosta, selkäydin ja kovakalvo (Dura mater) sekä yli 12 kuukauden ikäisten eläinten tai eläinten, joiden ikenistä on puhjennut pysyvä etuhammas, risat (tonsillat) ja kaiken ikäisten eläinten perna ja sykkyräsuoli (ileum).

3. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1069/2009 (*) ja komission asetuksessa (EU) N:o 142/2011 (**) vahvistetaan terveys säännöt, jotka koskevat eläimistä saatavia sivutuotteita, joita ei ole tarkoitettu ihmisravinnoksi Euroopan unionin jäsenvaltioissa.

Eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä annetun asetuksen 22 §:n mukaisesti Sveitsissä poltetaan luokkaan 1 kuuluvat eläimistä saatavat sivutuotteet, erikseen määritetyt riskiaineet ja tilalla kuolleet eläimet mukaan luettuina.

- (*) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1069/2009, annettu 21 päivänä lokakuuta 2009, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveys säännöistä sekä asetuksen (EY) N:o 1774/2002 kumoamisesta (EUVL L 300, 14.11.2009, s. 1).
- (**) Komission asetus (EU) N:o 142/2011, annettu 25 päivänä helmikuuta 2011, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveys säännöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1069/2009 täytäntöönpanosta sekä neuvoston direktiivin 97/78/EY täytäntöönpanosta tiettyjen näytteiden ja tuotteiden osalta, jotka vapautetaan kyseisen direktiivin mukaisista eläinlääkärintarkastuksista rajatarkastusasemilla (EUVL L 54, 26.2.2011, s. 1).

IX Sinikielitauti (Bluetongue)

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

- (*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 2000/75/EY, annettu 20 päivänä marraskuuta 2000, lampaan bluetongue-taudin torjunta- ja hävittämistoimenpiteitä koskevista erityissäännöksistä (EUVL L 327, 22.12.2000, s. 74).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaukeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö); 2. Asetus eläinkulkutaukeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttavat eläinkulkutaudit), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaiсторjunta), 77–98 § (erittäin tarttuvia eläinkulkutaukeja koskevat yhteiset säännökset), 239 a–239 h § (bluetongue-taudin torjuntaa koskevat erityistoimenpiteet); 3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Euroopan unionin vertailulaboratorio bluetongue-tautia varten on The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Yhdistynyt kuningaskunta. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 2000/75/EY liitteessä II olevassa B luvussa.
2. Sveitsillä on eläinkulkutaukeista annetun asetuksen 97 §:n mukaisesti hätäsuunnitelma, joka on julkaistu Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.
3. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 2000/75/EY 17 artiklan ja eläinkulkutaukeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

X Zoonosit

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>1. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 2160/2003, annettu 17 päivänä marraskuuta 2003, salmonellan ja muiden tiettyjen elintarvikkeiden kautta tarttuvien tiettyjen zoonoosien aiheuttajien valvonnasta (EUVL L 325, 12.12.2003, s. 1).</p> <p>2. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/99/EY, annettu 17 päivänä marraskuuta 2003, tiettyjen zoonoosien ja niiden aiheuttajien seurannasta, neuvoston päätöksen 90/424/ETY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 92/117/ETY kumoamisesta (EUVL L 325, 12.12.2003, s. 31).</p>	<p>1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40);</p> <p>2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 291 a–291 e § (zoonooseja koskevat erityissäännökset);</p> <p>3. Liittovaltion laki elintarvikkeista ja päivittäistavaroista, annettu 9 päivänä lokakuuta 1992 (LDAI; RS 817.0);</p> <p>4. Asetus elintarvikkeista ja päivittäistavaroista, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (ODAlOUS; RS 817.02);</p> <p>5. Sisäasiainministeriön asetus hygieniasta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OHyg; RS 817.024.1);</p> <p>6. Liittovaltion laki ihmisten tartuntatauti torjunnasta, annettu 18 päivänä joulukuuta 1970 (tartuntatautilaki; RS 818.101);</p> <p>7. Asetus ihmisten tartuntatauti ilmoittamisesta, annettu 13 päivänä tammikuuta 1999 (ilmoittamista koskeva asetus; RS 818.141.1).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Euroopan unionin vertailulaboratoriot ovat seuraavat:

— EU:n vertailulaboratorio zoonoosien (salmonella) määrittämistä ja testausta varten:

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM)
3720 BA Bilthoven
Alankomaat

— EU:n vertailulaboratorio merellisten biotoksiinien valvontaa varten:

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AES):
36200 Vigo
Espanja

— EU:n vertailulaboratorio simpukoiden bakteeri- ja virussaastumisen valvontaa varten:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth
Dorset DT4 8UB
Yhdistynyt kuningaskunta

- EU:n vertailulaboratorio *Listeria monocytogenes* -bakteeria varten:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Ranska

- EU:n vertailulaboratorio koagulaasipositiivisia stafylokokkeja, mukaan lukien *Staphylococcus aureus*, varten:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Ranska

- EU:n vertailulaboratorio *Escherichia coli* -bakteeria, mukaan lukien verosytotoksininen *E. coli* (VTEC), varten:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

- EU:n vertailulaboratorio kampylobakteeria varten:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)

751 89 Uppsala

Ruotsi

- EU:n vertailulaboratorio loisia varten (erityisesti *Trichinella*, *Echinococcus* ja *Anisakis*):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

- EU:n vertailulaboratorio mikrobilääkeresistenssiä varten:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)

1790 Copenhagen V

Tanska

2. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Näiden laboratorioiden toiminnasta ja tehtävistä säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 882/2004 (*).

3. Sveitsi toimittaa komissiolle joka vuoden toukokuun loppuun mennessä raportin zoonoosien suuntauksista ja lähteistä, zoonoosien aiheuttajista sekä mikrobilääkeresistenssistä, mukaan luettuina tiedot, jotka on kerätty direktiivin 2003/99/EY 4, 7 ja 8 artiklan mukaisesti edeltävän vuoden aikana. Raporttiin sisältyvät myös asetuksen (EY) N:o 2160/2003 3 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetut tiedot. Komissio toimittaa raportin Euroopan elintarvike-turvallisuusviranomaiselle niin, että voidaan julkaista tiivistelmäraportti zoonoosien suuntauksista ja lähteistä, zoonoosien aiheuttajista sekä mikrobilääkeresistenssistä Euroopan unionissa.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 882/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, rehu- ja elintarvikelain säädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta (EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1).

XI Muut taudit

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Neuvoston direktiivi 92/119/ETY, annettu 17 päivänä joulukuuta 1992, yhteisön yleisistä toimenpiteistä tiettyjen eläintautien torjumiseksi sekä swine vesicular -tautiin liittyvistä erityistoimenpiteistä (EYVL L 62, 15.3.1993, s. 69).</p>	<p>1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 1–10 § (torjunnan tavoitteet, erittäin tarttuvien eläinkulkutautien torjumista koskevat toimenpiteet) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö);</p> <p>2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2 § (erittäin tarttavat eläinkulkutaudit), 49 § (eläimille patogeenisten mikro-organismien käsittely), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaistorjunta), 77–98 § (erittäin tarttuvia eläinkulkutauteja koskevat yhteiset säännökset), 104–105 § (swine vesicular -taudin torjuntaa koskevat erityistoimenpiteet);</p> <p>3. Asetus sisäasiainministeriön organisaatiosta, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2000 (Org DFI; RS 172.212.1), ja erityisesti sen 12 § (vertailulaboratorio).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- Direktiivin 92/119/ETY 6 artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa ilmoittaminen tapahtuu eläinlääkintäalan sekakomiteassa.
- Yhteinen vertailulaboratorio swine vesicular -tautia varten on The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Yhdistynyt kuningaskunta. Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorion tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään direktiivin 92/119/ETY liitteessä III.
- Eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 97 §:n soveltamiseksi Sveitsillä on hätäsuunnitelma. Tämä hätäsuunnitelma on Sveitsin elintarvike-turvallisuus- ja eläinlääkintäviraston antaman teknisen toimintaohjeen nro 95/65 mukainen.
- Paikan päällä toteutettavat tarkastukset kuuluvat eläinlääkintäalan sekakomitealle, erityisesti direktiivin 92/119/ETY 22 artiklan ja eläinkulkutaudeista säädetyn lain 57 §:n perusteella.

XII Taudeista ilmoittaminen

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 82/894/ETY, annettu 21 päivänä joulukuuta 1982, eläintaudeista ilmoittamisesta yhteisössä (EYVL L 378, 31.12.1982, s. 58).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 11 § (huolellisuusvelvollisuus ja ilmoitusvelvollisuus) ja 57 § (tekniset täytäntöönpanosäännökset, kansainvälinen yhteistyö); 2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 2–5 § (tarkoitettut taudit), 59–65 ja 291 § (ilmoitusvelvollisuus, ilmoittaminen) ja 292–299 § (seuranta, täytäntöönpano, hallinnollinen tuki).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

Komissio liittää yhteistyössä Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston kanssa Sveitsin direktiivissä 82/894/ETY säädettyyn eläintautien ilmoitusjärjestelmään.”

LIITE II

Korvataan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäys 2 seuraavasti:

"Lisäys 2

Eläinten terveys: Kauppa ja markkinoille saattaminen

I. Nauta- ja sikaeläimet

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Neuvoston direktiivi 64/432/ETY, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1964, eläinten terveyteen liittyvistä ongelmista yhteisön sisäisessä nautaeläinten ja sikojen kaupassa (EYVL 121, 29.7.1964, s. 1977).</p>	<p>1. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 27–31 § (markkinat, näyttelyt), 34–37 b § (kauppa), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaistorjunta), 116–121 § (klassinen ja afrikkalainen sikarutto), 135–141 § (Aujeszkyyn tauti), 150–157 § (naudan luomistauti), 158–165 § (tuberkuloosi), 166–169 § (naudan tarttuva leukoosi), 170–174 § (IBR/IPV), 175–181 § (spongiformiset enkefalopatiat), 186–189 § (naudan genitaali-infektiot), 207–211 § (sian luomistauti), 301 § (kasvatussyksiköiden, keinosiemennysasemien ja siemennesteen varastointiasemien, alkionsiirtoyksiköiden ja markkinoiden sekä muiden vastaavien laitosten ja tapahtumien hyväksyminen);</p> <p>2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Kantonin eläinlääkäri hyväksyy eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 301 §:n 1 momentin i kohdan mukaisesti kasvatusyksiköt, markkinat sekä muut vastaavat laitokset ja tapahtumat, sellaisina kuin ne määritellään direktiivin 64/432/ETY 2 artiklassa. Tämän liitteen soveltamiseksi Sveitsi laatii direktiivin 64/432/ETY 11, 12 ja 13 artiklan mukaisesti luettelon hyväksytyistä keräyskeskuksista, kuljetusyrityksistä ja kauppiaista.
2. Direktiivin 64/432/ETY 11 artiklan 3 kohdassa säädetyt tiedot toimitetaan eläinlääkintäalan sekakomitealle.
3. Tämän liitteen soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsi täyttää direktiivin 64/432/ETY liitteessä A olevan II osan 7 kohdassa säädetyt edellytykset naudan luomistaudin osalta. Nautakarjan virallisen luomistaudista vapaan asemansa säilyttämiseksi Sveitsi sitoutuu täyttämään seuraavat edellytykset:
 - a) Kaikista nautaeläimistä, joilla epäillään luomistautitartuntaa, ilmoitetaan toimivaltaisille viranomaisille, ja eläimille tehdään viralliset luomistautitutkimukset, vähintään kaksi serologista komplementinsitoutumistestiä mukaan luetuina, sekä luomistapauksessa asianmukaisten mikrobiologisten näytteiden tutkimus.
 - b) Epäilyn keston ajan, joka jatkuu siihen asti kunnes a alakohdassa määrätyt testit osoittautuvat negatiiviksi, karjaa, johon naudansukuinen epäilty eläin (tai eläimet) kuuluu, ei pidetä luomistaudista virallisesti vapaana.

Positiivista karjaa koskevat yksityiskohtaiset tiedot ja epidemiologinen kertomus toimitetaan eläinlääkintäalan sekakomitealle. Jos Sveitsi ei enää täytä jotain direktiivin 64/432/ETY liitteessä A olevan II osan 7 kohdassa säädettyä edellytystä, Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittaa siitä välittömästi komissiolle. Eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee tilannetta tämän kohdan tarkistamiseksi.

4. Tämän liitteen soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsi täyttää direktiivin 64/432/ETY liitteessä A olevan I osan 4 kohdassa säädetyt edellytykset naudan tuberkuloosin osalta. Nautakarjan virallisen naudan tuberkuloosista vapaan aseman säilyttämiseksi Sveitsi sitoutuu täyttämään seuraavat edellytykset:
- a) Tunnistamisjärjestelmä, jolla voidaan määritellä jokaisen nautaeläimen alkuperäkarja, otetaan käyttöön.
 - b) Virkaeläinlääkäri tekee kaikille teurastetuille eläimille post mortem -tarkastuksen.
 - c) Elävän, kuolleen tai teurastetun eläimen tuberkuloosiepäilystä tehdään ilmoitus toimivaltaisille viranomaisille.
 - d) Toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat kaikissa tapauksissa tarvittavat tutkimukset epäilyn todentamiseksi tai kumoamiseksi, alkuperäkarjaan ja kauttakulkukarjaan liittyvät tutkimukset mukaan luettuina. Jos ruumiinavauksen tai teurastuksen yhteydessä havaitaan tuberkuloosiin viittaavia vaurioita, toimivaltaiset viranomaiset antavat nämä vaurioituneet osat laboratorion tutkittaviksi.
 - e) Alkuperäkarjan ja kauttakulkukarjan virallisesti tuberkuloosista vapaa asema peruutetaan tilapäisesti, ja sitä jatketaan kunnes kliinisten tutkimusten tai laboratoriotutkimusten tai tuberkuliinikokeiden perusteella on kumottu epäily naudan tuberkuloosin esiintymisestä.
 - f) Jos tuberkuliinikokeet, kliiniset tutkimukset tai laboratoriotutkimukset vahvistavat tuberkuloosiepäilyn, alkuperäkarjan ja kauttakulkukarjan virallisesti tuberkuloosista vapaa asema peruutetaan.
 - g) Virallisesti tuberkuloosista vapaata asemaa ei palauteta ennen kuin kaikki tartunnan saaneet eläimet on poistettu karjasta, tilat ja laitteet on desinfioitu ja kaikilta jäljellä olevilta yli kuuden viikon ikäisiltä eläimiltä otetut vähintään kahdet viralliset, direktiivin 64/432/ETY liitteen B mukaisesti tehdyt nahansisäiset tuberkuliinikokeet ovat olleet negatiiviset siten, että ensimmäinen kokeista on tehty vähintään kuusi kuukautta sen jälkeen kun tartunnan saanut eläin on poistettu karjasta ja toinen vähintään kuusi kuukautta ensimmäisen jälkeen.

Tartunnan saanutta karjaa koskevat yksityiskohtaiset tiedot ja epidemiologinen kertomus toimitetaan eläinlääkintäalan sekakomitealle. Jos Sveitsi ei täytä enää jotain direktiivin 64/432/ETY liitteessä A olevan II osan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyä edellytystä, Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittaa siitä välittömästi komissiolle. Eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee tilannetta tämän kohdan tarkistamiseksi.

5. Tämän liitteen soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsi täyttää direktiivin 64/432/ETY liitteessä D olevan I luvun F osassa säädetyt edellytykset naudan tarttuvan leukoosin osalta. Nautakarjan virallisesti naudan tarttuvasta leukoosista vapaan asemansa säilyttämiseksi Sveitsi sitoutuu täyttämään seuraavat edellytykset:
- a) Sveitsin karjaa valvotaan pistokokein. Näytteiden määrä määritellään siten, että 99 prosentin varmuudella voidaan varmistaa alle 0,2 prosentilla karjasta olevan naudan tarttuva leukoosi.
 - b) Virkaeläinlääkäri tekee kaikille teurastetuille eläimille post mortem -tarkastuksen.
 - c) Kliinisen tutkimuksen, ruumiinavauksen tai lihanvalvonnan yhteydessä saadusta tautiepäilystä on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille.
 - d) Jos naudan tarttuvaa leukoosia epäillään tai se todetaan, kyseisen karjan virallisesti taudista vapaa asema peruutetaan tilapäisesti kunnes kiello kumotaan.

- e) Taudista vapaa asema voidaan palauttaa, kun tartunnan saaneiden eläinten ja tarvittaessa niiden vasikoiden hävittämisen jälkeen kahden vähintään 90 päivän välein tehdyn serologisen tutkimuksen tulos on ollut negatiivinen.

Jos naudan tarttuvaa leukoosia todetaan 0,2 prosentilla karjasta, Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittaa siitä välittömästi komissiolle. Eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee tilannetta tämän kohdan tarkistamiseksi.

6. Tämän liitteen soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsi on virallisesti vapaa naudan tarttuvasta rinotrakeiitista. Tämän tautivapaan aseman säilyttämiseksi Sveitsi sitoutuu täyttämään seuraavat edellytykset:

- a) Sveitsin karjaa valvotaan pistokokein. Näytteiden määrä määritellään siten, että 99 prosentin varmuudella voidaan varmistaa alle 0,2 prosentilla karjasta olevan naudan tarttuva rinotrakeiitti.
- b) Yli 24 kuukauden ikäisille jalostussonneille tehdään vuosittain serologinen tutkimus.
- c) Jokaisesta epäilystä tartunnasta on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille, ja epäilyille eläimille on tehtävä viralliset tutkimukset naudan tarttuvan rinotrakeiitin toteamiseksi, virologiset tai serologiset tutkimukset mukaan luettuina.
- d) Jos naudan tarttuvaa rinotrakeiittia epäillään tai se todetaan, kyseisen karjan virallisesti taudista vapaa asema peruutetaan tilapäisesti kunnes kielto kumotaan.
- e) Taudista vapaa asema voidaan palauttaa, kun vähintään 30 päivän kuluttua tartunnan saaneiden eläinten hävittämisen jälkeen tehdyn serologisen tutkimuksen tulos on negatiivinen.

Sveitsin tautivapaan aseman tunnustamiseksi sovelletaan komission päätöksen 2004/558/EY (*) säännöksiä soveltuvin osin.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittaa välittömästi komissiolle kaikista tautivapaan aseman edellytysten muutoksista. Eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee tilannetta tämän kohdan tarkistamiseksi.

7. Tämän liitteen soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsi on virallisesti vapaa Aujeszkyyn taudista. Tämän tautivapaan aseman säilyttämiseksi Sveitsi sitoutuu täyttämään seuraavat edellytykset:

- a) Sveitsin karjaa valvotaan pistokokein. Näytteiden määrä määritellään siten, että 99 prosentin varmuudella voidaan varmistaa alle 0,2 prosentilla karjasta olevan Aujeszkyyn tauti.
- b) Jokaisesta epäilystä tartunnasta on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille, ja epäilyille eläimille on tehtävä viralliset tutkimukset Aujeszkyyn taudin toteamiseksi, virologiset tai serologiset tutkimukset mukaan luettuina.
- c) Jos Aujeszkyyn tautia epäillään tai se todetaan, kyseisen karjan virallinen taudista vapaa asema peruutetaan tilapäisesti kunnes kielto kumotaan.
- d) Taudista vapaa asema voidaan palauttaa, kun tartunnan saaneiden eläinten hävittämisen jälkeen kaikille siitoseläimille ja edustavalle määrälle lihotuseläimiä vähintään 21 päivän välein tehtyjen kahden serologisen tutkimuksen tulos on negatiivinen.

Sveitsin tautivapaan aseman tunnustamiseksi sovelletaan komission päätöksen 2008/185/EY (**) säännöksiä soveltuvin osin.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittaa välittömästi komissiolle kaikista tautivapaan aseman edellytysten muutoksista. Eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee tilannetta tämän kohdan tarkistamiseksi.

8. Sikojen tarttuvan suolistotulehduksen (TGE) sekä sikojen lisääntymishäiriö- ja keuhkotulehdusoireyhtymän (PRRS) osalta eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee mahdollisimman nopeasti kysymystä mahdollisista lisätakeista. Komissio ilmoittaa Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirastolle tähän aiheeseen liittyvästä kehityksestä.
9. Direktiivin 64/432/ETY liitteessä B olevassa 4 kohdassa tarkoitettua tuberkuliinien virallisesta testaamisesta vastaa Sveitsissä Zürichin yliopiston Institut de bactériologie vétérinaire -laitos.
10. Direktiivin 64/432/ETY liitteessä C olevassa 4 kohdassa tarkoitettua (luomistaudin) vasta-aineiden virallisesta testaamisesta vastaa Sveitsissä Centre pour les zoonoses, les maladies bactériennes chez l'animal et la résistance aux antibiotiques -tutkimuskeskus (ZOBA).
11. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien nautaeläinten ja sikojen mukana on oltava direktiivin 64/432/ETY liitteessä F olevien mallien mukaiset terveystodistukset. Sovelletaan seuraavia mukautuksia:
 - mallin 1 mukaisen todistuksen C jaksoa mukautetaan seuraavasti:
 - täydennetään 4 kohdassa lisätakuisiin liittyviä luetelmakohtia seuraavasti:
 - 'Tauti: naudän tarttuva rinotrakeiitti (IBR);
 - komission päätöksen 2004/558/EY mukaisesti; päätöstä sovelletaan tarvittavin muutoksin;'
 - mallin 2 mukaisen todistuksen C jaksoa mukautetaan seuraavasti:
 - täydennetään 4 kohdassa lisätakuisiin liittyviä luetelmakohtia seuraavasti:
 - 'Tauti: Aujeszkyyn tauti
 - komission päätöksen 2008/185/EY mukaisesti; päätöstä sovelletaan tarvittavin muutoksin;'
12. Tämän liitteen soveltamiseksi Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevat nautaeläimet on varustettava lisäterveystodistuksin, joissa on oltava seuraavat terveystodistukset:
 - Nautaeläimet:
 - on tunnistettu pysyvällä tunnistusjärjestelmällä, joka mahdollistaa niiden emon ja alkuperäkarjan jäljittämisen ja sen toteamisen, että ne eivät ole sellaisten naaraspuolisten nautojen suoria jälkeläisiä, joilla epäillään olevan tai joilla on todettu naudän spongiforminen enkefalopatia ja jotka ovat syntyneet taudinmääritystä edeltäneiden kahden vuoden aikana;
 - eivät ole peräisin karjasta, jossa parhaillaan tutkitaan naudän spongiformiseksi enkefalopatiaksi epäiltyä tapusta;
 - ovat syntyneet 1 päivän kesäkuuta 2001 jälkeen.

(*) Komission päätös 2004/558/EY, tehty 15 päivänä heinäkuuta 2004, neuvoston direktiivin 64/432/ETY täytäntöönpanosta yhteisön sisäisessä nautaeläinten kaupassa naudän tarttuvaan rinotrakeiittiin liittyvien lisätakeiden osalta ja tiettyjen jäsenvaltioiden esittämien hävittämisohjelmien hyväksymisen osalta (EUVL L 249, 23.7.2004, s. 20).

(**) Komission päätös 2008/185/EY, tehty 21 päivänä helmikuuta 2008, Aujeszkyyn tautia koskevista lisätakeista yhteisön sisäisessä sikojen kaupassa ja tähän tautiin liittyvien tietojen antamista koskevista vaatimuksista (EUVL L 59, 4.3.2008, s. 19).

II Lampaat ja vuohet

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 91/68/ETY, annettu 28 päivänä tammikuuta 1991, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä lampaiden ja vuohien kaupassa (EYVL L 46, 19.2.1991, s. 19).	<p>1. Asetus eläinkultuureista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995, (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 27–31 § (markkinat, näyttelyt), 34–37 b § (kauppa), 73 ja 74 § (puhdistus, desinfiointi ja tuholaistorjunta), 142–149 § (raivotauti), 158–165 § (tuberkuloosi), 180–180 c § (scrapie), 190–195 § (lampaiden ja vuohien luomistauti), 196–199 § (tarttuva agalaktia), 217–221 § (vuohen artriittienkefaliitti), 233–236 § (pässin luomistauti), 301 § (kasvatusyksiköiden, keinosiemennysasemien ja siemennesteen varastointiasemien, alkionsiirtoyksiköiden ja markkinoiden sekä muiden vastaavien laitosten ja tapahtumien hyväksyminen);</p> <p>2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 91/68/EY 11 artiklan ja eläinkultuureista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

Lampaiden ja vuohien luomistaudin esiintyessä tai sen leviämisen yhteydessä Sveitsi ilmoittaa eläinlääkintäalan sekakomitealle tarvittavien toimenpiteiden vahvistamisesta tilanteesta tapahtuvan kehityksen mukaan.

2. Tämän liitteen soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsi on virallisesti vapaa lampaan ja vuohen luomistaudista. Tämän tautivapaan aseman säilyttämiseksi Sveitsi sitoutuu toteuttamaan direktiivin 91/68/ETY liitteessä A olevan 1 luvun II kohdan 2 alakohdassa säädetyt toimenpiteet.
3. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välillä kaupan kohteena olevien lampaiden ja vuohien mukana on oltava direktiivin 91/68/ETY liitteessä E olevien mallien mukaiset terveystodistukset.

III Hevoseläimet

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 2009/156/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista elävien hevoseläinten liikkuvuuden ja kolmansista maista tapahtuvan tuonnin osalta (EUVL L 192, 23.7.2010, s. 1).	<p>1. Asetus eläinkulutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 112–112 f § (hevosrutto), 204–206 § (astumatauti, enkefalomyeliitti, tarttuva anemia, räkätauti), 240–244 § (hevosen tarttuva kohtutulehdus);</p> <p>2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Direktiivin 2009/156/EY 3 artiklan soveltamiseksi tiedot on ilmoitettava eläinlääkintäalan sekakomitealle.
2. Direktiivin 2009/156/EY 6 artiklan soveltamiseksi tiedot on ilmoitettava eläinlääkintäalan sekakomitealle.
3. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 2009/156/EY 10 artiklan ja eläinkulutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.
4. Direktiivin 2009/156/EY liitteiden II ja III säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin Sveitsiin.

IV Siipikarja ja siitosmunat

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 2009/158/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä siipikarjan ja siitosmunien kaupassa ja tuonnissa kolmansista maista (EUVL L 343, 22.12.2009, s. 74).	<p>1. Asetus eläinkulku-taudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 25 § (kuljetus), 122–125 § (linturutto ja Newcastle'n tauti), 255–261 § (Salmonella spp.), 262–265 § (lintujen tarttuva laryngotrakeiitti);</p> <p>2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- Direktiivin 2009/158/EY 3 artiklan soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsillä on suunnitelma, jossa määritellään toimenpiteet, jotka se aikoo toteuttaa laitostensa hyväksymiseksi.
- Direktiivin 2009/158/EY 4 artiklan soveltamiseksi kansallinen vertailulaboratorio Sveitsin osalta on Bernin yliopiston Institut de bactériologie vétérinaire.
- Direktiivin 2009/158/EY 8 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan mukaisia pitämistä koskevia edellytyksiä sovelletaan Sveitsiin tarvittavin muutoksin.
- Sveitsin viranomaiset sitoutuvat siihen, että lähetettäessä siitosmunia Euroopan unioniin noudatetaan merkitsemissääntöjä, joista säädetään komission asetuksessa (EY) N:o 617/2008 (*).
- Direktiivin 2009/158/EY 10 artiklan a alakohdan mukaisia pitämistä koskevia edellytyksiä sovelletaan Sveitsiin tarvittavin muutoksin.
- Direktiivin 2009/158/EY 11 artiklan a alakohdan mukaisia pitämistä koskevia edellytyksiä sovelletaan Sveitsiin tarvittavin muutoksin.
- Direktiivin 2009/158/EY 14 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisia pitämistä koskevia edellytyksiä sovelletaan Sveitsiin tarvittavin muutoksin.
- Tämän liitteen soveltamiseksi tunnustetaan, että Sveitsi täyttää direktiivin 2009/158/EY 15 artiklan 2 kohdan edellytykset Newcastle'n taudin osalta ja että sillä on siten 'ei anneta rokotuksia Newcastle'n tautia vastaan' -asema. Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ilmoittaa välittömästi komissiolle kaikista tautivapaan aseman edellytysten muutoksista. Eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee tilannetta tämän kohdan tarkistamiseksi.
- Direktiivin 2009/158/EY 18 artiklan viittauksia Euroopan unionin jäsenvaltion nimeen sovelletaan Sveitsiin tarvittavin muutoksin.
- Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välillä kaupan kohteena olevien siipikarjan ja siitosmunien mukana on oltava direktiivin 2009/158/EY liitteessä IV olevien mallien mukaiset terveystodistukset.
- Sveitsistä Suomeen tai Ruotsiin suuntautuvassa viennissä Sveitsin viranomaiset sitoutuvat toimittamaan salmonellan osalta Euroopan unionin lainsäädännön mukaiset takeet.

(*) Komission asetus (EY) N:o 617/2008, annettu 27 päivänä kesäkuuta 2008, neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä siitosmunien ja siipikarjan poikasten kaupan pitämisen vaatimusten osalta (EUVL L 168, 28.6.2008, s. 5).

V Vesiviljellyt eläimet ja tuotteet

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 2006/88/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 2006, vesiviljelyeläimiin ja niistä saataviin tuotteisiin sovellettavista eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista sekä vesieläinten tiettyjen tautien ehkäisemisestä ja torjunnasta (EUVL L 328, 24.11.2006, s. 14).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Asetus eläinkulutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 3–5 § (tarkoitettujen eläinkulutaudit), 21–23 § (vesiviljelylaitosten rekisteröinti, vesiviljelyvarojen valvonta ja muut velvollisuudet, terveysvalvonta), 61 § (kalastusluvan haltijan ja kalastuksen valvonnan vastuuelinten velvoitteet), 62–76 § (yleiset torjuntatoimenpiteet), 277–290 § (vesieläinten tauteja koskevat yleis- ja erityistoimenpiteet, diagnostinen laboratorio); 2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10); 3. Asetus kolmansista maista ilmateitse tuotavien eläinten maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITA; RS 916.443.12).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Tämän liitteen soveltamiseksi Sveitsin tunnustetaan olevan virallisesti vapaa lohen tarttuvasta anemiasta sekä martelioosi (Marteilia refringens)- ja bonamioosi (Bonamia ostreae) -infektioista.
2. Direktiivin 2006/88/EY 29, 40, 41, 43, 44 ja 50 artiklan mahdollinen soveltaminen kuuluu eläinlääkintäalan sekakomitealle.
3. Koristevesieläinten sekä viljelyyn, uudelleensijoitusalueille, istuta ja ongi -kalastuspaikoille, avoimiin koristetiloihin ja istutukseen tarkoitettujen vesiviljelyeläinten sekä ihmisravinnoksi tarkoitettujen vesiviljelyeläinten ja eläintuotteiden markkinoille saattamiseen sovellettavat eläinten terveyttä koskevat vaatimukset vahvistetaan komission asetuksen (EY) N:o 1251/2008 (*) 4–9 artiklassa.
4. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 2006/88/EY 58 artiklan ja eläinkulutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

(*) Komission asetus (EY) N:o 1251/2008, annettu 12 päivänä joulukuuta 2008, neuvoston direktiivin 2006/88/EY täytäntöönpanosta vesiviljelyeläinten ja niistä saatavien tuotteiden markkinoille saattamista ja yhteisöön tuontia koskevien edellytysten ja todistusvaatimusten osalta ja tartunnanlevittäjälaajien luettelon vahvistamiseksi (EUVL L 337, 16.12.2008, s. 41).

VI Naudan alkio

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 89/556/ETY, annettu 25 päivänä syyskuuta 1989, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä naudansukuisten kotieläinten alkioiden kaupassa ja tuonnissa kolmansista maista (EYVL L 302, 19.10.1989, s. 1).	1. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 56–58 a § (alkioiden siirto); 2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 89/556/EY 15 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.
2. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välillä kaupan kohteena olevien naudun alkioiden mukana on oltava direktiivin 89/556/ETY liitteessä C olevan mallin mukaiset terveystodistukset.

VII Naudun siemenneste

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 88/407/ETY, annettu 14 päivänä kesäkuuta 1988, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä naudansukuisten kotieläinten siemennesteen kaupassa ja tuonnissa (EYVL L 194, 22.7.1988, s. 10).	1. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 51–55 a § (keinosiemennys); 2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Direktiivin 88/407/ETY 4 artiklan 2 kohdan soveltamiseksi huomautetaan, että Sveitsissä ei keinosiemennysasemilla pidetä muita kuin seroneutralisaatiotestissä tai ELISA-testissä negatiivisen tuloksen antaneita eläimiä.
2. Direktiivin 88/407/ETY 5 artiklan 2 kohdassa säädetyt tiedot toimitetaan eläinlääkintäalan sekakomitealle.
3. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 88/407/EY 16 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.
4. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevan naudun siemennesteen mukana on oltava direktiivin 88/407/ETY liitteessä D olevan mallin mukaiset terveystodistukset.

VIII Sian siemenneste

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Neuvoston direktiivi 90/429/ETY, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1990, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä siansukuisten kotieläinten siemennesteen kaupassa ja tuonnissa (EYVL L 224, 18.8.1990, s. 62).	1. Asetus eläinkulutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 51–55 a § (keinosiemennys); 2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- Direktiivin 90/429/ETY 5 artiklan 2 kohdassa säädetyt tiedot toimitetaan eläinlääkintäalan sekakomitealle.
- Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti direktiivin 90/429/ETY 16 artiklan ja eläinkulutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.
- Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevan sian siemennesteen mukana on oltava direktiivin 90/429/ETY liitteessä D olevan mallin mukaiset terveystodistukset.

IX Muut lajit

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
1. Neuvoston direktiivi 92/65/ETY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 1992, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista eläinten, siemennesteen, munasolujen ja alkioiden yhteisön sisäisessä kaupassa ja yhteisöön tuonnissa siltä osin, kuin niitä eivät koske direktiivin 90/425/ETY liitteessä A olevassa I jaksossa mainittujen erityisten yhteisön säädösten eläinten terveyttä koskevat vaatimukset (EYVL L 268, 14.9.1992, s. 54); 2. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 576/2013, annettu 12 päivänä kesäkuuta 2013, lemmikkieläinten muista kuin kaupallisista siirroista ja ase- tuksen (EY) N:o 998/2003 kumoamisesta (EUVL L 178, 28.6.2013, s. 1).	1. Asetus eläinkulutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 51–55 a § (keinosiemennys) ja 56–58 a § (alkioiden siirto); 2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10); 3. Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- Tämän liitteen soveltamiseksi tämä kohta kattaa kaikkia sellaisia eläviä eläimiä, joita eivät koske tämän lisäyksen I–V osan määräykset, ja sellaista siemennestettä, munasoluja ja alkioita, joita eivät koske tämän lisäyksen VI–VIII osan määräykset, koskevan kaupan.
- Euroopan unioni ja Sveitsi sitoutuvat siihen, että 1 kohdassa tarkoitettujen elävien eläinten, siemennesteen, munasolujen ja alkioiden kauppaa ei kielletä tai rajoiteta muista eläinten terveyteen liittyvistä kuin tämän liitteen soveltamisesta johtuvista syistä, ja erityisesti sen 20 artiklan mukaisesti toteutettujen mahdollisten suojoitoimenpiteiden vuoksi.

3. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien muiden lajien kuin tämän lisäyksen I, II ja III osassa tarkoitettujen sorkka- ja kavioeläinten mukana on oltava direktiivin 92/65/ETY liitteen E I osan ensimmäisessä jaksossa olevan mallin mukaiset terveystodistukset, joita täydennetään direktiivin 92/65/ETY 6 artiklan A kohdan 1 alakohdan e alakohdassa säädetyllä vakuutuksella.
4. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien jäniseläinten mukana on oltava direktiivin 92/65/ETY liitteen E ensimmäisessä osassa olevan mallin mukaiset terveystodistukset, joita täydennetään tarvittaessa direktiivin 92/65/ETY 9 artiklan 2 kohdan 2 alakohdassa säädetyllä vakuutuksella.

Sveitsin viranomaiset voivat mukauttaa tätä vakuutusta laajentamalla sen vaatimuksia direktiivin 92/65/ETY 9 artiklan mukaisesti.

5. Direktiivin 92/65/ETY 9 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetyt tiedot on ilmoitettava eläinlääkintäalan sekakomitealle.
6. Koirien ja kissojen lähetyksiin Euroopan unionista Sveitsiin sovelletaan direktiivin 92/65/ETY 10 artiklan 2 kohdassa säädetyjä vaatimuksia.

Tunnistamisjärjestelmästä säädetään asetuksessa (EU) N:o 576/2013. Käytettävästä passista säädetään täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 577/2013 (*) liitteessä II olevassa 3 osassa.

Raivotautirokotuksen ja tarvittaessa uudelleenrokotuksen voimassaolo määritellään asetuksen (EU) N:o 576/2013 liitteessä III.

7. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien lampaiden ja vuohien siemennesteen, munasolujen ja alkioiden mukana on oltava komission päätöksen 2010/470/EU (**) mukaiset terveystodistukset.
8. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevan hevoseläinten siemennesteen mukana on oltava päätöksen 2010/470/EU mukainen terveystodistus.
9. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien hevoseläinten munasolujen ja alkioiden mukana on oltava päätöksen 2010/470/EU mukaiset terveystodistukset.
10. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien sikojen munasolujen ja alkioiden mukana on oltava päätöksen 2010/470/EU mukaiset terveystodistukset.
11. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien mehiläisyhdyskuntien (pesien tai emojen työmehiläisineen) mukana on oltava direktiivin 92/65/ETY liitteen E II osassa olevan mallin mukaiset terveystodistukset.
12. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien direktiivin 92/65/ETY liitteen C mukaisesti hyväksytyistä yhteisöistä, laitoksista ja keskuksista tulevien eläinten, siemennesteen, alkioiden ja munasolujen mukana on oltava direktiivin 92/65/ETY liitteen E III osassa olevan mallin mukaiset terveystodistukset.
13. Direktiivin 92/65/ETY 24 artiklan soveltamiseksi sen 2 kohdassa säädetyt tiedot on ilmoitettava eläinlääkintäalan sekakomitealle.

(*) Komission täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 577/2013, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2013, koirien, kissojen ja frettien muissa kuin kaupallisissa siirroissa käytettävien tunnistusasiakirjojen malleista, alueiden ja kolmansien maiden luetteloiden vahvistamisesta ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 576/2013 säädettyjen tiettyjen edellytysten noudattamista osoittavien ilmoitusten muotoa, ulkoasua ja kieliä koskevista vaatimuksista (EUVL L 178, 28.6.2013, s. 109).

(**) Komission päätös 2010/470/EU, tehty 26 päivänä elokuuta 2010, terveystodistusten malleista hevos-, lammas- ja vuohieläinten siemennesteen, munasolujen ja alkioiden sekä sikaeläinten munasolujen ja alkioiden unionin sisäistä kauppaa varten (EUVL L 228, 31.8.2010, s. 15).

X Lemmikkieläinten ei-kaupalliset kuljetukset

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 576/2013, annettu 12 päivänä kesäkuuta 2013, lemmikkieläinten muista kuin kaupallisista siirroista ja asetuksen (EY) N:o 998/2003 kumoamisesta (EUVL L 178, 28.6.2013, s. 1).	Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Tunnistusmerkintäjärjestelmästä säädetään asetuksessa (EU) N:o 576/2013.
2. Raivotautirokotuksen ja tarvittaessa uudelleenrokotuksen voimassaolo määritellään asetuksen (EU) N:o 576/2013 liitteessä III.
3. Käytettävän passin mallista säädetään asetuksen (EU) N:o 577/2013 liitteessä III olevassa 3 osassa. Käytettävää passia koskevat lisävaatimukset vahvistetaan asetuksen (EU) N:o 577/2013 liitteessä III olevassa 4 osassa.
4. Tässä lisäyksessä tarkoitettuihin Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisiin lemmikkieläinten muihin kuin kaupallisiin kuljetuksiin sovelletaan asetuksen (EU) N:o 576/2013 II luvun säännöksiä soveltuvin osin. Asiakirjojen ja tunnustusmerkintöjen tarkastukset, jotka on tehtävä lemmikkieläinten muissa kuin kaupallisissa siirroissa Sveitsiin Euroopan unionin jäsenvaltiosta, on suoritettava asetuksen (EU) N:o 576/2013 33 artiklan mukaisesti."

LIITE III

Korvataan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäys 3 seuraavasti:

"Lisäys 3

Elävien eläinten ja niiden siemennesteen, alkioiden ja munasolujen tuonti kolmansista maista

I. EUROOPAN UNIONI – LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

A. Sorkka- ja kavioläimet, lukuun ottamatta hevoseläimiä

Neuvoston direktiivi 2004/68/EY, annettu 26 päivänä huhtikuuta 2004, eläinten terveyttä koskevista säännöistä tiettyjen elävien sorkka- ja kavioläinten yhteisöön tuonnin ja yhteisön kautta kuljetuksen osalta, direktiivien 90/426/ETY ja 92/65/ETY muuttamisesta ja direktiivin 72/462/ETY kumoamisesta (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 321).

B. Hevoseläimet

Neuvoston direktiivi 2009/156/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista elävien hevoseläinten liikkuvuuden ja kolmansista maista tapahtuvan tuonnin osalta (EUVL L 192, 23.7.2010, s. 1).

C. Siipikarja ja siitosmunat

Neuvoston direktiivi 2009/158/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä siipikarjan ja siitosmunien kaupassa ja tuonnissa kolmansista maista (EUVL L 343, 22.12.2009, s. 74).

D. Vesiviljelyeläimet

Neuvoston direktiivi 2006/88/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 2006, vesiviljelyeläimiin ja niistä saataviin tuotteisiin sovellettavista eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista sekä vesieläinten tiettyjen tautien ehkäisemisestä ja torjunnasta (EUVL L 328, 24.11.2006, s. 14).

E. Naudan alkio

Neuvoston direktiivi 89/556/ETY, annettu 25 päivänä syyskuuta 1989, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä naudansukuisten kotieläinten alkioiden kaupassa ja tuonnissa kolmansista maista (EYVL L 302, 19.10.1989, s. 1).

F. Naudan siemenneste

Neuvoston direktiivi 88/407/ETY, annettu 14 päivänä kesäkuuta 1988, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä naudansukuisten kotieläinten siemennesteen kaupassa ja tuonnissa (EYVL L 194, 22.7.1988, s. 10).

G. Sian siemenneste

Neuvoston direktiivi 90/429/ETY, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1990, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä siansukuisten kotieläinten siemennesteen kaupassa ja tuonnissa (EYVL L 224, 18.8.1990, s. 62).

H. Muut elävät eläimet

1. Neuvoston direktiivi 92/65/ETY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 1992, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista eläinten, siemennesteen, munasolujen ja alkioiden yhteisön sisäisessä kaupassa ja yhteisöön tuonnissa siltä osin, kuin niitä eivät koske direktiivin 90/425/ETY liitteessä A olevassa I jaksossa mainittujen erityisten yhteisön säädösten eläinten terveyttä koskevat vaatimukset (EYVL L 268, 14.9.1992, s. 54).

2. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 576/2013, annettu 12 päivänä kesäkuuta 2013, lemmikkieläinten muista kuin kaupallisista siirroista ja asetuksen (EY) N:o 998/2003 kumoamisesta (EUVL L 178, 28.6.2013, s. 1).

I Muut erityiset toimenpiteet

1. Neuvoston direktiivi 96/22/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY ja 88/299/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3).
2. Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10).

II. SVEITSI — LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40).
2. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401).
3. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE RS916.443.10).
4. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläinten maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITA; RS 916.443.12).
5. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 27 päivänä elokuuta 2008 (OITPA; RS 916.443.13).
6. Sisäasiainministeriön asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnin ja kauttakuljetuksen valvonnasta, annettu 16 päivänä toukokuuta 2007 (OITE-valvonta-asetus; RS 916.443.106).
7. Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14).
8. Asetus eläinlääkkeistä, annettu 18 päivänä elokuuta 2004 (OMédV; RS 812.212.27).
9. Asetus Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston perimistä palkkioista, annettu 30 päivänä lokakuuta 1985 (OSAV-palkkioasetus; RS 916.472).

III. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto soveltaa rinnan Euroopan unionin jäsenvaltioiden kanssa tämän lisäyksen I osassa mainituissa säädöksissä vahvistettuja tuontiehtoja sekä täytäntöönpanotoimenpiteitä ja luetteloita laittoksista, joista kyseinen tuonti on sallittu. Tätä sitoumusta sovelletaan kaikkiin asianmukaisiin säädöksiin niiden hyväksymispäivästä riippumatta.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto voi toteuttaa rajoittavampia toimenpiteitä ja vaatia lisätakeita. Eläinlääkintäalan sekakomiteassa neuvotellaan asianmukaisten ratkaisujen löytämiseksi.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ja Euroopan unionin jäsenvaltiot ilmoittavat toisilleen kahdenvälisesti asetetuista erityisistä tuontiehdoista, joita ei ole yhdenmukaistettu unionin tasolla.

Tämän liitteen soveltamiseksi Sveitsin osalta direktiivin 92/65/ETY liitteen C mukaiset hyväksytyt laitokset julkaistaan Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston internetsivustolla.”

LIITE IV

Korvataan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäys 4 seuraavasti:

”Lisäys 4

Kotieläinjalostus, tuonti kolmansista maista mukaan luettuna

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<ol style="list-style-type: none"> 1. Neuvoston direktiivi 2009/157/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, puhdasrotuisista jalostusnaudoista (EUVL L 323, 10.12.2009, s. 1). 2. Neuvoston direktiivi 88/661/ETY, annettu 19 päivänä joulukuuta 1988, jalostussikoihin sovellettavista kotieläinjalostuksen standardeista (EYVL L 382, 31.12.1988, s. 36). 3. Neuvoston direktiivi 87/328/ETY, annettu 18 päivänä kesäkuuta 1987, puhdasrotuisten jalostusnautojen jalostustarkoituksiin hyväksymisestä (EYVL L 167, 26.6.1987, s. 54). 4. Neuvoston direktiivi 88/407/ETY, annettu 14 päivänä kesäkuuta 1988, eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista yhteisön sisäisessä naudansukuisten kotieläinten siemennesteen kaupassa ja tuonnissa (EYVL L 194, 22.7.1988, s. 10). 5. Neuvoston direktiivi 89/361/ETY, annettu 30 päivänä toukokuuta 1989, puhdasrotuisista jalostuslampaista ja -vuohista (EYVL L 153, 6.6.1989, s. 30). 6. Neuvoston direktiivi 90/118/ETY, annettu 5 päivänä maaliskuuta 1990, puhdasrotuisten jalostussikojen jalostukseen hyväksymisestä (EYVL L 71, 17.3.1990, s. 34). 7. Neuvoston direktiivi 90/119/ETY, annettu 5 päivänä maaliskuuta 1990, risteytettyjen jalostussikojen jalostukseen hyväksymisestä (EYVL L 71, 17.3.1990, s. 36). 8. Neuvoston direktiivi 90/427/ETY, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1990, jalostusta ja polveutumista koskevista edellytyksistä yhteisön sisäisessä hevoseläinten kaupassa (EYVL L 224, 18.8.1990, s. 55). 9. Neuvoston direktiivi 90/428/ETY, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1990, kilpailuihin tarkoitettujen hevoseläinten kaupasta ja kilpailuihin osallistumisen edellytyksistä (EYVL L 224, 18.8.1990, s. 60). 10. Neuvoston direktiivi 91/174/ETY, annettu 25 päivänä maaliskuuta 1991, kotieläinjalostusta ja polveutumista koskevista vaatimuksista puhdasrotuisten eläinten kaupassa ja direktiivien 77/504/ETY ja 90/425/ETY muuttamisesta (EYVL L 85, 5.4.1991, s. 37). 11. Neuvoston direktiivi 94/28/EY, annettu 23 päivänä kesäkuuta 1994, eläinten, siemennesteen, munasolujen ja alkioiden tuonnissa kolmansista maista sovellettavia jalostus- ja polveutumisedellytyksiä koskevista periaatteista ja puhdasrotuisista jalostusnaudoista annetun direktiivin 77/504/ETY muuttamisesta (EYVL L 178, 12.7.1994, s. 66). 	<p>Asetus kotieläintuotannosta, annettu 31 päivänä lokakuuta 2012 (RS 916.310).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

Tätä lisäystä sovellettaessa Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena oleviin eläviin eläimiin ja eläintuotteisiin sovelletaan Euroopan unionin jäsenvaltioiden keskinäiselle kaupalle asetettuja edellytyksiä.

Sveitsin viranomaiset sitoutuvat varmistamaan, että Sveitsi soveltaa tuonnin osalta samoja säännöksiä, kuin mitä neuvoston direktiivissä 94/28/EY säädetään, sanotun kuitenkaan rajoittamatta lisäyksissä 5 ja 6 olevien eläinjalostustarkastuksia koskevien määräysten soveltamista.

Mahdollisesti ilmenevät vaikeudet annetaan toisen osapuolen pyynnöstä eläinlääkintäalan sekakomitean käsiteltäviksi.”

LIITE V

Korvataan maatalous sopimuksen liitteen 11 lisäys 5 seuraavasti:

”Lisäys 5

Elävät eläimet, siemenneste, munasolut ja alkio: rajatarkastukset ja tarkastusmaksut

I LUKU

Yleiset säännökset – Traces-järjestelmä

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>Komission päätös 2004/292/EY, tehty 30 päivänä maaliskuuta 2004, Traces-järjestelmän käyttöönotosta ja päätöksen 92/486/ETY muuttamisesta (EUVL L 94, 31.3.2004, s. 63).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaukeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40); 2. Asetus eläinkulkutaukeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401); 3. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10); 4. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläinten maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITA; RS 916.443.12); 5. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 27 päivänä elokuuta 2008 (OITPA; RS 916.443.13); 6. Sisäasiainministeriön asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnin ja kauttakuljetuksen valvonnasta, annettu 16 päivänä toukokuuta 2007 (OITE-valvonta-asetus; RS 916.443.106); 7. Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

Yhteistyössä Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston kanssa komissio liittyy Sveitsin Traces-järjestelmään komission päätöksen 2004/292/EY mukaisesti.

Eläinlääkintäalan sekakomitea määrittelee tarvittaessa siirtymä- ja täydennystoimenpiteitä.

II LUKU

Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin väliseen kauppaan sovellettavat eläinlääkärin- ja kotieläinjalostustarkastukset

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin väliseen kauppaan sovelletaan eläinlääkärin- ja kotieläinjalostustarkastuksia seuraavien säädösten säännösten mukaisesti:

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>1. Neuvoston direktiivi 89/608/ETY, annettu 21 päivänä marraskuuta 1989, jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden ja komission yhteistyöstä eläinlääkintää ja kotieläinjalostusta koskevan lainsäädännön oikean soveltamisen varmistamiseksi (EYVL L 351, 2.12.1989, s. 34);</p> <p>2. Neuvoston direktiivi 90/425/ETY, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1990, eläinlääkärin- ja kotieläinjalostustarkastuksista yhteisön sisäisessä tiettyjen elävien eläinten ja tuotteiden kaupassa (EYVL L 224, 18.8.1990, s. 29).</p>	<p>1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 57 §;</p> <p>2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10);</p> <p>3. Sisäasiainministeriön asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnin ja kauttakuljetuksen valvonnasta, annettu 16 päivänä toukokuuta 2007 (OITE-valvonta-asetus; RS 916.443.106);</p> <p>4. Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14);</p> <p>5. Asetus Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston perimistä palkkioista, annettu 30 päivänä lokakuuta 1985 (OSAV-palkkioasetus; RS 916.472).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

Direktiivin 90/425/ETY 8 artiklassa säädetyissä tapauksissa määräpaikan toimivaltaisten viranomaisten on välittömästi otettava yhteyttä lähetyspaikan toimivaltaisiin viranomaisiin. Määräpaikan toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sekä ilmoitettava lähetyspaikan toimivaltaiselle viranomaiselle ja komissiolle suoritettujen tarkastusten luonne, tehdyt päätökset ja niiden perusteet.

Direktiivin 89/608/ETY 10, 11 ja 16 artiklassa sekä direktiivin 90/425/ETY 9 ja 22 artiklassa annettujen säännösten täytäntöönpano kuuluu eläinlääkintäalan sekakomitealle.

C. RAJA-ALUEELLA OLEVILLE LAITUMILLE TARKOITETTUIHIN ELÄIMIIN SOVELLETTAVAT YKSITYISKOHTAISET SÄÄNNÖT

1. Määritelmät

Laiduntaminen: Euroopan unionin jäsenvaltioon tai Sveitsiin kuljetettujen eläinten laiduntaminen rajavyöhykkeellä, joka ulottuu enintään 10 kilometrin päähän rajasta. Asianmukaisesti perustelluissa erityisolosuhteissa toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan tätä kauemmaksi ulottuvan laidunalueen käyttöön molemmin puolin Euroopan unionin ja Sveitsin rajaa.

Päivälaiduntaminen: laiduntaminen niin, että kunkin päivän päätteeksi eläimet kuljetetaan takaisin Euroopan unionin jäsenvaltiossa tai Sveitsissä sijaitsevalle alkuperätalalleen.

2. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin väliseen laiduntamiseen sovelletaan komission päätöksen 2001/672/EY (*) säännöksiä soveltuvin osin. Kuitenkin tämän liitteen yhteydessä päätöksen 2001/672/EY 1 artiklaa sovelletaan seuraavin muutoksin:

— korvataan viittaus 1 päivän toukokuuta ja 15 päivän lokakuuta väliseen ajanjaksoon ilmaisulla "koko kalenterivuonna";

— päätöksen 2001/672/EY 1 artiklassa tarkoitettut ja vastaavassa liitteessä mainitut Sveitsin osat ovat:

SVEITSI

Seuraavat kantonit:

Zürich

Bern

Luzern

Uri

Schwyz

Obwald

Nidwald

Glarus

Zug

Fribourg

Solothurn

Basel-Stadt

Basel-Land

Schaffhausen

Appenzell Ausserrhoden

Appenzell Innerrhoden

St. Gallen

Graubünden

Aargau

Thurgau

Ticino

Vaud

Valais

Neuchâtel

Genève

Jura.

Eläinkulkutaudeista 27 päivänä kesäkuuta 1995 annetun asetuksen (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 7 §:n (rekisteröinti), sekä eläinkuljetuksia koskevasta tietopankista 26 päivänä marraskuuta 2011 annetun asetuksen (BDTA-asetus; RS 916.404.1), ja erityisesti sen 2 jakson (tietopankin sisältö) mukaisesti Sveitsi antaa jokaiselle laiturille erityisen rekisteritunnuksen, joka on rekisteröitävä kansalliseen nautoja koskevaan tietokantaan.

3. Laiduntamisen tapahtuessa Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välillä lähetettävään virkaeläinlääkäri
 - a) ilmoittaa eläinten lähettamisestä määräpaikan toimivaltaiselle viranomaiselle (paikallinen eläinlääkintäyksikkö) direktiivin 90/425/ETY 20 artiklan mukaisella eläinlääkintäviranomaisten yhteydenpitoon tarkoitettulla tietojärjestelmällä todistuksen antopäivänä ja viimeistään 24 tuntia ennen eläinten arvioitua tulopäivää;
 - b) tarkastaa eläimet niiden laitumelle lähettämistä edeltävien 48 tunnin kuluessa; kyseisten eläinten on oltava tunnistettavissa asianmukaisesti;
 - c) antaa 9 alakohdassa olevan mallin mukaisen todistuksen.
4. Eläinten on pysyttävä tullin valvonnassa koko laitumellaoloajan.
5. Eläintenpitäjän on
 - a) annettava kirjallinen ilmoitus, jossa hän ilmoittaa suostuvansa Euroopan unionin jäsenvaltiosta tai Sveitsistä peräisin olevien haltijoiden tavoin noudattamaan tässä liitteessä annettujen määräysten mukaisesti toteutettuja toimenpiteitä ja kaikkia muita paikallisella tasolla toteutettuja toimenpiteitä,
 - b) maksettava tämän liitteen soveltamisesta johtuvat tarkastusmaksut,
 - c) annettava kaikki tarvittava apu lähetettävään tai vastaanottajamaan viranomaisten vaatimien tulli- tai eläinlääkintätarkastusten yhteydessä.
6. Kuljetettaessa eläimiä takaisin laidunkauden päättyessä tai aiemmin sen maan, jossa laidunpaikka sijaitsee, virkaeläinlääkäri
 - a) ilmoittaa eläinten lähettamisestä määräpaikan toimivaltaiselle viranomaiselle (paikallinen eläinlääkintäyksikkö) direktiivin 90/425/ETY 20 artiklan mukaisella eläinlääkintäviranomaisten yhteydenpitoon tarkoitettulla tietojärjestelmällä todistuksen antopäivänä ja viimeistään 24 tuntia ennen eläinten arvioitua tulopäivää;
 - b) tarkastaa eläimet niiden laitumelle lähettämistä edeltävien 48 tunnin kuluessa; kyseisten eläinten on oltava tunnistettavissa asianmukaisesti;
 - c) antaa 9 alakohdassa olevan mallin mukaisen todistuksen.
7. Tautitapauksissa eläinlääkintäalan toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat yhteisellä sopimuksella asianmukaiset toimenpiteet. Kyseiset viranomaiset tarkastelevat mahdollisiin kustannuksiin liittyviä kysymyksiä. Tarvittaessa asia saatetaan eläinlääkintäalan sekakomitean käsiteltäväksi.
8. Poiketen siitä, mitä laiduntamisesta määrätään 1–7 alakohdassa, kun kyseessä on päivälaiduntaminen Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välillä:
 - a) eläimet eivät saa olla kosketuksissa minkään muun tilan eläinten kanssa,
 - b) eläintenpitäjän on ilmoitettava eläinlääkintäalan toimivaltaiselle viranomaiselle, jos eläimet ovat kosketuksissa jonkin toisen tilan eläimiin,
 - c) 9 alakohdassa määriteltävä terveystodistus on esitettävä eläinlääkintäalan toimivaltaisille viranomaisille tuotaessa eläimiä ensimmäistä kertaa kunakin kalenterivuonna Euroopan unionin jäsenvaltioon tai Sveitsiin. Tämä terveystodistus on voitava esittää eläinlääkintäalan toimivaltaisille viranomaisille niiden sitä pyytäessä,

- d) edellä 2 ja 3 alakohdassa olevia määräyksiä sovelletaan vain lähetettäessä eläimiä ensimmäistä kertaa kunakin kalenterivuonna Euroopan unionin jäsenvaltioon tai Sveitsiin,
- e) 6 alakohdassa olevia määräyksiä ei sovelleta,
- f) eläintenpitäjän on ilmoitettava eläinlääkintöalan toimivaltaiselle viranomaiselle laiduntamisajan päättymisestä.
9. Raja-alueiden laitumilla tai päivälaitumilla laiduntavien ja raja-alueiden laitumilta takaisin kuljetettavien nautaeläinten terveystodistuksen malli:

Raja-alueiden laitumilla tai päivälaitumilla laiduntavien ja raja-alueiden laitumilta takaisin kuljetettavien nautaeläinten terveystodistuksen malli

EUROOPAN UNIONI				Unionin sisäisen kaupan todistus			
I.1. Lähettäjä Nimi Osoite Maa				I.2. Todistuksen viitenumero		I.2.a. Paikallinen viitenumero	
				I.3. Toimivaltainen keskusviranomainen			
				I.4. Toimivaltainen paikallisviranomainen			
I.5. Vastaanottaja Nimi Osoite Maa				I.6. Alkuperäisten liitetodistusten numerot		Lähetystä seuraavien asiakirjojen numerot	
				I.7. Välittäjä Nimi Hyväksyntänumero			
I.8. Alkuperä-maa	ISO-koodi	I.9. Alkuperä-alue	Koodi	I.10. Määrämaa	ISO-koodi	I.11. Määräalue	Koodi
I.12. Alkuperäpaikka/kalastus-paikka Tila ☐ Keräyskeskus ☐ Välittäjän tilat ☐ Hyväksytty laitos ☐ Ks-asema/-varasto ☐ Hyväksytty vesiviljelylaitos ☐ Alkionkeräysryhmä ☐ Laitos ☐ Muut ☐ Nimi Hyväksyntänumero Osoite Postinumero				I.13. Määräpaikka Tila ☐ Keräyskeskus ☐ Välittäjän tilat ☐ Hyväksytty laitos ☐ Ks-asema/-varasto ☐ Hyväksytty vesiviljelylaitos ☐ Alkionkeräysryhmä ☐ Laitos ☐ Muu ☐ Nimi Hyväksyntänumero Osoite Postinumero			

I osa: Erää koskevat tiedot

EUROOPAN UNIONI		Unionin sisäisen kaupan todistus	
I.16. Kuljetusväline Lentokone ☐ Laiva ☐ Junavaunu ☐ Maantieajoneuvo ☐ Muu ☐ Tunnistetiedot: Numero(t):		I.17. Kuljetusyritys Nimi Hyväksyntänumero Osoite Postinumero Jäsenvaltio	
I.21		I.20. Lukumäärä/Paino	I.22. Pakkausten lukumäärä
I.23. Sinetin/kontin nro			
I.25. Eläimet/tuotteet, joille annettu todistus seuraavaa tarkoitusta varten: Laiduntaminen siirtolaitumilla ☐			
I.26. Kauttakuljetus kolmannessa maassa ☐ Kolmas maa ISO-koodi Kolmas maa ISO-koodi Kolmas maa ISO-koodi Poistumispaikka Koodi Maahantulopaikka Rajatarkastusasema nro		I.27. Kauttakuljetus jäsenvaltioissa ☐ Jäsenvaltio ISO-koodi Jäsenvaltio ISO-koodi Jäsenvaltio ISO-koodi	
I.28. Vienti ☐ Kolmas maa ISO-koodi Poistumispaikka Koodi		I.29. Arvioitu kuljetusaika	
I.30. Reittisuunnitelma Kyllä ☐ Ei ☐			
I.31. Eläinten tunnistustiedot Nimikenumero (HS-koodi) Passin numero			

EUROOPAN UNIONI		2005/22/EY Laiduntaminen	
II. Terveystiedot		II.a. Todistuksen viitenumero	II.b. Paikallinen viitenumero
A. Raja-alueiden laitumilla tai päivälaitumilla laiduntavien nautaeläinten terveystodistus			
Allekirjoittanut virkaeläinlääkäri todistaa, että jäljempänä kuvatun kuljetuserän jokainen eläin			
A.1. tulee alkuperätilalta ja alueelta, joihin ei kohdistu nautaeläinten tauteja koskevia yhteisön tai kansallisen lainsäädännön mukaisia kieltoja tai rajoituksia,			
A.2. on peräisin alkuperäkarjasta Euroopan unionin jäsenvaltiosta tai sen osasta,			
a) jossa on käytössä komission päätöksellä .../.../EY tai, Sveitsin osalta, Euroopan yhteisön ja Sveitsin välillä 21 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyllä sopimuksella (liite 11, lisäys 2, I kohta) hyväksytty valvontaverkko,			
b) joka on todettu virallisesti leukoosista, tuberkuloosista ja nautojen luomistaudista vapaaksi,			
A.3. on kasvatus- ⁽³⁾ tai tuotantoeläin ⁽¹⁾ ,			
a) joka on ollut, sikäli kuin voidaan todistaa, alkuperätilalla viimeiset 30 päivää tai syntymästään saakka, jos se on alle 30 päivän ikäinen, ja että yhtään kolmannelle maasta olevaa eläintä ei ole tuotu tilalle kyseisenä aikana muutoin kuin siten, että eläin on eristetty tilan kaikista muista eläimistä,			
b) joka ei ole viimeksi kuluneiden 30 päivän aikana ollut kosketuksissa sellaisen karjan kanssa, joka ei täytä 2 kohdassa tarkoitettuja edellytyksiä.			
A.4. Edellä kuvatut eläimet on tarkastettu ... [päiväys], arvioitua lähtöaikaa edeltävien 24 tunnin kuluessa, eikä niissä ole havaittu kliinisiä merkkejä tartuntataudeista.			
A.5. Alkuperätilaan ja soveltuviin tapauksissa hyväksytyyn keräyskeskukseen ja alueeseen, jolla ne sijaitsevat, ei kohdistu nautojen eläintauteja koskevia yhteisön tai kansallisen lainsäädännön mukaisia kieltoja tai rajoituksia.			
A.6. Asiaa koskevia neuvoston direktiivin 64/432/EY säännöksiä noudatetaan.			
A.7. Eläimet täyttävät vaatimukset naudan tarttuvaa rinotrakeiittia / tarttuvaa pustulaarista vulvovaginiittia koskevista komission päätöksen 2004/558/EY mukaisista lisätakeista. Kyseisen päätöksen säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin Euroopan yhteisön ja Sveitsin välisen 21 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn sopimuksen mukaisesti.			
A.8. Edellä mainitut eläimet olivat tarkastushetkellä hyväkuntoisia, niin että niitä saattoi kuljettaa aiotun matkan neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2005 säännösten mukaisesti.			
A.9. Laitumelle tulopäivä ⁽⁶⁾ ...			
A.10. Arvioitu laitumelta lähtöpäivä: ...			
B. Raja-alueiden laitumilta (aiottuna ajankohtana tai sitä aiemmin) takaisin kuljetettavien nautaeläinten terveystodistus,			
B.1. jonka mukaan edellä kuvatut eläimet [luettelo ennen aiottua ajankohtaa takaisin kuljetettavista eläimistä ⁽³⁾ tai luettelo alkuperäisessä mukana olevassa todistuksessa mainituista eläimistä ⁽³⁾ ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾] on tarkastettu ... (lastauspäivänä tai lähtöä edeltävien 48 tunnin kuluessa), eikä niissä ole havaittu kliinisiä merkkejä tartuntataudeista,			
B.2. jonka mukaan alueella, jolla eläimet ovat laiduntaneet, ei sovelleta nautaeläimillä esiintyviin eläintauteihin liittyviä yhteisön tai kansallisen lainsäädännön mukaisesti asetettuja kieltoja tai rajoituksia eikä laiduntamisaikana ole todettu tuberkuloosi-, nautojen luomistauti- tai leukoositapauksia.			
* A osa täytetään raja-alueiden laitumille tai päivälaitumille menon yhteydessä, B osa täytetään raja-alueiden laitumilta paluun yhteydessä.			

EUROOPAN UNIONI		2005/22/EY Laiduntaminen	
II. Terveystiedot		II.a. Todistuksen viitenumero	II.b. Paikallinen viitenumero
<p>(¹) Tässä todistuksessa olevat tiedot on tallennettava eläinlääkintäviranomaisten yhteydenpitoon tarkoitettuun, direktiivin 90/425/ETY 20 artiklan mukaiseen tietojärjestelmään todistuksen antopäivänä ja viimeistään 24 tuntia ennen eläinten arvioitua tulopäivää.</p> <p>(²) Tämä todistus on voimassa kymmenen päivää alkaen päivästä, jona terveystarkastus on tehty Sveitsissä tai alkuperäjäsenvaltiossa. Päivälaiduntamisen yhteydessä tämä todistus on voimassa koko laiduntamisajan.</p> <p>(³) Tarpeeton yliviivataan.</p> <p>(⁴) Päivälaiduntamisen yhteydessä tämä todistus on voimassa koko laiduntamisajan.</p> <p>(⁵) Tämä ilmoitus ei vapauta eläinkuljetuksen harjoittajia voimassaolevissa yhteisön säännöksissä asetetuista velvoitteista etenkin siltä osin, kuin ne koskevat eläinten kuntoa kuljetuksen aikana.</p> <p>(⁶) Laitumen rekisteritunnus merkitään tämän todistuksen kohtaan I.13 (Hyväksymisnumero).</p> <p>(⁷) Tapauksissa, joissa eläimiä kuljetetaan terveydellisistä syistä takaisin alkuperätilalleen kesken laiduntamisajan ja niiden mukana on terveystodistus, kyseisten eläinten tunnistetiedot on pyyhittävä yli alkuperäisestä luettelosta, joka virkaeläinlääkärin on tämän jälkeen vahvistettava.</p> <p>(⁸) Eläimiä laitumelle siirrettäessä käytetyn terveystodistuksen numero merkitään tämän todistuksen kohtaan I.6.</p>			
Virkaeläinlääkäri tai virallinen tarkastaja			
Nimi (suuraakkosin):			
Pätevyys ja virka-asema:			
Paikallinen eläinlääkintäyksikkö:			
Paikallisen eläinlääkintäyksikön nro:			
Päivämäärä: Allekirjoitus:			
Leima:			

(*) Komission päätös 2001/672/EY, tehty 20 päivänä elokuuta 2001, vuoristoalueilla kesälaitumille vietävien nautaeläinten siirtoihin sovellettavista erityissäännöistä (EUVL L 235, 4.9.2001, s. 23).

III LUKU

Euroopan unionin ja Sveitsin välisen kaupan edellytykset

A. LAINSÄÄDÄNTÖ

Elävien eläinten, niiden siemennesteen, munasolujen ja alkuiden kaupassa sekä nautaeläinten laiduntamisessa raja-alueilla Euroopan unionin ja Sveitsin välillä käytetään tämän liitteen mukaisia terveystodistuksia, jotka ovat saatavilla Traces-järjestelmästä, komission asetuksen (EY) N:o 599/2004 (*) mukaisesti.

(*) Komission asetus (EY) N:o 599/2004, annettu 30 päivänä maaliskuuta 2004, eläinten ja eläinperäisten tuotteiden yhteisön sisäiseen kauppaan liittyvän yhdenmukaisen todistusmallin ja tarkastuspöytäkirjan hyväksymisestä (EUVL L 94, 31.3.2004, s. 44).

IV LUKU

Kolmansista maista tapahtuvaan tuontiin sovellettavat eläinlääkinnälliset tarkastukset

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviitaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Kolmansista maista tapahtuvaan tuontiin sovelletaan tarkastuksia seuraavien säädösten mukaisesti:

Euroopan unioni	Sveitsi
1. Komission asetus (EY) N:o 282/2004, annettu 18 päivänä helmikuuta 2004, kolmansista maista yhteisöön tuotavien eläinten ilmoittamista ja eläinlääkärintarkastuksia koskevan asiakirjan laadinnasta (EUVL L 49, 19.2.2004, s. 11);	1. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10);
2. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 882/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritettua virallisesta valvonnasta (EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1).	2. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläinten maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITA; RS 916.443.12);
3. Neuvoston direktiivi 91/496/ETY, annettu 15 päivänä heinäkuuta 1991, kolmansista maista yhteisöön tuotavien eläinten eläinlääkärintarkastusten järjestämistä koskevista periaatteista ja direktiivien 89/662/ETY, 90/425/ETY ja 90/675/ETY muuttamisesta (EYVL L 268, 24.9.1991, s. 56);	3. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 27 päivänä elokuuta 2008 (OITPA; RS 916.443.13);
4. Neuvoston direktiivi 96/22/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY ja 88/299/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3);	4. Sisäasiainministeriön asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnin ja kauttakuljetuksen valvonnasta, annettu 16 päivänä toukokuuta 2007 (OITE-valvonta-asetus; RS 916.443.106);
5. Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10);	5. Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14);
6. Komission päätös 97/794/EY, tehty 12 päivänä marraskuuta 1997, tietyistä neuvoston direktiivin 91/496/ETY soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä kolmansista maista tuotavien elävien eläinten eläinlääkärintarkastusten osalta (EYVL L 323, 26.11.1997, s. 31);	6. Asetus Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston perimistä palkkioista, annettu 30 päivänä lokakuuta 1985 (OSAV-palkkioasetus; RS 916.472);
7. Komission päätös 2007/275/EY, tehty 17 päivänä huhtikuuta 2007, rajatarkastusasemilla neuvoston direktiivien 91/496/ETY ja 97/78/EY nojalla tarkastettavia eläimiä ja tuotteita koskevista luetteloista (EUVL L 116, 4.5.2007, s. 9).	7. Asetus eläinlääkkeistä, annettu 18 päivänä elokuuta 2004 (OMédV; RS 812.212.27).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Direktiivin 91/496/ETY 6 artiklan täytäntöön panemiseksi elävien eläinten eläinlääkärintarkastuksia varten hyväksytyt Euroopan unionin jäsenvaltioiden rajatarkastusasemat on lueteltu päätöksen 2009/821/EY (*) liitteessä I.

(*) +Komission päätös 2009/821/EY, tehty 28 päivänä syyskuuta 2009, hyväksytyjen rajatarkastusasemien luettelon laatimisesta, komission eläinlääkintäalan asiantuntijoiden tekemiä tarkastuksia koskevien tiettyjen sääntöjen vahvistamisesta sekä Traces-järjestelmän eläinlääkintäyksikköjen määrittämisestä (EUVL L 296, 12.11.2009, s. 1).

2. Direktiivin 91/496/ETY 6 artiklan täytäntöön panemiseksi rajatarkastusasemat ovat Sveitsin osalta seuraavat:

Nimi	Traces-koodi	Tyyppi	Tarkastuskeskus	Hyväksymistyyppi
Zürichin lentoasema	CHZRH4	A	Keskus 3	O – Muut eläimet (myös eläintarhaläimet) (*)
Geneven lentoasema	CHGVA4	A	Keskus 2	O – Muut eläimet (myös eläintarhaläimet) (*)

(*) Päätöksessä 2009/821/EY määriteltyjen hyväksyntäluokkien perusteella.

Rajatarkastusasemien luettelon, niiden tarkastuskeskusten ja hyväksymistyyppien myöhemmät muutokset kuuluvat eläinlääkintöalan sekakomitean toimialaan.

Paikan päällä toteutettavat tarkastukset kuuluvat eläinlääkintöalan sekakomitealle, erityisesti direktiivin 91/496/ETY 19 artiklan ja eläinkulkutaudeista säädetyn lain 57 §:n perusteella.

3. Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto soveltaa rinnan Euroopan unionin jäsenvaltioiden kanssa tämän liitteen lisäyksessä 3 tarkoitettuja tuontiehtoja ja täytäntöönpanotoimenpiteitä.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto voi toteuttaa rajoittavampia toimenpiteitä ja vaatia lisätakeita. Eläinlääkintöalan sekakomiteassa neuvotellaan asianmukaisten ratkaisujen löytämiseksi.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ja Euroopan unionin jäsenvaltiot ilmoittavat toisilleen kahdenvälisesti asetetuista erityisistä tuontiehtoista, joita ei ole yhdenmukaistettu unionin tasolla.

4. Edellä tämän jakson 1 kohdassa tarkoitettujen Euroopan unionin jäsenvaltioiden rajatarkastusasemat suorittavat kolmansista maista tapahtuvan ja Sveitsiin suuntautuvan tuonnin tarkastuksia tämän luvun A jakson mukaisesti.

5. Edellä 2 kohdassa tarkoitettujen Sveitsin rajatarkastusasemat suorittavat kolmansista maista tapahtuvan ja Euroopan unionin jäsenvaltioihin suuntautuvan tuonnin tarkastuksia tämän luvun A jakson mukaisesti.

V LUKU

Erityiset säännökset

1. ELÄINTEN TUNNISTETIEDOT

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Kolmansista maista tapahtuvaan tuontiin sovelletaan tarkastuksia seuraavien säädösten mukaisesti:

Euroopan unioni	Sveitsi
1. Neuvoston direktiivi 2008/71/EY, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2008, sikojen tunnistamisesta ja rekisteröinnistä (EUVL L 213, 8.8.2008, s. 31).	1. Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401), ja erityisesti sen 7–15 f § (rekisteröinti ja tunnistetiedot);
2. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 1760/2000, annettu 17 päivänä heinäkuuta 2000, nautaeläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän käyttöönottamisesta sekä nautanlihan ja nautanlihatuotteiden pakollisesta merkitsemisestä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 820/97 kumoamisesta (EYVL L 204, 11.8.2000, s. 1).	2. Asetus eläinkuljetuksia koskevasta tietopankista, annettu 26 päivänä lokakuuta 2011 (RS 916.404.1).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- a. Direktiivin 2008/71/EY 4 artiklan 2 kohdan soveltaminen kuuluu eläinlääkintäalan sekakomitealle.
- b. Paikan päällä toteutettavat tarkastukset kuuluvat eläinlääkintäalan sekakomitealle, erityisesti asetuksen (EY) N:o 1760/2000 22 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n sekä maatiloja koskevien tarkastusten koordinoinnista 23 päivänä lokakuuta 2013 annetun asetuksen (OCI RS 910.15) 1 §:n perusteella.

2. ELÄINTEN SUOJELU

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>1. Neuvoston asetus (EY) N:o 1/2005, annettu 22 päivänä joulukuuta 2004, eläinten suojelusta kuljetuksen ja siihen liittyvien toimenpiteiden aikana sekä direktiivien 64/432/ETY ja 93/119/EY ja asetuksen (EY) N:o 1255/97 muuttamisesta (EUVL L 3, 5.1.2005, s. 1);</p> <p>2. Neuvoston asetus (EY) N:o 1255/97, annettu 25 päivänä kesäkuuta 1997, pysähdyspaikkoja koskevista yhteisön vaatimuksista ja direktiivin 91/628/ETY liitteessä tarkoitettujen reittisuunnitelman mukauttamisesta (EYVL L 174, 2.7.1997, s. 1).</p>	<p>1. Liittovaltion laki eläinten suojelusta, annettu 16 päivänä joulukuuta 2005 (LPA; RS 455), ja erityisesti sen 15 ja 15 a § (periaatteet, eläinten kansainväliset kuljetukset);</p> <p>2. Asetus eläinten suojelusta, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008 (OPAn; RS 455.1), ja erityisesti sen 169–176 § (eläinten kansainväliset kuljetukset).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- a) Sveitsin viranomaiset sitoutuvat noudattamaan asetuksen (EY) N:o 1/2005 säännöksiä Sveitsin ja Euroopan unionin välisessä kaupassa ja tuonnissa kolmansista maista.
- b) Asetuksen (EY) N:o 1/2005 26 artiklassa säädettyissä tapauksissa määräpaikan toimivaltaisten viranomaisten on välittömästi otettava yhteyttä lähetyspaikan toimivaltaisiin viranomaisiin.
- c) Neuvoston direktiivin 89/608/ETY 10, 11 ja 16 artiklan säännösten täytäntöönpano kuuluu eläinlääkintäalan sekakomitealle.
- d) Paikan päällä toteutettavat tarkastukset kuuluvat eläinlääkintäalan sekakomitealle, erityisesti asetuksen (EY) N:o 1/2005 28 artiklan ja eläinten suojelusta 23 päivänä huhtikuuta 2008 annetun asetuksen (OPAn; RS 455.1) 208 §:n perusteella.
- e) Eläinten suojelusta 16 päivänä joulukuuta 2005 annetun liittovaltion lain (LPA; RS 455) 15 a §:n 3 momentin säännösten mukaisesti nautaeläinten, lampaiden, vuohien ja sikojen sekä teurashevosten ja teurassiipikarjan kuljetus Sveitsin kautta on sallittua vain rauta- tai lentoteitse. Eläinlääkintäalan sekakomitea tarkastelee tätä kysymystä.

3. MAKSUT

1. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin väliseen kauppaan liittyvistä eläinlääkärintarkastuksista ei kerätä tarkastusmaksuja.
2. Kolmansista maista tapahtuvaan tuontiin liittyvien eläinlääkärintarkastusten osalta Sveitsin viranomaiset sitoutuvat perimään sellaiset tarkastusmaksut, jotka liittyvät Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 882/2004 säädettyihin virallisiin tarkastuksiin.”

LIITE VI

Korvataan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäys 6 seuraavasti:

"Lisäys 6

Eläintuotteet

I LUKU

Alat, joiden vastaavuuden molemmat sopimuspuolet ovat tunnustaneet
"Ihmisravinnoksi tarkoitettut eläintuotteet"

Asetuksen (EY) N:o 853/2004 määritelmiä sovelletaan soveltuvin osin.

Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Vienti Euroopan unionista Sveitsiin ja vienti Sveitsistä Euroopan unioniin		
Kauppaa koskevat edellytykset		Vastaavuus
Euroopan unioni	Sveitsi	
<i>Eläinten terveys</i>		
1. Tuore liha, mukaan lukien jauheliha, raakalihavalmisteet, lihavalmisteet, prosessoimaton rasva ja renderoitu rasva		
Kotieläiminä pidettävät sorkkaeläimet	Direktiivi 64/432/ETY	Laki eläinkulkutaukeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS Kyllä ⁽¹⁾)
Kotieläiminä pidettävät kavioläimet	Direktiivi 2002/99/EY (*) Asetus (EY) N:o 999/2001	916.40) Asetus eläinkulkutaukeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);
2. Tarhatun riistan liha, raakalihavalmisteet, lihavalmisteet		
Muut kuin edellä mainitut tarhatut maanisäkkäät	Direktiivi 64/432/ETY Direktiivi 92/118/ETY (**) Direktiivi 2002/99/EY Asetus (EY) N:o 999/2001	Laki eläinkulkutaukeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS Kyllä 916.40) Asetus eläinkulkutaukeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);
Tarhatut sileälästäiset linnut jäniseläimet	Direktiivi 92/118/ETY Direktiivi 2002/99/EY	Kyllä

Vienti Euroopan unionista Sveitsiin ja vienti Sveitsistä Euroopan unioniin		
Kauppaa koskevat edellytykset		Vastaavuus
Euroopan unioni	Sveitsi	
3. Luonnonvaraisen riistan liha, raakalihavalmisteet, lihavalmisteet		
Luonnonvaraiset sorkkaeläimet	Direktiivi 2002/99/EY	Laki eläinkulku- taudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40)
Jäniseläimet	Asetus (EY) N:o 999/2001	Asetus eläinkulku- taudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);
Muut maanisäkkäät		
Luonnonvaraiset riistalinnut		
4. Siipikarjan tuore liha, raakalihavalmisteet, lihavalmisteet, rasva ja renderoitu rasva		
Siipikarja	Direktiivi 92/118/ETY Direktiivi 2002/99/EY	Laki eläinkulku- taudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40) Asetus eläinkulku- taudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);
5. Mahat, rakot ja suolet		
Nautaeläimet	Direktiivi 64/432/ETY	Laki eläinkulku- taudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40)
Lampaat ja vuohet	Direktiivi 92/118/ETY	Asetus eläinkulku- taudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);
Siat	Direktiivi 2002/99/EY Asetus (EY) N:o 999/2001	
6. Luut ja luutuotteet		
Kotieläiminä pidettävät sorkkaeläimet	Direktiivi 64/432/ETY	Laki eläinkulku- taudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40)
Kotieläiminä pidettävät kavioläimet	Direktiivi 92/118/ETY	Asetus eläinkulku- taudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401)
Muut tarhatut tai luonnonvaraiset maanisäkkäät	Direktiivi 2002/99/EY Asetus (EY) N:o 999/2001	
Siipikarja, sileäläiset linnut ja luonnonvaraiset riistalinnut		
7. Muunnetut eläinproteiinit, veri ja verituotteet		
Kotieläiminä pidettävät sorkkaeläimet	Direktiivi 64/432/ETY	Laki eläinkulku- taudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40)
Kotieläiminä pidettävät kavioläimet	Direktiivi 92/118/ETY	Asetus eläinkulku- taudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);
Muut tarhatut tai luonnonvaraiset maanisäkkäät	Direktiivi 2002/99/EY Asetus (EY) N:o 999/2001	
Siipikarja, sileäläiset linnut ja luonnonvaraiset riistalinnut		

	Vienti Euroopan unionista Sveitsiin ja vienti Sveitsistä Euroopan unioniin		
	Kauppaa koskevat edellytykset		Vastaavuus
	Euroopan unioni	Sveitsi	
8. Gelatiini ja kollageeni	Direktiivi 2002/99/EY Asetus (EY) N:o 999/2001	Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40) Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);	Kyllä ⁽¹⁾
9. Maito ja maitotuotteet	Direktiivi 64/432/ETY Direktiivi 2002/99/EY	Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40) Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);	Kyllä
10. Munat ja munatuotteet	Direktiivi 2002/99/EY	Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40) Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);	Kyllä
11. Kalastustuotteet, simpukat, piikkinahkaiset, vaippaeläimet ja merikotilot	Direktiivi 2006/88/EY Direktiivi 2002/99/EY	Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40) Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);	Kyllä
12. Hunaja	Direktiivi 92/118/ETY Direktiivi 2002/99/EY	Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40) Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);	Kyllä
13. Etanat ja sammakonreidet	Direktiivi 92/118/ETY Direktiivi 2002/99/EY	Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40) Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);	Kyllä

(¹) Eläinlääkintäalan sekakomitea käsittelee uudelleen lampaiden ja vuohien TSE-seurantaa koskevan lainsäädännön samankaltaisuuksien tunnustamista.

Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Vienti Euroopan unionista Sveitsiin ja vienti Sveitsistä Euroopan unioniin

Kauppaa koskevat edellytykset

Vastaavuus

Euroopan unioni

Sveitsi

Kansanterveys

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001, annettu 22 päivänä toukokuuta 2001, tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1);

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 852/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, elintarvikehygieniasta (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 1);

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 853/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, eläinperäisiä elintarvikkeita koskevista erityisistä hygieniasäännöistä (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 55);

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 854/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallisen valvonnan järjestämistä koskevista erityissäännöistä (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 206);

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 882/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritusta virallisesta valvonnasta (EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1);

Komission asetus (EY) N:o 2073/2005, annettu 15 päivänä marraskuuta 2005, elintarvikkeiden mikrobiologisista vaatimuksista (EUVL L 338, 22.12.2005, s. 1);

Liittovaltion laki elintarvikkeista ja päivittäistavaroista, annettu 9 päivänä lokakuuta 1992 (LDAL; RS 817.0);

Asetus eläinten suojelusta, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008 (OPAn; RS 455.1);

Asetus julkisessa eläinterveydenhuollossa työskentelevien henkilöiden perus-, jatko- ja täydennyskoulutuksesta, annettu 16 päivänä marraskuuta 2011 (RS 916.402);

Asetus eläinkulkutaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);

Asetus alkutuotannosta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OPPr; RS 916.020);

Asetus eläinten teurastuksesta ja lihan valvonnasta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OabCV; RS 817.190);

Asetus elintarvikkeista ja päivittäistavaroista, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (ODAIous; RS 817.02);

Sisäasiainministeriön asetus elintarvikelainsäädännön täytäntöönpanosta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (RS 817.025.21);

Elinkeino-, koulutus- ja tutkimusministeriön asetus alkutuotannon hygieniasta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OHyPPr; RS 916.020.1);

Sisäasiainministeriön asetus hygieniasta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OHyG; RS 817.024.1);

Sisäasiainministeriön asetus hygieniasta eläinten teurastuksen yhteydessä, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OHyAb; RS 817.190.1);

Sisäasiainministeriön asetus eläinperäisistä elintarvikkeista, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (RS 817.022.108).

Kyllä, erityisin edellytyksin

Vienti Euroopan unionista Sveitsiin ja vienti Sveitsistä Euroopan unioniin

Kauppaa koskevat edellytykset

Vastaavuus

Euroopan unioni

Sveitsi

Komission asetus (EY) N:o 2074/2005, annettu 5 päivänä joulukuuta 2005, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 853/2004 soveltamisalaan kuuluvia tuotteita sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 854/2004 ja (EY) N:o 882/2004 mukaisen virallisen valvonnan järjestämistä koskevien täytäntöönpanotoimenpiteiden vahvistamisesta, poikkeuksen tekemisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseen (EY) N:o 852/2004 sekä asetusten (EY) N:o 853/2004 ja (EY) N:o 854/2004 muuttamisesta (EUVL L 338, 22.12.2005, s. 27);

Komission asetus (EY) N:o 2075/2005, annettu 5 päivänä joulukuuta 2005, virallisia lihan trikiinitarkastuksia koskevista erityissäännöistä (EUVL L 338, 22.12.2005, s. 60).

Eläinten suojelu

Neuvoston asetus (EY) N:o 1099/2009, annettu 24 päivänä syyskuuta 2009, eläinten suojelusta lopetuksen yhteydessä (EUVL L 303, 18.11.2009, s. 1).

Liittovaltion laki eläinten suojelusta, annettu 16 päivänä joulukuuta 2005 (LPA; RS 455);

Kyllä, erityisin edellytyksin

Asetus eläinten suojelusta, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2008 (OPAn; RS 455.1);

Sveitsin eläinlääkintäviraston asetus eläinten suojelusta teurastus- tai lopettamishetkellä (OPAnAb; RS 455.110.2);

Asetus eläinten teurastuksesta ja lihan valvonnasta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OabCV; RS 817.190);

(*) Neuvoston direktiivi 2002/99/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden tuotantoon, jalostukseen, jakeluun ja yhteisön alueelle tuomiseen liittyvistä eläinten terveyttä koskevista säännöistä (EYVL L 18, 23.1.2003, s. 11).

(**) Neuvoston direktiivi 92/118/ETY, annettu 17 päivänä joulukuuta 1992, eläinten terveyttä ja kansanterveyttä koskevista vaatimuksista sellaisten tuotteiden yhteisön sisäisessä kaupassa ja yhteisöön tuonnissa, joita eivät koske direktiivin 89/662/ETY ja, taudinaiheuttajien osalta, direktiivin 90/425/ETY liitteessä A olevassa I luvussa mainittujen erityisten yhteisön säädösten kyseiset vaatimukset (EYVL L 62, 15.3.1993, s. 49).

Erityiset edellytykset

- 1) Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevilla ihmisravinnoksi tarkoitetuilla eläintuotteilla käydään kauppaa täysin samoin edellytyksin kuin Euroopan unionin jäsenvaltioiden välisen kaupan kohteena olevilla ihmisravinnoksi tarkoitetuilla eläintuotteilla. Tämä koskee myös eläinten suojelua niiden lopetuksen yhteydessä. Tarvittaessa tuotteisiin liitetään terveystodistukset, jotka on tarkoitettu Euroopan unionin jäsenvaltioiden välistä kauppaa varten tai jotka määritellään tässä liitteessä ja jotka ovat saatavilla Traces-järjestelmästä.
- 2) Sveitsi laatii luettelon hyväksytyistä laitoksistaan asetuksen (EY) N:o 882/2004 31 artiklan mukaisesti (laitosten rekisteröinti/hyväksyntä).
- 3) Sveitsi soveltaa tuontiin samoja säännöksiä kuin mitä asiaan sovelletaan unionin tasolla.
- 4) Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset eivät voi vedota trikiinitutkimuksesta vapauttamista koskevaan poikkeukseen, josta säädetään asetuksen (EY) N:o 2075/2005 3 artiklan 2 kohdassa. Jos tähän poikkeukseen vedotaan, Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset sitoutuvat toimittamaan komissiolle kirjallisesti luettelon alueista, joilla kotieläimenä pidettävien sikojen trikiinitartuntariski on virallisesti tunnustettu vähäiseksi. Euroopan unionin jäsenvaltioiden on lähetettävä kirjalliset huomautuksensa komissiolle kolmen kuukauden kuluessa tämän luettelon vastaanottamisesta. Jos komissio tai Euroopan unionin jäsenvaltio ei esitä vastalauseita, alue tunnustetaan vähäisen trikiiniriskin alueeksi, ja kyseiseltä alueelta peräisin olevat kotieläimenä pidettävät siat vapautetaan teurastamisen yhteydessä suoritettavasta trikiinitutkimuksesta. Asetuksen (EY) N:o 2075/2005 3 artiklan 3 kohdan säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin.
- 5) Sveitsissä käytetään asetuksen (EY) N:o 2075/2005 liitteessä I olevassa I ja II luvussa kuvattuja osoitusmenetelmiä niiden tutkimusten yhteydessä, joiden tarkoituksena on osoittaa trikiinin esiintyminen. Sveitsissä ei kuitenkaan käytetä tutkimusmenetelmänä asetuksen (EY) N:o 2075/2005 liitteessä I olevassa III luvussa kuvattua trikinoskoopitutkimusta.
- 6) Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset voivat soveltaa poikkeusta trikiinitutkimuksesta, joka tehdään lihotukseen ja lihakauppoihin tarkoitettujen kotieläiminä pidettävien sikojen ruhoille ja lihalle pienteurastamoissa.

Tätä määrystä sovelletaan 31 päivään joulukuuta 2016 saakka.

Sovellettaessa hygieniasta eläinten teurastuksen yhteydessä 23 päivänä marraskuuta 2005 annetun sisäasiainministeriön asetuksen (OHyAb; RS 817.190.1) 8 §:n 3 momenttia ja eläinperäisistä elintarvikkeista 23 päivänä marraskuuta 2005 annetun sisäasiainministeriön asetuksen (RS 817.022.108) 9 §:n 8 momenttia nämä lihotukseen ja lihakauppoihin tarkoitettujen kotieläiminä pidettävien sikojen ruhot ja lihat sekä niistä saadut raakalihavalmisteet, lihavalmisteet ja lihajalosteet on varustettava erityisellä terveystimerkillä hygieniasta eläinten teurastuksen yhteydessä 23 päivänä marraskuuta 2005 annetun sisäasiainministeriön asetuksen liitteen 9 viimeisessä kohdassa esitetyn mallin mukaisesti. Nämä tuotteet eivät voi olla Euroopan unionin jäsenvaltioiden kanssa käytävän kaupan kohteena eläinperäisistä elintarvikkeista annetun sisäasiainministeriön asetuksen 9 a §:n säännösten mukaisesti.

- 7) Lihotukseen ja lihakauppoihin tarkoitettujen kotieläiminä pidettävien sikojen ruhoilla ja lihoilla, jotka ovat Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena ja jotka ovat peräisin

— tiloilta, jotka Euroopan unionin jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ovat tunnustaneet trikiineistä vapaiksi,

— alueilta, joilla kotieläiminä pidettävien sikojen trikiiniriski on virallisesti tunnustettu vähäiseksi,

ja joiden osalta ei ole tehty asetuksen (EY) N:o 2075/2005 3 artiklan säännösten mukaista trikiinitutkimusta, käydään kauppaa täysin samoin edellytyksin kuin Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä kaupan kohteena olevilla kotieläiminä pidettävien sikojen ruhoilla ja lihoilla.

- 8) Hygieniasetuksen (RS 817.024.1) 2 §:n mukaisesti Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset voivat säätää erityistapauksissa poikkeuksista kyseisen asetuksen 8, 10 ja 14 §:ään

a) ottaakseen huomioon vuoristoalueilla sijaitsevien laitosten tarpeet aluepolitiikasta 6 päivänä lokakuuta 2006 annetun liittovaltion lain (RS 901.0) ja aluepolitiikasta 28 päivänä marraskuuta 2007 annetun asetuksen (RS 901.021) mukaisesti.

Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset sitoutuvat ilmoittamaan näistä muutoksista kirjallisesti komissiolle. Tässä ilmoituksessa on

- annettava tarkka kuvaus säännöksistä, joiden muuttamista Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset pitävät tarpeellisenä, ja ilmoitettava, minkälaisesta muutoksesta on kyse,
- kuvailtava kyseiset elintarvikkeet ja laitokset,
- selitettävä muutoksen perusteet (ja toimitettava tarvittaessa tiivistelmä toteutetusta riskianalyysistä ja ilmoitettava kaikista toimenpiteistä, jotka on toteutettava, jotta muutos ei vaaranna hygieniasetuksen (OHyg; RS 817.024.1) tavoitteita,
- annettava kaikki muut asiaankuuluvat tiedot.

Komissiolla ja Euroopan unionin jäsenvaltioilla on kolme kuukautta ilmoituksen vastaanottamisesta kirjallisten huomioiden esittämistä varten. Tarvittaessa eläinlääkintäalan sekakomitea kokoontuu.

- b) kun on kyse ominaisuuksiltaan perinteisten elintarvikkeiden valmistuksesta.

Sveitsin toimivaltaiset viranomaiset sitoutuvat ilmoittamaan muutoksista kirjallisesti komissiolle kahdentoista kuukauden kuluessa kyseisten — yksittäisten tai yleisten — poikkeusten myöntämisestä. Kussakin ilmoituksessa on

- annettava lyhyt kuvaus muutetuista säännöksistä,
- kuvailtava kyseiset elintarvikkeet ja laitokset, ja
- annettava kaikki muut asiaankuuluvat tiedot.

- 9) Komissio ilmoittaa Sveitsille Euroopan unionin jäsenvaltioissa asetuksen (EY) N:o 852/2004 13 artiklan, asetuksen (EY) N:o 853/2004 10 artiklan, asetuksen (EY) N:o 854/2003 13 artiklan ja asetuksen (EY) N:o 2074/2005 7 artiklan nojalla sovellettavista poikkeuksista ja muutoksista.

- 10) Eläinkulkutaudeista annetun asetuksen 179 d §:n ja eläinperäisistä elintarvikkeista annetun asetuksen 4 §:n mukaisesti Sveitsi on ottanut käyttöön menettelyn erikseen määritellyn riskiaineksen poistamiseksi eläinten ja ihmisten ravintoketjusta. Naudoista saatavan erikseen määritellyn riskiaineksen luetteloon kuuluvat erityisesti yli 30 kuukauden ikäisten eläinten selkäranka sekä kaikenikäisten eläinten risat (tonsillat), suolisto pohjukaisuudesta peräsuoleen ja suolilieve.

11) Eläinperäisissä elintarvikkeissa olevien eläinlääkejäämien ja vierasaineiden Euroopan unionin vertailulaboratoriot ovat seuraavat:

- a) Direktiivin 96/23/EY (*) liitteessä I olevan A ryhmän 1, 2, 3 ja 4 kohdassa, B ryhmän 2 d kohdassa ja B ryhmän 3 d kohdassa luetellut jäämät:

RIKILT – Institute for Food Safety, part of Wageningen UR

P.O. Box 230

6700 AE Wageningen

Alankomaat

- b) Direktiivin 96/23/EY liitteessä I olevan B ryhmän 1 kohdassa ja B ryhmän 3 e kohdassa luetellut jäämät sekä karbadoksi ja olakvindoksi:

Laboratoires d'études et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants

ANSES – Laboratoire de Fougères

35306 Fougères cedex

Ranska

- c) Direktiivin 96/23/EY liitteessä I olevan A ryhmän 5 kohdassa ja B ryhmän 2 a, b ja e kohdassa luetellut jäämät:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit

Diedersdorfer Weg, 1

D-12277 Berlin

Saksa

- d) Direktiivin 96/23/EY liitteessä I olevan B ryhmän 3 c kohdassa luetellut jäämät:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

Viale Regina Elena, 299

00161 Roma

Italia

Sveitsi vastaa sille tästä nimeämisestä aiheutuvien toimien kuluista. Laboratorioiden tarkoituksesta ja tehtävistä säädetään asetuksen (EY) N:o 882/2004^{++III} osassa ja liitteessä VII.

12) Kunnes Euroopan unioniin tapahtuvaa vientiä koskevan, Euroopan unionin ja Sveitsin lainsäädännön yhdenmukais-taminen on tunnustettu, Sveitsi varmistaa jäljempänä mainittujen säädösten ja niiden soveltamissäännösten noudat-tamisen:

1. Neuvoston asetus (ETY) N:o 315/93, annettu 8 päivänä helmikuuta 1993, elintarvikkeissa olevia vieraita aineita koskevista yhteisön menettelyistä (EYVL L 37, 13.2.1993, s. 1).

(*) Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10).

2. Komission täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 872/2012, annettu 1 päivänä lokakuuta 2012, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2232/96 säädetyn aromiaineiden luettelon hyväksymisestä, sen sisällyttämisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1334/2008 liitteeseen I sekä komission asetuksen (EY) N:o 1565/2000 ja komission päätöksen 1999/217/EY kumoamisesta (EUVL L 267, 2.10.2012, s. 1).
3. Neuvoston direktiivi 96/22/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY ja 88/299/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3).
4. Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10).
5. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/2/EY, annettu 22 päivänä helmikuuta 1999, ionisoivalla säteilyllä käsiteltyjä elintarvikkeita ja elintarvikkeiden ainesosia koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EYVL L 66, 13.3.1999, s. 16).
6. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/3/EY, annettu 22 päivänä helmikuuta 1999, ionisoivalla säteilyllä käsiteltyjä elintarvikkeita ja elintarvikkeiden ainesosia koskevan yhteisön luettelon vahvistamisesta (EYVL L 66, 13.3.1999, s. 24).
7. Komission päätös 2002/840/EY, tehty 23 päivänä lokakuuta 2002, elintarvikkeita ionisoivalla säteilyllä käsittelevien, kolmansissa maissa sijaitsevien hyväksytyjen laitosten luettelon vahvistamisesta (EYVL L 287, 25.10.2002, s. 40).
8. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 2065/2003, annettu 10 päivänä marraskuuta 2003, elintarvikkeissa käytettävistä tai käytettäviksi tarkoitetuista savuaromeista (EUVL L 309, 26.11.2003, s. 1).
9. Komission asetus (EY) N:o 1881/2006, annettu 19 päivänä joulukuuta 2006, tiettyjen elintarvikkeissa olevien vieraiden aineiden enimmäismäärien vahvistamisesta (EUVL L 364, 20.12.2006, s. 5).
10. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1332/2008, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, elintarvike-entsyymeistä sekä neuvoston direktiivin 83/417/ETY, neuvoston asetuksen (EY) N:o 1493/1999, direktiivin 2000/13/EY, neuvoston direktiivin 2001/112/EY ja asetuksen (EY) N:o 258/97 muuttamisesta (EUVL L 354, 31.12.2008, s. 7).
11. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1333/2008, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, elintarvikelisiä aineista (EUVL L 354, 31.12.2008, s. 16).
12. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1334/2008, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, elintarvikkeissa käytettävistä aromeista ja tietyistä ainesosista, joilla on aromaattisia ominaisuuksia, sekä neuvoston asetuksen (EY) N:o 1601/91, asetusten (EY) N:o 2232/96 ja (EY) N:o 110/2008 sekä direktiivin 2000/13/EY muuttamisesta (EUVL L 354, 31.12.2008, s. 34).
13. Komission asetus (EU) N:o 231/2012, annettu 9 päivänä maaliskuuta 2012, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1333/2008 liitteissä II ja III lueteltujen elintarvikelisiä aineiden eritelmien vahvistamisesta (EUVL L 83, 22.3.2012, s. 1).
14. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/32/EY, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2009, elintarvikkeiden ja elintarvikkeiden ainesosien valmistamisessa käytettäviä uuttoliuottimia koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EUVL L 141, 6.6.2009, s. 3).
15. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 470/2009, annettu 6 päivänä toukokuuta 2009, yhteisön menettelyistä farmakologisesti vaikuttavien aineiden jäämien enimmäismäärien vahvistamiseksi eläimistä saatavissa elintarvikkeissa, neuvoston asetuksen (EY) N:o 2377/90 kumoamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/82/EY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 726/2004 muuttamisesta (EUVL L 152, 16.6.2009, s. 11).

”Muut kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavat sivutuotteet”
Vienti Euroopan unionista Sveitsiin ja vienti Sveitsistä Euroopan unioniin

Kauppaa koskevat edellytykset		Vastaavuus
Euroopan unioni (*)	Sveitsi (*)	
(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.		
<p>1. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001, annettu 22 päivänä toukokuuta 2001, tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1).</p> <p>2. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1069/2009, annettu 21 päivänä lokakuuta 2009, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveysnäkökohdista sekä asetuksen (EY) N:o 1774/2002 kumoamisesta (sivutuoteasetus) (EUVL L 300, 14.11.2009, s. 1);</p> <p>3. Komission asetus (EU) N:o 142/2011, annettu 25 päivänä helmikuuta 2011, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveysnäkökohdista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1069/2009 täytäntöönpanosta sekä neuvoston direktiivin 97/78/EY täytäntöönpanosta tiettyjen näyttöjen ja tuotteiden osalta, jotka vapautetaan kyseisen direktiivin mukaisista eläinlääkintä tarkastuksista rajatarkastusasetuksella (EUVL L 54, 26.2.2011, s. 1).</p>	<p>1. Asetus eläinten teurastuksesta ja lihan valvonnasta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OAbCV; RS 817.190);</p> <p>2. Sisäasiainministeriön asetus hygieniasta eläinten teurastuksen yhteydessä, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (OHyAb; RS 817.190.1);</p> <p>3. Asetus eläinkuljetaudeista, annettu 27 päivänä kesäkuuta 1995 (OFE; RS 916.401);</p> <p>4. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10);</p> <p>5. Asetus eläimistä saatavien sivutuotteiden hävittämisestä, annettu 25 päivänä toukokuuta 2011 (OESPA; RS 916.441.22).</p>	Kyllä, erityisin edellytyksin

Erityiset edellytykset

Sveitsi soveltaa tuonnin osalta samoja säännöksiä kuin mitä asetuksen (EU) N:o 142/2011 25–28 ja 30–31 artiklassa sekä liitteissä XIV ja XV (todistukset) säädetään asetuksen (EY) N:o 1069/2009 41 ja 42 artiklan mukaisesti.

Luokkiin 1 ja 2 kuuluvia aineksia koskevaan kauppaan sovelletaan asetuksen (EY) N:o 1069/2009 48 artiklaa.

Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevien luokkaan 3 kuuluvien aineiden mukana on oltava asetuksen (EU) N:o 142/2011 liitteessä VIII olevassa III luvussa säädetyt kaupalliset asiakirjat ja terveystodistukset asetuksen (EU) N:o 142/2011 17 artiklan ja asetuksen (EY) N:o 1069/2009 21 ja 48 artiklan mukaisesti.

Sveitsi laatii luettelon vastaavista laitoksistaan asetuksen (EY) N:o 1069/2009 II osaston I luvun 2 jakson sekä asetuksen (EU) N:o 142/2011 jakson IV ja liitteen IX mukaisesti.

II LUKU

Muut kuin I luvun soveltamisalaan kuuluvat alat

Vienti Euroopan unionista Sveitsiin ja vienti Sveitsistä Euroopan unioniin

Vientiin sovelletaan unionin sisäistä kauppaa koskevia edellytyksiä. Toimivaltaisten viranomaisten on tapauksen mukaan annettava erien mukana kuljetettava todistus näiden edellytysten täyttymisestä.

Todistusmalleista keskustellaan tarvittaessa eläinlääkintäalan sekakomiteassa.”

LIITE VII

Korvataan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäys 7 seuraavasti:

”Lisäys 7

Toimivaltaiset viranomaiset

A OSA

Sveitsi

Eläinten terveyttä ja eläinlääkintää koskevien asioiden valvonta kuuluu sekä kunkin kantonin että Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston yksiköille. Sovelletaan seuraavia säännöksiä:

- Euroopan unioniin viennin osalta kantonit ovat vastuussa tuotanto-olosuhteiden ja -vaatimusten valvonnasta, mukaan lukien lakisääteiset tarkastukset ja hyväksytyjen eläinlääkintää koskevien sääntöjen ja vaatimusten noudattamista osoittavien terveystodistusten antaminen;
- Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto on vastuussa yleisestä yhteensovittamisesta, tarkastusjärjestelmien tarkastuksesta ja tarvittavista lainsäädännöllisistä toimenpiteistä eläinlääkintää koskevien standardien ja vaatimusten yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi Sveitsin markkinoilla. Se on vastuussa myös kolmansista maista tuotavien eläinperäisten elintarvikkeiden ja muiden eläintuotteiden tuonnin osalta. Lisäksi se laatii vientiluvat, joita tarvitaan luokkiin 1 ja 2 kuuluvien eläimistä saatavien sivutuotteiden viemiseksi Euroopan unioniin.

B OSA

Euroopan unioni

Toimivalta jakaantuu Euroopan unionin jäsenvaltioiden kansallisten valvontaelinten ja Euroopan komission välille. Sovelletaan seuraavia säännöksiä:

- Sveitsiin viennin osalta Euroopan unionin jäsenvaltiot ovat vastuussa tuotanto-olosuhteiden ja -vaatimusten valvonnasta, mukaan lukien lakisääteiset tarkastukset ja hyväksytyjen eläinlääkintää koskevien sääntöjen ja vaatimusten noudattamista osoittavien terveystodistusten antaminen;
- Euroopan komissio on vastuussa yleisestä yhteensovittamisesta, tarkastusjärjestelmien tarkastuksesta ja tarvittavista lainsäädännöllisistä toimenpiteistä eläinlääkintää koskevien standardien ja vaatimusten yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi Euroopan sisämarkkinoilla.”

—

LIITE VIII

Korvataan maatalousoppimuksen liitteen 11 lisäys 10 seuraavasti:

"Lisäys 10

Eläintuotteet: rajatarkastukset ja tarkastusmaksut

I LUKU

Yleiset säännökset

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>1. Komission päätös 2004/292/EY, tehty 30 päivänä maaliskuuta 2004, Traces-järjestelmän käyttöönotosta ja päätöksen 92/486/ETY muuttamisesta (EUVL L 94, 31.3.2004, s. 63);</p> <p>2. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 178/2002, annettu 28 päivänä tammikuuta 2002, elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä (EYVL L 31, 1.2.2002, s. 1).</p>	<p>1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 57 §;</p> <p>2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10);</p> <p>3. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 27 päivänä elokuuta 2008 (OITPA; RS 916.443.13);</p> <p>4. Sisäasiainministeriön asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnin ja kauttakuljetuksen valvonnasta, annettu 16 päivänä toukokuuta 2007 (OITE-valvonta-asetus; RS 916.443.106);</p> <p>5. Asetus Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston perimistä palkkioista, annettu 30 päivänä lokakuuta 1985 (OSAV-palkkioasetus; RS 916.472);</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

1. Yhteistyössä Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston kanssa komissio liittyy Sveitsin Traces-järjestelmään komission päätöksen 2004/292/EY mukaisesti.
2. Yhteistyössä Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston kanssa komissio liittyy Sveitsin asetuksen (EY) N:o 178/2002 50 artiklassa säädettyyn nopeaan hälytysjärjestelmään rajoilla tapahtuvia eläintuotteiden käännytyksiä koskevien säännösten osalta.

Kun toimivaltainen viranomainen hylkää erän, kontin tai lastin Euroopan unionissa sijaitsevalla raja-asemalla, komissio ilmoittaa asiasta välittömästi Sveitsille.

Sveitsi ilmoittaa komissiolle välittömästi toimivaltaisen viranomaisen Sveitsissä sijaitsevalla raja-asemalla ihmisten terveydelle aiheutuvaan välilliseen tai välittömään riskiin liittyen hylkäämät elintarvike- tai rehuerät, -kontit tai -lastit asetuksen (EY) N:o 178/2002 52 artiklassa säädettyjä luottamuksellisuussääntöjä noudattaen.

Tätä yhteistoimintaa koskevat erityistoimenpiteet määritellään eläinlääkintäalan sekakomiteassa.

II LUKU

Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin väliseen kauppaan sovellettavat eläinlääkärintarkastukset

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin väliseen kauppaan sovelletaan eläinlääkärintarkastuksia jäljempänä tarkoitettujen säännösten mukaisesti:

Euroopan unioni	Sveitsi
<p>1. Neuvoston direktiivi 89/608/ETY, annettu 21 päivänä marraskuuta 1989, jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden ja komission yhteistyöstä eläinlääkintää ja kotieläinjalostusta koskevan lainsäädännön oikean soveltamisen varmistamiseksi (EYVL L 351, 2.12.1989, s. 34);</p> <p>2. Neuvoston direktiivi 89/662/ETY, annettu 11 päivänä joulukuuta 1989, eläinlääkärintarkastuksista yhteisön sisäisessä kaupassa sisämarkkinoiden toteuttamista varten (EYVL L 395, 30.12.1989, s. 13);</p> <p>3. Neuvoston direktiivi 2002/99/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden tuotantoon, jalostukseen, jakeluun ja yhteisön alueelle tuomiseen liittyvistä eläinten terveyttä koskevista säännöistä (EYVL L 18, 23.1.2003, s. 11).</p>	<p>1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 57 §;</p> <p>2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10);</p> <p>3. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 27 päivänä elokuuta 2008 (OITPA; RS 916.443.13);</p> <p>4. Sisäasiainministeriön asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnin ja kauttakuljetuksen valvonnasta, annettu 16 päivänä toukokuuta 2007 (OITE-valvonta-asetus; RS 916.443.106);</p> <p>5. Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14);</p> <p>6. Asetus Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston perimistä palkkioista, annettu 30 päivänä loka-kuuta 1985 (OSAV-palkkioasetus; RS 916.472).</p>

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

Direktiivin 89/662/ETY 8 artiklassa säädetyissä tapauksissa määräpaikan toimivaltaisten viranomaisten on välittömästi otettava yhteyttä lähetyspaikan toimivaltaisiin viranomaisiin. Määräpaikan toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sekä ilmoitettava lähetyspaikan toimivaltaiselle viranomaiselle ja komissiolle suoritettujen tarkastusten luonne, tehdyt päätökset ja niiden perusteet.

Direktiivin 89/608/ETY 10, 11 ja 16 artiklassa sekä direktiivin 89/662/ETY 9 ja 16 artiklassa annettujen säännösten täytäntöönpano kuuluu eläinlääkintäalan sekakomitealle.

III LUKU

Kolmansista maista tapahtuvaan tuontiin sovellettavat eläinlääkinnälliset tarkastukset

A. LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna.

Kolmansista maista tapahtuvaan tuontiin sovelletaan tarkastuksia jäljempänä tarkoitettujen säännösten mukaisesti:

Euroopan unioni	Sveitsi
<ol style="list-style-type: none"> 1. Komission asetus (EY) N:o 136/2004, annettu 22 päivänä tammikuuta 2004, kolmansista maista tuotavien tuotteiden eläinlääkinnällisistä tarkastusmenettelyistä yhteisön rajatarkastusasemilla (EUVL L 21, 28.1.2004, s. 11); 2. Komission asetus (EY) N:o 206/2009, annettu 5 päivänä maaliskuuta 2009, eläinperäisiä tuotteita sisältävien henkilökohtaisten lähetysten tuonnista yhteisöön ja asetuksen (EY) N:o 136/2004 muuttamisesta (EUVL L 77, 24.3.2009, s. 1); 3. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 854/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallisen valvonnan järjestämistä koskevista erityissäännöistä (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 206); 4. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 882/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritettava virallisesta valvonnasta (EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1); 5. Neuvoston direktiivi 89/608/ETY, annettu 21 päivänä marraskuuta 1989, jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden ja komission yhteistyöstä eläinlääkintää ja kotieläinjalostusta koskevan lainsäädännön oikean soveltamisen varmistamiseksi (EYVL L 351, 2.12.1989, s. 34); 6. Neuvoston direktiivi 96/22/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY ja 88/299/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3); 7. Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10); 8. Neuvoston direktiivi 97/78/EY, annettu 18 päivänä joulukuuta 1997, kolmansista maista yhteisöön tuotavien tuotteiden eläinlääkinnällisten tarkastusten järjestämistä koskevista periaatteista (EYVL L 24, 30.1.1998, s. 9); 9. Komission päätös 2002/657/EY, tehty 12 päivänä elokuuta 2002, neuvoston direktiivin 96/23/EY täytäntöönpanosta määritysmenettelmien suorituskyvyn ja tulosten tulkinnan osalta (EYVL L 221, 17.8.2002, s. 8); 10. Neuvoston direktiivi 2002/99/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden tuotantoon, jalostukseen, jakeluun ja yhteisön alueelle tuomiseen liittyvistä eläinten terveyttä koskevista säännöistä (EYVL L 18, 23.1.2003, s. 11); 11. Komission päätös 2005/34/EY, tehty 11 päivänä tammikuuta 2005, kolmansista maista tuotavissa eläinperäisissä tuotteissa olevien tiettyjen jäämien testaamiseen sovellettavista yhdenmukaistetuista standardeista (EUVL L 16, 20.1.2005, s. 61); 12. Komission päätös 2007/275/EY, tehty 17 päivänä huhtikuuta 2007, rajatarkastusasemilla neuvoston direktiivien 91/496/ETY ja 97/78/EY nojalla tarkastettavia eläimiä ja tuotteita koskevista luettelosta (EUVL L 116, 4.5.2007, s. 9). 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laki eläinkulkutaudeista, annettu 1 päivänä heinäkuuta 1966 (LFE; RS 916.40), ja erityisesti sen 57 §; 2. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10); 3. Asetus kolmansista maista ilmateitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 27 päivänä elokuuta 2008 (OITPA; RS 916.443.13); 4. Sisäasiainministeriön asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnin ja kauttakuljetuksen valvonnasta, annettu 16 päivänä toukokuuta 2007 (OITE-valvonta-asetus; RS 916.443.106); 5. Asetus lemmikkieläinten tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 28 päivänä marraskuuta 2014 (OITE-AC; RS 916.443.14); 6. Asetus Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintäviraston perimistä palkkioista, annettu 30 päivänä lokakuuta 1985 (OSAV-palkkioasetus; RS 916.472); 7. Laki elintarvikkeista, annettu 9 päivänä lokakuuta 1992 (LDAI; RS 817.0); 8. Asetus elintarvikkeista ja päivittäistavaroista, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (ODAIU; RS 817.02); 9. Asetus elintarvikelainsäädännön täytäntöönpanosta, annettu 23 päivänä marraskuuta 2005 (RS 817.025.21); 10. Sisäasiainministeriön asetus elintarvikkeiden vieraista aineista ja ainesosista, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1995 (OSEC; RS 817.021.23).

B. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- Direktiivin 97/78/EY 6 artiklaa sovellettaessa Euroopan unionin jäsenvaltioiden rajatarkastusasemat ovat seuraavat: muutetun päätöksen 2009/821/EY liitteessä I luetellut rajatarkastusasemat, jotka on hyväksytty eläintuotteiden eläinlääkärintarkastuksia varten.
- Direktiivin 97/78/EY 6 artiklan täytäntöön panemiseksi rajatarkastusasemat ovat Sveitsin osalta seuraavat:

Nimi	Traces-koodi	Tyyppi	Tarkastuskeskus	Hyväksymistyyppi
Zürichin lentoasema	CHZRH4	A	Keskus 1 Keskus 2	NHC (*) HC(2) (*)
Geneven lentoasema	CHGVA4	A	Keskus 2	HC(2), NHC (*)
(*) Päätöksessä 2009/821/EY määriteltyjen hyväksyntäluokkien perusteella.				

Rajatarkastusasemien luettelon, niiden tarkastuskeskusten ja hyväksymistyyppien myöhemmät muutokset kuuluvat eläinlääkintäalan sekakomitean toimialaan.

Paikan päällä toteutettavat tarkastukset suoritetaan eläinlääkintäalan sekakomitean vastuulla, erityisesti asetuksen (EY) N:o 882/2004 45 artiklan ja eläinkulkutaudeista annetun lain 57 §:n mukaisesti.

IV LUKU

Euroopan unionin ja Sveitsin välistä kauppaa koskevat terveys- ja tarkastusvaatimukset

Aloilla, joilla vastaavuus on tunnustettu vastavuoroisesti, Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin välisen kaupan kohteena olevilla eläintuotteilla käydään kauppaa samoin ehdoin kuin Euroopan unionin jäsenvaltioiden välisen kaupan kohteena olevilla tuotteilla. Tarvittaessa tuotteisiin liitetään terveystodistukset, jotka on tarkoitettu Euroopan unionin jäsenvaltioiden välistä kauppaa varten tai jotka määritellään tässä liitteessä ja jotka ovat saatavilla Traces-järjestelmästä.

Muilla aloilla sovelletaan lisäyksessä 6 olevassa II luvussa määrättyjä terveysvaatimuksia.

V LUKU

Kolmansista maista tapahtuvaa tuontia koskevat terveys- ja tarkastusvaatimukset

I EUROOPAN UNIONI – LAINSÄÄDÄNTÖ (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

A. Kansanterveyttä koskevat säännöt

- Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/32/EY, annettu 23 päivänä huhtikuuta 2009, elintarvikkeiden ja elintarvikkeiden ainesosien valmistamisessa käytettäviä uuttoliuottimia koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EUVL L 141, 6.6.2009, s. 3).
- Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1334/2008, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, elintarvikkeissa käytettävistä aromeista ja tietyistä ainesosista, joilla on aromaattisia ominaisuuksia, sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1601/91, asetusten (EY) N:o 2232/96 ja (EY) N:o 110/2008 sekä direktiivin 2000/13/EY muuttamisesta (EUVL L 354, 31.12.2008, s. 34).
- Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 470/2009, annettu 6 päivänä toukokuuta 2009, yhteisön menettelyistä farmakologisesti vaikuttavien aineiden jäämien enimmäismäärien vahvistamiseksi eläimistä saatavissa elintarvikkeissa, neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2377/90 kumoamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/82/EY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 726/2004 muuttamisesta (EUVL L 152, 16.6.2009, s. 11).

4. Neuvoston asetus (ETY) N:o 315/93, annettu 8 päivänä helmikuuta 1993, elintarvikkeissa olevia vieraita aineita koskevasta yhteisön menettelyistä (EYVL L 37, 13.2.1993, s. 1).
5. Komission direktiivi 95/45/EY, annettu 26 päivänä heinäkuuta 1995, elintarvikkeissa sallittujen väriaineiden erityisistä puhtausvaatimuksista (EYVL L 226, 22.9.1995, s. 1).
6. Neuvoston direktiivi 96/22/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY ja 88/299/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3).
7. Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10).
8. Komission täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 872/2012, annettu 1 päivänä lokakuuta 2012, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2232/96 säädetyn aromiaineiden luettelon hyväksymisestä, sen sisällyttämisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1334/2008 liitteeseen I sekä komission asetuksen (EY) N:o 1565/2000 ja komission päätöksen 1999/217/EY kumoamisesta (EUVL L 267, 2.10.2012, s. 1).
9. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/2/EY, annettu 22 päivänä helmikuuta 1999, ionisoivalla säteilyllä käsiteltyjä elintarvikkeita ja elintarvikkeiden ainesosia koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EYVL L 66, 13.3.1999, s. 16).
10. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/3/EY, annettu 22 päivänä helmikuuta 1999, ionisoivalla säteilyllä käsiteltyjä elintarvikkeita ja elintarvikkeiden ainesosia koskevan yhteisön luettelon vahvistamisesta (EYVL L 66, 13.3.1999, s. 24).
11. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001, annettu 22 päivänä toukokuuta 2001, tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1).
12. Komission päätös 2002/840/EY, tehty 23 päivänä lokakuuta 2002, elintarvikkeita ionisoivalla säteilyllä käsittelevien, kolmansissa maissa sijaitsevien hyväksytyjen laitosten luettelon vahvistamisesta (EYVL L 287, 25.10.2002, s. 40).
13. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 2160/2003, annettu 17 päivänä marraskuuta 2003, salmonellan ja muiden tiettyjen elintarvikkeiden kautta tarttuvien tiettyjen zoonosien aiheuttajien valvonnasta (EUVL L 325, 12.12.2003, s. 1).
14. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 2065/2003, annettu 10 päivänä marraskuuta 2003, elintarvikkeissa käytettävistä tai käytettäviksi tarkoitetuista savuaromeista (EUVL L 309, 26.11.2003, s. 1).
15. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/41/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, ihmisravinnoksi tarkoitettujen tiettyjen eläinperäisten tuotteiden tuotantoa ja markkinoille saattamista koskevista elintarvikehygieniä- ja terveys säännöistä annettujen tiettyjen direktiivien kumoamisesta sekä neuvoston direktiivien 89/662/ETY ja 92/118/ETY ja neuvoston päätöksen 95/408/EY muuttamisesta (EUVL L 157, 30.4.2004, s. 33).
16. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 853/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, eläinperäisiä elintarvikkeita koskevista erityisistä hygieniasäännöistä (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 55).
17. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 854/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden virallisen valvonnan järjestämistä koskevista erityissäännöistä (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 206).
18. Komission päätös 2005/34/EY, tehty 11 päivänä tammikuuta 2005, kolmansista maista tuotavissa eläinperäisissä tuotteissa olevien tiettyjen jäämien testaamiseen sovellettavista yhdenmukaistetuista standardeista (EUVL L 16, 20.1.2005, s. 61).

19. Komission asetus (EY) N:o 401/2006, annettu 23 päivänä helmikuuta 2006, näytteenotto- ja määritysmenetelmistä elintarvikkeiden mykotoksiinipitoisuuksien virallista tarkastusta varten (EUVL L 70, 9.3.2006, s. 12).
20. Komission asetus (EY) N:o 1881/2006, annettu 19 päivänä joulukuuta 2006, tiettyjen elintarvikkeissa olevien vieraiden aineiden enimmäismäärien vahvistamisesta (EUVL L 364, 20.12.2006, s. 5).
21. Komission asetus (EU) N:o 252/2012, annettu 21 päivänä maaliskuuta 2012, näytteenotto- ja määritysmenetelmistä tietyissä elintarvikkeissa olevien dioksiinien, dioksiinien kaltaisten PCB-yhdisteiden ja muiden kuin dioksiinien kaltaisten PCB-yhdisteiden pitoisuuksien virallista tarkastusta varten sekä asetuksen (EY) N:o 1883/2006 kumoamisesta (EUVL L 84, 23.3.2012, s. 1).
22. Komission asetus (EY) N:o 333/2007, annettu 28 päivänä maaliskuuta 2007, näytteenotto- ja määritysmenetelmistä elintarvikkeiden lyijy-, kadmium-, elohopea-, epäorgaanisen tinan, 3-MCPD- ja polysyklisen aromaattisten hiilivetyjen pitoisuuksien virallista tarkastusta varten (EUVL L 88, 29.3.2007, s. 29).

B. Eläinten terveyttä koskevat säännöt

1. Neuvoston direktiivi 92/118/ETY, annettu 17 päivänä joulukuuta 1992, eläinten terveyttä ja kansanterveyttä koskevista vaatimuksista sellaisten tuotteiden yhteisön sisäisessä kaupassa ja yhteisöön tuonnissa, joita eivät koske direktiivin 89/662/ETY ja, taudinaiheuttajien osalta, direktiivin 90/425/ETY liitteessä A olevassa I luvussa mainittujen erityisten yhteisön säädösten kyseiset vaatimukset (EYVL L 62, 15.3.1993, s. 49).
2. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001, annettu 22 päivänä toukokuuta 2001, tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1).
3. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1069/2009, annettu 21 päivänä lokakuuta 2009, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveysnäkökohdista sekä asetuksen (EY) N:o 1774/2002 kumoamisesta (EUVL L 300, 14.11.2009, s. 1).
4. Komission asetus (EU) N:o 142/2011, annettu 25 päivänä helmikuuta 2011, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveysnäkökohdista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1069/2009 täytäntöönpanosta sekä neuvoston direktiivin 97/78/EY täytäntöönpanosta tiettyjen näytteiden ja tuotteiden osalta, jotka vapautetaan kyseisen direktiivin mukaisista eläinlääkärintarkastuksista rajatarkastusasemilla (EUVL L 54, 26.2.2011, s. 1).
5. Neuvoston direktiivi 2002/99/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläinperäisten tuotteiden tuotantoon, jalostukseen, jakeluun ja yhteisön alueelle tuomiseen liittyvistä eläinten terveyttä koskevista säännöistä (EYVL L 18, 23.1.2003, s. 11).
6. Neuvoston direktiivi 2006/88/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 2006, vesiviljelyeläimiin ja niistä saataviin tuotteisiin sovellettavista eläinten terveyttä koskevista vaatimuksista sekä vesieläinten tiettyjen tautien ehkäisemisestä ja torjunnasta (EUVL L 328, 24.11.2006, s. 14).

C. Muut erityiset toimenpiteet (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

1. Euroopan talousyhteisön ja San Marinon tasavallan välinen väliaikainen sopimus kaupasta ja tulliliitosta – Yhteinen sopimus – Yhteisön julistus (EYVL L 359, 9.12.1992, s. 14).
2. Neuvoston ja komission päätös 94/1/EY, EHTY, tehty 13 päivänä joulukuuta 1993, Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan, Islannin tasavallan, Liechtensteinin ruhtinaskunnan, Norjan kuningaskunnan, Ruotsin kuningaskunnan ja Sveitsin valaliiton välisen Euroopan talousaluetta koskevan sopimuksen tekemisestä (EYVL L 1, 3.1.1994, s. 1).

3. Neuvoston päätös 97/132/EY, tehty 17 päivänä joulukuuta 1996, Euroopan yhteisön ja Uuden-Seelannin sopimuksen tekemisestä elävien eläinten ja eläintuotteiden kauppaan sovellettavista eläinten terveyttä koskevista toimenpiteistä (EYVL L 57, 26.2.1997, s. 4).
4. Neuvoston päätös 97/345/EY, tehty 17 päivänä helmikuuta 1997, Euroopan talousyhteisön ja Andorran ruhtinaskunnan kirjeenvaihtona tehtyä sopimusta täydentävän eläinlääkintää koskevan pöytäkirjan tekemisestä (EYVL L 148, 6.6.1997, s. 15).
5. Neuvoston päätös 98/258/EY, tehty 16 päivänä maaliskuuta 1998, kansanterveyden ja eläinten terveyden suojelemiseksi toteutettavia toimenpiteitä elävien eläinten ja eläintuotteiden kaupassa koskevan Euroopan yhteisön ja Amerikan yhdysvaltojen välisen sopimuksen tekemisestä (EYVL L 118, 21.4.1998, s. 1).
6. Neuvoston päätös 98/504/EY, tehty 29 päivänä kesäkuuta 1998, Euroopan yhteisön ja Meksikon yhdysvaltojen kauppaa ja kaupan liitännäistoimenpiteitä koskevan väliaikaisen sopimuksen tekemisestä (EYVL L 226, 13.8.1998, s. 24).
7. Neuvoston päätös 1999/201/EY, tehty 14 päivänä joulukuuta 1998, kansanterveyden ja eläinten terveyden suojelemiseksi toteutettavia toimenpiteitä elävien eläinten ja eläintuotteiden kaupassa koskevan Euroopan yhteisön ja Kanadan hallituksen välisen sopimuksen tekemisestä (EYVL L 71, 18.3.1999, s. 1).
8. Neuvoston päätös 1999/778/EY, tehty 15 päivänä marraskuuta 1999, Euroopan yhteisön sekä Tanskan hallituksen ja Färsaarten maakuntahallituksen välistä sopimusta täydentävän eläinten terveyttä koskevan pöytäkirjan tekemisestä (EYVL L 305, 30.11.1999, s. 25).
9. Euroopan yhteisön sekä Tanskan hallituksen ja Färsaarten maakuntahallituksen välistä sopimusta täydentävä eläinten terveyttä koskeva pöytäkirja 1999/1130/EY (EYVL L 305, 30.11.1999, s. 26).
10. Neuvoston päätös 2002/979/EY, tehty 18 päivänä marraskuuta 2002, Euroopan yhteisön ja sen jäsenvaltioiden sekä Chilen tasavallan välisestä assosiaatiosta tehdyn sopimuksen allekirjoittamisesta ja sen tiettyjen määräysten väliaikaisesta soveltamisesta (EYVL L 352, 30.12.2002, s. 1).

2. Sveitsi – Lainsäädäntö (*)

(*) Kaikki säädösviittaukset ovat, jollei toisin mainita, viittauksia mainittuun säädökseen sellaisena kuin se on muutettuna ennen 31 päivää joulukuuta 2014.

- A. Asetus eläinten ja eläintuotteiden tuonnista, kauttakuljetuksesta ja viennistä, annettu 18 päivänä huhtikuuta 2007 (OITE; RS 916.443.10).
- B. Asetus kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta, annettu 27 päivänä elokuuta 2008 (OITPA; RS 916.443.13).

3. TÄYTÄNTÖÖNPANOJÄRJESTELYT

- A. Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto soveltaa rinnan Euroopan unionin jäsenvaltioiden kanssa tämän lisäyksen I luvussa mainituissa säädöksissä vahvistettuja tuontiehtoja sekä täytäntöönpanotoimenpiteitä ja luetteloita laitoksista, joista kyseinen tuonti on sallittu. Tätä sitoumusta sovelletaan kaikkiin asianmukaisiin säädöksiin niiden hyväksymispäivästä riippumatta.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto voi toteuttaa rajoittavampia toimenpiteitä ja vaatia lisätakeita. Eläinlääkintäalan sekakomiteassa neuvotellaan asianmukaisten ratkaisujen löytämiseksi.

Sveitsin elintarviketurvallisuus- ja eläinlääkintävirasto ja Euroopan unionin jäsenvaltiot ilmoittavat toisilleen kahdenvälisesti asetetuista erityisistä tuontiehtoista, joita ei ole yhdenmukaistettu unionin tasolla.

- B. Tämän lisäyksen III luvun B osan 1 kohdassa tarkoitettut Euroopan unionin jäsenvaltioiden rajatarkastusasemat suorittavat kolmansista maista tapahtuvan ja Sveitsiin suuntautuvan tuonnin tarkastuksia tämän lisäyksen III luvun A osan mukaisesti.
- C. Tämän lisäyksen III luvun B osan 2 kohdassa tarkoitettut Sveitsin rajatarkastusasemat suorittavat kolmansista maista tapahtuvan ja Euroopan unionin jäsenvaltioihin suuntautuvan tuonnin tarkastuksia tämän lisäyksen III luvun A osan mukaisesti.
- D. Kolmansista maista ilmaitse tuotavien eläintuotteiden maahantuonnista ja kauttakuljetuksesta 27 päivänä elokuuta 2008 annetun asetuksen (OITPA; RS 916.443.13) säännösten mukaisesti Sveitsin valaliitto pitää voimassa mahdollisuuden tuoda maahan sellaisista naudoista saatua lihaa, jolle on mahdollisesti annettu kasvunestämiseen käytettäviä aineita. Tällaisen lihan vienti Euroopan unioniin on kielletty. Lisäksi Sveitsin valaliitto
- sallii tällaisen lihan käytön ainoastaan myytynä suoraan kuluttajille vähittäismyyntiliikkeistä asianmukaisin merkinnöin varustettuna;
 - sallii lihan maahantuonnin ainoastaan Sveitsin rajatarkastusasemien luvalla;
 - varmistaa asianmukaisen jäljitettävyyden ja toimitusjärjestelmän, jonka tarkoituksena on estää mahdollisuus lihan edelleenviennistä Euroopan unionin jäsenvaltioiden alueelle;
 - toimittaa komissiolle kerran vuodessa raportin maahantuotujen erien alkuperästä ja vastaanottajista sekä selvityksen suoritetuista tarkastuksista varmistaakseen edellä olevissa luettelakohdissa esitettyjen edellytysten noudattamisen;
 - eläinlääkintäalan sekakomitea käsittelee tarvittaessa näitä määräyksiä.

VI LUKU

Maksut

1. Euroopan unionin jäsenvaltioiden ja Sveitsin väliseen kauppaan sovellettavista eläinlääkärintarkastuksista ei peritä tarkastusmaksuja.
2. Kolmansista maista tapahtuvaan tuontiin liittyvien eläinlääkärintarkastusten osalta Sveitsin viranomaiset sitoutuvat perimään sellaiset virallisiin tarkastuksiin liittyvät tarkastusmaksut, joista on säädetty rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 882/2004 (EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1).”

LIITE IX

Korvataan maataloussopimuksen liitteen 11 lisäys 11 seuraavasti:

"Lisäys 11

Yhteyselimet

I Euroopan unioni:

Johtaja

Eläinlääkintäasiat ja kansainväliset asiat

Terveyden ja elintarviketurvallisuuden pääosasto

Euroopan komissio

B-1049 Bryssel, Belgia

II Sveitsi:

Le Directeur

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires

CH-3003 Berne, Suisse".

ISSN 1977-0812 (sähköinen julkaisu)
ISSN 1725-261X (painettu julkaisu)

Euroopan unionin julkaisutoimisto
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

